

От автора на „Огън от дълбините“

ЛИРА ПРИНТ

ФАНТАСТИКА

Върнър Винддж

Убежище в дълбината

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА „ДЪЛБИНА В НЕБЕТО“

Уникална космическа фантастика!

РОМАНЪТ Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДАТА „ХЮГО“

ВЪРНЪР ВИНДЖ УБЕЖИЩЕ В ДЪЛБИНАТА

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Експедицията на Чуенг Хо и Новородените до Изчезващата звезда и нейната единствена обитаема планета Арахна се превръща в изгнание.

Преди следващия Период на мрак двете политически фракции на Арахна са на крачка от унищожителен ядрен сблъсък. Пъклените планове на Томас Нау и Новородените, с помощта на заразените с вируса на „гнилия мозък“, са на път да се осъществят — чрез проникване в компютърните системи на Съглашението те изстрелват ядрените им ракети по стратегическите цели на Сродниците. Стремехът им е да унищожат местната раса на Паяците и да заграбят откритите там уникални технологии за свръхсветлинни полети.

Има обаче два фактора сред нашествениците и местните, които Нау не е дооценил...

На Пол Андерсън

Докато се учех да пиша научна фантастика имах пред очите си много големи майстори и образци в този жанр, но творбите на Пол Андерсън ми оказаха най-силно влияние. Пол подари на мен и на света безценно съкровище от прекрасни и забавни истории, а и все още продължава да го прави.

Аз лично винаги ще бъда благодарен на Пол и Карен Андерсън за тяхното гостоприемство към един млад и начеващ научен фантаст през 60-те години.

В. В.

БЛАГОДАРНОСТИ

Изключително съм признателен за съветите и помощта на Робърт Кадеми, Джон Керъл, Хауърд Л. Дейвидсън, Боб Флеминг, Ленард Фоунър, Майкъл Ганис, Джей Р. Хил, Ерик Хю, Шарън Джарвис, Йोजи Кондо, Чери Кушнер, Тим Мей, Кейт Майерс, Мери К. Смит и Джоан Д. Виндж.

Изказвам специална благодарност на Джеймс Френкел за прекрасната му работа по редактирането на тази книга и за навременните и уместни напътствия относно по-ранните чернови на ръкописа.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Действието в този роман се развива хиляди години след нашето време. Връзката със съществуващите в момента писмени и говорими езици е съвсем бегла и незначителна. Държа да отбележа обаче, че началният звук на Чуенг Хо е същият като при „чучулига“. (Триксиа Бонзол би схванала същината на проблема!)

ЧАСТ ВТОРА (ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

27.

— Но това е първият сняг! Не искаш ли да го видиш? — гласът на Виктър премина в хленч.

Тонът не въздействаше на никого освен на този неин по-голям брат.

— И друг път си играла в снега.

Естествено, когато баща им ги водеше на екскурзии далече на север.

— Brent, но това е първият сняг в Принстън! По радиото казаха, че е покрил целите Канари.

Brent беше потънал в своите конструкции от шпонки и болтове — безкрайни блестящи повърхности, които ставаха все по-сложни и по-сложни. Никога не би му хрумвало да се измъкне тайно от къщата. Той продължи работата по своите проекти, без да й обръща внимание. Всъщност точно така Brent посрещаше неочакваното. Беше доста сръчен с ръцете, но бавно възприемаше всяка идея. Освен това бе много стеснителен — навъсен, както често казваха възрастните. Главата му не помръдваше, но Вики беше сигурна, че той я гледа. Ръцете му не забавиха нито за миг движенията си над модела — понякога добавяха, понякога разваляха част от него. Най-после той каза:

— Не трябва да излизаме навън, без да кажем на татко.

— Пфу! Знаеш, че спи. Наистина, тази сутрин е най-студено, но ако не тръгнем веднага, ще изпуснем забавата. Ей, ще му оставя бележка.

Сестра им Гокна щеше да обсъжда въпроса надълго и широко, докато в крайна сметка надмине самата Вики с изкусни планове. Брат им Джирлиб щеше да се вбеси от опита ѝ да го манипулира. Но Brent не се впусна в спор. Вместо това известно време продължи старателното си конструиране. Отчасти я наблюдаваше, отчасти изучаваше шпонките и свързващите елементи, които се появяваха под ръцете му, и отчасти гледаше над Принстън към заскрежените близки хребети. От всичките братя и сестри на Вики той беше единственият,

който наистина не искаше да излезе. От друга страна, само него откри тази сутрин. А и изглеждаше като възрастен дори повече от Джирлиб.

След още няколко минути той каза:

— Добре де, ако толкова искаш...

Виктъри се ухили самодоволно. Като че ли резултатът изобщо можеше да бъде поставен под съмнение. Промъкването покрай капитан Даунинг беше по-трудно — но не много.

Беше ранна утрин. Слънчевите лъчи още не огряваха улиците под Къщата на хълма. Виктъри се наслаждаваше на всяка глътка леден въздух, на слабото парване, което усещаше от двете страни на гръдния си кош при всяко вдишване. Ярките цветове и горските феи все още се притискаха плътно към клоните на дърветата. Беше малко вероятно да се покажат днес. Но имаше други неща, за които до този момент тя само беше чела. Кристалните червеи се измъкваха от ледените си хралупи. Животът на тези малки създания беше краткотраен. Тя си припомни радиопредаването, което направи за тях миналата година. Ако времето през деня се затоплеше, те умираха.

Вики подскочаше с лекота в сутрешния мраз и не изоставаше от по-бавните, широки крачки на по-големия си брат. Толкова рано едва ли някой бе излязъл навън. Като се абстрахираше от шума от далечен строеж, тя си представяше, че двамата са съвсем сами, че градът е опустял. Представяше си какво ще бъде през следващите години, когато студът се възцари отново, а само те ще могат да излязат навън — както баща им беше направил през войната с тийфърите. През целия път до подножието на хълма Вики разсъждаваха върху идеята си и превръщаше всяка гледка от мразовитата утрин във фантастичен пейзаж. Брент я слушаше и от време на време правеше предположения, които биха изненадали повечето от възрастните приятели на баща им. Той не беше толкова глупав и имаше въображение.

Канарите се намираха на трийсетина мили от хълма, отвъд Кралския палат, зад далечния край на Принстън. Не беше възможно да стигнат дотам пеша. Но днес много хора искаха да пътуват до близките планини. Във всяка страна първият сняг се превръща в голям празник,

независимо че идва по различни и непредвидими времена. Вики разбираше, че ако падането на снега бе предсказано, баща ѝ щеше да стане рано, а майка ѝ — да пристигне от Териториалното командване. Разходката се превръщаше в семейно забавление, лишено от всякакво приключение.

В подножието на хълма започна тяхното приключение. Brent беше шестнайсетгодишен и доста едър за възрастта си. Можеше да мине за роден във фазата. Достатъчно често беше излизал сам преди. Той заяви, че знае къде спират експресните автобуси. Но днес ги нямаше, както и почти никакво движение. Нима всички вече са заминали към планините?

Brent вървеше от една автобусна спирка към друга и постепенно раздражението му растеше. Вики мълчаливо го следваше и за първи път не изказа никакви предложения. Доста често караха Brent да млъкне и той рядко защитаваше позицията си. Когато най-последно проговори и си призна, че се е объркал, дори Вики изпита болка. След третото погрешно тръгване Brent се отпусна на земята. За миг Вики сметна, че той сигурно ще чака някой автобус просто да мине покрай тях, а тази възможност изобщо не ѝ се понрави. Бяха навън повече от час и до този момент не бяха видели дори градски рейс. Може би самата тя трябваше да се заеме с този проблем... След минута обаче Brent се изправи и тръгна да пресича улицата.

— Обзалагам се, че големите клечки от Службата за ескавационни работи няма да пропуснат спирката. Тя е само на една миля южно. Там винаги има автобуси.

Ха! Вики се канеше да предложи точно тази възможност. Благословено да бъде търпението!

Улицата още тънеше в призрачни сенки. Беше най-тъмната част от зимния сезон в Принстън. Тук-там сланата в по-сумрачните кътчета беше толкова плътна, че приличаше на истински сняг. Но участъка, през който минаваха сега, не беше обработван. Виждаха се само буйни плевели и усукани пълзящи растения. Във влажните, горещи дни между бурите мястото щеше да гъмжи от мушички и пиявици.

От другата страна на улицата се издигаха многоетажни складове. Около тях не беше толкова пусто и тихо. Земята трептеше от бумтящия шум на подземни багери. Товарни камиони се движеха във всички посоки. През равни ивици земя бариери препречваха пътя за всеки

освен за работниците на строежа. Вики задърпа ръцете на Брент и го принуди да се мушне под бариерите.

— Ей, татко е причината за всичко това. Трябва да го видим!

Брент никога нямаше да се съгласи с такова предложение, но малката му сестричка вече бе нарушила знаците „Не преминавай!“. Беше принуден да я настигне, за да може да я предпазва.

Двамата се промъкнаха крадешком покрай високи подсилващи стоманени колони и купчини зидария. В мястото се долавяше нещо всемогъщо, извънземно. В Къщата на хълма всичко беше толкова безопасно, толкова подредено. А тук... е, Вики виждаше безкрайните рискове да си откъснеш крак или да си отрежеш око при невнимание. *Много важно! Ако се промуша под една от тези изправени плочи, тя ще ме смаже като лист!* Всички опасности се очертаваха кристално ясно в съзнанието ѝ. Беше толкова вълнуващо. Двамата предпазливо се прокрадваха към дълбокия изкоп, като се криеха от очите на работниците и избягваха различните интересни възможности за фатални инциденти.

Две опънати въжета оформяха оградата. *Ако ти се живее, не падай долу!* Вики и брат ѝ се снишиха до земята и подадоха глави над бездната. Известно време не различаваха нищо в мрака под себе си. Нагорещеният въздух се издигаше нагоре, носейки миризма на изгоряло масло и разтопен метал. Беше едновременно като милувка и плесница. И звуците: викове на работници, стъргане на метал в метал, боботене на машини и странно съскане. Вики наведе глава, за да могат всичките ѝ очи да привикнат към тъмнината. Имаше светлина, но не като дневната или нощната. В лабораториите на баща си тя беше виждала малки електродъгови лампички. Но тези тук бяха огромни: сходящи снопове светлинни лъчи, сияещи във всички нюанси на ултрачервения спектър — цветове, които могат да се видят единствено в слънчевия диск. Светлината обливаше работниците със защитни качулки. Разноцветни отблясъци играеха нагоре-надолу по стените на шахтата... Имаше и друго, не толкова зрелищно осветление — неподвижни електрически лампи, които тук-там хвърляха ярки петна светлина. Само дванайсет години преди Периода на мрак те строяха цял град под повърхността на планетата.

Вики виждаше каменни булеварди, огромни тунели зееха в стените на шахтата. А в тях тя различи по-тъмни дупки — от товарни

рампи до по-малки изкопи. Сградите, къщите и градините щяха да се появят по-късно, но пещерите вече бяха почти готови. Гледайки надолу, Вики усети нещо съвсем ново за нея — естественото, защитно привличане на убежището. Но тези работници строяха хиляди пъти по-голямо убежище от обичайните. Ако единственото желание на хората беше да прекарат времето на Мрака в летаргичен сън, им беше необходимо само достатъчно пространство за спален басейн и първоначални хранителни запаси. Те вече съществуваха в общото убежище под стария градски център, което приютяваше вече почти двамайт поколения. А тази нова конструкция беше предназначена за живот в будно състояние. На места, където можеше да се осигури изолация и задържане на въздух, строежът започваше от нивото на земята. Другаде изкопът се спускаше на стотици метри дълбочина — обратният медал на тайнството, чрез което сградите в Принстън пронизваха небето.

Вики не откъсваше очи от гледката, потънала в мечти. До този момент приемаше строежа като мъгляв разказ. Малката Виктъри четеше за проекта, слушаше разговорите на родителите си на тази тема, както и коментарите по радиото. Знаеше всичко по този въпрос. Това беше причината толкова хора да мразят семейството ѝ. Това, както и фактът, че са родени извън фазата, беше причината за забраната да излизат навън сами. *Татко може да си говори колкото иска за законите на еволюцията, или колко важно е малките деца да получават възможност да опитат късмета си, и как в противен случай може да се опропасти развитието на някой гений от оцелелите. Проблемът е, че в действителност той не мисли така.* Всеки път, когато Вики се опитваше да предприеме нещо със съвсем незначителен риск, той се превръщаше в олицетворение на бащинската загриженост и замисълът ѝ беше задушаван от предпазен подплатен дюшек.

Вики проумя, че тихо се кикоти в долната част на гръдния си кош.

— Какво има? — попита Брент.

— Нищо. Само си мислех, че днес успяхме да видим как стоят нещата в действителност — със или без татко.

Изражението на Брент изрази объркването му. От всичките братя и сестри той беше единственият, който приемаше правилата буквално

и се чувстваше най-виновен, когато ги нарушаваше.

— Май вече трябва да тръгваме. На повърхността има работници, които се приближават. Освен това, колко време се задържа снегът?

Вики замърмори, но се отдръпна и последва брат си през купищата вълнуващи и прекрасни неща, които изпълваха околностите на строежа. В момента дори перспективата да види снежни преспи не я привличаше неудържимо.

Първата истинска изненада за деня се появи, когато най-послед се добраха до една действаща автобусна спирка. Малко встрани от навалищата стояха Джирлиб и Гокна. Нищо чудно, че Вики не успя да ги намери сутринта. Бяха се измъкнали от къщи без нея. Тя плахо тръгна през площада към тях, като се мъчеше поне да не изглежда разтревожена. Гокна ѝ се ухили с обичайното чувство на превъзходство. Джирлиб милостиво се престори на смутен. Заедно с Брент бяха най-големите и той трябваше да прояви достатъчно здрав разум да предотврати излизането им. Четиримата се отдръпнаха от зяпачите и приближиха глави.

Шепот. Мрънкане.

Госпожица Превъзходна: Защо се забавихте толкова? Да нямахте проблем да минете незабелязано покрай копоите на Даунинг?

Вики: Не смятах, че ти изобщо ще се осмелиш. Толкова неща свършихме тази сутрин.

Госпожица Превъзходна: Например?

Вики: Например, разгледахме Новото подземно убежище!

Госпожица Превъзходна: Ами...

— Млъкнете веднага! — прекъсна ги Джирлиб. — И двете трябва да сте у дома!

— Но ние сме радиознаменитости! — изпъчи се Гокна. — Хората ни обичат!

Джирлиб се приближи към нея и снижи глас:

— Забрави! На всеки трима, които харесват „Наука за деца“, има трима, притеснени от предаването... И още четирима са традиционалисти, които ви мразят и в черупките си.

Детското радиопредаване беше по-забавно от всичко, което Вики някога беше правила, но след участието на Преподобната Педуре не беше същото. Възрастта им стана обществено достойние и вече като че ли трябваше да доказват нещо в „Наука за деца“. Дори откриха още няколко родени извън фазата, но засега никой не беше подходящ за шоуто. Вики и Гокна не приеха дружелюбно другите малки, дори двойката на тяхната възраст. Бяха особени, враждебно настроени деца — почти стереотипът на родени извън фазата. Татко твърдеше, че е заради възпитанието и годините, прекарани в криене. И това беше най-страшното от всичко. Понякога Вики разговаряше на тази тема с Гокна. Само с нея и само посред нощ. Шепнейки. *Ами ако Църквата има право?* Може би тя и Гокна само си въобразяваха, че имат душа?

Известно време четиримата стояха безмълвно и осмисляха думите на Джирлиб. Тогава Brent попита:

— А защо ти си навън, Джирлиб?

Зададен от всеки друг, въпросът щеше да се приеме като предизвикателство. Но словесните битки не бяха по силите на Brent. Изречението беше само израз на любопитство, обикновена молба за обяснение. И като такова засегна Джирлиб повече от всякаква подигравка.

— Хм, ами... тръгнал съм към центъра на града... В Кралския музей има изложба на Изопаченията на Келм... Аз не съм проблем. Изглеждам достатъчно възрастен, за да мина за роден във фазата.

Последните му думи бяха истина. Джирлиб не беше толкова едър като Brent, но през прорезите на дрехата му вече се показваха връхчетата на бащинската козина. Но Вики не възнамеряваше да му позволи да се измъкне толкова лесно. Тя заклати ръка към Гокна.

— А това какво е? Твоят тарант-любимец?

Малката госпожица Превъзходна се усмихна чаровно. Очите на Джирлиб засвяткаха свирепо.

— И двете сте истински ходещи бедствия, знаете ли?

Как ли Гокна е убедила Джирлиб да я вземе със себе ли? Въпросът предизвикваше у Вики истински професионален интерес. Тя и Гокна най-добре от всички успяваха да постигнат своето в семейството. Именно затова двете се разбираха толкова зле помежду си.

— Ние поне имаме убедително академично извинение за излизането си — заяви Гокна. — А вашето какво е?

Вики размаха ръцете, с които се хранеше, пред лицето на сестра си.

— Отидохме да видим снега! С образователна цел.

— Ха! Просто сте искали да се потъркаляте на воля.

— Млък! — Джирлиб вдигна глава и огледа стоящите на спирката. — Всички трябва да се прибираме.

Гокна се постара да го разубеди:

— Ще стане още по-лошо, Джирлиб. Пътят е много дълъг. По-добре да вземем автобуса до музея... Виждаш ли, идва... — моментът беше идеално избран. Експресният автобус точно завиваше по издигнатия широк булевард. Червените му светлини обозначаваха маршрута му към централната част на града. — Докато стигнем там, снежните запалнянковци ще започнат да се връщат и ще има рейс, с който ще пътуваме през целия път до къщи.

— Ей, не съм дошла тук да гледам някакви евтини извънземни номера. Искам да видя снега!

Гокна вдигна рамене.

— Много неприятно, Вики. Но винаги можеш да си завреш главата в някоя хладилна камера, като се върнем.

— Аз... — Вики забеляза, че търпението на Джирлиб е на изчерпване, а и не разполагаше с никакъв убедителен аргумент в подкрепа на желанието си. Само една дума на Брент и Вики волюневолю щеше да бъде занесена обратно у дома. — ... хм... какъв прекрасен ден за посещение в музей!

Джирлиб кисело се усмихна.

— Да, и като стигнем, сигурно ще заварим там Рапса и малкия Хрунк. Може би със сладки приказки са убедили охраната направо да ги откара.

Думите му разсмяха Вики и Гокна. Двамата най-малки вече не бяха бебета, но все още висяха на гърба на баща им почти цял ден. Мисълта, че може да изпързаят охраната на майка им, им се стори много забавна.

Четиримата се наредиха в края на тълпата, която чакаше да се качи в автобуса... Е, добре. *Всъщност е по-безопасно като сме четирима, а не двама. Пък и Кралският музей е в най-сигурната част*

на града. Дори ако татко ни хване, нашият план и предпазните мерки ще ни извинят. А и през целия ми останал живот ще има сняг.

Обществените експресни автобуси по нищо не приличаха на колите и самолетите, с които Вики бе свикнала. Тук всички се натъпкаха плътно един до друг. Въжени мрежи — почти като бебешките катерушки — висяха през метър и половина от тавана до пода на автобуса. Пътниците прекарваха било крак, било ръка през дупките и увисваха вертикално от въжетата. Така в автобуса се събираха повече хора, но гледката беше доста нелепа. Само за шофьора имаше подходяща седалка.

Този автобус явно не беше претъпкан, защото останалите пътници направиха широк кръг около децата. *Я, как са се сбръчкали всички! Изобщо не ми пука!* Вики спря да се оглежда и впери очи в улиците, покрай които минаваха.

На места уличните ремонти бяха занемарени вследствие на усилената работа, която кипеше под повърхността. При всяка дупка и неравност по пътя въжената мрежа се усукваше. Беше забавно. После нещата се успокоиха. Навлизаха в най-елегантната част на новия градски център. Вики позна няколко от табелите на небостъргачите над тях — корпорации като „Под контрол“ и „Регентска радионика“. Някои от най-големите компании на Съглашението изобщо нямаше да съществуват, ако не беше нейният баща. Гордееше се, като гледаше как тълпи влизат и излизат от тези здания. В добрия смисъл баща ѝ беше важен за толкова много хора.

Брент се залюля на въжената мрежа и приближи глава към нейната.

— Знаеш ли, струва ми се, че ни следят.

Джирлиб чу тихите му думи и замръзна на въжетата.

— Хм. Къде?

— Онези две коли. Бяха паркирани близо до автобусната спирка...

За миг Вики изтръпна от страх. После я обля вълна от облекчение. Тя се разсмя:

— Убедена съм, че не сме заблудили никого тази сутрин. Татко ни е оставил да се измъкнем, а капитан Даунинг и неговите хора са ни

следили през цялото време, както правят винаги.

— Тези коли не приличат на нито една от обичайните —
отбеляза Брент.

28.

Кралският музей се намираше на спирката в градския център. Вики, братята и сестра ѝ слязоха на самите стълби към площада.

За миг Вики и Гокна онемяха, вперили очи във високата каменна арка над главите си. Правиха предаване за това място, а никога не го бяха посещавали. Кралският музей беше само триетажен и приличаше на джудже в сравнение с огромните модерни сгради. Но ниското здание някак си превъзхождаше всички небостъргачи. С изключение на укрепленията това беше най-старата непокътната постройка на повърхността в Принстън. Всъщност беше единственият Кралски музей през последните пет слънчеви цикъла. Беше дострояван и разширяван, но по традиция първоначалният замисъл на крал Лонгармс беше запазен. Външните стени образуваха голям свод, който наподобяваше обърнат разрез на самолетно крило. Ветропоемащата арка беше изобретение на архитекти две поколения преди Научната ера. Старите сгради в Териториалното командване изобщо не можеха да се сравняват с тази. Те бяха защитени от дебели и дълбоки стени. Известно време Вики се опитваше да си представи как е изглеждал музеят в дните непосредствено след Изгрева. Зданието се снижаваше ниско под поривите на вятъра, който налиташе с почти свръхзвукова скорост. Слънцето пламтеше като адски огън, в който се преливаха всички цветове от ултраспектъра. *Но защо крал Лонгармс го е построил на повърхността? За да предизвика Мрака и Светлината, разбира се. Да се издигне над дълбоките малки убежища и правила...*

— Ей, вие двете! Какво ви става? Заспахте ли? — стресна ги гласът на Джирлиб.

Той и Брент бяха стигнали входа и гледаха назад. Момичетата изкачиха стълбите, за първи път, без да им хрумне някакъв остроумен отговор.

Джирлиб тръгна напред, като си мърмореше против сбърканите мечтателки. Брент поведе другите, придържайки се близо до брат си.

С влизането в сенчестото преддверие шумовете на града заглъхнаха. Почетен караул от двама Кралски гвардейци стоеше

безмълвно в постовите ниши от двете страни на входа. По-нататък се намираще истинският пазител — билетопродавачът. Древните стени зад гишето му бяха покрити със съобщения за текущите изложби. Спрял да роптае, Джирлиб нервно се суетеше около дванайсетцветната артистична концепция на Изопаченията на Келм. И тогава Вики проумя колко безумия са изложени в Кралския музей. Не бяха само Изопаченията. През този сезон темата на експозицията беше „Ексцентричната наука и всичките ѝ аспекти“. Плакати рекламираха изложения на Мраковещерството, автогоренето, видеомантията и преди всичко Изопаченията на Келм. Но Джирлиб явно не забелязваше какво обкръжава неговото хоби. Очевидно му беше достатъчно, че най-накрая Кралският музей го е уважил.

Текущите изложби по темата бяха разположени в новото крило на сградата. Тук таваните бяха високи, а над мраморния под огледални тръби разпръскваха размазани конуси светлина. Четиримата бяха почти сами. Тук звуците бяха странни и плашещи — не заглъхваха постепенно, а се усилваха. Когато не разговаряха помежду си, дори стъпките им кънтяха оглушително. Вършеше работа по-добре от всякакви табели с надпис „Пази тишина!“ Вики се изпълни с благоговение пред всички невиждани шарлатанства. *Татко намира такива неща за забавни... като религията, но не толкова смъртоносни...*

За нещастие, Джирлиб се интересуваеше само от собственото си хоби. Какво му пукаше, че Гокна е погълната до такава степен от експозицията за автогорене, че вече крои планове за действие. Какво го интересуваеше, че Вики иска да разгледа нажежените картинни тръби в залата с видеомантията. Джирлиб вървеше право към изложбата с Изопаченията на Келм. Но и той, и Брент се погрижиха сестрите им да ги следват неотлъчно.

Какво да се прави! Всъщност Изопаченията открай време разпалваха любопитството на Вики. Откакто се помнеше, Джирлиб беше запален по тях. Тук най-сетне всички имаха възможност да ги видят с очите си.

Входът към залата представяше експозиция от диамантени фораминифери, която се издигаше от пода до тавана. *Колко ли тона горивна киша са прецедени, докато се намерят толкова свършени образци?* Различните видове бяха надписани старателно според най-

съвременните научни теории. Миниатюрните кристални скелетчета бяха подредени изящно на подноси, поставени зад увеличителни лещи. Под сноповете лъчиста светлина форамите искряха в кристални съзвездия — като обсипани със скъпоценни камъни тиари, гривни и шлейфове. Сравнена с тях, колекцията на Джирлиб изглеждаше нищожна. Редици микроскопи, поставени върху централната витрина, позволяваха по-обстоен оглед на заинтересувания посетител. Вики се втренчи през лещите. Преди това беше виждала много форами, но тези бяха непокътнати и разнообразието им смайваше. Повечето бяха шестпосочно симетрични, но все пак много имаха миниатюрни израстъци, които живите създания явно са използвали за придвижване в микроскопичната си среда. В света вече не съществуваше нито едно живо същество с диамантен скелет. Нито пък такова беше живяло през последните петдесет милиона години. Но в някои седиментни скали пластът с диамантени форами достигаше стотици метри дебелина и беше по-евтин източник на гориво от въглищата. Най-големият от форамите едва достигаше размерите на бълха, но на времето те са били най-простата форма на живот на планетата. И тогава — преди около петдесет милиона години — бум! От тях бяха останали само скелетите. Чичо Хрункнер твърдеше, че човек трябва да си спомня за това, когато идеите на баща им прекриваха всички граници на въображението.

— Хайде, елате!

Джирлиб можеше да прекара часове наред със своята собствена колекция форами. Но днес отдели само трийсетина секунди за личната Кралска сбирка. Табелите на вратите в дъното на залата обявяваха Изопаченията на Келм. Четиримата затопуркаха към неосветения вход, като от време на време си подхвърляха по някоя дума шепнешком. В следващата зала един-единствен конус лъчиста светлина се стелеше по витрините в средата. Стените тънеха в сенки, разкъсвани на места от снопове разноцветни ореоли.

Четиримата влязоха в залата мълчешком. Гокна тихо извика от изненада. В мрака стояха фигури... и височината им надминаваше широчината на средностатистически възрастен Паяк. Те се олюляваха несигурно на трите си тънки крака. Предните и другите им ръце се издигаха почти като клоните на Протегналия ръка бунтовник. Това бе всичко, което някога Чундра Келм беше показал в своите

Изопачения... А в мрака той обещавахе още подробности за всеки, който се осмели да се приближи.

Вики прочете думите, които блещукаха под фигурите, усмихна се и се обърна към сестра си:

— Никога не съм си представяла... — тогава прочете и описанието. — О, още лайнени фалшификации!

— Не е фалшификация — възрази Джирлиб, — а призната реконструкция.

Но Вики ясно долови разочарованието в гласа му. Четиримата бавно тръгнаха през затъмнената зала, като се вираха в неясните проблясъци. Няколко минути очертанятията представляваха Танталова загадка, която надхвърляше възприятията им. Мяркаха се всичките петдесет различни раси, описани от Келм. Но моделите бяха недодялани, като взети от магазин за доставка на маскарадни костюми. Докато вървеше от витрина на витрина и четеше надписите под всяка, Джирлиб се умърлуши. Описанията бяха подробни: „По-древните раси, предшестваха нашата... Най-дълбокият Мрак може би все още крие техни яйца, които очакват да завладеят отново своя свят.“ Последният надпис беше поставен до реконструкция на създание, което наподобяваше гигантски тарант, готов да отхапе главата на посетителя. Това бяха пълни глупости и дори най-малките брат и сестра на Вики трябваше да го разбират. Чундра Келм признаваше, че неговият „Изгубен свят“ лежи под пластове с форами. *Ако изобщо са съществували*, Изопаченията бяха изчезнали преди поне петдесет милиона години. Бяха загинали милиони години преди появяването дори на най-примитивният прото-Паяк.

— Джирл, мисля, че това е направено просто за забавление — заяви Вики.

За първи път не подхвърли някоя шега. Мразеше, когато чужди хора се подиграваха със семейството ѝ дори непреднамерено. Джирлиб сви рамене в знак на съгласие.

— Да, права си. Колкото повече разглеждаме, толкова повече се забавляваме! Ха-ха! — той спря пред последната витрина. — Дори те го признават! Чуйте последния надпис: „Ако сте стигнали дотук, вие сте разбрали колко безумни са твърденията на Чундра Келм. Но в такъв случай какво представляват Изопаченията? Фалшификати от непотвърдени разкопки? Или рядко естествено свойство на

метаморфна скала? Преценете сами...“ — гласът му заглъхна, а вниманието му се насочи към ярко осветен куп скали в центъра на залата, закрыта досега от преграда.

Джирлиб вдигна два от краката си и заподскача към потъналата в светлина изложба. Наистина преливаше от възторг, когато се надвеси над купчината. Всяка скала беше показана поотделно. Всички бяха озарени в цялата палитра на слънчевия спектър и просто приличаха на нешлифован мрамор. Джирлиб въздъхна в захлас:

— Това са истинските Изопачения. Най-добрите, открити някога. От Чундра Келм.

След полиране някои от скалите можеха да минат за красиви посвоему. Бяха изпъстрени със спирали, чиито цвят напомняше повече въглен, отколкото мрамор. При малко усилие на въображението те наподобяваха разтегнати и усукани правилни геометрични фигури. Но въпреки това не изглеждаха като нещо, което някога е било жив организъм. В далечния край на купчината една от скалите беше разрязана внимателно на пластове — толкова тънки, че пропускаха светлината. Стотината каменни плочици бяха подредени в стоманена рамка, като помежду им зееха пролуки. Ако някой се приближеше много близо и местеше глава нагоре-надолу, можеше да придобие триизмерна представа за разположението на шарките в скалните пластове. Имаше искряща спирала от диамантен пращец — почти като замъглени скелети на форами. Навсякъде около диамантената спирала пълзеше плетеница от тъмни цепнатини. Беше прекрасно.

Джирлиб стоеше като омагьосан, притиснал глава към стоманената рамка. После се залюля наляво и надясно, за да проследи проникването на светлината през всички плочици.

— Някога това е било изпълнено с живот! — възкликна той. — Знаех си! Знаех си! Милион пъти по-голямо от всеки форум, но изградено върху същите принципи. Само да можем да разберем как е изглеждало, преди светът да се разпадне.

Дори Гокна изглеждаше запленена от представата, но любопитството ѝ не продължи дълго. Вики се приближи, за да разгледа купчината. Бавно обиколи централната част, погледна някои от микроскопските разрези и прочете останалата част от обясненията. Сериозно погледнато, това беше най-добрият образец на Изопаченията. Но в известен смисъл обезсърчаваше бедния Джирлиб

повече от всичко друго. Дори ако някога тази форма е била жив организъм, нямаше никакви доказателства за наличието на разум. Ако *Изопаченията съвпадат с представата на Джирлиб за тях, тези създания трябва да са били паразителни. Но къде са техните машини, техните градове?*

Вики въздъхна и тихо заобиколи Гокна и Джирлиб. Озова се точно зад гърба им, но двамата бяха толкова погълнати от прозрачните Изопачения, че нито един не я забеляза. Може би щеше да успее да се промъкне в следващата зала и да разгледа видеомантията. И тогава Вики видя Брент. Неговото внимание не беше насочено към експозицията. Брат ѝ беше приклепнал зад една витрина в най-тъмното ъгълче на залата — точно до изхода, към който тя се беше отправила. Вики изобщо нямаше да го различи, ако очите му не отразяваха разноцветните ореоли на лампите. От мястото, което си беше избрал, Брент имаше възможност да наблюдава и двата входа, като не изпуска нищо случило се около витрините.

Вики му махна с ръка, усмихна се и започна да се промъква към изхода. Брент не помръдна. Не я извика обратно. Може би беше в лошо настроение, или просто бленуваше за игра с конструкторите си. Вероятно нямаше да се разкрещи, докато тя стоеше в полезрението му. Вики мина под високата арка на изхода и влезе в залата на видеомантията.

Експозицията започваше с картини и мозайки отпреди поколения. Началото на видеомантията датираше далеч преди съвременното — от суеверието, че ако можеш да изобразиш идеално лика на враговете си, ще се сдобиеш с власт над тях. Идеята беше вдъхновител на много творби на изкуството, на изобретението на няколко нови бои и формулите за смесването им. Но дори сега и най-прекрасната картина бе само бледо копие на това, което очите на Паяците виждаха. Модерната видеомантия твърдеше, че науката може да пресъздаде съвършената картина и древните мечти могат да се осъществят. Баща ѝ смяташе тези идеи за смешни.

Вики тръгна покрай високи плотове с блестящи видеоизобретения. Стотици идилични пейзажи, неясни и размазани... Но най-новите тръби сияеха в цветове, каквито можеха да се видят единствено на специално осветление и слънчева светлина. С всяка година видеотръбите ставаха все по-добри. Хората дори говореха за

картинно радио. Тази идея пленяваше въображението на малката Виктъри... *Забрави всякакви контролиращи съзнанието шарлатании!*

Някъде откъм отдалечения край на залата се разнесоха гласове — игриво бърборене, което ѝ напомни за Рапса и малкия Хрунк. Вики замръзна на място от учудване. Няколко секунди изтекоха и... в залата, през по-далечния вход с подскоци влязоха две бебета. Вики си спомни саркастичното предсказание на Джирлиб, че Рапса и Хрунк също ще се появят. За миг помисли, че той се е оказал прав. Но след бебетата в залата влязоха двама непознати, пък и децата бяха по-малки от нейните братче и сестричка.

Вики изписука от възторг и се втурна през залата към децата. Възрастните — или родителите? — се вцепениха за миг, след това грабнаха децата си и бързо отстъпиха.

— Чакайте! Чакайте! Само исках да поговорим!

Вики напрегна сили и тръгна с нормална походка, вдигнала ръце в приятелска усмивка. Зад нея виждаше как Джирлиб и Гокна излизат от изложбената зала на Келм и се втрещават в гърба ѝ с изражения на непресторено смайване.

Родителите спряха и бавно се върнаха назад. От първи поглед ставаше ясно, че и Гокна, и Вики са родени извън фазата. Явно точно този факт окуражи непознатите.

Първите няколко минути разговорът беше любезно-официален. Тренчет Сюабисм беше изобретател в строежа на Новия свят. Съпругът ѝ също работеше там като инспектор.

— Стори ни се, че днес е подходящ ден за посещение в музея. Нали повечето свободни хора се качиха в планините, за да се порадват на снега. И вие ли решихте така?

— О, да — заяви Гокна и може би за нея и Джирлиб думите ѝ бяха истина. — Но много се радваме, че се запознахме с вас и... и с вашите деца. Как се казват те?

Толкова необикновено беше да срещнеш напълно непознати и да ги почувстваш почти като членове на семейството си. Тренчет и Алендон като че ли споделяха тази близост. Децата се извиваха и цвърчаха гръмка в ръцете им, отказвайки да се върнат на гърба на Алендон. След няколко минути родителите им ги пуснаха на пода. С два големи подскока бебетата се метнаха в ръцете на Гокна и Вики. Опипваха ги, бръщолевеха неразбираемо и късогледите им бебешки

очи се въртяха във всички посоки, изпълнени с възторжено любопитство. Едното запълзя по Вики — Алеkere, тя беше — не можеше да бъде много над две години. Странно, но нито Рапса, нито малкия Хрунк изглеждаха толкова сладки. Естествено, когато те бяха на две, Вики беше само седемгодишна и все още се стараяше да спечели изцяло вниманието на всички за себе си. Тези деца изобщо не приличаха на срамежливи родени извън фазата, каквито бяха срещали до този момент.

Най-смуцаваща обаче беше реакцията на възрастните, когато научиха кои точно са Вики и нейните братя и сестра. Тренчет Сюабисм загуби дар слово за секунда.

— Аз... предполагам, че трябваше да се досетим. Кои други да бъдете?... Знаете ли, когато бях подрастващ, често слушах вашето предаване по радиото. Звучахте толкова детски, единствените родени извън фазата, чиито гласове бях чувала. Наистина ми харесваше шоуто ви.

— Да — потвърди Алендон и се усмихна, докато Алеkere се опитваше да бръкне в страничния джоб на Вики. — Вашето съществуване даде възможност на мен и Тренчет да помислим за свои собствени деца. Беше трудно. Вече свалиха първата бебешка обвивка. Но след оформянето на очите станаха невероятно хитри.

С щастливо писукане бебето се вмъкна под дрехата на Вики. Най-после главата му се показва отново и то размаха ръцете, с които се хранеше. Вики се пресегна назад, за да погъделичка малките му ръчички. Внезапно се почувства ужасно горда, че някой е чул и възприел посланието на баща ѝ, но...

— Жалко, че все още трябва да се пазите от тълпата. Така ми се иска да има повече като вас и вашите деца...

Внезапно Тренчет се засмя.

— Времената се менят. Все повече хора очакват да се събудят посред Периода на мрак. Започват да проумяват, че някои правила подлежат на промяна. Ние се нуждаем от пораснали деца, които да ни помогнат за завършването на строежа. Познаваме още две двойки в Новия свят, които се опитват да родят извън фазата — тя потупа съпруга си по рамото. — Няма да бъдем сами завинаги.

Ентусиазмът ѝ зарази Вики. Алеkere и другото бебе — Бирбоп? — бяха хубави като Рапса и малкия Хрунк, но имаше и различия. Най-

после ще познаваме много други деца. Откритието преряза Вики като отварянето на прозорец, зад който блести цялото разноцветие на слънчевата светлина.

Всички тръгнаха бавно през залата на видеомантията. Гокна и Тренчет Сюабисм разискваха вероятните възможности. Гокна изгаряше от желание да превърне Къщата на хълма в място за срещи на семействата с членове, родени извън фазата. Но Вики подозираше, че нито баща ѝ, нито генералът ще подкрепят такава идея — макар и по различни причини. Все пак можеше да измисли нещо, при правилен стратегически подход... Вики вървеше зад останалите, без да им обръща особено внимание. Люлеенето на малката Алеkere беше много интересно занимание. Играта с бебето беше много по-вълнуваща отколкото търкалянето в снега.

И тогава сред шума от разговорите тя долови далечни стъпки на множество крака по мрамора. *Четирима? Петима? Ще влязат през същата врата, през която минах преди няколко минути. Който и да е, чака го голяма изненада — цели шест родени извън фазата, от бебета почти до възрастни!*

Четирима от новодошлите бяха възрастни от сегашното поколение. Бяха високи колкото хората от охраната на майка ѝ. Но те нито спряха, нито показаха изненада при вида на децата. Дрехите им бяха същите неподлежащи на описание купешки сака, които Вики намяташе в Къщата на хълма. Водеше ги едра представителка на последното поколение с вид на младши сержант. Вики почти изпита облекчение — това трябваше да са хората, които ги следваха според Брент. Но тя не ги познаваше.

Водачът им впи очи във всички и дружелюбно махна на Тренчет Сюабисм.

— Можете да си вървите. Генерал Смит нареди да върнем всички деца в обезопасения периметър.

— М-моля? Не разбирам — Сюабисм объркано вдигна ръце.

Петимата непознати вдървено се отпавиха към тях. Водачът им кимна учтиво, но обяснението ѝ прозвуча налудничаво.

— Охрана от двама души просто не е достатъчна за всички деца. Вървете си! Имаме сведения, че тук са възможни проблеми.

Двама от охраната тихо пристъпиха и застанаха между децата и възрастните Сюабисм. Вики усети, че неволно се притиска към

Джирлиб и Гокна. *Хората на мама никога няма да постъпят така!*

— Съжалявам, но случаят е спешен.

Толкова неща, съвсем объркващи и безсмислени, се случиха изведнъж. Тренчет и Алендон закрещяха едновременно. Паниката се смесваше с гнева в гласовете им. Двамата най-едри непознати ги изблъскаха далеч от децата. Единият бръкна в раницата си.

— Ей, изпуснахме един!

Брент!

Много високо над главите им нещо помръдна. Изложбата на видеомантията се състоеше от високи плотове с наредени тръби. С неумолима грация най-близкият се стовари на пода. Картините се пръснаха в искрящи светлинки. Разнесе се звук на смачкващ се метал. Вики зърна Брент, който с всички сили разрушаваше конструкцията.

При удара на плота подът потрепери. Наоколо се разнесоха гърмежите на имплодиращи видеотръби, свистенето на разкъсани проводници за високо напрежение. Плотът се стовари между Вики и семейство Сюабисм — точно върху двама от непознатите. Тя видя как ярката им кръв плисна по мрамора. Две безжизнени предни ръце стърчаха изпод плота. Малко извън обсега им лежеше пистолет с къса цев.

После времето се върна. Нечии ръце грубо сграбчиха Вики през тялото и я издърпаха назад. От другата страна на похитителя й Гокна и Джирлиб викаха. Чу се тъпо хрущене. Гокна запищя, а Джирлиб замлъкна.

— Водачо, какво да правим с...

— Няма значение! Хванахме и шестте деца! По-бързо! По-бързо!

Докато я носеха през залата, Вики успя да хвърли поглед назад. Но непознатите бяха оставили мъртвите си другари, а падналият плот не позволяваше да види къде са възрастните Сюабисм.

29.

Хрункнер Юнърбай никога нямаше да забрави този следобед. За първи път през всичките години, откакто познаваше Виктъри Смит, той я видя в състояние, близко до пробив в самообладанието. Малко след обяд безумното обаждане пристигна по микровълновия предавател. Шерканер Ъндърхил пренебрегна всички военни устави, за да съобщи за отвличането. Генерал Смит затвори линията на Шерканер и свика персонала си на извънредно заседание. Изведнъж от директор на проект Хрункнер Юнърбай се оказа нещо като... прост сержант. Хрункнер подготви тривитловия ѝ самолет за полет, като заедно с низшия персонал провери всички системи за сигурност. Той нямаше да допусне генералът да бъде изложена на никакъв риск. *Враговете обичат да създават критични ситуации. И точно като си въобразиш, че на света няма нищо по-важно от дадения случай, те нанасят удар върху истинските си цели.*

Тривитловият самолет прелетя разстоянието от Териториалното командване до Принстън за по-малко от два часа. Но апаратът не беше летящ команден център. Подобен лукс не се вписваше в сегашния бюджет. За тези два часа генералът разполагаше само с бавен безжичен телеграф. Това означаваше два часа без командните и контролни пултове на Териториалното командване, както и равностойното оборудване в Принстън. Два часа в изслушване на непълни рапорти и опити за координиран отговор. Два часа мъка, гняв и разяждаща несигурност. В средата на следобеда те се приземиха и след още половин час стигнаха Къщата на хълма.

Колата още не беше спряла, когато Шерканер Ъндърхил отвори широко вратите и ги извлече навън. Той сграбчи Юнърбай за ръката и през него заговори на генерала:

— Добре че си довела Хрункнер. Имам нужда и от двама ви.

Вкара ги в преддверието и ги повлече надолу, към своите помещения на приземния етаж.

С течение на годините Юнърбай беше виждал Шерканер в различни деликатни ситуации — докато следваше пътя си в

Териториалното командване в разгара на войната с тийфърите, докато ръководеше експедицията през вакуума на най-дълбокия Мрак, докато спореше с традиционалистите. Шерк невинаги печелеше, но винаги беше пълен с изненади или фантазии. За него всичко беше или велик експеримент, или изумително приключение. Дори при провал той планираше как грешката да доведе до още по-интересни експерименти. *Но днес... днес Шерканер е познал отчаянието.* Той протегна ръка към Смит, като треперенето на главата и ръцете му бяха по-забележими от всякога.

— Трябва да има начин да ги намерим. Трябва да има! Имам компютри. Разполагаме и с микровълнова връзка с Териториалното командване...

Всички тези ресурси му оказваха незаменима помощ в миналото.

— ... Мога да ги върна обратно живи и здрави. Знам, че мога...

Известно време Смит стоя напълно неподвижно. После се приближи към него, праметна ръка през раменете му и погали козината му. Гласът ѝ беше нежен и строг. Звучеше като че ли войник утешава друг за загиналите им другари.

— Не, скъпи. Но можеш да направиш много други неща...

Отвън следобедното небе се заоблачаваше. Вятърът тихо свиреше през полуотворените прозорци, а папратите стържеха по кварцовите стъкла. През пролуките в облаците и шубраците се процеждаше тъмнозелен здрач.

Генералът приближи глава към Шерканер и двамата се втренчиха един в друг. Юнърбай почти почувства страха и срама, които прескачаха помежду им като искри. Изведнъж Шерканер се наведе към нея и ръцете му я обгърнаха. Тихото цвъртене на риданията му и свистенето на вятъра бяха единствените звуци, които отекваха в стаята. След малко Смит вдигна една от задните си ръце и безмълвно направи знак на Хрункнер да ги остави сами.

Юнърбай ѝ кимна в отговор. Дебелият килим беше осеян с играчките на Шерканер и на децата, но той стъпваше внимателно и успя да се измъкне незабелязано.

Сумракът бързо се сгъсти — по-скоро вследствие на събиращите се буреносни облаци, отколкото заради залеза на слънцето. Юнърбай

не можеше да наблюдава цялостната промяна на времето, защото в командния център на къщата имаше само тесни, издадени прозорци. Около половин час по-късно Смит се появи. Тя благодари на подчинените си за съчувствието и се настани на високия стол до Хрункнер.

— Шерк ще се съвземе, сержант. Качи се горе с абсолвентите си. Прави каквото може. Сега ми кажи докъде сме стигнали?

Хрункнер бутна купчината показания на масата към нея.

— Капитан Даунинг и хората му са още тук, ако решиш сама да говориш с тях, но всички ние... всички, които дойдоха от Териториалното командване, смятат, че са чисти. Просто децата са прекалено умни.

Децата наистина можеха да направят глупаци членовете на всяка експедитивна охранителна група. Естествено, те бяха прекарвали целия си живот с телохранители, познаваха навиците им, бяха приятели с повечето от екипа. До този момент външната заплаха беше предмет на редки теоретични разисквания. И когато малките решаваха да предприемат някоя екскурзия, всичко се нареждаше в тяхна полза. Но телохранителите бяха подбрани сред личния персонал на генерал Виктъри Смит. Бяха честни, предани хора и страдаха колкото Шерканер Ъндърхил.

Смит бутна купа обратно към Юнърбай.

— Добре, прати Дарам и хората му по местата им. Намери им работа. Има ли нещо ново в докладите за издирването?

Командният пулт в къщата разполагаше с подробни карти — истински екран за местоположение. Микровълновата връзка даваше възможност за взаимодействие с командния център в Териториалното командване. За нещастие, при свързката с Принстън не можеха да ползват никакви специални привилегии. Много часове ги чакаха, преди проблемът да бъде решен. В стаята непрекъснато се вливаше и изливаше поток от забързани хора. Повечето от тях бяха свежи попълнения от Териториалното командване. Присъствието им оказваше благоприятно въздействие върху телохранителите от къщата, в чиито изражения се четяха умора и обезсърчение. Имаше следи. Имаше напредък... И всичко беше едновременно ободрително и зловещо.

След час пристигна и шефът на контраоперациите срещу Сродниците. Рачнер Тракт беше назначен неотдавна — младеж, емигрант от тийфърите. А това не бяха обичайните качества, които се изискваха за заемането на този пост. Явно беше достатъчно умен, но по-скоро изглеждаше педантичен, отколкото ефективен. Може би беше за добро. Те наистина се нуждаеха от хора, които разбират Сродниците. *Как традиционните ценности се промениха така? Във Великата война Сродниците бяха малцинство сред разколниците в Тийфърската империя и тайно поддържаха Съглашението.* Но Виктъри Смит смяташе, че следващата сериозна заплаха ще дойде именно от тях... или може би просто се поддаваше на обичайното си подозрение към традиционалистите.

Тракт постави дъждобрана си в мрежата и свали раницата, която носеше. Извади документи и ги постави на масата пред шефа си.

— Генерале, Сродниците със сигурност са замесени в тази работа.

— Защо ли не ме изненадваш? — въздъхна Смит. Юнърбай предполагаше колко е изморена, но тя изглеждаше свежа — почти като неизменната Виктъри Смит. Почти. Държеше се толкова спокойно и вежливо както на всяко събрание на екипа. Въпросите ѝ биеха в целта — както винаги. Но Юнърбай усещаше разликата — едва забележимо разсейване. Наистина, тревогата ѝ не личеше, но като че ли мислите на генерала се рееха в далечно съзерцание. — Все пак тази сутрин участието на Сродниците беше малко вероятно. Какво се промени, Рачнер?

— Показанията на двама свидетели и две аутопсии. Убитите в музея се минали сериозна физическа подготовка. Но явно не са се готвели за атлетически състезания. По черупките им има стари белези, дори зараснала дупка от куршум.

Виктъри вдигна рамене.

— Явно са професионалисти. Знаем, че съществуват вътрешни заплахи, групировки от крайни традиционалисти. Възможно е да са наели компетентни изпълнители.

— Възможно е, но това е работа на Сродниците, а не на местните групировки.

— Имаш ли убедителни доказателства? — Юнърбай зададе въпроса с облекчение и се засрами от чувството.

— Хм — Тракт явно преценяваше не толкова самия въпрос, колкото питащия. Младежът не можеше да определи с точност мястото на Юнърбай — цивилен, към когото се обръщаха със „сержант“ в йерархията на Командването. *Трябва да свикваш, синко!* — Сродниците отдават изключително значение на религията си, но до този момент избягваха да нанасят удари на наш терен. Тайното основаване на местни групировки от традиционалисти беше най-сериозната им цел. Но днес я прескочиха... Изпълнителите са професионалисти. Постарали са се да прикрият следите си, но не са взели предвид постиженията на нашите лаборатории. Всъщност става въпрос за тест, изобретен от един студент на вашия съпруг. Разбирате ли, съотношението между видовете полени, открити по дихателните пътища на двата трупа, е необикновено. Мога да ви кажа дори от коя база на Сродниците са тръгнали. Напуснали са я преди повече от петнайсет дни.

— Полените щяха да изчезнат, ако са тръгнали по-рано, нали? — кимна Смит.

— Точно така. Лаборантите твърдят, че имунната им система щеше да ги изхвърли. Но в този случай щяхме да стигнем до същия извод. Всъщност днес противниците имат много по-лош късмет от нашия. Оставили са двама живи свидетели... — Тракт се подвоуми. Очевидно се сети, че това не е обичайната работна среща и че за Смит възприетото определение за „оперативен успех“ може да означава трагичен провал.

Генералът като че ли не обърна внимание на колебанието му.

— Да, семейната двойка... Тези, които са завели децата си в музея.

— Да, мадам. Точно заради тях плановете на похитителите са се объркали. Хората на полковник Ъндървил — местния шеф на операцията — са ги разпитвали цял следобед. Изгарят от желание да бъдат полезни. Вече са ви предали какво са научили от тях — как един от синовете ви е разрушил експозицията и е убил двама от нападателите...

— И че всички деца са отведени живи...

— Да, но има още нещо. Вече сме почти сигурни... Похитителите са възнамерявали да отвлекат всички ваши деца. Дори

сега в света има малко Паяци, родени извън фазата. Съвсем естествено те са предположили, че семейство Сюабисм са от нашата охрана.

Боже на добрата студена Земя! Юнърбай впери очи през тесните прозорци. В сравнение с преди светлината беше малко по-силна, но все още преобладаваха актиновите ултралъчи на предпазните лампи. Вятърът неизменно се усилваше, захвърляйки искрящи капчици срещу стъклата, превивайки папратите във всички посоки. Вероятно тази нощ щеше да има светлинна буря.

Следователно, Сродниците са се издънили, защото са имали прекалено високо мнение за охраната на Съглашението. Разбира се, те са предполагали, че някой ще придружава децата.

— Научихме много от цивилната двойка, генерале. Думите, които похитителите са казали при влизането си в залата, няколко подхвърлени фрази при обръкването на планираната акция... Те не са възнамерявали да оставят живи свидетели. Семейство Сюабисм са най-щастливите хора в Принстън тази нощ, макар че не могат да видят нещата от тази гледна точка. Двамата, които синът ви е убил, са избутали възрастните далеч от децата. Единият е извадил от кобура си автоматичен пистолет и е вдигнал предпазителя. Полковник Ъндървил смята, че първоначалният план е бил да отвлекат всичките ви деца, без да оставят свидетели. В действителност, мъртви цивилни граждани и локви кръв пасват идеално на замисъла им, тъй като нашите традиционалистки фракции щяха да бъдат обвинени за случилото се.

— Но защо в такъв случай не са убили две от децата? Това е щяло да улесни бягството им — съдържано зададе въпрос Виктъри.

— Нямаме представа, мадам. Полковник Ъндървил мисли, че те все още са на наша територия, дори може би в Принстън.

— Нима? — скептицизмът ѝ се бореше с надеждата. — Виждам, че Белга овладява положението страшно бързо, пък и нападателите също имат проблеми... Добре. Това ще бъде първата ти голяма вътрешна операция, Рачнер. Но искам да работиш в тясно сътрудничество с Вътрешното разузнаване, градската и икономическата полиция също трябва да се намесят — през следващите няколко дни класическата анонимност на Разузнаването на Съглашението щеше да бъде разкрита. — Опитай да се държиш любезно с хората от местните власти. Не искаме да влизаме във война с тях. Могат да докарат доста неприятности на Короната.

— Да, мадам. Полковник Ъндървил и аз ще патрулираме наред с градската полиция. Когато телефонните линии се възстановят, ще установим с тях нещо като съвместен команден пост в Къщата на хълма.

— Отлично... Май през цялото време ме изпреварваш, Рачнер.

С лека усмивка Тракт се изправи на крака.

— Ще върнем малките ви, шефе!

Смит понечи да отговори, но внезапно зърна две малки главички, които надзъртаха от касата на вратата.

Тракт отстъпи от масата. За кратко никой в стаята не помръдваше. Двете най-малки от децата на Ъндърхил — може би единствените останали живи — свенливо се прокраднаха в стаята. Зад тях влезе шефът на телохранителите им и трима гвардейци. Капитан Даунинг носеше сгънат чадър, но от първи поглед се виждаше, че Рапса и малкият Хрунк не са го използвали. Дрехите им бяха подгизнали и по изпъкналите черни черупки се стичаха дъждовни капки.

Виктъри не се усмихна на децата. Очите ѝ се впиха в мокрите дрехи и чадъра.

— На разходка ли бяхте?

— Не, мамо — отвърна Рапса. За първи път Хрункнер чуваше малката непослушница да отговаря толкова прилежно. — Бяхме с татко, но сега той е зает... Стояхме плътно до капитан Даунинг, между него и останалите...

Тя млъкна и стеснително наклони глава към телохранителя. Младият капитан застана мирно, но имаше ужасения вид на войник след битка, познал поражението.

— Съжалявам, мадам. Аз реших да не използвам чадъра. Искан да гледам във всички посоки.

— Правилно си постъпил, Дарам... И добре, че ги доведе тук.

Тя се изправи и за известно време не отдели очи от децата си. Рапса и малкият Хрунк не помръдваха и също я гледаха. Внезапно, като ударени от електричество, те се втурнаха през стаята към Смит. Гласовете им се извиваха в беззвучен пронизителен писък. Известно време тримата представляваха кълбо от преплетени ръце и крака. После малките се покатериха върху нея, прегръщайки я като баща. Постъпката им отприщи бента на сдържаността им. Сълзите рукнаха

като порой, както въпросите. *Има ли новини за Гокна и Вики, Джирлиб и Брент? Какво ще стане сега?* Не искаха да бъдат оставяни сами.

След известно време изблиците утигнаха. Смит склони глава над рожбите си. Юнърбай се питаше какви мисли минават пред ума ѝ в този момент. Дали днешното отвличане на други две малки деца вместо нейните беше лош късмет или просто некомпетентност? Тя вдигна ръка към Юнърбай.

— Хрункнер, имам една молба към теб. Намери семейство Сюабисм. Помоли ги... предложи им моето гостоприемство. Ако искат да изчакаат развързката на събитията тук, в Къщата на хълма... ще се чувствам поласкана.

Намираха се на голяма височина в някакъв вид вертикална вентилационна шахта.

— Не, не е вентилационна шахта — възрази Гокна. — В истинските шахти има всякакви допълнителни тръби и свързващи кабели.

Не се чуваше и бръмченето на вентилаторни перки, само постоянното свирене на вятъра над главите им. Вики се съсредоточи над изгледа, надвиснал над главата ѝ. На върха — около петнайсет метра над тях — се виждаше решетка на прозорец. Дневната светлина се процеждаше през него и постепенно отслабваше по металните стени на шахтата. На дъното цареше полумрак, но беше достатъчно светло, за да различат очертанията на спални рогозки, химическа тоалетна и метален под. С напредването на деня затворът им неизменно ставаше по-топъл. Гокна беше права. Бяха изследвали достатъчно къщата си, за да знаят точно как изглежда вътрешността на подобни съоръжения. *Но какво друго може да бъде?*

— Вижте тези петна! — тя посочи дисковете, които бяха запоени тук-там върху стените. — Сигурно мястото е изоставено. Не, може все още да се строи...

— Да — каза Джирлиб, — всички ремонти са скорошни. Те просто са запоили пътищата за достъп. Работа за един час!

Гокна кимна, без дори да се опита да проумее последното му изречение. Толкова неща се промениха от сутринта. Джирлиб вече не беше незаинтересованият гневен арбитър на техните препирни. Беше

подложен на по-силно напрежение от когато и да било, и тя усещаше как се разкъсва от горчива вина. Освен Брент той беше най-големият. И допусна това да се случи. Но се стараше да прикрие болката си. Проявяваше повече търпение от всеки друг път.

Когато заговори, сестрите му внимателно го заслушаха. Дори ако пренебрегнаха факта, че той е почти възрастен, умът на брат им превъзхождаше техните.

— Струва ми се, че знам къде точно се намираме...

Сгущените на гърба му бебета се размърдаха и го прекъснаха. Козината на Джирлиб не беше достатъчно гъста, за да им осигури необходимото удобство и той вече започваше да вони. Алекере и Бирбоп редуваха изисквания за незабавна доставка на родителите им и скъсващо нервите мълчание. След това с всички сили се вкопчваха в гърба на бедния Джирлиб. Сега като че ли се връщаха към шумния метод. Вики се пресегна и примами Алекере в прегръдката си.

— И къде? — попита Гокна, но в тона ѝ не се долавяха заядливи нотки.

— Виждате ли опознавателните мрежи? — посочи нагоре Джирлиб. Опознавателните мрежи бяха свежи, тънки парчета коприна, които се развяваха над решетката от полъха на вятъра. — Всички видове са различни. Тези горе са типични за Принстън и околностите, но те се поставят на най-високите места. Покривът на Къщата на хълма едва ли е достатъчно издигнат за тях. Затова мисля, че още сме в града и сме толкова високо, че сигурно се виждаме от мили. Или са ни затворили някъде из хълмистата местност, или в новия небостъргач в градския център.

Алекере се заплака отново. Вики нежно я залюля в ръцете си. Малкият Хрунк винаги се успокояваше от тези движения, но... Чудо! Хлиповете на Алекере заглъхнаха. Може би беше толкова отчаяна, че нямаше сили да издава силни звуци. *Да, ама не!* След няколко секунди бебето се усмихна немощно и започна да се извива в ръцете ѝ, за да огледа всичко. Беше страхотно малко същество! Вики отново го залюля и каза:

— Добре, може да са пътували дотук в кръг... но чак пък в центъра на града. Чухме няколко прелитащи самолета, но къде са обичайните улични шумове?

— Навсякъде!

Това бяха почти единствените думи, които Брент изрече след отвличането им. Бавен и тъп — това беше Брент. Но той беше единственият от тях, който разбра какво се случва тази сутрин. Той беше единственият, който се отдели от останалите и се притаи в мрака. Брент беше едър за възрастта си, но можеше да се осакати при срутването на експозицията върху враговете им. Докато ги влачеха към задния вход на музея, той не се съпротивляваше и не продумваше. Запази мълчание и през целия път. Само махна с ръка, когато Джирлиб и Гокна го попитаха дали е добре.

Впрочем изглеждаше, че една от предните му ръце е спукана и поне още една е ранена. Но Вики го разбираше. Брент се чувстваше толкова засрамен колкото Джирлиб — и още по-безполезен. Отначало се сви в намръщена купчинка. Но след първите четири часа на пленничеството започна да куцука из затвора им, като почукваше и стържеше по метала. От време на време се просваше с разперени крайници на пода — като че се преструваше на мъртъв или изпаднал в безкрайно отчаяние. Точно такава беше поведението му и сега.

— Не ги ли чувате? — попита той. — Слушайте с корема си.

От години Вики не беше играла на тази игра. Но и тя, и останалите последваха примера му. Прилепиха се плътно към пода, като се стараеха да не се отлепват от повърхността. Позата не беше много удобна, пък и не позволяваше да се държиш за нещо. Алеkere рязко скочи от ръцете на Вики. Бирбоп се присъедини към сестра си. Двамата топуркаха от едно дете до друго и ги блъскаха силно. След малко започнаха да се кискат.

— Шт! — нежно им подвикна Вики.

Бебетата само се разсмяха още по-силно. От колко време Вики безмълвно се молеше доброто им настроение да се възвърне? А сега само копнееше те да млъкнат за миг. Тя изтласка образите им от съзнанието си и се помъчи да се съсредоточи. Бръмммм... Не беше точно шум, или нямаше как да го долови с ушите в главата си. Но можеше да почувства преминаването му по долната страна на черупката си. Ритмично подземно бръмчене... и други вибрации, които се усилваха и стихваха. Неволно ѝ напомни за барабаненето, което усещаше в крайчеца на краката си, докато се разхождаше из центъра на града. *Ето! Характерното горене при рязкото удряне на спирачки...*

Джирлиб тържествуваше.

— Предполагам, че това решава спора. Те са си въобразявали, че като ни разкарват в онази затворена товарна кола, няма да се сетим. Но ние вече знаем.

Надигайки се, Вики зае по-удобна поза. Двете с Гокна се спогледаха. Джирлиб беше най-умният, но когато ставаше въпрос за гадни номера, не можеше да се сравнява с класата на сестрите си. Отговорът на Гокна беше благ — отчасти защото се опитваше да бъде мила, отчасти защото всеки остър тон щеше да накара бебетата да се сгушат отново.

— Джирл, не ми се струва, че те изобщо си правят труда да крият нещо от нас.

Джирлиб отметна глава назад — почти неговият „брат ви знае по-добре“ жест. После започна в същия тон:

— Гокна, можеха да ни докарат дотук за пет минути. Вместо това ни друсаха по пътищата повече от час. Какво...

— Мисля, че просто са искали да заобикалят екипите на мама. Нападателят разполагаха с доста коли, които ги подсигуряваха. Два пъти ни притискаха, помниш ли? Може би наистина са опитвали да се измъкнат от града, но са установили, че е невъзможно — Вики махна неопределено с ръка. — Ако имат капчица здрав разум, ще разберат, че сме видели много неща... — помъчи се да запази интонацията си непроменена. Бирбоп и Алекере обикаляха около неподвижно проснатия Брент и тършуваха из джобовете му. — Джирлиб, ние можем да ги идентифицираме. Видяхме шофьора, и жената на товарната рампа на музея...

И тогава тя им разказа за автоматичния пистолет, който видя на пода в музея. Джирлиб неволно се сгърчи от ужас.

— Нали не мислиш, че те са традиционалисти, които се опитват да разстроят татко и генерала? — попита той.

И двете момичета махнаха отрицателно.

— Джирл, аз мисля, че са войници, без значение какво твърдят — заяви Гокна.

Всъщност ги засипаха с лъжи. Когато похитителите се появиха в залата на видеомантията, те заявиха, че са от хората на майка им. Но докато закараха децата дотук, говореха като традиционалисти: „Децата са ужасен пример за благоприличните хора... Не бива да ги нараняваме, но родителите им трябва да бъдат разобличени като

перверзни типове, каквито са...“ Такива бяха думите им, но и Гокна, и Вики забелязаха липсата на ентузиазъм. Повечето традиционалисти по радиото със сигурност се разпалваха. А всички, които сестрите лично бяха срещали, се отвращаваха само при вида на деца, родени извън фазата. Обаче похитителите им запазваха хладнокръвието си. Зад думите им прозираше, че гледат на децата като на багаж. Под професионалните маски Вики зърна проблясъците единствено на две чувства. Водачът им наистина се вбеси, когато Брент смаза двама от хората й... и от време на време прозираше някакво тайно съжаление към самите деца.

Вики виждаше как Джирлиб се сепва, когато изводите й улучват целта, но успя да запази мълчание. Два бурни изблика смях сложиха край на мрачния му самоанализ. Алеkere и Бирбоп не обръщаха никакво внимание на Гокна, Вики или Джирлиб. Бяха открили въжето за игра, което Брент криеше в джоба си. Алеkere отскочи назад и издърпа въжето за единия край. Бирбоп се хвърли към нея, за да го хване, закръжи с бясна скорост около Брент, като че ли се опитваше да овърже краката му.

— Ей, Брент, мислех, че си надраснал тези глупости! — пошегува се с престорена бодрост Гокна.

Отговорът на Брент дойде бавно и някак отбранително:

— Когато не се занимавам с конструкторите си, започва да ми става скучно. А с въжето можеш да си играеш навсякъде.

Честно казано, Брент беше факир в усукването на въже. Когато беше по-малък, той често го навиваше на гърба си и използваше всичките си крака и ръце — дори тези, с които се хранеше — за да го усуква във все по-сложни и сложни фигури. Беше някакво странно, объркващо хоби, но Брент го обичаше.

Бирбоп грабна края на въжето от ръцете на Алеkere и запълзя нагоре по стената, като ловко се възползваше от всяка възможност за захващане. Само най-малките умееха да се катерят така. Когато стигна почти до прозореца, той хвърли въжето към сестра си, предизвиквайки я да се опита да го свали оттам. Тя хвана въжето и смъкна брат си надолу, но Бирбоп го отскубна от хватката й и се покатери още малко нагоре. Точно както правеше Рапса, но доста по-чевръсто.

— Бирбоп! Слез долу! Ще паднеш! — Вики осъзна, че в този момент говори точно като баща си.

Стените се стесняваха нагоре, и нагоре, над бебето. На върха, петнайсетина метра над главите им, беше малкото прозорче. Вики видя как зад нея Гокна ахва от смайване.

— И ти ли мислиш като мен? — попита Вики.

— М-май да... Когато беше малка, Рапса можеше да изпълзи догоре...

Похитителите им не бяха предвидили всичко. Всеки, гледал бебета, щеше да се сети. Но и водачката, и другите мъже-похитители бяха млади, от сегашното поколение.

— Ако падне обаче...

Тук нямаше нито предпазни бебешки мрежи, нито дебел килим, които да омекотят евентуално падане. Двегодишното момченце вероятно тежеше между седем и девет килограма. Всички бебета обичаха да се катерят — като че ли усещаха, че когато пораснат, ще станат тежки, ще зависят от стълби за качване и ще умеят да изпълняват само най-простите скокове. Бебетата падаха много подалече без сериозни наранявания, отколкото възрастните. Но все пак едно продължително падане от голяма височина можеше да се окаже смъртоносно. Но двегодишните деца не го знаеха. Само едно подмятане и Бирбоп щеше да се втурне към прозорчето на върха. Шансовете му за успех бяха добри...

Обикновено Вики и Гокна се впускаха във всяко необмислено начинание, но тук ставаше дума за чужд живот... Известно време двете се гледаха втренчено.

— Н-не знам, Вики...

Но ако не предприемеха нищо, бебетата сигурно щяха да бъдат убити както и всички останали. Последниците от всичките възможности за избор можеха да бъдат ужасяващи. Изведнъж Вики изпита страх, какъвто не беше усещала през живота си. Тя прекоси помещението и се изправи под усмихнатия Бирбоп. Като чужди, ръцете ѝ се протегнаха, за да приласкаят бебето надолу. С усилие на волята Вики свали ръце и се помъчи да заговори с лек, шеговит тон.

— Здравсти, Бирбоп! Ти дали ще можеш да занесеш въжето чак до малкото прозорче?

Бирбоп изви глава назад. Бебешките му очи се втренчиха нагоре.

— Разбира се!

И веднага заприпка към върха, като заобикаляше отляво и отдясно запоените към стената дискове. Все по-нагоре и все по-нагоре. *Длъжници сме ти, малчо, дори да не го осъзнаваш!*

На пода Алеkere закряска от яд, че цялото внимание е приковано към братчето й. Тя рязко разтърси въжето и Бирбоп се залюля на три ръце, вкопчил се в тясна издатина на десетина метра височина. Гокна я грабна, изтегли въжето от ръцете й и я подаде на Джирлиб.

Вики се мъчеше да обуздае ужаса, сковал ума й. Наблюдаваше как бебето се изкачва все по-високо и по-високо. *А какво ще правим, ако успеем да се доберем до прозореца? Ще хвърляме бележки навън?* Но те не разполагаха с нищо за писане, нито знаеха точното си местоположение, нито имаха представа в каква посока вятърът ще отнесе бележката им... И тогава проумя как могат да бъдат решени два проблема едновременно.

— Brent, дай си дрехата — и даде знак на Гокна да му помогне при събличането.

— Ей сега!

И в следващия момент сестра й задърпа ръкавите и крачолите му. Отначало Brent ги изгледа смаяно, но после схвана идеята и се зае да й помага. Дрехата му беше почти толкова широка колкото на Джирлиб, но на гърба й не бяха направени процепи. Тримата я опънаха над пода, като се въртяха плахо в кръг и се опитваха да следват страничните движения на сигнала високо Бирбоп. *Може би дори да падне...* Но в приключенските романи пишеше, че тази предпазна мярка винаги помага. Неизвестно защо, но просто не можеха да си представят такъв успех, докато стояха отдолу с опънатата помежду им дреха.

Алеkere още цвъртеше и се мъчеше да се изтръгне от ръцете на Джирлиб. Бирбоп й се изсмя. Беше напълно щастлив, че е обект на всеобщо внимание, че прави нещо, за което при други обстоятелства щеше да бъде наказан с бой. Дванайсетина метра височина. Изкачването му се забавяше. Дупките за захващане на ръцете и краката му ставаха все по-редки. Беше подминал основните скрепителни болтове. Няколко пъти за малко не изпусна въжето, докато го прехвърляше от ръка в ръка. Набра се нагоре, хванал се за невероятно малка издатина, премести останалите си три крака странично... И една от ръцете му се вкопчи в решетката на прозорчето. В следващия миг силуетът му се откри на върха.

Освен предните очи бебетата имаха само още един чифт и бяха принудени да се извъртат, за да погледнат зад себе си. Но тогава за първи път Бирбоп погледна надолу. Триумфалният му кикот замря, когато установи колко далече е стигнал. Беше толкова високо, че дори бебешките му инстинкти подсказваха, че го грози опасност. *Неслучайно родителите не позволяват на децата си да се катерят където им хрумне.* Несъзнателно Бирбоп се вкопчи с ръце и крака в решетката.

Не успяха да го убедят, че никой от тях не може да се качи при него, за да го свали долу, както и че трябва да слезе оттам сам. Вики изобщо не си беше представяла възникването на такъв проблем. В случаите, при които Рапса или малкия Хрунк се покатерваха на непозволени височини, те не срещаха затруднения по обратния път.

Точно когато изглеждаше, че Бирбоп е изпаднал в състояние на продължително вцепенение, сестричката му спря да плаче и започна да му се присмива. След това не беше трудно да го убедят да прехвърли въжето през решетките и да го използва вместо скрипец при спускането.

Повечето бебета сами стигаха до подобен извод. Може би спускането по въже на игра възбуждаше някакви забравени животински нагони. Бирбоп започна да се плъзга надолу, обхванал здраво низходящата част на въжето с петте си крайника. С другите три задържахше възходящата. Но след като преодоля няколко метра, му стана ясно колко лесна е играта на въже. След миг вече се държеше с три ръце, после — само с две. Накрая се отблъсна от стената с крака и полетя надолу като тарант в атака. Отдолу Вики и останалите заскачаха в кръг, като напразно се стараеха да задържат импровизираната си предпазна мрежа под него.

Най-накрая разполагаха с двойно въже, праметното през решетката. Двата му края се спускаха чак до пода. То се въртеше и усукваше и сякаш излъчваше стаена енергия.

Двете сестри започнаха спор коя от тях да поеме следващата задача. Вики излезе победителка. Тя беше най-лека от всички, тежеше около трийсет и пет килограма. Докато Брент и Гокна разкъсваха копринената подплата на дрехата, Вики дръпна силно въжето. После увисна на него. Подплатата беше боядисана в червени и ултрачервени фигури. Освен това беше направена от отделни рула, подредени в

пластове. При разпарянето на шевовете се образува знаме, леко като дим, но широко почти пет метра. Някой със сигурност щеше да го забележи.

Гокна сгъна подплатата в малко каре и ѝ я подаде.

— Мислиш ли, че въжето ще те издържи?

— Разбира се!

Надявам се! Въжето беше гладко и еластично, както трябваше. *А какво ще стане, ако се разпъне до краен предел?*

Но думите на Брент я успокоиха повече от всякакви пожелания за успех.

— Сигурен съм, че ще издържи. Обичам да окачам тежести в проектите си. Взех това въже от лабораторията на механиците.

Вики свали дрехата си, грабна импровизираното знаме с ръцете, с които се хранеше, и потегли нагоре. Със задното си зрение виждаше как останалите са се струпали в разтревожен смалващ се кръг около „предпазната мрежа“. Ако някой с нейните размери паднеше, трябваше да разчита на невероятен късмет. Придвижваше се с подскоци, като се отблъскваше с крака от стената. В действителност беше лесно. Дори възрастен нямаше да се затрудни при вертикалното изкачване с двете поддържащи въжета — докато те издържаха тежестта му. Вики наблюдаваше едновременно примката, стената, както и вратата на помещението под себе си. Интересно защо досега не предвиди възможността за евентуално прекъсване на заниманията им. Но успехът беше толкова близо. Всичко обаче щеше да бъде напразно, ако на някого от главорезите му хрумнеше да надникне точно в този момент. *Още само няколко метра...*

Вики промуши предните си ръце през решетката и се надигна, за да поеме глътка свеж въздух. Нямаше откъде да надникне, а и пръчките бяха толкова гъсто наредени, че дори и бебе не би успяло да провере глава отвън. *А, какъв изглед!* Бяха на върха на едно от гигантските нови здания, поне трийсет етажа над повърхността. Прихлупеното над главата ѝ небе, жестоките напори на вятъра около прозорчето. Надолу конструкцията на сградата скриваше голяма част от полезрението ѝ, но Принстън се простираше пред очите ѝ като великолепен макет. Различи ясно някои улици, по които се движеха автобуси, коли, хора. Само ако погледнеха към тях... Вики разви подплатата на дрехата и я прекара през решетката. Вятърът почти

изтръгна материята от ръцете ѝ. Тя я сграбчи с всички сили и връхчетата на ръцете ѝ пробиха плата. *Толкова е тънка!* Внимателно, нежно, Вики пусна краищата и ги завърза на четири различни места. Вятърът развя цветното каре над сградата. Платът заплующя. Понякога се издигаше и почти закриваше прозорчето, а после се снишаваше покрай каменната стена извън полезрението ѝ.

Вики хвърли последен поглед към свободата. Навън — при сливането на земята с облаците — хълмовете на града изчезваха в мрака. Ограничената гледка не ѝ позволяваше да се ориентира. А някъде там съществуваше хълм, не толкова висок като останалите, но със спиралообразни улици и постройки. Къщата на хълма! Можеше да проследи целия път до дома!

Вики тъжно се спусна от прозореца. Въпреки всичко те щяха да спечелят! Тя и останалите издърпаха проблясващото въже и го скриха отново в дрехата на Брент. После седнаха в сгъстяващата се тъмнина, като се питаха кога ще се появят техните тъмничари и обсъждаха как да постъпят, когато това се случи. Следобедът се превърна в тъмна нощ. Заваля дъжд. Но плющенето на развяваната от вятъра подплата им носеше утеха.

А след полунощ бурята с щурм освободи знамето и го запокити в мрака.

30.

Правото на петиция при Пастира беше удобна традиция. Дори имаше корени в историческите факти, макар Томас Нау да бе убеден, че преди столетия, в средата на Епохата на заразата, единствените удовлетворявани петиции са били въпрос на пропаганда. В днешните времена ловкото им използване беше любимият начин на чичо Алън да поддържа популярността си и да нанася вреди на фракциите на съперниците си.

Тактиката беше изкусна, особено ако човек си даваше сметка за грешката на Алън да приема убийците като просители. През двайсетте и четири години от пристигането им на Изчезващата Томас Нау беше разгледал около дузина петиции. Но днешната беше първата, която предяви иск, че „времето е от критично значение“.

Нау погледна петимата просители, застанали от другата страна на масата. Грешка: представители на Просителите. Нау се усмихна и им направи знак да седнат.

— Главен пилот Ксин, мисля, че вие сте най-старшият. Моля, изложете вашата Петиция.

— Да, Пастирю — Ксин хвърли поглед към приятелката си, Рита Лиао.

И двамата бяха Новородени от планетата-майка и произхождаха от семейства, предоставяли фокусирани и Последователи повече от триста години. Такива бяха устоите на културата на Новородените и продължаването им трябваше да бъде лесно. Уви, тук — на двайсет светлинни години от цивилизацията — нищо не ставаше лесно. Ксин помълча още малко, като хвърли притеснен и таен поглед към Кал Омо. На свой ред Омо го изгледа ледено и внезапно Нау съжали, че не отдели време за кратък доклад от сержанта. Брюхел излезе от Бдение и ако му се наложеше да откаже Петицията, Нау щеше да бъде единственият виновник.

— Както знаете, Пастирю, много от нас се занимават с пространствен анализ. Но още повече живо се интересуват от Паяците, които наблюдаваме...

Нау леко се усмихна.

— Знам, висите при Бени и слушате преводите.

— Да, сър. Хм... Много ни харесва предаването „Наука за деца“ и някои преводи на приказки. Помагат ни при анализите. И... — погледът му стана отнесен. — Не знам. Макар че не се хора, Паяците са изградили един истински свят на планетата си. В сравнение с нас понякога изглеждат по-... *реални*. Нау бе убеден, че е отгатнал следващата му дума. — ... Искам да кажа, че ние постепенно се привързахме към някои от децата на Паяците...

Точно както беше планирано. Симултанните преводи вече старателно се избягваха. Не успяха да установят със сигурност какво точно предизвика отслабването на въздействието на вируса на „гнилия мозък“. Нито дори дали има някаква връзка с предаването на живо. Анне прецени, че сегашният риск не е по-голям от обичайния при другите им операции.

Нау се пресегна и нежно погали ръката на стоящата отдясно Киви. В отговор тя се усмихна. Децата на Паяците бяха важни. А той никога нямаше да разбере това без Киви Лизолет. Тя беше толкова добра в толкова области. Колко много можеше да научи, докато я наблюдаваше, докато разговаряше с нея, докато я лъжеше. За възможностите на L1 истинските деца бяха непостижим блян, но трябваше да бъде намерен някакъв заместител. Плановете и мечтите на Киви му посочиха правилния път.

— Главен пилот, всички сме привързани към малките. Вашата Петиция има ли нещо общо с отвличането им?

— Да, сър. От похищението изминаха седемдесет Ксек. Паяците на Съглашението използват най-новите си комуникационни системи и разузнавателни сили по-напрегнато от всеки друг път. Не че са постигнали някакъв напредък, но нашите „умни глави“ са научили много от това. Микровълновите предаватели на Съглашението са били смущавани от съобщения на Сродниците. Повечето от шифрограмите на Сродниците са алгоритмични и многократни. Съглашението не може да декодира нито едно от тях, но за нас алгоритмите са елементарни. През последните четирийсет Ксек ние... аз... използвах нашите преводачи и аналитици. Струва ми се, че знам къде държат децата. Петима от аналитиците дават почти стопроцентова гаранция, че...

— Петима аналитици, трима преводачи и част от състава на съгледвачите на „Невидимата ръка“ — гласът на Рейнолт беше висок и категоричен и заглуши думите на Ксин. — В допълнение, главен пилот Ксин е използвал само една трета от поддържащия хардуер.

Омо се присъедини като към хор. За първи път Нау видя такова хармонично единство между Рейнолт и Службата по сигурността.

— Освен това главният пилот и още неколцина висши офицери включиха кодовете за аварийните ресурси.

Очите на сержант Омо пронизваха просителите. Те се свиха под погледа му — Новородените по-изплашено от Чуенг Хо. *Злоупотреба с ресурсите на общността.* Това бе изключително сериозно провинение. Нау ликуваше. Брюхел щеше да бъде още по-убедителен, но и Омо си свърши работата.

Нау вдигна ръка и в стаята се възцари тишина.

— Разбирам, сержант. Искам доклад и от вас, и от директор Рейнолт за всяка трайна вреда, която може да се появи вследствие на тези... — всъщност нямаше да употреби думата дейности.

Запази мълчание още малко. Лицето му артистично се изкриви така, като че ли се опитваше да скрие вътрешната борба на човек, който се старае да удовлетвори желанията на отделни хора без да навреди на дългосрочните нужди на цялата общност. Усети, че Киви стиска ръката му.

— Главен пилот Ксин, отлично знаете, че не можем да разкрием присъствието си!

— Да, Пастирю — Ксин изглеждаше напълно объркан.

— Точно вие трябва да знаете най-добре какво е положението тук. След битката имаме нужда от фокусирани и персонал. След епидемията с „гнилия мозък“ преди няколко Бдения фокусираните още повече не достигат. Не разполагаме с основни съоръжения, имаме малко оръжия и много ограничени възможности за вътрешен транспорт. Вероятно сме способни да сплашим някоя от фракциите на Паяците или да се съюзим с друга, но рисковете остават огромни. Най-разумната линия на поведение е тази, която възприехме след Зверството на Дием. Трябва да чакаме и да се крием. Няколко години ни делят от Ерата на комуникациите на тази планета. Постепенно ще вградим човешка автоматика в мрежите на Паяците. С течение на времето те ще създадат цивилизация, която ще успее да възстанови

нашите космически кораби. Цивилизация, която ще можем да управляваме безопасно. Дотогава... дотогава няма да предприемаме абсолютно никакви действия!

Погледът на Нау обходи всички просители: Ксин, Лиао, Фонг. Тринли седеше встрани от останалите, все едно демонстрираше, че се е отказал да ги убеждава. Езр Вин беше в камерата за летаргичен сън, в противен случай със сигурност щеше да бъде тук. Според преценката на Ритцер Брюхел всички бяха смутители на реда. С всяко следващо Бдение тяхното малко паство на L1 се отдалечаваше все повече и повече от нормите на обичайното общество на Новородените. Отчасти заради собственото им отчайващо положение, отчасти заради асимилацията на Чуенг Хо. Дори след поражението начинът на мислене на Спекулантите беше разрушителен. Да, според мерките на един цивилизован свят тези хора бяха смутители на реда. Но същевременно те също бяха хора — както Киви — и правеха мисията им възможна.

Известно време всички мълчаха. От очите на Рита Лиао се ронеха сълзи. Нищожната гравитация на Хамърфест не беше достатъчна, за да се стекат по бузите й. Джау Ксин сведе глава в знак на подчинение.

— Разбрано, Пастирю. Оттегляме Петицията си.

Нау великодушно кимна. Нямаше да налага наказания. Беше направил важна крачка напред.

Киви потупа ръката му. *Тя се усмихва!*

— Защо не превърнем всичко в пробен анализ за по-нататъшните ни действия? Наистина, не можем да разкрием присъствието си, но виж какво е направил Джау. За първи път използваме истински разузнавателната система на Паяците. Може би са на двайсет години от началото на Ерата на комуникациите, но те усъвършенстват компютрите си дори по-бързо отколкото през Зората на Земята. Постепенно преводачите на Анне ще въвеждат информацията обратно в техните системи. Защо не започнем още сега? С всяка година ще се намесваме и ще експериментираме все повече.

Надежда озари очите на Ксин, но думите му все още бяха уклончиви:

— Но те са много изостанали. Миналата година тези създания изстреляха първия си сателит. Не са изградили проникващи

локализиращи мрежи. Всъщност изобщо нямат никакви мрежи. Като изключим жалката връзка между Принстън и Териториалното командване, те дори не разполагат с компютърна мрежа. По какъв начин ще вкараме информацията обратно в системата им?

Да, наистина, как?

Но Киви все още се усмихваше. Така изглеждаше толкова млада, почти както през първите години, откакто беше с Нау.

— Казахте, че Съглашението е засякло съобщения на Сродниците, свързани с отвличането?

— Да, затова *знаем* какво става там. Но разузнавателните служби на Съглашението не могат да декодират шифрограмите.

— А опитвали ли са?

— Да. Повечето от най-мощните им компютри — с големината на къщи! — са свързани към микровълновите предаватели и на Принстън, и на Териториалното командване. Ще им трябват милиони години, за да открият използвания шифър... О! — Ксин широко отвори очи. — Можем ли да го направим, без да разберат?

В почти същия миг Нау проумя думите му и каза:

— Връзка. Как генерират ключове за дешифриране?

След секунда се разнесе глас:

— Чрез псевдо-произволно генериране, променено съобразно фактите, известни на техните математици за алгоритмите на Сродниците.

Киви докосна визъора си и прочете някакви данни.

— Очевидно Съглашението експериментира с предаваните по мрежата изчисления. Това е глупаво, тъй като цялата мрежа обхваща по-малко от десет компютъра. Разполагаме с дюзина файлове, които ще минат през обсега на микровълновите предаватели. С лекота ще разстроят техните излъчвания. Така ще направим първия експеримент. В този случай ще си позволим само малки промени, докато те изпробват ключовете за шифъра. Информацията ще бъде незначителна, само няколко байта дори с обработката.

— Добре — каза Рейнолт. — Дори ако проверят по-късно, ще сметнат случилото се за дребна грешка. Но твърдя, че ако го направите повече от веднъж, ще бъде много рисковано.

— Един път ще бъде напълно достатъчно, ако е в името на общата кауза.

Киви погледна Нау.

— Томас, мисля, че ще стане. Няма особен риск, пък така или иначе трябва да започнем експериментите за истинските им възможности. Знаеш, че Паяците проявяват все по-голям интерес към космическото пространство. Може би съвсем скоро ще ни се наложи да се намесим сериозно.

После го потупа по рамото. Без значение колко жизнерадостна изглеждаше, Киви подкрепяше своя личен емоционален интерес.

Но тя е права. Това ще бъде идеалното първо прехвърляне на „умните глави“ на Анне. Време е да демонстрирам изключителната си щедрост.

— Много добре, дами и господа — отвърна на усмивката ѝ Нау. — Убедихте ме. Анне, подхвърли им първия ключ. Мисля, че главен пилот Ксин може да ти каже критичния период. Дай на операцията първоначален приоритет през следващите четирийсет Ксек — с предписание, включващо и изминалите четирийсет.

По този начин отговорността от Ксин, Лиао и останалите бе официално свалена.

Те не приветстваха решението му, но Нау усети ентузиазма и раболепната им признателност. Просителите се изправиха и се понесоха към вратата.

Киви понечи да ги последва, но изведнъж се обърна рязко и целуна Нау по челото.

— Благодаря ти, Томас — след което изчезна след тях.

Нау се обърна към единствения останал посетител, Кал Омо.

— Дръж ги под око, сержант! Боя се, че отсега нататък нещата ще се усложнят.

По време на Великата война се бе случвало Хрункнер Юнърбай да прекара дни наред без сън, под непрекъснат вражески обстрел. Но тази нощ се чувстваше дори по-зле. Само Бог знаеше какво изпитват генералът и Шерканер. След като телефоните бяха свързани, Юнърбай прекарваше по-голямата част от времето си в съвместния команден пост, разположен точно срещу стаята на охраната на Съглашението. Той работеше с местните полицаи и свързочния екип на Ъндървил, като се мъчеше да провери слуховете, които се носеха из града.

Генералът непрекъснато сновеше навън-навътре — олицетворение на овладяното напрежение. Но Юнърбай осъзнаваше, че предишният му шеф е на ръба на силите си. Тя поемаше прекалено много задачи, намесваше се на всички оперативни нива. *По дяволите, излезе преди три часа с един от областните екипи!*

Веднъж отиде да погледне как се справя Ъндърхил. Шерк се беше сврял в една от свързочните лаборатории, точно под покрива на къщата. Вината го глождеше като болест и убиваше щастливия му гениален дух, с който посрещаше всеки проблем. Но той се стараяше да прогони тревогата си с приповдигнат ентузиазъм. Използваше всички възможности на компютрите си и проверяваше всичко, което можеше. Каквито и да бяха заниманията им, Юнърбай смяташе, че са безсмислени.

— Това е математика, Хрунк, не е машиностроене.

— Да, теорията на числата... Слушаме за... — той се приведе напред, напълно потънал в загадките на собственото си програмиране. — Опитваме се да разгадаем шифрограмите.

По всичко личеше, че говори за откъслечните сигнали, които бяха прихванали в околностите на Принстън точно след отвличането на децата.

— Но ние дори не сме сигурни, че те са свързани с похитителите — възрази Юнърбай и си помисли: *Ако аз бях на мястото на Сродниците, щях да използвам единични кодови думи, а не цели шифрограми.*

Джейберт еди-кой си само сви рамене и продължи работата си. Шерканер също не го удостои с отговор, но изражението му беше безутешно. Това беше най-доброто, което можеше да направи.

После Юнърбай се върна при съвместния команден пулт. Там поне илюзията за прогрес не беше изчезнала.

Смит се върна около час след изгрева на слънцето. Прегледа набързо обезсърчителните доклади. В движенията ѝ се долавяше крайната ѝ изнервеност.

— Оставих Белга в града с местните полицаи. Проклятие! Нейната връзка е много по-добра отколкото на местните!

Юнърбай разтърка очи в напразно усилие да възвърне лъскавината им, която само продължителният сън можеше да възстанови.

— Опасявам се, че полковник Ъндървил не харесва особено модерното ни оборудване.

Във всяко друго поколение Белга щеше да се чувства отлично. Но в това... е, Белга Ъндървил не беше единствената, която трудно свикваше с Великата нова ера.

Виктъри Смит се настани до бившия си сержант.

— Но задържа пресата настрана. Има ли новини от Рачнер?

— Той е долу, в Центъра за сигурност на Съглашението.

В действителност младият майор не се доверяваше на Юнърбай.

— Толкова е сигурен, че това е операция на Сродниците... Не знам... Разбра ли, че уредникът на музея е традиционалист? А момчето, което е работило на товарната рампа, е изчезнало? Белга откри, че той също е бил традиционалист. Мисля, че местните традиционалисти са забъркани здраво — гласът ѝ беше тих, замислен.

По-късно, много по-късно Хрункнер щеше да си спомни, че генералът говореше тихо, но крайниците ѝ приличаха на натегнати пружини.

За нещастие, Хрункнер Юнърбай беше погълнат от собствените си разсъждения. Цяла нощ преглежда доклади и се взира в завихрения мрак отвън. Цяла нощ отправя молитви към най-дълбоките бездни на земята, молеше се за малката Виктъри, Гокна, Брент и Джирлиб. И произнесе тъжно, почти на самия себе си:

— Бях свидетел как се превръщат в истински хора. Тези малчугани, които никой не можеше да обича. Да, те имат душа.

— Какво искаш да кажеш?!

Острата интонация на Виктъри не проникна в умореното му съзнание. Дълги години след този случай той си припомняше този разговор, представяше си вариантите, чрез които можеше да избегне нещастieto. Но в онзи момент не усети изпитателния взор на бъдещето и изтърси:

— Те не са се появили на бял свят извън фазата по своя вина.

— И не по тяхна вина моите скандални съвременни идеали ги убиха, нали?! — гласът на Смит се извиси в пронизително съскане.

Дори съжалението и умората не прикриха този факт от вниманието на Юнърбай. Той забеляза, че генералът трепери.

— Не, аз...

Но вече беше късно. Непоправимо късно.

Смит скочи на крака и дългата ѝ ръка изплющя през лицето му като камшик.

— Вън!

Юнърбай заотстъпва. Зрението от дясната му страна се превърна в пулсиращ лъч разноцветна агония. Във всички други посоки видя офицери и сержанти, които го гледаха с изражение на неподправена изненада.

Смит се хвърли към него.

— Традиционалист! Предател! — ръцете ѝ го мушкаха при всяка дума. Тя едва се сдържаше да не му нанесе убийствен удар. — От години се преструваш на наш приятел, но ти винаги си ни презирал и ненавиждал... Край!

Тя преустанови безмилостното си настъпление и отпусна ръце. Но Хрункнер разбираше, че тя само прикрива яростта си. Разбираше, че думите ѝ са изречени студено, хладнокръвно и обмислено... и това му причини повече болка, отколкото изпитваше от раната.

— Вземай си моралния багаж и се махай! Веднага!

Беше я виждал в подобно състояние веднъж или два пъти преди това — по време на Великата война, когато бяха притиснати до стената, но тя не запищя. Нямаше място за обяснение, нито за молба. Юнърбай отпусна глава и преглътна думите, които толкова горещо копнееше да изрече: *Съжалявам. Не исках да кажа нищо лошо. Аз обичам децата ти!* Но беше прекалено късно. Думите не можеха да променят нищо. Хрункнер се обърна, бързо мина покрай смаяния смълчан персонал и излезе от помещението.

Когато Рачнер Тракт научи, че Смит се е върнала в сградата, с всички сили забърза към съвместния команден пулт. *Проклет да бъда, ако позволя да покажат моя шифър на местния клон или полиция.* Отделните оперативни действия даваха резултат. Имаше важна информация за шефа си.

По пътя се сблъска с излизащия Хрункнер Юнърбай. Старият сержант бе изгубил обичайното си педантично изражение. Вървеше несигурно по коридора, а през лявата страна на главата му се беше появила издължена, сълзяща подутина.

— Добре ли си? — махна на сержанта Тракт.

Но Юнърбай го подмина, без да обръща внимание на Рачнер, както обезглавен осперч щеше да пренебрегне фермер. Тракт понечи да последва сержанта, но се сети, че положението не търпи отлагане и влезе в съвместния команден пост.

Стаята бе тиха като убежище... или гробище. Служителите и аналитиците бяха замръзнали. Докато Ричнер се приближаваше към генерала, обичайната работна глъчка се възобнови, но с някакъв странен нюанс на самоосъзнаване.

Смит преглеждаше един от оперативните дневници, но го прелистваше толкова припряно, че едва ли успяваше да прочете страниците. Махна му да седне до нея.

— Ъндървил е открила улики за участие на местните, но все още не разполагаме с никакви убедителни доказателства — тонът ѝ беше обичаен. Не признаваше или отричаше изумлението в отминалата преди миг тишина. — Имаш ли новини? Някаква реакция от страна на „приятелите“ ни Сродници?

— Много реакции, шефе. Дори първоначалните данни са любопитни. Около час след като се разнесе слухът за отвличането, Сродниците са пришпорили яко пропагандата — с особен акцент на влошаващото се положение на хората. Плюят срещу всяващото страх „убийство в Мрака“, но по-разпалено от обикновено. Казват, че похищението е отчаяна постъпка на свестни хора, които осъзнават, че управлението на Съглашението е преминало в ръцете на елементи, които не признават традициите...

Атмосферата отново стана спокойна. Виктъри Смит каза малко остро:

— Да, знам какви ги дрънкат. Точно така смятах, че ще реагират при новината за отвличането.

Може би трябваше да започне с голямата новина.

— Да, мадам, въпреки че реакцията им дойде доста прибързано. Нашите обичайни източници не са чули нищо по-рано, но сега — ами, очертава се версията, че похищението е признак за установяване на

окончателен контрол върху Сродниците от фракцията Крайни мерки. Всъщност, поне петима от Върлите са екзекутирани вчера, „умерени“ като Крингтрам и Сангст и — уви! — неангажирани като Друби. Оцелелите са умни и още по-склонни към поемане на риск от преди...

Смит смаяно се приведе напред:

— Разбирам...

— Научихме го преди половин час, мадам. Дадох фактите на всички аналитици в тази област. Не откриваме връзка с военни действия.

За първи път Тракт явно спечели цялото й внимание.

— Звучи логично. Ние сме много далеч от мисълта, че една война ще бъде изгодна.

— Точно така, шефе. Няма да има война, не веднага. Великата стратегия на Сродниците все още се свежда до разрушаване на развития свят, колкото е възможно по-рано преди Периода на мрак, а после да се избият всички, останали будни... Мадам, разполагаме и с други, по-несигурни сведения. Слухове, с изключение на един, за когото един от моите агенти под прикритие загина, за да ги получи. Явно сега Педуре е начело на Контраразузнаването на Сродниците. Помнете Педуре. Мислехме, че е нискоквалифициран оперативен работник. Очевидно е много по-умна и ръцете й са изцапани с повече кръв, отколкото предполагаме. Може би е първата от новите Върли... Във всеки случай тя ги е убедила, че вие и най-вече Шерканер Ъндърхил сте ключът към стратегическите успехи на Съглашението. Но вашето убийство може да се организира изключително трудно, а вие сте осигурила почти същата защита на вашия съпруг. Отвлечането на децата ви обаче отваря в...

Ръцете на генерала забарабаниха нервно по плота.

— Продължи, майор.

Да се престорим, че говорим за нечи други деца.

— Шефе, Шерканер Ъндърхил доста често споделяше по радиото чувствата си, повтаряше колко цени всяко дете. Искам да кажа, че тази Педуре е сметнала, че похищението на децата ви ще й донесе редица предимства. В най-добрия случай тя се надява да изведе децата извън Съглашението и после спокойно да си играе с вас и вашия съпруг в течение... може би на години. Не може да си

представи, че ще продължите сегашната си работа с такъв вътрешен конфликт.

— Ако започнат да ги избиват едно по едно и да ни изпращат парчета от тях... — започна Смит, но гласът ѝ изневери. — Прав си за Педуре. Тя е разбрала как може да манипулира мен и Шерканер. Добре, искам ти и Белга да...

Един от телефоните на плота затрака — вътрешна директна линия. Виктър Смит протегна чифт от дългите си ръце през масата и сграбчи слушалката.

— Смит.

Известно време слуша, после тихо подсвирна.

— *Какво?!* Но... Добре, Шерканер, вярвам ти. Да, Джейберт тъкмо щеше да прехвърли задачата на Ъндървил — после затвори слушалката и се обърна към Тракт: — Шерканер е открил шифъра. Дешифрирал е смущенията по радиото миналата нощ. Смята, че децата са затворени в Плаза Спар, в центъра на града.

Телефонът до Тракт също затрака. Той бръкна в дупката за отворена линия и каза:

— Тракт слуша.

Гласът на Белга Ъндървил прозвуча глухо. Явно говореше встрани от микрофона.

— Така ли? Ами прекарайте ги! — после каза по-силно. — Чуваш ли ме, Тракт? Току-що ми се обадиха твоите гениални техници и казаха, че жертвите са задържани на най-горния етаж на Плаза Спар. Твоите хора сериозни ли са?

— Те не са мои техници — засегна се Тракт. — Това е много важна следа, полковник, откъдето и да идва.

— Проклятие! Вече имам истинска следа. Градската полиция е забелязала копrienено знаме, което се е откъснало от Банковата кула в Принстън. Разстоянието между Плаза Спар и кулата е половин миля. Съвпада с описанието, което Даунинг ни даде за плата на дрехата.

Смит се приближи към слушалката и каза в микрофона:

— Белга, имало ли е нещо прикрепено към него? Някаква бележка?

Белга се поколеба за момент и Тракт си представи как се старее да овладее темперамента си. Тя непрекъснато се оплакваше на

колегите си от всички „гадни тъпи технологии“, но сега на линията беше Смит.

— Не, шефе. Беше много съдрано. Вижте, техниците може да са прави за Плаза Спар, но мястото е прекалено оживено. Ще изпратя хора да обиколят долните етажи, като се преструват на клиенти. Но...

— Добре. И без паника, близо сме.

— Шефе, усещам, че има по-голям шанс да са в кулата, до която намерихме знамето. Сградата е почти необитаема и...

— Отлично. Провери и двете възможности.

— Да, мадам. Проблемът е градската полиция. Тръгнаха сами, с включени сирени и всички екстри.

Снощи Виктъри Смит беше чела лекция на Тракт за влиянието на местната полиция. Но то вече беше икономическо и политическо. И сега тя само каза:

— Така ли? Ами прекарайте ги! Аз поемам отговорността — после махна на Тракт. — Отиваме в центъра на града.

31.

Шринкрет крачеше из своя „команден пост“. Всичко беше въпрос на късмет. Мисията беше планирана отлично. Но цялата операция се превърна в невероятна комбинация между щастливо стечение на обстоятелствата и пълна каша. Какво беше новото? Повишение се получаваше след успешно измъкване при истинска критична ситуация, а Шринкрет беше попадала и в по-лоши от тази. Смъртта на Баркър и Фрем беше следствие от лош късмет и разсеяност. А оставянето на живи свидетели май беше най-сериозната им грешка — или поне най-сериозната, която можеха да лепнат на гърба ѝ. От друга страна, бяха хванали шестте деца, от които поне четири предварително набелязани. Измъкването от музея беше лесно, но планираното бягство със самолет се провали. Местната полиция на Съглашението се задейства прекалено бързо — вероятно именно заради тези живи свидетели.

На двайсет и петия етаж офис-пространството обкръжаваше цялата Плаза Спар. Изгледът към града беше великолепен. Само надолу нямаше никаква гледка. От една страна, тук бяха в капан. Но кой би могъл да предположи, че някой ще се скрие високо в небето... От друга... Шринкрет спря зад сержанта на екипа.

— Какво каза Тривеле, Дени?

Сержантът свали телефонните слушалки от главата си.

— Фоайето на приземния етаж е оживено както обикновено. Има няколко бизнес посетители. Един стар глупак и няколко младежа от последното поколение. Искат да наемат офис-пространство.

— Добре. Могат да огледат помещенията на третия етаж. Ако искат да видят още нещо, да дойдат отново утре.

Утре, по волята на Мрака, Шринкрет и екипът ѝ отдавна щяха да са заминали. Още снощи щяха да тръгнат, ако не беше започнала бурята. Специалните отряди на Сродниците можеха да правят с хеликоптерите чудеса, за които военните на Съглашението изобщо нямаха представа... Ако съдбата им се усмихваше още два дни, екипът ѝ щеше да се озове обратно у дома с наградата. Книгата с доктрината

на Сродниците открай време изобилстваше с убийства и обезглавяващи удари. С тази операция Преподобната Педуре започваше нова, експериментална глава. *Какво ще прави Педуре с шестте деца?* Съзнанието на Шринкрет бързо отхвърли тази мисъл. Беше сред най-приближените на Педуре още преди Великата война и благосъстоянието ѝ неизменно растеше. Но тя предпочиташе да замине в командировка, отколкото да я придружава в килиите за изтезания на Сродниците. Фактите се изтръгваха толкова лесно... обръщаха се наопаки... в килиите. А там смъртта идваше много, много бавно.

Шринкрет се придвижваше от квадрант в квадрант, а отразяващият ѝ увеличител сканираше улиците. *Проклятие, полицейски конвой с включени сигнални светлини.* Познаваше характерните за джиповете им синхронизатори. Това беше „тежката артилерия“ на полицията. Най-шеметните им успехи се свеждаха до убеждаването на престъпници да се предадат. Светлините — със сигурност след минута щеше да чуе и воя на сирените — бяха само част от заплахата. Но в този случай полицията правеше голяма грешка. Шринкрет хукна обратно около разположените в кръг офиси, като в движение измъкна малкия пистолет, закачен на гърба ѝ.

— Сержант! Качваме се нагоре!

Дени изненадано вдигна глава.

— Тривеле каза, че е чул сирени, но като че ли не се приближават насам.

Съвпадение? Може би полицията се опитва да хване някой друг. Шринкрет се поколеба за миг. Рядко проявяваше нерешителност. Дени вдигна ръка и продължи:

— Но мисли, че трима от по-възрастните посетители са изчезнали от аукционната обиколка. Може би са отишли до тоалетната.

Толкова с колебанията! Шринкрет махна на сержанта да се изправи.

— Кажи на Тривеле да се омиа оттам — *ако може.* Минаваме към Алт пет!

Винаги съществуваше Алтернативен план. Това беше мрачна шега сред Специалните отряди. Бяха предупреждени. По всяка вероятност щяха да успеят да се измъкнат от сградата и да се слезат с потока граждани отвън. Ефрейтор Тривеле имаше по-малки шансове, но пък не знаеше почти нищо, така че залавянето му не беше от

значение. Мисията нямаше да се превърне в неразбория. Ако изпълнеха последната част от задачата си, дори можеше да се приеме, че са постигнали частичен успех.

Когато стигнаха до централното стълбище, Дени извади на свой ред пистолета и военния си нож. Успех при Алт пет означаваше да отделят няколко минути за малко отклонение — напълно достатъчно, за да убият децата. Педуре явно смяташе, че така ще побърка онези от Съглашението. На Шринкрет това ѝ се виждаше налудничаво, но пък не беше запозната с всички факти. *Няма значение.* В края на войната беше участвала в масово клане в едно убежище в началото на Периода на мрак. Не можеше да съществува нещо по-ужасно, но с откраднатите запаси беше финансирано възкресението на Сродниците.

По дяволите, може дори да направя услуга на тези деца. Така ще им спестя срещата с Преподобната Педуре.

През по-голямата част от сутринта Брент лежа проснат на металния под. Изглеждаше толкова обезсърчен, колкото се чувстваша Вики и Гокна. Джирлиб поне имаше занимание — с всички сили се стараеше да успокои бебетата. Малките вече бяха напълно и гръмогласно нещастни и изобщо не позволяваха на сестрите да ги докоснат. Никой не беше се хранил от вчера следобед.

Вече нямаше и за какво да заговорничат. Когато се съмна, стана ясно, че спасителното им знаме е изчезнало. Направиха втори опит, но знамето се скъса след по-малко от трийсет минути. Следващите три часа Гокна и Вики увиваха въжето в сложна плетеница около издадените тръби над единствената врата на помещението. При това занимание Брент им оказа неоценима помощ — наистина беше невероятен с възлите и сплитките. Ако някой прекрачеше този праг с враждебни намерения, върху главата му щеше да се изсипе торба неприятности. *Но дали това ще е достатъчно, ако похитителите са въоръжени?* При този въпрос Брент се оттегли от спора и отново се разпростря върху студения под.

Над тях малко квадратче слънчева светлина се движеше бавно по високите стени на техния затвор. Беше почти обяд.

— Чувам сирени — внезапно заяви Брент след около час, прекаран в мълчалива неподвижност. — Лягайте долу и слушайте!

Гокна и Вики се проснаха на пода. Джирлиб успя да накара бебета да млъкнат, което беше невероятно постижение.

— Дааа, чувам ги.

— Това са *полицейски сирени*, Вики. Чуваш ли: дуум, дуум?

Гокна скочи на крака и се втурна към вратата. Вики остана още миг на пода.

— Тихо, Гокна!

Дори бебета пазеха тишина. Долавяха се и други звуци: тежкото бръмчене на вентилатори някъде по долните етажи на сградата, познати отпреди улични шумове... и внезапно равномерното тупкане на множество крака, които се изкачват по стълбите.

— Приближават... — прошепна Brent.

— Ттте идват за нас!

— Да — и Brent отново потъна в обичайното си безчувствено мълчание. — Но чувам, че и други се качват нагоре — или са по-тихи, или са по-далеч.

Нямаше значение. Вики хукна към вратата и запълзя след Гокна. Планът им беше достоен за съжаление, но най-доброто и същевременно най-лошото в него беше, че те всъщност нямаха никакъв друг избор. Преди Джирлиб щеше да спори, че е по-големият, че той трябва да се спусне надолу. Да, но така им предоставяха една-единствена мишена. Освен това се налагаше някой да държи бебетата извън обсега на стрелбата. По тази причина сега Вики и Гокна се бяха прилепили към стената, на около два метра над вратата от двете ѝ страни, като се подпираха на изключителното възнено творение на Brent.

Brent се изправи и бързо се изправи отдясно на вратата. Джирлиб застана възможно най-далеч и встрани. Държеше дечицата здраво в ръце и повече не се опитваше да ги успокоява. Но сега те ненадейно се смълчаха. Може би разбираха. Може би инстинктивно усещаха.

Вики вече долавяше тичащите стъпки през стената. Бяха двама. Единият каза нещо на другия. Тя не успя да различи думите, но позна гласа на водачката на похитителите. В ключалката изтрака ключ. Джирлиб внимателно пусна бебетата на пода зад себе си. Те останаха спокойни, абсолютно неподвижни и той се извърна отново към вратата, готов за скок. Вики и Гокна се смъкнаха надолу по стената.

Бяха усукали всички нишки, които се осмелиха да издърпат от въжето. Спогледаха се за последен път. Те въвлякоха братята си в тази каша. Те рискуваха живота на един невинен зрител, опитвайки да се измъкнат. Времето за разплата беше настъпило.

Вратата рязко се отвори. Метал се блъсна в метал. Brent се приготви за скок.

— Моля ви, не ме наранявайте — каза той със същата безчувствена монотонна интонация както винаги.

Brent не можеше да се преструва, за да спаси душата си, но все пак гласът му прозвуча като на човек, изпаднал в пълно безумие. *Странно, нали?*

— Никой няма да те нарани. Искаме да ви настаним на по-хубаво място и да ви дадем храна. Хайде, излизайте! — водачката звучеше убедително както преди. — Хайде, навън! — този път тонът беше по-остър.

Дали си въобразява, че ще ни натовари като чували, без дори да си изцапа дрехата? Секунда-две нищо не се случи... Вики чу тиха въздишка на раздразнение. Емоциите напиреха.

Гокна и Вики с всички сили се метнаха отгоре. Бяха само метър и половина над вратата. Без въжето щяха да си разбият черепите на пода. Но еластичното въже ги издигна обратно и те увиснаха с главата надолу пред отворената врата.

Профуча куршум — встрани, към гласа на Brent.

За миг Вики зърна глави и ръце, и някакви видове оръжия. Тя се стовари връз гърба на водачката им, ритна ниско и успя да избие пистолета ѝ, който издрънча на пода. Но другият похитител беше зад нея. Гокна го улучи в твърдата част на раменете и задраска по черупката му, за да се задържи. Но с едно движение той я отметна. Един-единствен изстрел и куршумът прониза средната част на тялото на Гокна. Парчета от черупката ѝ и кръв плиснаха по стената зад нея.

И в следващия миг Brent се хвърли отгоре му.

Водачката под Вики рязко се изправи нагоре и смаза Вики в горния ръб на вратата. След това пред очите ѝ притъмня. Само слухът ѝ долови далечни изстрели и други гласове.

32.

Вики не беше ранена сериозно, а лекарите бързо овладяха малкия вътрешен кръвоизлив. Джирлиб имаше доста вдлъбнатини от удари и няколко изкълчени ръце. Бедният Брент беше в най-лошо състояние.

Когато странният майор Транс привърши разпита, Вики и Джирлиб посетиха Брент в лазарета на къщата. Баща им вече беше там, приведен над леглото му. Децата бяха свободни вече почти три часа, но той още изглеждаше замаян.

Брент лежеше плътно увит, а в обсега на ръцете, с които се хранеше, беше поставен сифон с вода. При влизането им той изви глава и немощно се усмихна.

— Добре съм...

Имаше само два счепени крака и няколко дупки от куршум. Джирлиб го потупа по рамото.

— Къде е мама? — попита Вики.

Баща ѝ несигурно поклати глава.

— Някъде в сградата. Обеща да ви види тази вечер. Толкова много неща се случиха. Разбирате, че не можем да приемем похищението просто като постъпка на луди, нали?

Вики кимна. Къщата буквално гъмжеше от телохранители — дори повече отпреди — и отвън бяха разположени униформени гвардейци. Хората на майор Тракт имаха толкова въпроси за похитителите, за поведението им, за взаимоотношенията им, за речника им... Дори се опитаха да хипнотизират Вики, за да измъкнат спомените и от най-далечните кътчета на съзнанието ѝ. Можеха да си спестят усилията. От години Вики и Гокна се мъчеха да се хипнотизират взаимно без никакъв успех.

Нито един от похитителите не беше заловен. Тракт твърдеше, че поне един от тях се е самоубил, за да избегне пленничеството.

— Наложително е генералът да е наясно кой стои зад всичко. Това ще промени отношението на Съглашението към враговете му.

— Бяха Сродниците — равнодушно отговори Вики.

Всъщност, тя не разполагаше с никакви доказателства освен войнственото поведение на похитителите. Но четеше вестници повече от всички останали, а и баща ѝ често говореше за рисковете при покоряването на Мрака.

Ъндърхил сви рамене, като чу твърдението ѝ.

— Най-вероятно. Но основното за семейството ни е, че нещата се промениха.

— Да — гласът за Вики се пречупи. — Татко! Разбира се, че нещата се промениха. Ние никога повече няма да бъдем същите!

Джирлиб отпусна глава върху постелята на Brent.

— Деца! — като че ли Ъндърхил изкрещя на самия себе си. — Толкова съжалявам... Никога не съм мислел, че могат да ви наранят... Никога не съм мислел, че...

— Татко, аз и Гокна избягахме от вкъщи... Мълчи, Джирлиб! Знаем, че си най-голям, но двете винаги сме постигали своето.

Това беше напълно вярно. Понякога сестрите ласкаеха егото на брат си, друг път събуждаха интелектуалните му интереси — както в случая с изложбата на Изопаченията. В краен случай се позоваваха на неговата привързаност към малките му сестрички. Brent също имаше своите слабости.

— Вината е изцяло моя и на Гокна — продължи Вики. — Ако Brent не беше устроил засадата в музея, всички щяхме да сме мъртви.

Ъндърхил замаха отрицателно.

— Мъничката ми, ако не беше ти и Гокна спасителите ви щяха да закъснеят. Всички щяхте да сте мъртви. Гокна...

Но сега Гокна е мъртва! Внезапно бронята на безразличието ѝ се пръсна и Вики зариде. Запищя нечленоразделно и изскочи от стаята. Втурна се по коридора към централното стълбище, като заобикаляше военните и обичайните обитатели на къщата. Няколко ръце се пресегнаха да я хванат, но някой изкрещя отзад и тя профуча покрай тях.

Вики се носеше нагоре по стълбите — все по-нагоре и по-нагоре, покрай лабораториите и учебните зали, през градината, където толкова обичаха да играят, където за първи път се запознаха с Хрункнер Юнърбай.

На върха се намираще малката мансарда, за която тя и Гокна бяха мечтали, бяха правили проекти и бяха молили. Нещо като убежище във

висините. Открай време баща им се стремеше нагоре и двете му дъщери също обичаха да гледат отвисоко. Мястото не бе най-високото в Принстън, но и това беше достатъчно.

Вики влезе вътре и затръшна вратата. За момент ѝ се зави свят от шеметното изкачване. А после... После тя замръзна, оглеждайки навсякъде. Тук беше и куклената къща, станала огромна през последните пет години. Зимите ставаха все по-студени и тя бе изгубила част от предишното си очарование. Вече не можеше да си представи, че малките създания вътре са хора, защото крилата им бяха поникнали. Десетки от тях пърхаха около хранилките. Разноцветните им крила наподобяваха рисуваната мазилка по фасадата на къщата. Тя и Гокна се препираха до безкрай на коя от тях принадлежи къщичката.

Караха се почти за всичко. Покрай стената бяха наредени празни артилерийски снаряди, които Гокна измъкна от избата. Те наистина бяха нейни, но двете все пак разискваха и по този въпрос.

Следите от нейното присъствие бяха навсякъде. А самата Гокна никога повече нямаше да дойде тук. Те никога повече нямаше да разговарят. Вики рязко се обърна. Дори вече нямаше да спорят. Усещаше сякаш огромна дупка зее в душата ѝ, а ръцете и краката ѝ се откъсват от черупката. Не ѝ беше останало желание за живот. Вики се свлече на купчинка на пода и затрепери.

Родителите бяха много странен вид хора. Доколкото децата можеха да си представят, това се отнасяше дори за съвсем нормалните семейства. През цялото време баща им беше около тях. Той беше човекът с безкрайно търпение, този, чието благоволение обикновено успяваха да спечелят. Но характерът на Шерканер Ъндърхил беше особен и със сигурност рядко срещан. Той се съобразяваше с всеки природен закон, но приемаше всичко общоприето от обществото като препятствие за преодоляване, с което трябва да се експериментира. Всичко, с което се заемаше, беше пропито от неговия ум и чувство за хумор.

Мама — тяхната майка — не стоеше непрекъснато с тях, пък и не беше склонна да удовлетворява всяка молба на децата си. Генерал Виктъри Смит обаче прекарваше достатъчно време сред тях — един ден на десет в Принстън. И много повече, когато те посещаваха

Териториалното командване. Но когато истинските правила трябваше да бъдат наложени — тези, които дори Шерканер Ъндърхил се колебаеше да установи — тя винаги беше там. И беше там, когато наистина, ама наистина се чувстваш зле.

Вики нямаше представа от колко време лежи на купчинка, но внезапно чу стъпки, които изкачваха стълбите към мансардата. Едва ли беше изминал повече от половин час — светлината, която влизаше през прозорците, подсказваше, че е средата на един студен, прекрасен следобед.

Някой тихо подраска по вратата.

— Младша? Искаш ли да поговорим?

Мама! Някаква странна приятна топлина обля Вики. Татко ще прости, той винаги прощава... но мама ще разбере колко ужасно се държах...

Вики отвори вратата и отстъпи с наведена глава.

— Мислех, че си заета до довечера...

После забеляза, че Виктъри Смит е облечена в черната униформа с ултрачервени пагони. Никога не беше виждала генерала в тази униформа тук, в Принстън, нито пък в Териториалното командване. Тя се пазеше само за изключителни случаи, за брифинги с определени висшестоящи.

Генералът спокойно влезе в стаята.

— Реших, че това е по-наложително... — тя махна на малката Виктъри да седне до нея. Вики се подчини, като за първи път от началото на всички събития се почувства спокойна. Генералът праметна две от предните си ръце през раменете ѝ. — Бяха допуснати някои много сериозни грешки. Знаеш, че и двамата с баща ти сме единомдушни по този въпрос.

— Да, да! — закима Вики.

— Няма как да върнем Гокна обратно, но трябва да я помним и да я обичаме. Можем да поправим грешките, които позволиха тези ужасни събития да се случат.

— Да!

— Баща ти и аз искахме да ви спестим по-големите неприятности, поне докато пораснете. И в известен смисъл сигурно сме били прави. Но сега разбирам, че ви изложихме на невероятен риск.

— Не!... Мамо, разбери? Аз и... Г-гокна нарушихме правилата! Ние излъгахме капитан Даунинг. Просто не вярвахме, че всичко, за което татко ни предупреждаваше, може да бъде истина.

Ръцете на генерала леко потупаха раменете на Вики. Майка ѝ беше или изненадана, или много ядосана. Вики не можеше да определи със сигурност, пък и генералът дълго време запази мълчание. После каза:

— Права си. Шерканер и аз допуснахме грешки... както ти и Гокна. Нито една от вас не е смятала, че прави нещо лошо. Но вече разбираш, че това не е достатъчно. Когато правиш грешки при някои игри, умират хора. Помисли върху това, Виктъри. След като си видяла, че всичко тръгва на зло, ти си действала правилно — по-добре отколкото биха постъпили много тренирани професионалисти. Спасила си живота на децата на семейство Сюабисм...

— Но имаше риск Бирбоп да...

Смит гневно вдигна рамене.

— Тук си научила ценен урок, дъще. През по-голямата част от живота си аз съм се опитвала да живея с него.

После отново замълча и като че ли мислите ѝ я отнесоха някъде много далеч. Внезапно на Вики ѝ хрумна, че всъщност дори майка ѝ може да допусне грешка. Думите ѝ не бяха проста утеха. От самото си раждане децата обожаваха генерала. Тя не разговаряше с тях за работата си, но те знаеха достатъчно, за да се досетят, че тя е повече от героиня в безброй приключенски романи. И сега Вики проумя какво в действителност означава това. Тя се примъкна по-близо до майка си.

— Вики, когато е настъпил моментът, ти и Гокна сте направили това, което е било необходимо. И четиримата сте го направили. Цената на постъпката е твърде висока, но ако ние... ако ти не извлечеш поука от този урок, всичко е напразно.

В такъв случай смъртта на Гокна е безсмислена!

— Ще се променя! Ще направя всичко! Само кажи!

— Отстрани няма да изглежда, че промените са големи. Но ще ти предам няколко урока на военна тематика. Може би ще са необходими и физически упражнения. Но ти и по-малките все още имате много да учите. Времето ви ще бъде разпределено както преди. Но голямата промяна ще бъде в начина ви на мислене както и в нашето отношение към вас. Съществуват огромни, смъртоносни рискове, които вие трябва

да проумеете. Обнадеждаващо е, че днешната смъртоносна ситуация никога няма да се повтори, но в дългосрочен план опасностите са още по-големи. Съжалявам, но живеем в опасни времена.

— Но нали има много добри възможности? Поне татко винаги казва така.

Как ли ще отговори на този въпрос генералът?

— Да, това е вярно. Точно затова той и аз правим, каквото е необходимо да се свърши. Но само с надежда и оптимизъм намеренията на Шерканер няма да бъдат осъществени. А докато това стане, рисковете ще се увеличават с течение на годините. Случилото се днес е само началото. Възможно е смъртната заплаха да се появи отново, когато съм много стара. А баща ти е половин поколение по-възрастен от мен... Мога да заявя, че днес четиримата се справихте отлично. Още повече, вие действяхте като екип. Мислила ли си някога за нашето семейство като за екип? Ние имаме едно специално предимство пред почти всички останали. Не сме от едно поколение, дори не сме от две... Ние покриваме поколенията от малкия Хрунк чак до баща ти. Предани сме един на друг. И смятам, че всички сме много надарени.

— Никой от нас не може да се мери по ум с татко — усмихна се Вики на майка си.

— Е, да — със смях се съгласи тя. — Шерканер е уникален!

Вики продължи аналитично:

— Всъщност, никой от нас не може да се сравнява дори със студентите на татко, може би с изключение на Джирлиб. От друга страна, аз и... Г-гокна сме се метнали на теб, мамо. Ние... аз мога да планирам събития и да манипулирам хората. Смятам, че Рапса и малкият Хрунк са някъде по средата. А Брент не е глупав, но главата му работи по странен начин. Той не прилича на останалите, но по природа е по-подозрителен от всички нас взети заедно. Той е винаги нащрек.

— И ще продължава да го прави — усмихна се генералът. — Вики, вече сте петима. Като броим мен и Шерканер, ставаме седем. Екипът. Преценката ти е правилна. Но ти още не знаеш как да преценяваш останалата част от света. Позволи ми да ти кажа моето безпристрастно професионално мнение. Вие, деца, можете да бъдете най-добрите. Искяхме да отложим началото на събитията с няколко

години заради вас, но сега всичко се промени. Ако времето, което ме плаши, дойде, държа вие петимата да сте наясно какво е положението. Искам и петимата да сте способни да действате, ако се наложи, дори ако всички останали са изпаднали в пълна паника.

Виктъри Младша беше достатъчно голяма, за да разбере какво значи военна клетва и служебни задължения.

— Всички ли? Аз... — и посочи пагоните на раменете на майка си, които издаваха нейното служебно положение.

— Да. През целия си живот съм била предана на Короната. Но мисля, че може да настъпи ден, когато — за кратко време — да служиш на Короната ще означава да правиш неща, които на първи поглед не се покриват с приетите служебни задължения — тя се усмихна на дъщеря си. — Някои от приключенските романи не са измислени, Вики. Главнокомандващият на разузнаването на Съглашението има специални правомощия... О, ужасно закъснях за другите си оперативни срещи. Много скоро ще поговорим отново. Този път цялото семейство.

След излизането на генерала Вики закрачи из малката си спалня на върха на хълма. Все още се чувстваше замаяна, но неизразимият ужас се беше стопил. В душата ѝ се прокрадваха любопитство и надежда. Двете с Гокна отдавна играеха на шпиони. Но майка им не им разказваше с какво се занимава, пък и беше толкова над военните, които виждаха всеки ден, че всеки опит да я проследят приличаше на безумен блян. Бизнес-разузнаването, може би със структури, подобни на основаните от Хрункнер Юнърбай, беше по-реална възможност.

Известно време Вики си поигра с куклената къщичка. Но двете с Гокна никога нямаше да спорят за тези планове. Екипът на майка им претърпя първата си загуба. Но сега съзнаваше, че е екип. Джирлиб и Брент, Рапса, малкият Хрунк, Вики, Виктъри и Шерканер. *Ще се научим да даваме всичко от себе си. И в крайна сметка, това ще бъде достатъчно.*

33.

Годините летяха бързо за Езр Вин не само заради двайсет и пет процентовия цикъл на Бдения. След засадата и убийствата измина почти една трета от неговия живот. И през цялото това време вътрешното му аз си обещаваеше, че безкрайното му търпение ще бъде наградено. Нито за миг не се отказа от натрапчивата мисъл да унищожи Томас Нау, за да си възвърнат всичко загубено, което бе оцеляло. Но имаше мигове, които се превръщаха в неспирно мъчение.

Да, той беше надарен с безкрайно търпение. Изпитваше болка... и срам. Все пак през по-голямата част от времето не изпитваше страх. Въпреки че не бе запознат с всички подробности, самият факт, че работи за Фам Нувен, изпълваше Езр с вътрешна убеденост в крайната им победа. Но при безпощадната интроспекция най-голямата изненада се появи от нещо, което изникваше отново и отново: в известен смисъл тези години му донесоха удовлетворение, каквото не познаваше от детството си. Какво ли значеше това?

Пастир Нау въведе строги правила за икономична употреба за останалата медицинска апаратура, но запази утежняния режим на дежурства за критично важни „задачи“ — като тези на преводачите. Триксия вече беше четирийсетгодишна. Почти всеки ден по време на Бдение Езр я посещаваше и промененото ѝ лице го измъчваше.

Но в Триксия бяха настъпили и други промени. Точно те го караха да мисли, че присъствието му и изтеклите години по някакъв начин я връщат при него.

Когато идваше рано в миниатюрната ѝ работна стая горе в Хамърфест, тя все още не му обръщаше внимание. И внезапно, веднъж, той закъсна със стотина секунди от обичайното си време за посещение. Триксия седеше с лице към вратата.

— Закъсна — произнесе тя.

В интонацията ѝ прозвуча същото безразлично нетърпение, което би изразила Анне Рейнолт. Всички фокусирани бяха известни с

педантизма си. Но Триксия забеляза неговото отсъствие.

А той установи, че тя е започнала да полага някакви грижи за себе си. Когато пристигаше да я види, косата ѝ беше сресана назад, почти пригладена. Сега — от време на време — разговорите им не бяха монолог... поне докато той внимаваше за темата.

Този път Езр влезе в стаята ѝ навреме, но с контрабанден подарък — две пастички от пивницата на Бени. Ароматът им изпълни помещението. За миг Триксия се втренчи в ръцете му, като че ли обмисляше невъзпитан жест. После разсеяно махна с ръка.

— Трябваше да донесеш молбите за допълнителен превод.

Той въздъхна и остави сладкишите на работния плот до ръката ѝ.

— Да, взех ги.

Езр се настани на обичайното си място — до вратата, с лице към нея. Впрочем, днес списъкът не беше дълъг.

Фокусът правеше чудеса, но без намесата на нормален човешки разум различните групи специалисти потъваха в свои лични изследвания. Езр и останалите нормални хора четяха докладите за работата на фокусираните и се опитваха да разберат дали някоя група специалисти е попаднала на нещо интересно, което обаче натрапчивата вгълбеноост на „умните глави“ е подминала. Тези доклади се изпращаха на Нау и се връщаха обратно като молби за допълнителна работа.

Днес Триксия не срещна трудности с удовлетворяването на молбите, макар че на няколко пъти мрачно измърмори:

— Загуба на време!

— А, говорих с Рита Лиано. Програмистите ѝ са много ентузиазирани от материала, който си им дала. Програмирали са комплект от финансови приложения и мрежов софтуер, които ще паснат идеално на новите микропроцесори на Паяците.

— Да, да — кимна Триксия. — Всеки ден говоря с тях.

Преводачите се разбираха добре с по-низшите програмисти и финансово-юридическите „умни глави“. Езр подозираше, че причината се крие в невежеството на преводачите в тези области и обратното.

— Рита иска да основе наземна компания, която да продава програмите. Ще бият всички местни, пък и ще наситим пазара.

— Да, вече съм измислила и името: Корпорация „Преуспяващ софтуер“... Но още е много рано.

Той обсъжда тази тема известно време с нея, като се опитваше да измъкне реална преценка за времето и да я сравни с тази на Рита Лиано. Триксия беше в тясна връзка с „умните глави“, които подготвяха стратегията за намеса. Следователно, съчетанието на мненията им даваше задоволителна представа. Въвеждането на данните само през компютърната мрежа — дори с познанията и предварителното планиране — зависеше от сложността на самата мрежа. Щяха да минат поне пет години, докато разработят сериозен търговски софтуер, и още по-дълго преди обществената мрежа на Паяците да бъде изградена. Дотогава беше почти невъзможно да станат основен наземен играч. Засега трябваше да се задоволят с дребните намеси във военната мрежа на Съглашението.

Не след дълго Езр стигна до последната точка от списъка. На първи поглед изглеждаше нещо незначително, но дългият опит му подсказваше, че ще възникне проблем.

— Нова тема, Триксия — става въпрос за превод: относно цвета *тартан*. Забелязах, че все още използваш този термин в описанията на зрителни гледки. Филолозите...

— *Както!* — присви очи Триксия.

При взаимната работа на „умните глави“ помежду им възникваше или почти телепатична връзка, или те започваха да се ненавиждат до смърт с ледената враждебност, която обикновено се описва в академичните любовни романи. Норм Както и Триксия се колебаеха между двете състояния.

— Да, хм... Няма значение... Доктор Както ми изнесе дълга лекция за устройството на зрението и електромагнитния спектър. Увери ме, че да говорим за цвят *тартан* е напълно безсмислено.

Чертите на Триксия се разкривиха и за миг тя се стори на Езр много по-стара, отколкото му се искаше да я вижда.

— Думата е истинска. Аз я избрах. Контекстът дава усещане...

Лицето ѝ се смръщи още повече. Много често нещо, което приличаше на грешка при превода, се оказваше — може би не буквална истина, но поне ключ към някой неразбираем аспект от действителността на Паяците. Обаче фокусираните преводачи можеха да сбъркат, дори Триксия. При първите преводи — когато тя и другите все още налучкваха пътя към света на една непозната раса — имаше

стотици двусмислени значения на думите. След време се наложи да отхвърлят голяма част от тях.

Проблемът се състоеше в това, че „умните глави“ трудно се отказваха от самовглъбяването си. Триксия беше на ръба на нервно разстройство. Признаците бяха налице. Често се мръщеше, макар и не толкова свирепо. Дори когато мълчеше, пръстите ѝ неизменно почукваха бутоните на клавиатурата. Но този път обратният анализ блесна от визъора на челото ѝ и освети екраните на стените. Дишането ѝ се учести, докато тя прехвърляше от всички страни критиката в главата си и я предаваше на свързаната с нея мрежа. Не намирише никакъв аргумент в своя подкрепа.

Езр протегна ръка и докосна рамото ѝ.

— Следващ въпрос, Триксия! Известно време обсъждах с Както този въпрос за *тартана*.

Всъщност, Езр направо извади душата на мъжа. Често това беше единственият начин да се справиш с фокусиран специалист: да се концентрираш върху специалността на „умната глава“ и текущия проблем, като да задаваш един и същ въпрос под различни форми. Без умения и значителна доза късмет тази техника бързо слагаше край на общуването. Дори след седемгодишно Бдение Езр не беше експерт, но в крайна сметка успя да накара Норм Както да започне да генерира алтернативи. После продължи:

— Чудехме се дали Паяците имат такова многообразие от визуални системи поради свойството на мозъка им да разграничава многопластови възприятия. Нали разбираш, за част от секундата възприемаш един спектрален режим, а в следващата — друг. Може би се получава — знам ли — някакъв вид вълнообразен ефект.

Между другото... Както отхвърли тази идея като нелепа, заявявайки, че дори ако мозъкът на Паяците едновременно обработва визуалните импулси, възприятията пак ще изглеждат непрекъснати на съзнателно ниво.

Докато Езр говореше, Триксия почти не помръдваше. Само пръстите ѝ продължаваха да барабанят по клавишите. За един дълъг миг нейният неизменно бягащ поглед се впи... право в очите на Езр. Той разказваше нещо, което беше незначително и нямаше общи точки с нейния Фокус. После тя извърна глава и замърмори команди в микрофона на компютъра си, а тракането по клавиатурата стана по-

ожесточено. След няколко секунди очите ѝ започнаха да обхождат помещението, проследявайки фантоми, които съществуваха само на екрана на визъора ѝ. След това рязко каза:

— Да! Това е обяснението! Как не съм се сетила досега... точно контекстът ме накара да избира тази дума, но... — бележки и назначения изпълниха всички екрани на стената.

Езр се помъчи да следи мисълта ѝ, но собственият му визьор все още не беше включен към мрежата на Хамърфест. Можеше да гадае изрежданите примери само от неконтролируемите жестове на Триксия.

Неволно Езр се усмихна. Точно в този момент Триксия почти приличаше на нормален човек, макар и изпаднал в необуздан пристъп на еуфория.

— Гледай! Като изключим един пристъп на остра болка, всяка употреба на *тартан* е свързана с ниска мъгла, ниска влажност и широка гама светлинни лъчи. В тези случаи целият цвят... *ветмут3*... — тя премина на вътрешен жаргон, този неразгадаем език, на който разговаряха помежду си фокусираните преводачи. — Наклонението на езика се променя. Нужна ми е специфична дума и *тартан* е съвсем подходяща.

Езр я наблюдаваше и слушаше. Все едно виждаше как разбирането изпълва мозъка на Триксия, изгражда нови връзки и несъмнено преработва всички неотдавнашни преводи. И изглеждаше напълно реално. Военните не можеха да се оплачат от цвета *тартан*.

И тогава Триксия направи нещо, което го изненада радостно. С почти недоловима пауза в говора, едната ѝ ръка се отлепи от клавиатурата и грабна деликатеса. Бавно вдигна сладкиша от подложката и се втренчи в ароматизираната пяна — като че ли изведнъж си спомни какво представлява това и какво удоволствие доставя изяждането на подобни неща. После натъпка сладкиша в устата си и капки течна глазура пръснаха по бузите и брадичката ѝ. За миг Езр помисли, че тя се изплаши, но звукът беше просто щастлив смях. Тя дъвчеше и преглъщаше... а след малко въздъхна от удоволствие. За първи път от толкова години Езр видя, че тя изпитва щастие от нещо друго извън нейния Фокус.

Дори ръцете ѝ спряха непрекъснатите си движения. Тогава изрече:

— Така. Има ли нещо друго?

Въпросът не успя да прогони веднага смайването на Езр.

— А, хм... Не, това беше последната точка от списъка... — *Каква радост! Сладкишът направи чудо!* — ... Само още нещо, Триксия. Нещо, което трябва да знаеш... — *Може би най-после ще го разбереш!* — Ти не си машина. Ти си човешко същество.

Но думите му не оказаха никакво въздействие. Може би тя дори не ги чу. Пръстите ѝ отново барабаняха по клавиатурата, а погледът ѝ се зарея сред образите, които визьорът ѝ показваше, а той не можеше да види. Езр почака известно време, но всички признаци за интерес бяха изчезнали. Той въздъхна и тръгна към вратата на стаята.

И тогава — около десет или петнайсет секунди след изричането на думите — Триксия рязко вдигна глава. Лицето ѝ отново имаше изражение, и този път по него се четеше изненада.

— Наистина ли? Не съм машина?

— Да, ти си истински човек.

— О! — каза с пълно безразличие тя и отново се наведе над клавиатурата, замърмори в микрофона на своите невидими колеги „умни глави“.

Езр тихо напусна стаята. В първите години щеше да се почувства смазан, или поне отхвърлен от самовглъбението ѝ. Но... просто това беше нормално за „умните глави“. И той за миг успя да пробие бронята на Фокуса. Езр пое обратно по тесните коридори. Обикновено придвижването по тези извиващи се тунели с широчината на човешки рамене го изнервяше. *Какво ще стане, ако някога тук настъпи паника? Какво ще правим, ако се наложи да се евакуираме?* Но днес... някакво ехо погали слуха му и внезапно той осъзна, че си подсвирква.

Анне Рейнолт го пресрещна в мига, в който се появи в основния вертикален коридор на Хамърфест. Тя бутна с пръст кутията, която се влачеше след него.

— Аз ще взема това.

Проклятие! Възнамеряваше да остави втория деликатес на Триксия. Но подаде на Рейнолт кутията.

— Всичко върви добре. Ще прочетете в доклада ми...

— Точно така. И съм убедена, че предпочитате да ми докладвате лично!

Рейнолт посочи стометровата шахта. Грабна стенната спирачка, отблъсна се с крака и се спусна надолу с главата напред. Езр я

последва. Докато минаваха покрай люковете на шахтата, сиянието на Изчезващата проблясваше през тънкия кристален пласт диамант. После изкуствената светлина ги обля, сгъстявайки се около тях с навлизането в дълбините на Диамант Едно. Издълбаните в стената картини изглеждаха както в деня, когато бяха направени, но тук-там ръцете и краката на минаващите бяха оставили мръсни петна по триизмерните барелефи. Не останаха много неспециализирани „умни глави“, или не бяха достатъчни, за да поддържат съвършенството, с което се ограждаха Новородените. С бавно въртене двамата се спускаха надолу покрай работните кабинети и лаборатории, които Езр вече познаваше толкова добре. Клиниката за „умни глави“. Езр я бе посещавал само веднъж. Мястото беше строго охранявано, непрекъснато наблюдавано, но в границите на нормалното. Фам беше чест посетител там. Близкият приятел на Тръд Силипан. Но Езр избягваше тази част на Хамърфест, където крадяха душите на хората.

Кабинетът на Рейнолт беше разположен в края на тунела, след лабораториите. Вратата беше съвсем обикновена. Директорът на човешките ресурси се настани на стола си и отвори кутията, която взе от Езр.

Вин се престори на невъзмутим. Огледа кабинета ѝ. В него нямаше нищо ново — обичайните голи стени, писалище и на първи поглед разхвърляно оборудване. Дори след годините, прекарани в Бдение, тя не беше променила мебелировката. Макар никога да не го беше чувал от някого, Езр отдавна се досети, че Анне Рейнолт е фокусирана. Удивителна „умна глава“ с качества на ръководител, но все пак „умна глава“.

Явно Рейнолт не остана изненадана от съдържанието на кутията. Подуши деликатеса с изражението на бактериотехник, който определя нивото на ферментация.

— Много апетитно. Сладкишите и всички висококалорични храни не са включени в диетичното меню, господин Вин.

— Съжалявам, само исках да я почерпя... като награда. Не го правя често.

— Това е вярно. Впрочем, никога досега не сте го правил — погледът ѝ обиколи лицето му, после тя извърна очи. — Минаха

трийсет години, господин Вин. Седем от вашия собствен живот в Бдение. Знаете, че „умните глави“ не реагират на такива *награди*. На първо място, тяхната двигателна система се свежда до областта на Фокуса. На второ място остава привързаността към техните собственици... Не, смятам, че все още кроите тайни планове да събудите любов в доктор Бонзол.

— Със сладкиши ли?

Рейнолт се усмихна сурово. Иронията му нямаше да направи никакво впечатление на една обикновена „умна глава“. Тя не засегна и Рейнолт, която все пак различи саркастичния му тон.

— Може би с аромата им. Предполагам, че сте посещавал някакви курсове по неврология, където Чуенг Хо са ви обяснили, че обонятелните органи въздействат независимо върху мозъчните центрове. Хммм... — за малко очите ѝ го пронизваха като бръмбар в колекция.

Точно така твърдяха в неврокурсовете! А Триксия не би трябвало да помирисва сладкиши още преди превръщането ѝ във фокусирана. За миг оградата около истинската същност на Триксия се превърна в тънък воал. За миг Езр докосна съзнанието ѝ.

Езр сви рамене. Рейнолт реагираше прекалено остро. Ако си направеше труда, тя беше достатъчно умна, за да чете мислите му като отворена книга. Вероятно беше способна да прозре дори мислите на Фам Нувен. Единственото им спасение до този момент беше фактът, че Фам и Езр бяха в края на нейния Фокус. *Ако Ритцер Брюхел има наполовина толкова добър съгледвач, и двамата досега да сме мъртви!*

Рейнолт се обърна встрани и известно време следи съобщенията, които се изписаха на визьора ѝ. После каза:

— Вашето недопустимо поведение не е нанесло вреда. Фокусът до голяма степен е стабилно състояние. Може да си въобразявате, че забелязвате промени в доктор Бонзол, но помислете: през последните няколко години всички най-добри преводачи започнаха да претърпяват синтетични промени. Ако процесът наруши работоспособността им, ние ги изпращаме в клиниката за допълнителна настройка... Както и да е, ако още веднъж направите подобен опит за въздействие, ще ви забраня да посещавате доктор Бонзол.

Заплахата ѝ даде мигновен ефект, но Езр пресилено се засмя:

— Нима няма да ми наложите смъртно наказание?

— Ще ви кажа моята преценка, господин Вин. Вашите познания за Зората на човешката цивилизация ви правят изключително ценен. Вие сте ефективен посредник между поне четири от моите групи. Знам, че и Пастирът също се вслушва в съветите ви. Но не допускайте грешки! В отдела за преводи мога да се справя отлично и без вас. Ако още веднъж застанете срещу мен, няма да видите доктор Бонзол до края на мисията.

Петнайсет години? Двайсет години?

Езр я погледна изпитателно, усетил крайната категоричност на думите ѝ. *Какво безпощадно създаване е тази жена!* И не за първи път той се запита каква ли е била тя преди. И не беше единственият, който си задаваше този въпрос. Тръд Силипан често възхваляваше шефа си в пивницата на Бени. Някога кликата на Ксевале е била втората най-могъща в света на Новородените. Тръд твърдеше, че тя е имала най-високия ранг. Същевременно бе възможно тя да е била по-голямо чудовище от Томас Нау. Поне някои от тях бяха наказани, свалени от собствените си хора. Анне Рейнолт бе пропаднала много — от всемогъщ Дявол се беше превърнала в дяволска машина.

Но независимо дали това я правеше по-силна или по-слаба отпреди, тя бе изключително опасна за Езр Вин.

Тази нощ, в тъмната самота на стаята си, Езр разказа на Фам Нувен за срещата им.

— Имам чувството, че ако Рейнолт някога заеме поста на Брюхел, ще ни разкрие за няколко Ксекунди.

Смехът на Нувен прозвуча като глухо бръмчеше в ухото на Езр.

— Това никога няма да стане. Тя е единствената, която може да ръководи работата на „умните глави“. Разполагала е с персонал, наброяващ повече от четиристотин нефокусирани преди засадата, а сега тя бръмммм...

— Повтори пак.

— Казах, че сега тя е много по-зависима от поддръжката на необучени хора.

Бръмченето често превръщаше гласовете им в нечленоразделни звуци. Все още се налагаше Езр понякога да моли за три или четири

повторения на казаното. Но в сравнение с първоначалния разговор на пресекулки напредъкът беше значителен. Сега Езр лягаше и се преструваше на заспал, но дълбоко в ухото му беше пъхнат единствен миниатюрен локализатор. В общи линии думите се превръщаха в бръмчене и свистене и бяха почти неразбираеми, но с упорити упражнения постепенно свикваше да отгатва смисъла им. Локализаторите бяха разпръснати из цялата стая, из целия лагер на Търговците, където бяха станали основните наблюдателни уреди на Брюхел и Нау.

— Май не трябваше да пробвам номера със сладкишите...

— Може би. Аз не бих предприел нищо толкова открито...

Но Фам Нувен не е влюбен в Триксия Бонзол!

— ... И преди обсъждахме тази тема. „Умните глави“ на Брюхел са по-силни от всяка охранителна система, измислена от Чуенг Хо. Те душат непрекъснато, могат да четат мислите на...

Езр не успя да намери думата — *наивници? Невинни хора?* Но нямаше желание да помоли за уточнение.

— ... на хора като теб. Погледни фактите. Със сигурност те знаят, че не вярваш на тяхната версия за Зверството на Дием. Знаят, че си враждебно настроен към тях. Знаят, че кроиш заговори — или искаш да го направиш... Чувствата ти към Бонзол ти осигуряват прикритие. И малката лъжа прикрива голямата. Както при Замле Енг.

— Да. — *Но мисля, че няма да продължи дълго.* — Значи не виждаш в Рейнолт чак такава заплаха?

Известно време Езр чуваше само бръмчене и свистене. Сигурно Фам мълчеше. После различи думите:

— Вин, виждам точно обратното. В дългосрочен план тя е най-смъртоносна заплаха, срещу която се изправяме.

— Но тя не отговаря за сигурността.

— Не, но подкрепя съгледвачите на Брюхел и пренастройва бедните им мозъци, когато започнат да отказват. Фуонг и Хом могат да се справят само с най-простите случаи. Тръд се прави, че знае всичко, но просто се подчинява на заповедите ѝ. А тя разполага с осем програмиста, готови да разбият кода на нашата флотилия. Трима от тях все още работят усърдно върху локализаторите. Но тя постепенно ще разбере, че съм ги измамил... Бръмммммм... Властта е в ръцете на Нау.

Гласът на Фам се изгуби и остана само далечен шум. Езр измъкна ръка изпод одеялото и пхна пръст в ухото си, като вкара малкия локализатор още по-навътре.

— Повтори. Там ли си още?

... бръмммм... Тук съм. За Рейнолт: тя е страшно опасна. По един или друг начин трябва да бъде премахната.

— Да я убием?! — думите заседнаха в гърлото на Езр.

Колкото и да ненавиждаше Нау и Брюхел и цялата същност на Фокуса, той не мразеше Анне Рейнолт. По собствения си ограничен начин тя се грижеше за робите им. Независимо от миналото ѝ сега тя беше само техен инструмент.

— Не, надявам се... Може би няма да се наложи, ако Нау клъвне стръвта с локализаторите, ако започне да ги използва и в Хамърфест. Тогава там ще бъдем в безопасност както тук. Ако това стане преди „умните глави“ да открият, че е капан...

— Но нали целият смисъл на закъснението беше да им дадем време да проучат локализаторите?

— Да, но Нау не е глупак. Не се тревожи. Следя положението. Ако стигне прекалено далеч, аз ще... се погрижа за нея.

За миг Езр се опита да си представи какво може да направи Фам. После изтласка картините от главата си. Дори след две хиляди години фамилията Вин имаше специално място, където почитаха паметта на Фам Нувен. Езр си спомняше картините в кабинета на баща си. Помнеше историите, които леля му разказваше. Нито една от тях не беше вписана в архивите на Чуенг Хо. Това означаваше, че разказите са измислени — или поне са просто лични спомени, които баба Сура и децата ѝ са измислили впоследствие за Фам Нувен. Те го обичаха още повече, защото беше създал съвременните Чуенг Хо. И още повече, защото беше праотец на всички фамилии Вин. Но някои от историите разкриваха и тъмната страна на този човек.

Езр отвори очи и бавно огледа тъмната стая. Неясни отблясъци в мрака очертаваха недокоснатия сладкиш на бюрото му.

— Какво в действителност можеш да направиш с локализаторите, Фам?

Тишина. Далечно бръмчене.

— Какво мога да направя ли? Ами, Вин, не мога да убивам с тях... не директно. Но те са много по-добри от тази ужасна

аудиовръзка. Нужни са упражнения, има и номера, които трябва да ти покажа. Възможно е да дойде момент, когато аз да нямам връзка и те да са единственото, което ще потвърди твоето прикритие. Трябва да се срещнем...

— Хм... Лице в лице? И как?

Дузина, може би хиляди пъти той и Фам Нувен крояха планове както тази нощ — като затворници, които тайно почукват по стените на подземния си затвор. Пред хората те се срещаха по-малко отколкото през първите Бдения. Нувен твърдеше, че Езр просто не умее да контролира добре погледа и движенията на тялото си, че съгледвачите ще се усъмнят. А сега...

— Тук, в лагера Брюхел и неговите „умни глави“ са зависими от локализаторите. Между корпусите на куполите има участъци, които някои от старите им камери не могат да наблюдават. Ако се срещнем там, данните няма да се различават от тези, които ще им предам чрез локализаторите. Проблемът е — убеден съм — че съгледвачите изключително много се осланят на статистиката. Навремето ръководех отдела за сигурност на флотилията. Почти като Ритцер, но по-мекко. Разполагах с програми, които предоставяха данни за подозрително поведение — кой е извън наблюдение, кога, необичайни разговори, повреди на оборудването. Вършеха добра работа, дори когато не можех да хвана лошите момчета на местопрестъплението. Съчетанието между „умни глави“ и компютърна система е хиляди пъти по-ефикасно. Обзалагам се, че статистическите им анализи са започнали още с построяването на L1. Там се натрупват данни за всички безвредни постъпки и един прекрасен ден Ритцер Брюхел ще разполага с уличаващи доказателства. Тогава сме мъртви!

Боже на търговията!

— Но ние можем да прокараме почти всичко!

Когато Новородените започнат да зависят от локализаторите на Чуенг Хо.

— Може би. Еднократно. Обуздай поривите си — дори в бръмчащата реч Езр със сигурност знаеше, че Фам се подсмива.

— Кога ще се видим?

— Когато последствията при анализите на Ритцер ще бъдат най-малки. Да помислим... След по-малко от двеста Ксек излизам от

Бдение. Пред следващото Бдение ще се засечем за известно време. Ще уредя нещата така, че да можем да се видим тогава.

Езр въздъхна. *От този момент ни дели половин година живот.* В сравнение с други, перспективата не беше толкова далечна. Той можеше да изчака.

34.

Пивницата на Бени започна съществуването си като видимата част на широка мрежа за незаконна търговия — тежко престъпление според разбиранята на Новородените. На чистия несе на Чуенг Хо терминът „черен пазар“ означаваше „търговия, която се извършва тайно, защото оскърбява местните Клиенти“. Но в малката общност на астероида нямаше как въртиш търговия на черно или да даваш тайни подкупи. През първите години само застъпничеството на Киви Лизолет спасяваше кръчмата. Но сега... Бени Уен се усмихна, докато подреждаше напитките и продуктите. Сега работеше непрекъснато, докато будуваше. Най-хубавото беше, че и баща му в общи линии се справяше с работата, когато Бени и Гонле влизаха в камерите за летаргичен сън. Хънт Уен все още беше мека, нежна душа и така и не успя да възстанови знанията си по физика. Но постепенно ръководенето на пивницата му допадна. Когато я управляваше сам, правеше странни преобразования. Понякога ставаха смешни провали, понякога подобренията бяха чудесни. Веднъж той изпроси от рафинерията за преработка на летливи вещества ароматизиран лак. В малки количества миризмата беше приятна, но когато лакира стените на кръчмата, те започнаха да излъчват страшна воня. Известно време след това най-просторната всекидневна се превърна в обществения център на лагера. Друг път — преди около четири години живот — той откупи едно Бдение срещу цяла торба разменни бонове, а бащата на Киви култивира лоза, която растеше при нулева гравитация, и подходяща екосистема за украса на стените и мебелите в пивницата. Мястото се превърна в прекрасно пространство, което приличаше на парк.

Лозите и цветята още съществуваха, макар Хънт да беше извън Бдение почти две години.

Бени се понесе над бара в широк кръг сред гъстата растителност. Клиентите заплащаха доставените на масите им храна и напитки с разменни бонове. Бени постави колба с „Лед и диаманти“ пред Тръд Силипан, който плъзна по масата един бон с обещание за услуга.

Изражението му беше самодоволно както винаги. Явно смяташе, че обещанието не струва нищо, че тази разменна единица е възприета единствено за удобство.

Бени само се усмихна и се понесе нататък. Нямаше смисъл да спори, пък и в известен смисъл Тръд беше прав. Но от времето на първите Бдения много малко услуги бяха отказани категорично. Отложени, да! Единствените услуги, които Тръд в действителност можеше да направи, обхващаха работното време на фокусираните. А той бавно напредваше в служебните си задължения. Постоянно не можеше да намери подходящи специалисти или не предоставяше на „умните глави“ достатъчно време, за да намерят най-правилните отговори. Но обикновено дори Тръд държеше на думата си — както когато той подтикна Али Лин да създаде лозите при нулева гравитация. Но извън фарса с разменните бонове за услуги, всички знаеха, че са длъжници на Томас Нау, който — от чист личен интерес или от любов към Киви — даде да се разбере ясно, че тайната търговия на Чуенг Хо се ползва с неговата протекция.

— Здравсти, Бени! Ела горе!

Джау Ксин махна с ръка от масата над помещението — масата на „Кръжока за дискусии“. Бдение след Бдение около нея витаха едни и същи хора. Обикновено в промеждутъците в графика присъствието на някои се застъпваше. Очевидно те бяха достатъчни, защото дори когато повечето клиенти бяха различни, те пак седяха отгоре, като че искаха да спорят „как ще завърши всичко това“. През това бдение тук беше Ксин и — разбира се — Рита Лиао, пет или шест лица, които не предизвикваха изненада и — аха! — някой, който наистина имаше известна представа за положението.

— Езр! Мислех, че ще минат поне четиристотин Ксек, преди да се появиш отново!

Проклятие, колко му се искаше да остане и да слуша.

— Здравсти, Бени!

Приятелска усмивка озари лицето на Езр. Странно как предишните промени внезапно се открояват, когато не си виждал някого известно време, Езр — като Бени — все още беше млад мъж. Но двамата вече не бяха младежи. Около очите на Езр се забелязваше паяжина от тънки бръчици. А когато заговори, в гласа му прозвуча

самоувереност, която Бени не беше долавял, докато бяха членове на работната група на Джими Диет.

— За мен нещо леко, Бени — продължи Вин. — Вътрешностите ми още се оплакват от процеса на размразяване. Има четиридневна промяна в графика — и посочи списъка за Бдения, закачен на стената на бара. И наистина, промяната беше отразена там, скрита сред други незначителни поправки. — Май Анне Рейнолт се нуждае от моето присъствие.

— И това е повод за среща на Кръжока за дискусии — усмихна се Рита Лиано.

Бени сервира колбите и купите, които се носеха върху подноса зад него и кимна на Езр.

— Ще ти донеса нещо, което ще успокои стопеното ти тяло!

Езр наблюдаваше как Бени лети към бара. Сигурно щеше да намери нещо, което да не разстрои стомаха му. *Кой можеше да помисли, че той ще свърши така? Кой би си представил, че всички ще живеем по този начин? Поне Бени все още е Търговец, дори и в сърцераздирателно миниатюрен мащаб. А аз... какво? Конспиратор с толкова убедително прикритие, че понякога заблуждавам самия себе си.* Езр седеше тук с трима Чуенг Хо и четирима Новородени. И някои от Новородените му бяха по-добри приятели от Чуенг Хо. Нищо чудно, че Томас Нау се справяше толкова добре. Беше подчинил всички тях, независимо дали те си въобразяваха, че следват обичаите на Търговците. С Фокуса Нау превърна съзнанието им в свой роб. И може би така беше най-добре. Приятелите на Езр бяха защитени от Нау и Брюхел, носителите на смърт. От своя страна, Нау и Брюхел не допускаха възможността все още да съществуват Чуенг Хо, които заговорничат против тях.

— И защо те извадиха от хладилната камера по-рано, Езр?

— Убий ме, ако знам. След няколко Ксек слизам долу в Хамърфест.

За каквото и да е, надявам се, че няма да попречи на срещата ми с Фам.

Тръд Силипан се издигна над подовото пространство и се настани на една свободна седалка.

— Не е нещо важно. Разногласия между преводачите и специалистите. Уредихме ги по-рано днес.

— Но защо Рейнолт променя графика на Езр?

Силипан извърна очи.

— Нали я познавате? Не се обиждай, Езр, но тя смята, че след като специалността ти е Зората на цивилизацията, ние не можем да минем без теб.

Едва ли, помисли Езр, спомняйки си последната среща с директора на човешките ресурси.

— Сигурна съм, че е свързано със залива Калорика. Децата сега са там, нали знаете? — каза Рита.

Като говореше за „децата“, тя имаше предвид Паяците от старото предаване „Наука за деца“.

— Те вече не са деца — нежно каза Ксин. — Виктъри Младша е млада же... млад възрастен.

Лиао раздразнено вдигна рамене:

— Да, но Рапса и малкия Хрунк все още могат да бъдат наричани деца. Всички се преместиха в Калорика.

Настъпи неловка пауза. За мнозина премеждията на тези Паяци представляваха драма без край. А с течение на годините ставаше по-лесно да се научават повече подробности. Други семейства бяха последвали техния пример, но Ъндърхил все още водеха по популярност.

— Не, Калорика е заблуда — намеси се Тръд.

— Хей, Тръд — изсмя се Ксин. — Наистина има док южно от Калорика. Оттам Паяците изстрелват сателити.

— Не, не. Искан да кажа, че историята с *каворита* е заблуда. Нали така реши Езр по-рано... — той забеляза реакцията на Езр и се ухили до уши. — Терминът ти е познат.

— Да, означава...

Но Тръд продължи, без да прояви интерес към баналните подробности.

— Това е поредният ексцентричен избор на преводачите, просто е по-неясен от повечето други. Както и да е... Преди около година Паяците се заеха с изоставените мини на високото плато южно от Калорика. Опитваха се да открият разликата между гравитационна и

инертна маса. От цялата история можеш да се питаш само колко са умни наистина тези същества.

— Идеята им не е глупава — намеси се Езр, — докато не направиш няколко експеримента, за да се убедиш в противното.

Вече си спомни за проекта. Идеята беше преди всичко на тийфърските специалисти. Докладите им бяха почти неразбираеми. Преводачите не успяха да научат тийфърски така, както владееха езиците на Съглашението. Ксопи Ренг и още неколцина го усвоиха достатъчно добре, но те загинаха при епидемията на „гнилия мозък“.

Тръд отхвърли възражението, махайки с ръка.

— Глупавото е, че тези Паяци в крайна сметка откриха разлика. И глупостта им премина всякакви граници, като заявиха, че в платото има антигравитация.

— Ти чул ли си това? — втренчи се в Джау Ксин Езр.

— Май да... — замислено го изгледа Джау. Очевидно досега го беше пазил в тайна. — Рейнолт няколко пъти ме разпитва с „умните глави“. Искаха да знаят за всички орбитални аномалии — той вдигна рамене. — Естествено, има аномалии. Точно така се поддържа плътността на масата.

— Е — продължи Тръд, — Паяците са го направили и след една Мсекунда слава са установили, че не могат да използват смайващото си откритие. Преди няколко Ксек пристигна молбата им за напускане — той се засмя. — Какви идиоти! В човешката цивилизация тяхното твърдение нямаше да издържи дори ден.

— Паяците не са глупави! — възрази Рита.

— Нито са невежи — допълни Езр. — Разбира се, повечето човешки общности ще приемат такъв доклад много скептично. Но хората са имали осем хиляди години на разположение да експериментират с науката. Дори при загиналите цивилизации, ако са били достатъчно напреднали, за да изучават тези въпроси, се намират разрушени библиотеки, съхранили наследството им.

— Да, така е... При Паяците всичко се случва за първи път.

— Но това е истината, Тръд! Ние знаем, че те са първооткриватели. Имаме само един сходен случай — напускането на Майката Земя. А пионерите сред хората също са бъркали многократно.

— Всъщност ще им направим огромна услуга, като ги завладеем — каза Арло Дин от Чуенг Хо. Твърдението беше изречено с

безскрупулното нахалство на Новороден.

Езр неохотно кимна:

— Да, в началото нашите предци са имали дяволския късмет да се измъкнат от капана на една-единствена планета. А гениите на Паяците не са по-надарени от някогашните човешки умове. Вижте този Ъндърхил. Студентите му успяват да внедрят повечето от идеите му, но...

— Но той е изпълнен с предразсъдъци — прекъсна го Тръд.

— Именно. Няма концепция за възможностите на софтуера, нито има представа за ограниченията при хардуера. Въобразява си, че безсмъртието и всемогъщите компютри се крият зад ъгъла, че е необходим още съвсем малък напредък. Той е жива библиотека на Изгубените илюзии.

— Ето истинската причина да си любимец на Рейнолт! Досещаш се за фантазиите, в които Паяците вярват... Когато времето на атаката настъпи, това ще е важно.

— Когато му дойде времето... — криво се усмихна Джау Ксин. Спорът кога точно ще престанат да се крият, кога Изгнанието им ще свърши, беше вечна тема в кръчмата на Бени. — От Изгрева на слънцето минаха повече от трийсет години реален живот. Знаете, през по-голямата част от тях аз бях в Бдение, почти като Киви Лизолет и нейните хора. Тези дни слънчевата светлина започна да намалява. Остават още няколко години, докато се скрие съвсем. Паяците също са притиснати от времето. Сигурен съм, че няма да минат и десет години до началото на Ерата на комуникациите им...

— Не, този период не е достатъчен, за да поемем неусетно контрол — възрази Арло.

— Да, но в края на краищата може да бъдем принудени да избързаме. Паяците започнаха да разработват космически програми. След десет години ще бъде невъзможно да скрием нашите операции — нашето присъствие тук.

— Е, и? — проточи Тръд. — Ако много се дърпат, ще ги смажем.

— И ще си прережем взаимно гърлата, човече! — ядоса се Джау.

— И двамата говорите глупости — заяви Арло. — Сигурен съм, че не разполагаме с по-малко от десетина ядрени оръжия...

— Но разполагаме с енергийни насочващи лъчи.

— Ние сме в ниска орбита. Ще ти го кажа с други думи, ще блъфираме известно време, но...

— Можем да пуснем повредените космически кораби върху буболечките.

Езр и Рита Лиао се спогледаха. Аргументът я остави с отворена уста. Тя — и Джау, и повечето около масата — мислеха за Паяците като за хора. *Каква победа за Триксия!* Новородените — поне тези, които не бяха от класата на Пастирите — не можеха да свикнат с мисълта за мегагеноцид. Във всеки случай Джау Ксин имаше право. Независимо дали Новородените разполагаха с оръжия или не, крайната цел на спотайването им се състоеше в създаването на Клиент, който може да възстанови мисията им. Унищожаването на Паяците звучеше логично само на безумци като Ритцер Брюхел.

Езр се облегна назад. Беше зърнал името на Фам Нувен в списъка за Бдение. Само още няколко дни ги деляха от първата им истинска среща. *Бъди предпазлив и търпелив. Не бързай!* Надяваше, че, че Кръжокът за дискусии ще заговори за нещо по-интересно, но дори празните им приказки галеха ухото му като приятно, познато бръмчене. И за кой ли път Езр осъзна, че се чувства почти като сред семейството си — едно семейство, което спореше до безкрай за проблеми, които никога не се променяха. Той се разбираше дори с Новородените, а и те го приемаха. Почти както в нормалния живот... Погледна през плетеницата от лози, която изпълваше пространството около него. В действителност благоуханието на цветовете почти не се натрапваше — за разлика от оня смърдящ лак, който Хънт бе намазал преди. През цветовете и листата имаше пролука, която му даде възможност да погледне право към мястото на Бени на бара. Понечи да му махне. Може би стомахът му ще понесе малко истинска храна. И тогава зърна силуета в кариран панталон и блуза.

Киви.

Тя и Бени бяха потънали в оживени преговори. Бени посочи частта от видеотапета, който покриваше долната страна на пивницата. Киви кимна и провери в някакъв списък. В този момент като че ли усети втренчения в нея поглед на Езр. Обърна се и махна на разположената близо до тавана компания. *Толкова е красива!* Езр отклони очи и лицето му стана безизразно. Някога Киви беше хлапето, което го изкарваше извън кожата. Преди смяташе Киви за предател,

който използва „умните глави“. И веднъж Езр я удари... и повтори... Спомняше си своя гняв. Не можеше да забрави колко добре се почувства от малкото си отмъщение за Джими Диет и Триксиа Бонзол. Но Киви не беше предател. Киви беше жертва, без дори да го осъзнава. Ако Фам не грешеше за „промиването на мозъка“ — а най-вероятно беше точно така — тогава Киви беше жертва. И ужасът надвишаваше човешкото въображение. Когато удари Киви, Езр научи нещо за самия себе си. Той проумя, че благоприличието на Езр Вин е само маска. И през по-голямата част от времето той успяваше да отблъсква това самопознание. Вероятно още имаше възможност да върши добрини, дори ако в дъното на душата си беше зъл. Но когато на живо видя Киви... и когато тя го видя... той не успя да отблъсне спомена за стореното от него.

— Здравсти, Киви! — провикна се Рита, като забеляза поздрава на Киви. — Имаш ли малко време? Искаме да се посъветваме с теб.

— Ей сега! — усмихна се Киви и се обърна отново към Бени.

Той кимаше, докато ѝ подаваше пачка разменни бонове. После Киви заподскача нагоре през сплетените лози. Влачеше подире си кошничката, пълна с прясна бира и още сандвичи. Всъщност помагаше на Бени. Такава беше Киви — звено от черната търговия, един от енергичните хора, които правеха положението тук относително поносимо. Като Бени тя не се колебаеше да *работи*. Същевременно си оставаше ухо на Пастира, но придаваше мекота на режима на Нау. А това дори Новородените като Джау Ксин не признаваха дори в сърцето си. Но все пак осъзнаването на този факт проблясваше в погледите и на Джау, и на Рита. Те почти боготворяха Киви Лизолет.

— Здравсти, Езр — усмихна се тя. — Бени реши, че ще искаш допълнително.

После закачи кошничката в скрепителния контакт на масата пред него. Езр кимна, без да смее да срещне очите ѝ. Рита вече бърбореше и той се надяваше, че никой не е забелязал неудобството му.

— Киви, какви са последните прогнози за появата ни?

— Според мен ли? — усмихна се Киви. — Дванайсет години отсега нататък. Но напредъкът на Паяците в космическите полети може да ни изненада.

— Дааа — проточи Рита и хвърли поглед към Джау. — Е, само се чудехме. Да предположим, че не можем да контролираме всичко през

компютърните им системи. Да предположим, че се наложи да вземем нечия страна, да се намесим във военните действия. На чия страна ще застанем?

35.

Диамант Едно беше над двеста метра дълъг и почти толкова широк. Размерите му надвишаваха всички скали на астероида. С течение на годините в кристала точно под Хамърфест беше издълбан лабиринт от пещери. На по-горните нива бяха разположени лаборатории и кабинети. Под тях се намираха личните покои на Томас Нау. А още по-надолу се простираше последното допълнение на обърнатата надолу постройка — пространство с формата на оптично стъкло, с напречен разрез повече от двеста метра. Издълбаването му изчерпи повечето от термалните багери, но Киви не се възпротиви. Впрочем, отчасти идеята беше нейна.

Трите човешки силуета почти се изгубиха в огромното пространство.

— Намираш, че е внушително или е внушително? — с усмивка попита Киви.

Томас Нау гледаше право нагоре със смаяно лице. А това не се случваше често. Още не забелязваше, че губи равновесие и бавно се издига с краката напред.

— Аз... да... Дори виртуалният макет не може да се сравни с действителността.

Киви се засмя и с тласък го върна във вертикално положение.

— Признавам си, че в макета не бях поставила осветление...

В ехоизолационни ниши по тавана бяха поставени актинови дъги. Лампите превръщаха небето в искрящ скъпоценен камък. Чрез настройване на яркостта им можеше да се постигнат почти всички светлинни ефекти, но сиянието неизменно се разпръсваше в дъга.

Баща ѝ стоеше отдясно и също гледаше. Но не в унес и не нагоре, а в краката си. Без да обръща внимание на скритата тържественост на мига, той зачопли из неравните бразди, оставени от багерите в диамантения под.

— Тук няма никакъв жив организъм. Никакъв! — и се намръщи.

— Това ще бъде най-големият парк, който някога си изграждал, Папа! Девствено кътче за работа!

Чертите на лицето му се отпуснаха. *Ще работим заедно по този проект, Папа! Можеш да ме научиш на толкова нови неща!* Паркът щеше да бъде достатъчно просторен дори за истински животни, например дори летящи котенца. Последните бяха преди всичко сън, отколкото спомен от времето, което Киви и родителите ѝ прекараха в лагера за заминаване на Триландер.

— Паркът ще бъде голям, Томас, дори за стандартите на Чуенг Хо. Не най-големият, но...

— Но вероятно най-красивият — Нау се наведе и потупа Али по рамото.

— Да.

Да, вероятно ще бъде най-красивият! Папа винаги е бил първокласен създател на паркове. А сега от петнайсет реални години живот той беше фокусиран в своята специалност. Всяка година от това време изобретяваше нови и нови чудеса. Неговите бонзайи и микропаркове вече надминаваха и най-изящните на Намджем. Дори фокусираните биолози на Новородените вече можеха да се сравняват с най-добрите на Чуенг Хо, след като получиха достъп до библиотеката на флотилията.

А когато Изгнанието свърши, Папа, когато най-после те освободят, ще осъзнаеш какви чудеса си направил в действителност!

Погледът на Нау шареше из огромната искряща пещера. Сигурно си представяше какви пейзажи могат да се поддържат — савана, прохладна джунгла, планинска поляна. Дори магията на Али не беше в състояние да създаде повече от една екосистема едновременно, но тук имаше възможност за избор...

— А какво мислите за езеро? — усмихна се Киви.

— Моля?

— Код: мокра вода в библиотеката — и Киви настрои визъора си към картината.

— Хмм... не си ми казала нищо за това!

Върху диамантените стени се очерта един от горските проекти на Али. Но в средата на пещерата се появи езеро. Ставаше все по-голямо и по-голямо, докато достигна планинските острови, които изглеждаха на километри разстояние. От пристана-беседка в подножието на хълма под тях се отблъсна лодка. Известно време Томас остана смълчан.

— Божичко! Та това е имението на чичо ми в Северната лапа. Там прекарвах лятото.

— Знам, порових в биографията ти.

— Прекрасно е, Киви, дори ако не е изпълнимо.

— Защо да е неизпълнимо? Разполагаме с достатъчно лед на повърхността. Така ще създадем и допълнителен резервоар за вода — тя посочи в далечината, където се разливаше езерото. — Ще издълбаем още малко далечния край на пещерата и ще изглежда, като че ли извира от скалата. Ще съберем достатъчно видеотапети, за да придадем реалистична далечна перспектива.

Това не беше съвсем сигурно. Видеотапетите от повредените космически кораби бяха претърпели значителни вакуумни повреди. Но нямаше значение. Томас обичаше да носи команден шлем и беше възможно отдалечените декори да се боядисат за всеки, който не желае да гледа във визьора си.

— Нямах това предвид. Не можем да направим истинско езеро. Не и в условия на микрогравитация. Всяко потрепване ще го изплиска по стените.

Усмивката на Киви стана още по-широка.

— Стигнахме до истинската изненада! Мога да го направя, Томас! От повредените кораби свалихме хиляди сервоклапи — повече отколкото ще са ни нужни за каквото и да е. Ще ги поставим на дъното на езерото и ще ги оградим с мрежа локализатори. Така вълните на езерото лесно ще бъдат поставени под контрол.

— Ти наистина обичаш да стабилизираш неустойчивата природа — засмя се Томас. — Киви! Е, добре... постигна го при астероида, можеш да успееш и тук.

— Разбира се — сви рамене тя. — Ако намаля крайбрежието, ще са ми достатъчни дори само локализаторите на Новородените.

Томас се обърна и я погледна. Виденията бяха изчезнали от погледа му. Беше се върнал в студения стерилен свят на диамантената пещера. Но зърна чудото и тя беше сигурна, че му е харесало.

— Ще бъде великолепно... Изисква много ресурси и още повече работа.

Нямаше предвид труда на „умните глави“. Дори Томас Нау не гледаше на фокусираните като на истински хора.

— Това няма да промени графика на важните задачи. Клапите са непотребни, а от локализаторите имаме предостатъчно. А и хората ми дължат толкова услуги.

След малко Нау изведе жена си и „умната глава“ от пещерата. Киви за пореден път го изненада. Само този път изненадата бе позрелищна от обичайно. Проклятие! Това беше просто допълнително основание за нуждата им от локализатори в Хамърфест. Хората на Рейнолт още не бяха проверили устройствата. Колко ли сложни можеха да бъдат? *Остави проблема за по-късно!* Киви твърдеше, че може да направи някакво подобие на езеро дори с локализаторите на Новородените.

Понесоха се нагоре през по-долните нива, като кимаха на различните поздрави и ръкомахане на техниците — и Новородени, и Чуенг Хо. Оставиха Али Лин в парка — неговото работно място. Бащата на Киви не беше затворен в „позлатената“ клетка на Хамърфест. В действителност неговата специалност беше насочена към откритите пространства и живите организми. Поне Томас Нау представи по този начин въпроса пред Киви. Звучеше достоверно и означаваше, че момичето няма да бъде принудено постоянно да наблюдава обичайните за фокусираните операции. Същевременно забавяше нейното неизбежно приближаване към прозрението.

— Трябва ли да ходиш в лагера, Киви?

— Да, имам няколко поръчки. Ще видя някои приятели.

Да изпълня някои поръчки и да събера няколко услуги.

— Добре — той я изпрати нагоре с целувка, която можеше да се види от самия край на коридора. *Няма значение!* — Справи се отлично, любов моя!

— Благодаря — усмивката ѝ беше ослепителна. Вече над трийсетгодишна, Киви Лизолет още се нуждаеше от неговото одобрение. — Ще се видим довечера.

Тя се понесе нагоре през централния вертикален коридор, като се отблъскваше с ръце от стените — все по-бързо и по-бързо и прелиташе като ракета покрай останалите движещи се в шахтата хора. Киви все още всеки ден се упражняваше в центробежната камера с гравитация 2 G. Не се беше отказала да тренира и убийствените бойни изкуства. Това беше всичко, което запази от влиянието на майка си. Или поне всичко, останало на повърхността. Несъмнено голяма част от

бликащата ѝ енергия беше някакво неосъзнато желание да се хареса на майка си.

Нау погледна нагоре, без да обръща внимание на хората, които се спускаха около него. Щяха да се отстранят от пътя му. Наблюдаваше как фигурата на Киви се стопява във висините на основната шахта.

След Анне Рейнолт Киви беше неговото най-безценно притежание. На практика той получи Рейнолт като наследство, но Киви Лизолет беше негова лична победа — една интелигентна, нефокусирана личност, която през всички тези години се трудеше неуморно за него. Предизвикателството да я притежава, да я манипулира никога не му омръзна. Освен това винаги имаше някакъв нюанс на опасност. Тя разполагаше със силата и бързината да го убие с голи ръце. Отначало не проумяваше този факт. Но и много по-късно той разбра каква безценна вещ е тя.

Да, тя беше негово завоевание, но Томас Нау имаше достатъчно здрав разум, за да осъзнае, че е имал и невероятен късмет. Той първи облада Киви, на подходящата възраст и в подходящата обстановка — когато тя бе достатъчно пораснала, за да потъне в дълбините на миналото на Чуенг Хо, и същевременно толкова млада, че остана незасегната от Зверството на Дием. През първите десет години на Изгнанието тя разкри лъжите му само три пъти.

Иронична усмивка опъна устните му. Киви си въобразяваше, че го променя, че му показва какви резултати се постигат, когато човек разполага със свобода на действие. Е, беше права. В първите години създаването на черния пазар беше част от играта, която той играеше с нея. Една временна слабост. Но черната търговия *наистина* вървеше. Дори изследванията на Чуенг Хо твърдяха, че свободният пазар е безполезен в толкова ограничена и затворена среда като тяхната. И все пак Спекулантите лека-полека подобряваха положението — дори за неща, които Нау така или иначе щеше да изисква. И най-накрая — когато тя го убеди, че хората ѝ дължат услуги, че те наистина ще се потрудат здраво, за да изградят езерния парк — *Заразата да го тръшне! Как копнея за това езеро!* — Томас Нау не се подиграваше зад гърба ѝ. Тя беше права. Дори Новородените щяха да положат повече старания в работата по езерото, защото се чувстваха длъжници на Киви, а не защото Томас Нау беше Пастирът, който разполага с върховната власт да ги изгони в открития космос.

Киви. Мъничка фигура в горния край на шахтата. Тя се обърна и му помахна. Томас отвърна на поздрава ѝ и тя изчезна в един от товарните странични тунели. Нау остана неподвижен още миг. Усмиваше се с вдигнати нагоре очи. Киви го научи какво влияние осигурява контролираната свобода. Чичо Алън и кликата Ноли му завещаха властта над фокусираните роби. *А Изчезващата?*... Колкото повече научаваха за звездата и планетата, толкова повече се затвърждаваше убеждението му, че там са скрити чудеса. Може би не дори съкровищата, за които предполагаше, а много по-прекрасни неща... Биология, физика, далечната галактическа орбита на звездната система... изводите от подобно съчетание надскачаха възможностите на анализите, предизвикваха интуицията му.

И след няколко години Паяците щяха да му предоставят индустриална екология, чрез която да използва докрай всички ресурси.

Никога в историите на човешките цивилизации не беше съществувало място и време, където толкова много благоприятни възможности се откриват пред един-единствен човек. Преди двайсет и пет години един по-млад Томас Нау би трепнал пред неизвестното. Но времето течеше. Крачка след крачка той се изправяше срещу проблеми и ги разрешаваше. И Арахна щеше да му осигури всемогъщество да основе династия, невиджана досега от човечеството. Нямаше да стане бързо — може би след век или два — но и тогава той ще бъде в разцвета на силите си според стандартите на Чуенг Хо. Ще разгроми кликите на Новородените. И в този край на Обитаваното от хора космическо пространство ще се роди най-великата империя на всички времена. Легендата за Фам Нувен ще избледнее пред сиянието, което Томас Нау ще разпръсне.

А Киви? Той хвърли последен поглед нагоре. Надяваше се, че тя ще издържи до края на Изгнанието. Щеше да му окаже неоченима помощ, след като завладееха Паяците. Но маската се разпадаше. Промиването на мозъци не беше усъвършенствано. Киви се възстановяваше по-бързо отколкото в началото. Анне не можеше да елиминира „остатъчното невралгично равновесие“, както го наричаше тя, без да унищожи обширни участъци от мозъка на Киви. Естествено, появяваха се и несъответствия, които дори астаргичната амнезия не беше в състояние да обхване напълно. Постепенно, дори при най-умелата намеса... Но как да обясни неизпълнените си обещания за

равнопоставеност? Как да оправдае действията, които ще предприеме срещу Паяците, или програмата за размножаване, от която хората се нуждаеха? Не. За съжаление, отърваването от Киви беше неизбежно. И дори в този случай тя ще му бъде полезна. Все още е възможно тя да му роди деца. Някой ден неговото царство трябва да има наследници.

Две хиляди секунди по-късно Киви се вмъкна в пивницата на Бени. През това Бдение Бени ръководеше кръчмата. *Чудесно!*

Той беше любимият ѝ кръчмар. Известно време двамата се пазариха за новото оборудване, което той искаше.

— Боже мой, Бени! Трябват ти още видеотапети? Има и други проекти, където да влязат в употреба.

Например, за парка под Хамърфест! Бени сви рамене.

— Накарай Пастира да оправи съгласуването на изображенията и няма да искам видеотапети. Просто нещата се изхабяват. Виждаш ли? — и той посочи пода, където образът на Арахна беше постоянна гледка.

Киви видя носещата се буря, която щеше да достигне Принстън след няколко Ксек. Със сигурност екранните драйвъри още работеха, но също така се забелязваше изкривяването и оцветените петна.

— Добре, има какво още да се вземе от „Невидимата ръка“, но ще струва скъпо.

Ритцер Брюхел щеше да се запени, дори ако не му трябваша видеотапети. Той смяташе „Ръката“ за свое лично имение. Киви погледна другите точки от написания на ръка списък на Бени. Всички хранителни продукти за зареждане произхождаха от оранжерията за бактерии и културите, които отглеждаше Гонле. Летливи вещества и суровини! За най-добри приятели тези двамата приемаха бизнес съревнованието си ужасно сериозно.

С крайчеца на окото си Киви зърна някакво движение. Вдигна поглед. Почти до тавана компанията на Ксин се беше разположила на обичайното си място. Езр! Неволна усмивка озари лицето на Киви. Беше обърнат настрани и гледаше към нея. Тя му махна с ръка. Като че ли изражението му се смрази и той извърна глава. За миг пристъпът на старата болка помрачи съзнанието ѝ. Дори сега, когато го виждаше, тя всеки път изпитваше това неконтролируемо радостно потрепване —

все едно срещаше стар починал приятел, с когото можеш да си кажеш толкова много. Но годините отлитаха и всеки път той извъръщаше глава. А тя нямаше намерение да причини зло на Триксия Бонзол. Помагаше на Томас, защото той беше добър човек — един мъж, който даваше всичко от себе си, за да ги преведе през изпитанията на Изгнанието.

Запита се дали Езр изобщо някога ще изслуша обяснението ѝ. Може би. Времето беше пред тях. Когато Изгнанието свърши, цяла цивилизация ще им се притече на помощ и Триксия ще се върне при него. Тогава със сигурност той ще ѝ прости.

36.

Пространството между външния корпус на лагера и обитаемите куполи представляваше буфер срещу внезапна разгерметизация. С времето различните земеделски култури, отглеждани от Гонле Фонг, бяха заели мястото, но загубата на налягане би унищожила някои от гъбичките или опитите ѝ с канберски цветя. Дори сега оранжерии на Фонг използваха само част от мъртвото пространство. Недалеч оттам щеше да се състои и срещата между Фам и Езр Вин. Тук въздухът бе неподвижен и студен. Единствената светлина, която се промъкваше през външната стена, беше намаляващото сияние на Изчезващата звезда.

Фам закачи крака на една стенна спирачка и търпеливо зачака. През предишното Бдение провери, че мястото е изпълнено с локализатори, които проблясваха тук-там по стените. Няколко неизменно витаеха във въздуха около него, но дори на ярко осветление приличаха на по-големи пращинки. Докато се спотайваше в здрача, Фам се превърна в човек-команден пост. Чуваше и виждаше всичко, което пожелаеше. Точно сега оглеждаше въздушния балон между куполите. Някой се приближаваше предпазливо. Зад клепачите му се появи картина — почти толкова ясна, както тези на визьорите на Чуенг Хо. Беше Вин, който изглеждаше изнервен и напрегнат.

На колко години е Вин сега? Трийсет? Вече не е хлапе. Всеки път се взираше в чертите му... Това сериозно поведение... Колко прилича на Сура! Човек, на когото не можеш да се довериш! Но за щастие, човек, когото можеш да използваш!

Вин се появи в обсега на физическото му зрение, като заобиколи извивката на външния купол. Фам вдигна ръката и момчето спря на място, като сподави изненаданото си ахване. При цялото напрегнато внимание Вин почти мина покрай Фам, без да забележи спотаената фигура във V-образния клин в материята на стената.

— Аз... здрасти — прошепна Вин.

Фам се отблъсна от стената и застана на място, където сиянието на Изчезващата звезда беше малко по-ярко.

— Най-накрая се срещнахме — каза той, като се усмихна накриво.

— Ддда... наистина — Езр се обърна, дълго го гледа и тогава — *Боже мой!* — се поклони леко. По лицето му с чертите на Сура се плъзна свенлива усмивка. — В действителност е странно да се срещна с теб, а не с Фам Тринли.

— Разликата едва ли е поразителна.

— Ти не разбираш. Когато си Тринли, всичко е различно. Тук изглеждаш по друг начин, дори на това осветление. Ако Нау или Рейнолт те зърнат дори за десет секунди, също ще разберат...

Хлапакът имаше много развнтено въображение.

— Е, единственото, което ще видят през следващите две хиляди секунди, са лъжите, които получават от моите локализатори. За щастие, това е достатъчно дълго, за да можеш да започнеш.

— Да! Ти наистина ли можеш да гледаш през локализаторите? Наистина ли можеш да им даваш команди?

— С достатъчно упражнения, да — и показва на младежа как да разположи миниатюрните пращинки около очната си ябълка и как да съгласува синхрона между отделните локализатори. — Не прави това пред хора. Синтезираният лъч е много тесен, но въпреки това може да бъде забелязан.

Вин премигваше като внезапно ослепял.

— А, като че ли нещо гложди очите ми.

— Локализаторите въздействат директно върху очния ти нерв. Отначало образите може да ти се сторят много странни. Ще усвоиш командите с малко прости упражнения, но докато се научиш да изграждаш реална картина от визуалните дразнения... ами, предполагам, че ще ти се наложи да се учиш да гледаш отново.

Фам смяташе, че е равносилно да научиш слепец да използва визуални протези. *Някои хора успяват, а други остават слепи.* Но той не изрече на глас мислите си. Вместо това показва на Вин няколко тестове, с които да се упражнява.

Фам мисли дълго колко от командните възможности да покаже на младежа Вин. Но Езр вече знаеше достатъчно, за да го предаде. Или трябваше да го убие, или да се примири. *Всички кървави следи, които оставих, сочат историята със Замле Енг. И все пак той прозря истината.* Фам от години го държеше в неведение, следеше за

признаци за контраплан, опитваше се да прецени сегашните способности на момчето. Всичко, което видя, беше принудителното израстване на един несигурен вътрешно младеж. И все пак той беше запазил здравия си разум.

Когато критичният момент дойдеше, когато най-накрая Фам се изправеше срещу Нау и Брюхел, щеше да се нуждае от някой, който да му помогне. Момчето трябваше да бъде научено на някои номера... но много ноци Фам скърцаше със зъби, като мислеше каква власт дава в ръцете на Вин.

Езр усвои поредицата команди много бързо. Сега без проблеми се съсредоточи върху останалите техники, които Фам му демонстрираше. Цялостната картина нямаше да се появи бързо, но...

— Да, знам, че още виждаш само светлинни проблясъци. Просто продължавай с тестовете. След няколко Мсек ще бъдеш толкова добър, колкото съм и аз.

Почти толкова добър! Но уверението му явно успокои момчето.

— Добре, ще се упражнявам непрекъснато. Само в стаята ми, както каза. Така се чувствам... не знам... като че ли правя нещо повече, отколкото съм свършил през всичките тези години.

От определеното време оставаха сто секунди. Маскировката, която ги прикриваше от съгледвачите, отслабваше. *Няма значение. Просто се дръж нормално с хлапето. Колко банално!*

— Ти направи много в миналото. А заедно научихме доста за Хамърфест...

— Да, обаче сега е различно. Какво ще стане, след като победим, сър?

— След това ли? — *Какво да кажа пък сега?* — Ами ще бъде... прекрасно. Ще разполагаме с технологиите на Чуенг Хо и с една планетарна цивилизация, която ще бъде почти готова да я въведе в употреба. Само по себе си, това ще бъде най-влиятелното търговско съглашение, постигано някога от който и да е Чуенг Хо. Но няма да спрем дотук. С времето ще извлечем полза от всичко, научено за физиката на Изчезващата. Знаеш колко разнообразни са ДНК-кодовете на Арахна. Това също е безценно съкровище, кутия с изненади, която може да власт...

— И всички фокусирани ще бъдат освободени?

— Да, да, разбира се. Не се тревожи, Вин. Ще си върнем обратно Триксия.

Обещанието беше щедро, но Фам наистина смяташе да удържи на думата си по този въпрос. Ако Триксия Бонзол станеше отново човек, може би Вин щеше да приеме разумно всичко останало. Може би.

Изведнъж Фам забеляза странния поглед, с който го гледаше момчето. Беше допуснал мълчанието да се проточи в недопустима недомлъвка.

— Така, мисля, че минахме най-главното. Упражнявай входящия език и визуалните тестове. Времето ни привършва — *Слава на Бога на цялата Търговия!* — Ти тръгваш първи. Мини по пътя, по който дойде. Ако някой те пита — стигнал си почти до товарния док, после си решил да се върнеш в дневната за закуска.

— Добре — Вин се подвоуми за миг. Понечи да каже нещо, но се обърна рязко и се понесе към завоя на вътрешния купол.

Фам погледна брояча, увиснал зад клепачите му. След двайсет секунди трябваше да поеме в противоположната посока. Две хиляди секунди локализаторите предаваха на съгледвачите на Брюхел внимателно фабрикувани неверни данни. По-късно ще провери какво наистина е станало през това време в останалата част от лагера. Несъмнено ще му се наложи да скърпи някакво оправдание. Такива срещи можеха да се провеждат доста често, ако враговете им разчитаха на обикновените анализи. Но със съгледвачи от „умните глави“ да скриеш следите си беше висш пилотаж по параноя.

Десет секунди. Втренчи се в здрача, където току-що бе потънал Езр Вин. Фам Нувен имаше забележително дълъг опит в дипломацията и измамата. *И защо, по дяволите, не бях по-мек с хлапето?*

Изведнъж му се стори, че призракът на Сура Вин е съвсем наблизо. Тя се смееше.

— Разбираш, че е изключително важно да разположим локализаторите из Хамърфест.

Това изискване се превърна в ритуал за началото на всяко заседание на Службата за сигурността, ръководена от Брюхел. Може би днес ще изненада Ритцер.

— Хората на Анне не са завършили изчисленията.

Помощникът му се приведе към него. С годините Ритцер се бе променил значително. Сега беше преминал на почти петдесетпроцентов цикъл Бдения, но се възползваше изцяло от медицинската поддръжка и гимнастическия салон в Хамърфест. В действителност изглеждаше по-здрав отколкото в първите години. А някъде по средата се научи да удовлетворява своите... нужди... без да предизвиква безкрайна лавина от мъртви „умни глави“. Беше се превърнал в достоен за доверие Пастир.

— Видя ли последните доклади на Рейнолт, сър?

— Да. Трябват й още пет години.

Изследването на Анне за пробив в сигурността на локализаторите на Спекулантите се оказа почти невъзможно. Отначало Томас хранеше някакви надежди. Все пак военните програмисти на Чуенг Хо не разполагаха с поддръжката на „умни глави“. Но софтуерното бласто на Спекулантите се оказа дълбоко почти осем хилядолетия. Всеки път „умните глави“ на Анне отлагаха крайния срок с още година, или две. До последния доклад.

— Още пет години?! Та тя може със същия успех да каже и „никога“. И двамата знаем колко нищожна е вероятността в локализаторите да се крие някаква опасност. Моите „умни глави“ ги използват в лагера вече дванайсет години, както и в повредените космически кораби. Моите „умници“ не са специалисти в програмирането, но те уверявам, че през цялото това време локализаторите не създадоха абсолютно никакъв проблем — за разлика от Чуенг Хо. Тези играчки са толкова полезни, сър. Нищо не минава незабелязано покрай тях. Ще поемем рискове, ако не ги използваме.

— И какви?

Нау забеляза лекото изненадано сепване на събеседника си.

— Хм. Ами опасности, които няма да открием, защото не използваме локализаторите. Само погледни днешното заседание.

На екрана се появи кратък преглед на всички настоящи грижи за сигурността: опитите на Гонле Фонг да получи автоматизирани системи за дестилационните, снабдяващи черния пазар; перверзната привързаност, която много хора изпитваха към Паяците — трогателна

загриженост, но и потенциален проблем при започването на истинските действия; същинските размери на параноята на Анне.

— Знам, че я наблюдавате, сър — продължи Ритцер, — но смятам, че тя се променя. Не става въпрос единствено за системата за автоматични врати. Започва да проявява обезпокоително чувство за собственост към *нейните* „умни глави“.

— Възможно е да съм я настроил много крайно — подозренията на Анне за саботаж срещу „умните глави“ бяха напълно необосновани, нещо съвсем нетипично за нейната маниакална аналитична прецизност. — Но какво ще спечелим, ако пръснем локализаторите из Хамърфест?

— С помощта на локализаторите моите съгледвачи ще могат да извършват непрекъснат, изключително подробен анализ в Хамърфест и да установят съотношението между натоварването на мрежата и истинските събития. Скандално е, че най-елементарната ни система за сигурност се използва там, където е необходимо да се въведе най-сложната.

— Хм... — Нау впи поглед в очите на Ритцер.

Още като дете научи едно много важно правило: каквото и да правиш, никога не заблуждавай самия себе си. Исторически погледнато, самозаблудата беше унищожила много велики мъже, от Нелмун Дир до Фам Нувен. *Бъди честен пред себе си!* Той наистина желаше езерото, което Киви му беше показала под Хамърфест. С такъв парк можеше да подобри това отвратително място. Да постигне великолепието, което Чуенг Хо рядко създаваха дори в цивилизованите системи. Но желанията му не бяха извинение да пренебрегва изискванията за сигурност. Може би дори самоотричането влошаваше положението. *Смени курса: кой ще се заеме с това?* Ритцер Брюхел преливаше от ентузиазъм. И в никакъв случай не биваше да бъде подценяван. *Не толкова директно!* Киви беше поставила тази дилема.

— А какво ще кажеш за Киви Лизолет, Ритцер? Какви са данните от анализа?

Очите на Ритцер припламнаха. Убийствената ненавист към нея не угасваше.

— И двамата знаем колко бързо успява да прозре истината. Неотклонното наблюдение е по-необходимо от всеки друг път. Но

засега тя е напълно, изцяло чиста. Не те обича, но възхищението ѝ към теб граничи с любов. Тя е истински шедьовър, сър.

Киви откриваше истината вече по време на всяко Бдение. Но последното промиване на мозъка ѝ се извърши съвсем неотдавна. С разширяването на обсега на локализаторите тя щеше да бъде под още по-строго наблюдение.

— Добре, помощник, постави локализатори в Хамърфест!

Естествено, локализаторите на Чуенг Хо вече бяха пръснати из целия Хамърфест. Прахообразните частици се носеха по въздухопроводите, прилепваха към дрехите, косата и дори кожата на хората. И бяха вездесъщи във всички обитаеми пространства около астероида.

Колкото и всемогъщи да бяха, без енергия локализаторите представляваха безполезни парченца метално стъкло. Хората на Анне вече препрограмираха кабелната мрежа в Хамърфест и я разширяваха в новоиздълбаните отдолу пещери. Сега микровълните пулсираха през откритите пространства десет пъти в секунда. Енергията не можеше да прехвърли прага за биологично увреждане и беше достатъчно слаба, за да не нарушава действието на останалото оборудване. Локализаторите на Чуенг Хо не се захранваха с голямо количество енергия. Тя им беше необходима единствено за задействането на микроскопичните сензори и осигуряването на комуникация с най-близко разположеното устройство. Десет секунди след включването на микровълновите импулси Ритцер докладва, че мрежата е стабилизирана и предоставя безгрешни данни. Милиони процесори бяха разположени на пространство с диаметър от четиристотин метра. И всеки беше малко по-мощен от компютър от Зората на цивилизацията. Но съвкупността им образуваше най-мощната компютърна мрежа на L1.

За четири дни Киви завърши издълбаването на пещерата и постави вълновите сервоклапи. Баща ѝ вече покриваше планинската част от пейзажа с пръст. Най-накрая щяха да напълнят езерото с вода.

След въвеждането на локализаторите Нау се чудеше как през цялото това време са се справяли без тях. Ритцер Брюхел се оказа абсолютно прав. Преди сигурността им в Хамърфест беше изградена на сляпо. Преди лагерът на Чуенг Хо беше по-безопасен за операциите

по сигурността. Ден след ден Нау наблюдаваше как Брюхел и съгледвачите му щателно обезопасяват целия Хамърфест. След това дойде ред на космическите кораби и складовия балон. Той дори наруши традицията и включи локализаторите за 100 Ксек дори в арсенала. Като че ли светлинен сноп разкъса предишния мрак. Откриха и затвориха дузини пробойни в системата за сигурност... но не намериха нито следа от подривна дейност. Въпреки това резултатите бяха чудесен повод за укрепване на доверието — както при проверка за несъществуващи домашни паразити, когато обаче разбираш къде трябва да поставиш отровата и капаните за евентуални бъдещи нашествия.

Томас Нау вече познаваше собствените си владения по-добре отколкото всеки Пастир в историята на Новородените. С помощта на локализаторите съгледвачите на Ритцер можеха да предоставят данни за местоположението и емоционалното състояние — дори за познанията — на всеки в Хамърфест. След време той осъзна, че е трябвало да започне този експеримент много отдавна.

Езр Вин. Вероятно с него можеше да се постигне повече. Нау отново проучи биографията на младежа. И при следващото заседание беше подготвен. Срещата се проведе по обичайното време. Бяха само двамата, но Спекулантът вече беше свикнал с взаимоотношенията им. Вин пристигна в кабинета на Нау, за да обсъдят обобщените данни от докладите през последните десет дни, както и напредъка на групите „умни глави“, чиято работа бе насочена към изучаване на света на Паяците.

Томас разреши на Спекуланта да бърбори. Слушаше, кимаше с глава и задаваше уместни въпроси... и същевременно следеше анализите, които преминаваха през визьора му. Невероятно! Локализаторите се носеха във въздуха, прилепваха към стола на Вин, дори към кожата му и предаваха данните на „Невидимата ръка“. Там програмите ги обработваха и изпращаха резултатите обратно, към шлема на Нау, като насищаха кожата на Вин с цветове, които отразяваха галваничната реакция, температурата и потенето на тялото му. Обикновени графики около лицето му отбелязваха пулса и дишането. Малко вмъкнато прозорче показваше какво вижда Вин от мястото си от другата страна на писалището и с червени линии маркираше всеки негов поглед. Двама от съгледвачите на Брюхел бяха

определени за проследяване на разговора и анализът летеше като легенда в горната граница на полезрението на Нау. *Субектът е отпуснат до двайсет процента от нормалното ниво на разговор. Субектът проявява доверие, но е предпазлив и не изпитва съчувствие към Пастира. В настоящия момент субектът не се опитва да отхвърли напращава мисъл.*

В по-голяма или по-малка част Нау щеше да отгатне същото, но пълнотата на добавените подробности беше по-удачна и от най-добре проведения мек разпит, тъй като субектът нямаше представа, че е подложен на изпитание.

— Значи стратегическата ни политика вече е по-ясна — заключи Вин, без изобщо да се досеща за двойствения смисъл на разговора. — Педуре и Сродниците имат сериозни предимства в изстрелването на ракети и ядреното въоръжение, но неизменно отстъпват пред Съглашението в програмирането и компютърните мрежи.

— Сродниците са просто диктатори — вдигна рамене Нау. — Нали казахте, че в Зората на цивилизацията тираните не са развивали компютърните мрежи.

— Да — *Субектът реагира, потискайки вероятно някаква подигравка.* — Тук положението е подобно. Знаем, че планират да нанесат първия си удар малко след угасването на слънцето и това обяснява свръхразработването на оръжия. От страна на Съглашението, Шерканер Ъндърхил толкова усърдно усъвършенства автоматиката, че Педуре просто не може да го настигне. Честно казано, мисля, че сме изправени пред критична ситуация, Пастирю — *Субектът е искрен в твърдението си.* — Цивилизацията на Паяците откри закона за противоположните квадратни числа само преди няколко поколения. Съответно математиците им изостават значително от колегите си по време на Зората на цивилизацията. Сродниците обаче са напреднали доста в изстрелването на ракети. Ако проявят една десета от любопитството на Шерканер Ъндърхил, ще ни открият след по-малко от десет години.

— Преди да сме установили пълен контрол над компютърните им мрежи?

— Именно, сър.

Точно това твърдеше и Джау Ксин, позовавайки се на изводите на своите специални „умни глави“. Жалко! Поне очертанятията на края

на Изгнанието започват да прозират... Междувременно:

Бдителността на субекта намалява. Нау се усмихна самодоволно. Смяташе да разтърси предводителя Вин. *Кой знае, може наистина да успее да го изработя! Във всеки случай реакцията на Вин ще бъде интересна.* Нау се облегна назад и се престори, че наблюдава разсеяно сферата с бонзай, увиснала над писалището.

— Години наред изучавах Чуенг Хо, господин Вин. Не подхранвам неосъществими мечти. Вие, хората, разбирате различните пътища на човечеството по-добре от всяка заседателна група.

— Да, сър.

Субектът още е спокоен, но забележката предизвика искреното му съгласие. Нау вдигна глава.

— Вие произхождате от рода Вин и ако някой от Чуенг Хо наистина разбира нещата, това сте именно вие. Вижте, един от любимите ми герои винаги е бил Фам Нувен...

— Споменавали сте го и преди...

Думите бяха произнесени сковано. Цветовете по лицето на Вин във визьора на Нау се промениха. Пулсът и дишането му се учестяваха. Някъде от „Невидимата ръка“ съгледвачите извършиха анализа и докладваха: *Субектът изпитва силен гняв, насочен към Пастира.*

— Честно казано, господин Вин, не се опитвам да оскърбя вашите традиции. Разбирате, че Новородените презират голяма част от културата на Чуенг Хо, но Фам Нувен е съвсем различен... Аз знам истината за Фам Нувен.

Диагностичните цветове по лицето на Вин избледняваха към нормалните съобразно ритъма на сърцето му. Разширяването на зениците му и посоката на погледа му издаваха гнева му. Но Нау усети мигновеното несъответствие. В реакцията на Вин беше доловил искрица страх. *Може би има какво да науча от тази автоматика!* И искрено объркан, попита:

— Какво има, господин Вин? Нека поне веднъж да бъдем откровен един с друг — и се усмихна. — Няма да кажа на Ритцер, а и вие няма да споделяте с Ксин или Лиао... или с моята Киви.

Този път графиката показва явния му гняв. Нямаше място за колебание. Спекулантът имаше някакви чувства към Киви, дори да не ги признаваше пред самия себе си.

Признаците на гняв отслабваха. Вин облиза устните си — жест, който можеше да се приеме като нервност. Но глифите в горната част на визъора на Нау твърдяха: *Субектът изпитва любопитство.*

— Просто не намирам общи точки между живота на Фам Нувен и ценностите, изповядвани от Новородените — каза той. — Разбира се, Фам Нувен не е Търговец по рождение, но именно на него дължим всичко, което представляваме днес. Ако погледнете в архивите на Чуенг Хо, ще...

— О, прегледах ги. Животът му е бил доста лекомислен, не намирате ли?

— Ами той е бил велик пътешественик. Съмнявам се, че се е тревожел особено за мнението на историците.

— Господин Вин, по отношение на историята Фам Нувен е дал повече от всеки друг. Мисля... със сигурност зная, че архивите на Чуенг Хо са събирани много старателно, вероятно дори от вашата фамилия. Но вижте, велик човек като Фам Нувен е привличал много историци — от световете, които е променил, както и от други цивилизации, излетели в космоса. Техните разкази също са се запазили във времето. А аз събрах всички, които се появили в нашия край на Обитаваното от хора космическо пространство. Вашият Фам Нувен не е бил Търговец-гъзолизец. Той е бил Носител на реда, завоевател. Разбира се, прибягвал е до похватите на Търговците, до измами и подкупи. Но той никога не се е колебаел да използва заплахи или грубо насилие, когато е било наложително.

— Аз... — диагностиката изрисува по лицето на Вин изящното преплитане на гняв, изненада и недоверие — точно съчетанието на чувства, което Нау очакваше.

— Мога да ви докажа думите си, господин Вин — и той произнесе гласно ключовите думи. — Току-що прехвърлих някои от *нашите* архиви в личната ви работна памет. Погледнете ги. Това е неподправено, не-Чуенг Хо виждане за неговата личност. Толкова дребни жестокости. Прочетете истинската история. Как е сложил край на стрентманианския Погром, как е бил предаден при Зева Бризго. После ще поговорим отново.

Поразително! Нау не възнамеряваше да разговаря толкова откровено, но предизвиканите реакции бяха толкова интригуващи. Дватамата си размениха още няколко незначителни фрази и заседанието

приключи. А докато Вин се приближаваше към вратата, около ръцете му проблясваше червеникава аура — признак на незабележимо треперене.

След излизането на Спекуланта Нау постоя неподвижно известно време. Отстрани изглеждаше, че погледът му се рее някъде далеч, но всъщност четеше данните от визъора в шлема си. Докладът на съгледвачите представляваше поредица от цветни глифи, които се появяваха на фона на Диамант Едно. *Ще прочета внимателно доклада по-късно... Първо трябва да сложа ред в собствените си мисли.* Диагностиката на локализаторите приличаше направо на магия. Осъзнаваше, че без тях едва ли щеше да забележи вълнението на Вин. *Още повече без диагностиката нямаше да бъда способен да водя разговора в правилната посока, нямаше да подхва на болезнени за Вин теми.* Следователно активната манипулация се оказа напълно възможна, но не се свеждаше единствено до наблюдателна техника. Сега Нау знаеше, че съществена част от самопредставата на Вин е формирана въз основа на вълшебните приказки на Чуенг Хо. *Дали е възможно момчето да приеме различна версия на същите тези приказки? До този момент той изобщо нямаше да повярва в нея. Но с тези нови играчки, може би...*

37.

— Трябва да се видим отново.

— ... Добре. Виж, Фам, не вярвам на тези лъжи, с които ме засипа Нау.

— Е, всеки се опитва да напише собствената си версия за миналото. Главното е, че трябва да те науча как да се държиш по време на подобни проучвателни разговори.

— Съжалявам. Дори за миг се изплаших, че ни е хванал.

Гласът на младежа тихо жужеше в ухото на Фам. Езр Вин беше усвоил добре техниката за разговор по тайната им свързочна линия. Беше станал толкова добър, че Фам улови смаяната му интонация.

— Обаче се справи отлично. С малко допълнителни упражнения ще станеш още по-добър.

Двамата разговаряха още няколко минути, докато уточнят кога да се срещнат и да измислят история за прикритие. А когато преустановиха връзката, Фам се замисли за днешните събития.

Проклятие! Днес едва избегнаха истинската катастрофа... Или просто я отложиха във времето, Фам се понесе из тъмната стая, насочил поглед през километричната бездна, която го делеше от Диамант Едно и Хамърфест. Навсякъде там вече бяха от задействани локализатори, въпреки че МРИ-скенерите в клиниката за фокусиране стопиха мигновено всичките в тяхна близост. Вкарването на локализатори в Хамърфест беше пробив, очакван с години, но... *Ако не бях заглушил данните, които локализаторите предаваха за състоянието на Вин, всичко щеше да пропадне.* Фам беше сигурен как Пастирът ще вкара в употреба новите играчки. По подобен начин, макар и не толкова повсеместно, постъпи и при въвеждането на локализаторите в лагера на Чуенг Хо. Но нямаше как да предположи, че Нау ще има такъв дяволски късмет в избора на думи. Почти десет секунди момчето беше напълно уверено, че той е разкрил заговора им. Фам заглуши доклада на съгледвачите за тази реакция, а и самият Вин се преструваше доста добре, но все пак...

Никога не съм мислел, че Томас Нау знае толкова много за мен. През годините Пастирът често твърдеше, че е голям почитател на „гигантите в историята“ и винаги включваше сред имената и това на Фам Нувен. Всеки път на Фам му се струваше, че Нау просто се опитва да намери допирни точки с Чуенг Хо. Но вече не беше толкова убеден. Докато Томас Нау беше погълнат от „четенето“ на Езр Вин, Фам подложи на същата диагностика реакциите на Пастира.

Томас Нау наистина се възхищаваше от представата, която си бе изградил за историческата личност Фам Нувен. Неизвестно защо чудовището смяташе, че той и Фам Нувен си приличат. Той ме нарича „Носителя на реда“. Звучеше странно. Фам никога не се бе сетил да използва това словосъчетание, но всъщност желаше хората да го приемат точно по този начин. Обаче между нас няма нищо общо. Не си приличаме. Томас Нау убива и заради удоволствието от самото убийство. А аз винаги съм се стремил да прекратя убийствата, да сложа край на варварщината. Ние сме различни!

Фам прогони от съзнанието си глупавите мисли. Но фактът, че Нау разполага с такава част от истинската история, наистина беше удивителен. През последните 10 Ксек Фам надзърташе над рамото на Вин, докато младежът прочете повечето разкази. Фам вече изтегли всички данни от работната памет на Вин и ги прехвърли в определената памет на мрежата от локализатори. През следващите Мсек щеше да проучи цялата история.

Поне това, което видя досега, бе... любопитно. Дори повечето факти бяха верни. Но истина или лъжа, това не беше благоговейната митология, сътворена от Сура Вин за историята на Чуенг Хо. Не беше лъжата, която прикриваше долното предателство на Сура. *А как ли ще приеме историята Езр Вин?* Фам вече прояви прекалено доверие към Вин. Младежът беше съвсем неотстъпчив по въпроса за Фокуса. Той просто не желаше да преустанови мрънкането си за „умните глави“. Странно. През целия си живот Фам неизменно подхранваше заблудите и на луди, и на подлещи, и на Клиенти, дори и на Чуенг Хо... А сега присъединяването към манията на Вин го изтощаваше. Вин изобщо не си даваше сметка какви чудеса може да сътвори Фокусът.

А и в архивите на Нау имаше неща, които затрудняваха Фам да скрие истинските си намерения от момчето. Фам се съсредоточи отново във версията на Нау за историята му. Четеше разказ след разказ,

като проклинаше написаните лъжи, които го превръщаха в чудовище. Потрепваше, когато преразказаното беше вярно, дори ако не беше разполагал с никаква друга възможност за действие. Беше странно да види отново истинското си лице. Някои от видеозаписите със сигурност не бяха подправени. Фам направо усещаше думите на речите си, докато те си проправяха път нагоре през гърлото му и изскачаха от устните му. Спомени нахлуха в главата му. Прекрасните годините, когато почти всеки полет водеше до контакт с Търговци, които разбираха в какво може да се превърне една междузвездна търговска цивилизация. Радиосъобщенията предварително предаваха съобщението му. Изпреварващият ефект беше полезен. Откакто малкият принц Фам бе поверен в ръцете на пътуващите търговци измина почти едно хилядолетие, а планът на живота му се приближаваше към своя успех. Идеята за истински Чуенг Хо, които покриват почти цялото Обитавано от хора космическо пространство. Навсякъде чува съобщението му — от световите в Далечния край, където така и не стигна, до самото сърце на Обитаваното от хора космическо пространство, дори на старата Земя. Навсякъде проумява представата му за достатъчно трайна и влиятелна организация, способна да спре дори Колелото на съдбата. Е, много от тях не осъзнаха повече от Сура. Това бяха хора с „практичен ум“, заинтересувани единствено от трупането на богатства, от осигуряване на печалба за самите себе си и за своите фамилии. Но тогава Фам си въобразяваше — *И Боже, все още искам да вярвам в това!* — че по-голямата част от хората възприемат с вяра неговата велика цел. Идеята, която самият Фам проповядваше.

През хиляда години реален живот Фам беше оставил съобщение — един план за Среца, по-грандиозна от всяка предишна, на място и във време, когато новите Чуенг Хо щяха да обявят Мир в Обитаваното от хора космическо пространство и да дадат съгласието си да служат на неговата кауза. Самата Сура Вин избра мястото за срещата.

Намджем.

Наистина, Намджем се намираще далеч от сърцето на Обитаваното от хора космическо пространство, но пък беше близо до търговския център на Чуенг Хо. Търговците, които по всяка вероятност щяха да участват в нея, се намираха на относително близки разстояния. Беше им необходимо по-малко от хилядолетие в камерата

за летаргичен сън. Поне Сура изтъкна тези причини за своя избор. И през цялото време неизменната недоверчива усмивка не слизаше от лицето ѝ, като че ли правеше услуга на бедния Фам.

В крайна сметка още един повод му даде основание да се съгласи срещата да се проведе на Намджем. Сура беше пътувала толкова малко. Нейните планове винаги заемаха централно място в проектите на Фам. Минаваха десетилетия, векове... При краткотрайния ѝ летаргичен сън, дори с намесата на най-съвременната медицинска технология в цялото Обитавано от хора космическо пространство, Сура Вин беше неизмеримо стара. Може би на петстотин или шестстотин години реален живот. През последния век преди Срещата възрастта ѝ личеше вече дори в съобщенията. Ако Срещата не се състоеше на Намджем, Сура Вин може би никога нямаше да стане свидетел на успеха, за който Фам работеше толкова дълго. Може би никога нямаше да се увери колко е бил прав. *Тя беше единственият човек, на когото имах пълно доверие.*

И старият, толкова стар гняв заля Фам, както и спомените...

Най-важната от всички срещи. В известен смисъл всички планове и стремежи на Фам и Сура се свеждаха до този единствен, изключителен момент. И не беше изненадващо, че пристигането на поканените беше разчетено до последната минута. Вместо да се точат едно-две десетилетия, пет хиляди космически кораба от над триста свята се приближаваха към Намджем с разлика от няколко Мсек във времето на приземяване.

Някои от тях бяха излетели почти преди цял век — от Канбера и Торма. Имаше кораби от Стрентманиан и Киеле, от светове, чиито етноси вече се бяха превърнали в съвсем отделни раси. Някои се приземяваха от толкова далеч, че бяха чували за Срещата единствено по радиото. Дори три кораба идваха от старата Земя. Не всички пратеници бяха истински Търговци. Вероятно една трета от цивилизациите на някои от тях щяха да загинат през времето, необходимо за отиване и връщане.

Подобна среща не можеше да бъде отменена или отложена. Дори разтварянето на самия Ад нямаше да я провали. И все пак Фам,

излетял преди десетилетия, разбираше, че за населението на Намджем Адът се е отворил.

Командирът на флотилията на Фам беше само четирийсетгодишен. Вече видял дузина светове, той трябваше да се досети. Но все пак беше роден на Намджем.

— На Намджем е съществувала цивилизация още преди вие да сте навлезли в Епохата на мрака, сър. Хората знаят как да оправят нещата. Как е възможно подобно нещо? — и той смаяно се втренчи в анализа, пристигнал с последното съобщение на Сура Вин.

— Седни, Сами — Фам свали от стената стол и направи знак на събеседника си да седне. — Аз също прочетох доклада. Симптомите са класически. През последното десетилетие съотношението на системния застой постоянно се е увеличавало из целия Намджем. Виж тук, трийсет процента от бизнес контактите между външните луни са прекратени, който и период да погледнеш.

Целият хардуер работеше в непрекъснат режим, но системата беше толкова сложна, че програмата не успяваше да обработи данните. Сами Парк беше един от най-добрите хора на Фам. Той разбираше причините, които се криеха зад всички синтетични вярвания на новите Чуенг Хо — и все още ги подкрепяше. Дори можеше да се превърне в по-убеден последовател на Фам и Сура — дори по-предан от първородните деца на Фам, които често проявяваха предпазливостта на майка си. Но Сами беше напълно объркан.

— Несъмнено управниците на Намджем осъзнават опасността. Те знаят всичко, което човечеството е узнало някога за стабилността. И имат по-добра автоматика от нас. Със сигурност след няколко Мсек ще чуем, че са се оправили.

Фам сви рамене. Не искаше да признае скептицизма си. *Намджем беше толкова развит, толкова дълго.* Но на глас каза:

— Сигурно. Но знаем, че разполагат с трийсет години, за да укрепят положението — и посочи доклада на Сура. — Все пак проблемите се задълбочават... — тогава забеляза изражението на Парк и смекчи тона си: — Сами, почти четири хиляди години Намджем е съхранил мира и свободата. Никоя друга клиентска цивилизация в цялото Обитавано от хора космическо пространство не може да се похвали с такъв подвиг. Точно затова става дума. Без помощ дори те няма да съществуват вечно.

Сами отпусна рамене.

— Но те са избегнали унищожителните бедствия. Не е имало биологични или ядрени войни. Правителството все още е гъвкаво и отзивчиво. Просто са се появили няколко проклети технически проблема.

— Но това са технически *симптоми*, Сами. За проблеми, които правителството разбира прекалено добре. Убеден съм. — *И не мога да направя абсолютно нищо!* Припомни си цинизма на Гунар Ларсон. До известна степен и този разговор замираше в същата задънена улица. Но Фам Нувен имаше достатъчно време да обмисли възможните решения. — Гъвкавостта на управниците ще доведе до техния живот или тяхната смърт. Те са приели натиска за усъвършенстване преди векове. Гениалността, свободата и познанията на миналото са ги запазили досега, но в крайна сметка усъвършенстването е предизвикало точката на пречупване. На луните-мегаполиси са изградени най-големите мрежи в цялото Обитавано от хора космическо пространство, но те също са задръстени.

— Но ние знаем... исках да кажа, те знаят това. Отдавна е определен пределът на безопасност.

Намджем беше върховата точка на разпределителната автоматика. И всяко десетилетие носеше подобрения. С всяко десетилетие правителството задоволяваше нуждите от усъвършенстване на разпределението на ресурсите, както и границите на безопасните ограничения. Спиралата, която водеше надолу, бе много по-гъвкава от песимизма на Карл Маркс и Хан Су от Зората на цивилизацията. Но можеше да се открие бегла връзка с идеите на Манкур Олсън. Правителството не направи опит да поеме пряко управление. Свободното предприемачество и индивидуалното планиране даваха много по-добри резултати. Но ако се избегнеха всички класически капани на корупцията, централизираното управление и безумните инвестиции, все пак...

— Накрая се стига до провал. Правителството трябва да се намеси пряко. Дори при отстраняване на всички други заплахи, сложността на собствените ви постижения постепенно ще ви повлече надолу.

— Да, разбирам — отклони поглед Сами.

Фам синхронизира шлема си, за да проследи очите на по-младия мъж — Тарелск и Марест, двете най-големи луни. Населението на всяка прехвърляше два милиарда души. Два диска, блеснали от светлините на градовете, които бавно се плъзгаха пред своята планета-майка. А тя сама по себе си представляваше най-големият парк в Обитаваното от хора космическо пространство. Но накрая гибелта на Намджем идеше да дойде внезапно, светкавично. Слънчевата система Намджем нямаше да бъде естествено опустошена като астероидните колонии в началото на Космическата ера. Но луните-мегаполиси се нуждаеха от високи технологии за поддържане живота на милиардното население. Всяко голямо бедствие можеше лесно да се превърне в широкомащабна системна война. Не една цивилизация беше загинала след подобен погром. Сами наблюдаваше гледката — мирна, удивителна, остаряла с векове. После промълви:

— Знаем... През всички години, които прекарах сред Чуенг Хо, вие говорехте точно това на хората. И го повтаряте от векове. Извинете, Фам. Винаги съм смятал... Никога не съм вярвал, че родното ми място може да загине... толкова скоро...

— Чудя се...

Фам огледа командната зала на флагманския си кораб и малките екрани, които предаваха командните зали на останалите трийсет кораба от флотилията му. Бяха по средата на пътя. Само трима или четирима на всеки команден мостик. Това беше най-отегчителната работа в космоса. Но флотилията на Нувен беше една от най-големите, потеглила за Срещата. Над десет хиляди Чуенг Хо спяха в камерите за летаргичен сън на неговите кораби. Точно преди един век напуснаха Терню и летяха в ято на разстояние, при което защитните щитове на корабите не можеха да си взаимодействат. Най-отдалечената командна зала беше на около четири хиляди светлинни секунди от флагманския кораб на Фам.

— Остават ни още двайсет години полет до Намджем — продължи Фам. — Дълго време, ако решим да го прекараме в Бдение. Може би... това ни дава възможност да докажем, че всичко, което говорех, наистина може да се осъществи. На Намджем ще цари пълен хаос, когато пристигнем. Но ние ще им окажем помощ при измъкването от планетарния капан. Разполагаме с достатъчно хора.

Седяха в командната зала на „Далечен взор“, кораба на Сами. Командният мостик беше почти оживен. Пет от трийсетте командни пулта бяха заети. Сами поглеждаше от пулт към пулт. Най-накрая отново вдигна очи към Фам Нувен. По лицето му се разливаше нещо като надежда.

— Да... имаме основателни причини да побързаме за Срещата...

Встрани бяха задействани програмите за график, които вече разработваха идеята.

— ... Ако използваме запасите за непредвидени обстоятелства, ще успеем да поддържаме почти сто души на кораб в Бдение през целия полет до Намджем. Ще бъдат достатъчни, за да проучат положението и да съставят планове за действие. По дяволите! След двайсет години ще координираме действията си и с други флотилии!

Сами Парк отново се превърна в командира на флотата. Взираше се в изчисленията, обмисляше възможностите.

— Да, флотилията на старата Земя е на по-малко от четвърт светлинна година от нас. Половината от всички пратеници също са на по-малко от шест светлинни години разстояние. Разбира се, дистанцията непрекъснато намалява. Какво ще правим със Сура и останалите Чуенг Хо, които вече са в системата?

Сура щеше да оцелее. Тя разбираше посоката, в която се въртеше Колелото на съдбата, дори да не вярваше, че може да бъде променена. Още преди век премести главната си квартира от Тарелск. „Лагерът“ ѝ беше на безопасно място в астероидния пръстен. Тя щеше да се досети какво ще опитва да направи Фам. Първата вълна от доклади вероятно вече се носеше към тях. Може би наистина съществуваше Богът на цялата Търговия. Със сигурност се виждаше намесата на една „Невидимата ръка“. Срещата на Намджем нямаше да протече така, както Фам си представяше.

Година след година флотилията на флотилиите се съсредоточаваше около Намджем. Пет хиляди светлинни лъча — като светулки, които се забелязваха от светлинни години разстояние, и от хиляди — при наличие на приличен телескоп. Година след година пламъците, излизащи от дюзите на включените на режим деселерация

двигатели, прорязваха космическия мрак — изящна падаща светлинна топка, отразена в илюминаторите на всеки пристигащ кораб.

Пет хиляди космически кораба. Повече от милион човешки същества. Корабите превозваха машини, които можеха да превърнат в прах светове. Корабите превозваха компютърни мрежи и библиотеки... И всичко събрано на техните бордове не представляваше и искрица падаща светлинка в сравнение с могъществото и ресурсите на цивилизация като Намджем. Как една светулка да спаси сриващия се колос? Фам проповядваше отговора на този въпрос лично и през мрежата на Чуенг Хо. Местните цивилизации бяха затворен капан. Всяка катастрофа би ги унищожила, но с малко подкрепа отвън те имаха шанс да оцелеят. А при по-заплетените случаи — като Намджем, когато усъвършенстваното с поколения най-накрая се сриваше от само себе си — дори тези бедствия произлизаха от самата природа на затворената система. Правителството имаше прекалено малки възможности за избор, прекалено големи дългове. В крайна сметка цивилизацията щеше да бъде пометена от варварщината. Но от чужда гледна точка, нова автоматика — това бяха неща, които Търговците можеха да доставят. И Фам Нувен твърдеше, че точно там се крие разликата. Сега му се удаваше удобен случай да докаже тезата си, не просто да я изложи пред събралите се. Двайсет години обаче не бяха напълно достатъчни, за да се подготви.

За двайсет години някогашният незабележим упадък в Намджем беше надхвърлил тревогите и икономическата рецесия. Досега правителството беше сменяно три пъти. Всяко следващо възнамеряваше режимът да бъде „по-ефикасен“. И всеки път отваряше път за по-радикални социални и технически нововъведения — идеи, претърпели провал в стотици други светове. И с всяка стъпка надолу плановете на приближаващата се флотилия ставаха по-щателни.

Вече измираха хора. На милиарди километри разстояние от Намджем екипажите на флотилиите наблюдаваха започването на първата в системата война. И буквално я видяха с просто око. Експлозиите се измерваха с гигатонове, за да се свалят поредните управници, оттеглили се с две трети от автоматизираната индустрия на

външните планети. След взривовете остана само една трета от индустрията, но беше под строгия контрол на режима в мегаполисите.

Флотският командир Сами Парк докладва на заседание:

— Алджин се опитва да организира евакуация на повърхността на планетата. Мареск е на ръба на глада. Продуктопроводите от външната система ще се изпразнят няколко дни преди нашето пристигане.

— Пъновете от правителството на Мареск явно смятат, че все още управляват действащ концерн. Ето анализите... — намесиият се говореше достатъчно свободно несе.

Имаха двайсет години, за да синхронизират общия си език. Този флотски командир беше млад... човек... от старата Земя. За осем хилядолетия планетата-майка беше обезлюдявана четири пъти. Без съществуването на дъщерните светове човешката раса отдавна щеше да е изчезнала. А тези, които сега населяваха Земята, бяха странни създания. Нито един от техния вид не беше стигал толкова далеч от центъра на Обитаваното от хора космическо пространство. Сега обаче флотилията им навлизаше в системата на Намджем, като корабите на старата Земя летяха едва на десет светлинни секунди разстояние от флагмана на Фам. Те участваха наравно с всички останали, докато крояха планове за Избавлението, както го наричаха.

Сами учтиво изчака, докато се увери, че другият е свършил изложението си. После кимна:

— Тарелск вероятно ще се превърне в място на първото мегаунищожение, въпреки че не можем да определим със сигурност причините.

Фам седеше в заседателната зала до Сами. Той се възползва от мястото си и се намеси в разговора, преди някой друг да успее да отвори уста.

— Дай ни обобщените данни за местоположението на Сура, Сами!

— Търговец Вин все още се намира на основния астероиден пръстен. Тя е на около две хиляди светлинни секунди от сегашното ни местоположение...

Ще бъде необходимо кратко време, преди Сура да вземе водещо участие в проекта.

— ... Разполага с достатъчно полезни данни от разузнаването, но лагерът ѝ е унищожен, както и доста от корабите ѝ...

Сура притежава доста имена в пръстена. Несъмнено в момента е в безопасност.

— ... Препоръчва Великата среща да се проведе на Зева Бризго.

Секундите се точеха бавно, докато всички очакваха някой да изкаже мнението си по въпроса. Двайсет секунди. Екипажът на флотилията от старата Земя мълчеше, но може би просто проявяваха учтивост. Четирийсет секунди, флотският командир на стрентманианите се изправи женствено:

— Никога не съм чувала това име Зева Бризго — и тя протегна ръка в знак, че не се отказва от времето си за изказване. — Добре, видях — и се изсмя горчиво. — Предполагам, че изключителната плътност на мястото в астероидния пръстен не подлежи на обсъждане. Отлично, но можем да изберем дължина, близка до местоположението на именията на Търговец Вин, и да се съберем всички там... *след като свършим с Избавлението.*

Бяха прекосили дузини, а някои от тях и стотици светлинни години. А сега Великата среща трябваше да се проведе в пусто пространство. Фам положи не малко усилия през закъснението във времето, с което се осъществяваше връзката, за да се противопостави на предложението на Сура. Събирането на неутрално място беше равностойно на признание за провал. Когато редът за изказване на „Далечен взор“ дойде, Фам стана на крака.

— Естествено, Търговец Вин е избрала правилно за Срещата толкова отдалечено кътче от системата Намджем. Но ни чакат години, през които да уточним плановете за Избавлението. Разполагаме с пет хиляди космически кораба. Имаме стратегии за действие за населението на всеки мегаполис и за тези, които вече са успели да се доберат до света на Намджем. Съгласен съм с флотски командир Танзолет. Предлагам да осъществим плановете си, преди да се срещнем където и да било.

38.

Бушуваше война. Населението на три отделни мегаполиса бе изложено на риск. Ресурсите на почти хиляда кораба бяха изразходвани за разгромяване на военната паплач, изникнала от хаоса. Освен това извънредните запаси на още двеста кораба бяха изпратени на повърхността на самия Намджем. Много хилядолетия този свят представляваше един грижливо поддържан парк. Но сега се превърна в дом за милиарди хора. Част от населението на един от мегаполисите вече бе кацнала на повърхността.

Повече от две хиляди космически кораба се насочваха към Мареск. Там почти не съществуваше режим... но гладната смърт се спотайваше само на няколко Мсек. Но голяма част от населението на Мареск можеше да бъде спасена чрез комбинацията от висш пилотаж и товароподемност на корабите.

На Тарелск управниците още се задържаха, но в историята на системата Намджем нямаше пример за подобно правителство. Положението наподобяваше Тъмните епохи на други светове, когато властващите говореха за примирие, докато ревностно избиваха милиони. Правителството на Тарелск беше обзето от лудост.

Един от аналитиците на Сами твърдеше:

— Смазването им ще бъде почти равносилно на извоювана с оръжие победа.

— Почти ли? — Фам вдигна очи от приближаващата се луна. Всички членове на екипажа бяха облечени в скафандри за високо налягане. — Проклятие! Ето я!

В най-лошия случай Чуенг Хо разполагаха с три равностойни ударни групи. При успех положението можеше да се промени. При успех всяка операция щеше да бъде истинско чудо, спасителен изход, до който местното население нямаше как да се добере само. Вероятно десетина пъти в историята на всички цивилизации беше избухвала сериозна междузвездна война, обхващаща периметър от няколко светлинни години. Фам се питаше какво би помислил баща му, ако знаеше какво ще извърши един ден неговият отхвърлен син. Обърна се

отново към приближаващата се луна. Най-бързият кораб щеше да стигне до Тарелск след 50 Ксек.

— Какви са последните новини? — попита Фам.

— Както очаквахме, правителството на Тарелск отхвърля нашите искания. Смята, че ние сме завоеватели, а не техни спасители. И не са излъчили обръщението ни към населението на Тарелск.

— Но сигурно хората са разбрали?

— Изобщо не е сигурно. Имахме три успешни близки полета. Изстреляхме роботите преди 4 Мсек, но скоростта им е едва една десета от светлинната. Получихме ясна картина за около милисекунда, но гледката потвърди информацията на шпионите на Сура. Смятаме, че правителството е обявило извънредно военно положение.

Фам тихо подсвирна. В този случай всяка внедрена компютърна система ставаше собственост на правителството. Това беше най-крайната форма за контрол над обществото, измислена някога.

— Следователно сега трябва да ръководят всичко. Единственият проблем е, че никой деспот не разполага с възможности да предскаже всички подробности от отклика на хората. Дори мощните бомби, способни да взривят цели планети, нямат ужасната слава на унищожители на цивилизации. Управниците на Тарелск са преминали всякакви граници — Фам се облегна назад. — Добре. Положението става по-ясно и по-рисковано. Ще поемем най-краткия курс. Тези гадове ще избият всички, ако им оставим време. Следвайте план пет.

Това означаваше изпращането на вълна след вълна от разрушителни устройства. Първо щяха да полетят импулсни бомби с изключително точно насочване, които да ослепят и оглушат наблюдателната автоматика на Тарелск. Веднага след тях щяха да се спуснат каргокапсулите, затрупвайки населените зони на луната с автоматиката на Чуенг Хо. Ако планът на Фам сработеше, оборудването на Тарелск щеше да се сблъска с друга, напълно чужда за него система, която извънредното военно положение, въведено от правителството, нямаше да може да контролира.

Флотилията на Фам извърши нисък полет през системата Намджем. За няколко хиляди секунди маневрата ги предпазваше от директния обстрел на Тарелск. Само по себе си това беше новаторство.

Цивилизованите системи не обичаха да допускат в средата на населените си зони ракети с широк обсег на действие — да не говорим за енергийните оръжия на космическите кораби. Огромни глоби, дори заточение или конфискация беше цената за подобни нарушения. И за първи път някой показваше среден пръст на всички правила. Трийсетте кораба на Фам Ксек наред намаляваха скоростта с включени фарове. Те прелетяха над средните северни ширини на Намджем на височина под двеста километра със скорост почти двеста километра в секунда. Под тях се мяркаха гори, поддържани пустини или временни селища, приютили бежанците от Алджин. Тогава преминаха в орбитален полет, като масата на планетата почти не промени траекторията им. Полетът приличаше на детска компютърна игра — планетата буквално се въртеше пред очите им.

Само на километри пред тях пространството пламтеше в адски отблясъци. Нищожна част бяха предизвикани от отбранителния обстрел. Това беше и истинската причина за забраната на високоскоростните полети в населените зони. Пространството около Намджем навремето беше идеален пример за активно усъвършенстване. Дори се говореше за построяване на орбитални станции. Това усъвършенстване беше забавяно успешно от правителството, но и тогава ниският космос гъмжеше от хиляди совалки и сателити. В най-хубавите времена микроркатастрофите оставяха толкова повредени апарати, че в пространството около Намджем събирането на отпадъци се превърна в най-развитата индустрия.

Тази уредена търговия бе прекратена преди много Мсек. Армадата на Чуенг Хо не ускори настъпването на хаоса, но започна изстрелването на сигнални бомби и енергийни лъчи, които се пръскаха на стотици километри наоколо. Енергийните лъчи на Фам пометоха милиони тонове повредени космически апарати, товарни кораби и бойните кораби на правителството... По този начин те обявиха своето приближаване. Надяваха се да няма невинни жертви. Зад тях оставаха само овъглени корпуси, пръснати из космоса — като истинско бойно поле.

Тарелск се намираще точно пред тях. Милионите светлини, озарявали великите му дни, бяха угаснали — било по нареждане на правителството, било от импулсните бомби на Фам. Но сателитът не

беше мъртъв. Жертвите бяха сведени до минимума на човешките възможности. И следващите петдесет секунди щяха да бъдат най-опасното време за флотилията на Фам — предстоеше корабите да изгасят фаровете си. Без тях не бе възможно да използват енергийните лъчи, а без енергийните лъчи корабите им можеха да бъдат повредени дори от случаен сблъсък с части от засегнати космически апарати.

— Четирийсет секунди до изключване на фаровете!

Фам прегледа докладите от другите флотилии: някои кораби се бяха приземили на Намджем, други две хиляди се приближаваха, за да спасят населението на Мареск от гладна смърт. Луната плуваше сред истерия от глад като митичен, дълбоководен левиатан. Повечето от двете хиляди кораба успяха да кацнат на доковете. Другите останаха над повърхността. Зад лимба на Мареск се виждаше последният товарен кораб от външната система. Огромният бавен, подобен на дирижабъл апарат беше кацнал преди Мсек. На борда му имаше десет милиона тона зърно — достатъчно, за да удължи малко агонията на Мареск.

— Двайсет секунди до изключване на фаровете!

Още няколко секунди Фам не откъсна очи от Мареск. Рояци ниско прелитащи летателни апарати кръжаха около корабите на Чуенг Хо, но не започваха атака. Хората явно не си бяха загубили умовете като управниците на Тарелск.

Сребърни глифи затрептяха в горната част на визьора на Фам, смразяващи късчета лед. Съобщението беше изпратено от агентите на Сура на Мареск: *Разкрит саботаж на доковете за приземяване. Не кацайте! Не кацайте! Не кацайте!* И изгледите от Мареск избледняха от визьора. За миг той погледна от капитанския мостик на „Далечен взор“ към света на Намджем. Слънчева светлина ведро озари почти цялото му лице. Като използваше собствените си очи, Фам не виждаше Мареск, скрит зад планетата.

В този момент в крайния слой от атмосферата на Намджем избухна ослепително сияние на ново слънце, родено някъде зад него. След две секунди проблясъкът се повтори, после се потрети.

Преди миг екипажът на „Далечен взор“ бе погълнат изцяло от отчитането на секундите до изключването на фаровете и подготовката за опасностите, на които щеше да бъде изложен корабът при невъзможността да използва енергийните си лъчи. А сега всички се

раздвижиха и с изумление се втренчиха в отблясъците, които избухваха зад лимба на Намджем.

— Мултигигатонни експлозии около Мареск! — аналитикът се стараеше да прикрие вълнението в гласа си. — Нашите кораби близо до повърхността... Мили Боже! Няма ги!

Корабите заедно с над милиардното население на мегаполиса бяха изчезнали.

Сами Парк седеше смразен, с втренчен в екрана поглед. Фам осъзна, че трябва да поеме командването. Но след миг Сами се наведе напред, опъвайки предпазните колани, и произнесе високо и решително:

— Тран, Ланг, по местата! Търсете нашите кораби!

— Изключване на фаровете — сега! — разнесе се друг глас.

Фам усети познатата лекота при пропадането след изключването на основния фар на „Далечен взор“. Визьорът на шлема му показваше всичките трийсет кораба от флотилията му. Всички изключиха фаровете си в рамките на сто милисекунди от определения момент. Тарелск се носеше на по-малко от четири километра пред тях — толкова близко, че не приличаше на луна или планета, а наподобяваше пейзаж, ширнал се до хоризонта във всички посоки. Преди пристигането на човечеството Тарелск беше просто още един мъртъв, осеян с кратери спътник, малко по-голям от земната Луна. Но както на Луната, и тук икономиката на транспорта ѝ донесе величие. Осветени от света Намджем, пасторалните пейзажи се редуваха с изкуствените високи планини на Тарелск. А за разлика от старата Луна този свят никога не беше преживявал предизвикан от хората катаклизъм... досега.

— Скорост на снижение петдесет и пет метра в секунда. Разстояние трийсет и пет хиляди метра.

Съвсем умишлено се спускаха толкова ниско, така че противниковата страна да не може да ги атакува, без да разруши и собствените си оръжия. *Но това безумно правителство току-що унищожил един милиард души!*

— Сами! Спускай кораба! Кацни някъде!

— Хм... — очите на Сами се впиха в неговите и сега той също разбра.

Но беше прекалено късно. Всички системи изключиха. Визьорите в шлемовете им угаснаха. За първи път в живота си Фам Нувен усети физически люлеенето на космическия кораб. Корпусът и защитният щит — милиони тонове — поеха и омекотиха удара, но *нещо* ги смазваше. Фам погледна към командния мостик. Навсякъде се носеха гласове, които докладваха, без обаче да са подложили информацията на проверка и анализ.

— Включи ядрените оръжия! За Бога!

Един по един екраните на видеостената отзад започваха да просветват. Пейзажът на Тарелск и надвисналото над него небе бавно изпълваха екраните. „Далечен взор“ се въртеше с безброй обороти в секунда. Някои от младшите аналитици се бяха измъкнали от предпазните колани.

— Вдигнете оръдията! Включете аварийните системи! — изкрещя Сами.

На единствената работеща видеостена отново се появи изглед към Тарелск — рампи, кули и куполи сред обработваеми земи. Тарелск беше толкова огромен, че вероятно щеше да оцелее и без земеделската помощ от външната система. И те падаха право към него с... петнайсет метра в секунда? Шлемът му не работеше и той не можеше да провери скоростта на снижение.

— Колко бързо падаме, Сами?

Командирът на неговия флагмански кораб поклати глава.

— Нямам представа. Улучиха ни почти по средата. Скоростта на снижение не би трябвало да надвишава дващест метра в секунда.

Но нямаше как повече да забавят скоростта, с която въртящият се разбит кораб пропадеше. Екипажът на Сами трескаво се опитваше да установи връзка с останалите членове на борда, както и с другите кораби от флотилията. Фам седеше, слушаше и наблюдаваше. Всичките трийсет кораба бяха атакувани. „Далечен взор“ съвсем не беше най-повреденият или най-изправният. А докато докладите се точеха, гледката се въртеше, въртеше се... и се приближаваше. Фам виждаше пораженията от удара. Безумците от Тарелск бяха помели някои от собствените си съоръжения при атаката. Боже!... Както и старите кули с офиси, които той и Сура бяха купили през първия век.

При катастрофа можеше да се очаква всичко — от огъване на корпуса с по един милиметър в секунда, което представляваше интерес

предимно за службите за сигурност на доковете, до ослепителна експлозия, унищожаваша астероиди и изпаряваща екипажа на кораба. Сблъсъкът на „Далечен взор“ с Тарелск беше нещо средно между двете възможности. Огромната маса на космическия кораб се вряза в херметичните куполи и многоетажните резиденции със скорост, която не надвишаваше бързината на човек, тичащ при гравитация от 1 G.

Такава маса не спира лесно. Последваха още сблъсъци, и още... Някакъв скърцащ, усукващ се ад. Нивата на града се срутваха по-лесно от металните и енергийни цистерни, докато корабът и мегаполисът около него се сливаха в една-единствена развалина.

Всичко продължи не повече от двамайсет секунди, но когато свърши, всички висяха на предпазните си колани над повърхността на Тарелск. По огънатите стени проблясваха светлинки, а от екраните не беше останало нищо. Фам разкопча предпазния си колан и стъпи на крака върху тавана. Около вентилационните решетки се стелеха облаци прах, но скафандърът му не беше повреден. Командният мостик представляваше смукващ вакуум. По командната уредба се чуваше как Сами си проправя път през разрушенията. На борда на „Далечен взор“ се намираха петстотин души... до преди няколко мига.

— Флотски командир, загубили сме цялото товарно отделение. Ще минат Ксек, докато изнесем трупове... Ние...

Фам се покатери по стената, добра се до един илюминатор и го отвори с трясък. Налягането се изравни със съскане.

— Сами, какво става с наземния екипаж? Добре ли са?

— Да, сър, но...

— Събери всички. Останалите могат да се заловят със спасителни работи, но ние излизаме навън... — *И ще сритаме нечи задници!*

Следващите Ксек всичко беше объркано. Толкова много неща се случиха едновременно. През всичките тези години грижливо планиране никой изобщо не беше предвидил възможността операцията да завърши с наземна битка. Бойците на Чуенг Хо дори не бяха истински войници. В средновековна Канбера Фам Нувен бе виждал повече кръв и смърт, отколкото повечето от тях бяха сънували през целия си живот.

Но и противниковата страна също нямаше истинска армия. Безумното правителство на Тарелск дори не беше предупредило населението за предстоящия сблъсък. По свое усмотрение хората се бяха изтеглили от най-високите нива, но все пак милиони загинаха при катастрофата. Екипите на Фам си проправяха път надолу към суперметрото на второ ниво. Нямаха връзка с останалите ударни групи. Само няколко години дележа жителите на Тарелск от постигането на най-високите технологии и най-доброто образование в цялото Обитавано от хора космическо пространство. *Те* разбираха бедствието, и повечето разбираха също какво бяха направили техните обезумели управници. Но останаха безсилни пред системите, които последното им правителство използва срещу тях.

В слушалките на Фам прозвуча трясъкът от приземяването на още един кораб — на около трийсет километра разстояние.

— Сър, тук всичко работи... срещу нас. Изгубих петнайсет от хората си на спирката на метрото.

— Какво да се прави, Дав. Разполагаш с импулсни бомби. Използвай ги! След това въведи в устройствата им нашата автоматика!

Екипът на Сами се отдалечаваше все повече и повече от хората на Фам. Минаваха през същите пукнатини в металните корпуси, но при всеки завой Сами тръгваше в противоположната посока. Отначало на Фам това не му направи впечатление. Връзката през стените все още беше задоволителна, а разделени ставаха по-трудна мишена. *По дяволите, Сами вече е доста на изток и надолу!* Изведнъж групата на Фам бе заобиколена от местни. Някои твърдяха, че са системни специалисти — хора, които могат да им покажат къде да се опитат да противодействат на автоматичния контрол.

— Сами, чакай!

Връзката предаваше само образи със забавен кадър и Фам не можеше да види какво правят Сами и хората му. Но те неизменно се отдалечаваха. След миг чу:

— Фам, пробиваме си път през отломките в двора на университета. Тук е имало взрив и...

Замръзнала картина от екипа на Сами се появи във визьора на Фам. Затревена площ като в парк. Поне двайсетина местни тичаха към камерата. Никой не носеше скафандър. Но високо горе, близо до тавана, се рееха кълба прах и разпилени документи. Аудиоканалът се

изпълни с пронизително прашене от предаваната информация. Втора картина се оформяше бавно. Хората на Сами се бяха заели с апаратурата за индустриален ремонт. Огромна тълпа извираше от нищото. Сред тях имаше и деца. Вероятно мястото някога е представлявало една от онези обърнати наопаки кули. Гласът на Сами прозвуча в слушалките.

— Това са моите хора, Фам!

Фам си спомни, че членове от семейството на Сами живееха на Тарелск и бяха учени. *Проклятие!*

— Не се отклонявай от задачата, Сами! Това място има повече застроена площ отколкото всички градове на равна по големина планета! Шансовете да проверим всички нива са нулеви!

— Не са нулеви! — гласът заглъхна и думите станаха неразбираеми. — ... не съм ти казвал, изглеждаше незначително... Но аз направих така, че „Далечен взор“ да спре близо до Политехниката.

Проклятие! Двойно проклятие!

— Виж, можем да ги спасим, Фам! Освен това... те ни очакват. Някои от хората на Сура също са тук. Между другото, те са се добрали до плановете за управление на системата... и до някои от софтуерните промени на новия режим. Фам, те смятат, че знаят къде са слабите им места.

Може би беше за добро, че Сами кроеше собствени планове. Като наземни бойци Чуенг Хо бяха кръгла нула. Но плановете за управление на системата даваха възможност за ход срещу правителството и неговата контролна мрежа.

Десет Ксек по-късно Фам установи връзка с безумците, които се наричаха управници — шестима паникьосани мъже със зачервени очи. Главкомандващият им носеше униформа, която вероятно някога е била шита за поддръжка на парковете. Бяха стигнали края на своята цивилизация.

— Безсилни сте — каза им Фам. — Само можете да влошите още повече положението.

— Глупости. Ние управляваме Тарелск. Унищожихме и вас, и ненаситниците на Мареск. Ресурсите ни са напълно достатъчни за

самостоятелността на Тарелск. Когато си отидете, ние ще установим нов ред.

Картината се разми и избледня. Фам така и не разбра дали прекъсването беше умишлено, или просто системата за връзка се развали. Но това нямаше значение. Разговорът продължи достатъчно дълго, за да установи непреклонността им. Но хората на Фам Нувен разполагаха с хардуер и софтуер, които превъзхождаха наследените от Намджем. С тяхното оборудване и помощта на местното население безумното правителство нямаше да се задържи повече от няколко Ксек.

А когато то си заминеше, започваше същинската работа по Избавлението.

39.

Великата среща на Чуенг Хо се проведе 20 Мсек по-късно. Слънчевата система на Намджем все още беше опустошена зона. Алджин беше почти безлюден, а света на Намджем приютяваше населението му, за да не загине от глад. Най-малката луна, Мареск представляваше радиоактивна пустиня. Възстановяването на спътника щеше да отнеме столетия. Почти един милиард души намериха смъртта си там. Но последната доставка с хранителни запаси беше спасена. Агроавтоматиката на външната система беше приведена отново в действие и тя осигуряваше храна за двата милиарда останало на Тарелск население. Автоматиката на Намджем претърпя сериозни повреди и работеше с десет процента от капацитета си отпреди катастрофата. Хората от системата Намджем, оцелели досега, трябваше да я възобновят. Но нямаше да има упадък, нямаше да започнат от Мрачната ера. А правнуците на оцелелите щяха да се чудят на ужасите на това време.

Все още не бяха избрали цивилизовано място за провеждане на Великата среща. Фам и Сура се придържаха към първоначалното си решение — срещата да се проведе в Зева Бризго, най-пустото място в средната система. Поне там нямаше да се налага да разглеждат разрушения и да решават местни проблеми. От Зева Бризго само един синьо-зеленикав диск и три светли точки подсказваха за съществуването на Намджем и трите му луни.

Сура Вин хвърли и последните си резерви от астероида, за да изгради лагер за Великата среща. Фам се надяваше, че успехът, постигнат от Чуенг Хо, ще я впечатли.

— Ние спасихме една цивилизация, Сура! Сега най-после ще ми повярваш. Можем да бъдем нещо повече от потайни Търговци.

Но Сура Вин вече беше много стара. В Зората на цивилизацията медицината обещаваха безсмъртие. В първите хилядолетия прогресът се появи бързо. Постигнаха удължаване на живота до двеста, дори до триста години. Но след това всяка крачка в тази посока беше по-незначителна и по-скъпа. И постепенно човечеството изгуби още една

от своите наивни мечти. Камерите за летаргичен сън отлагаха смъртта с хиляди години, но дори при най-усъвършенстваната медицинска апаратура не можеше да се очаква много повече от петстотин години реален живот. Това бе пределната граница на човешките възможности. А приближаването на тази граница взимаше ужасни жертви.

Енергийният стол на Сура повече приличаше на подвижна болнична стая отколкото на мебел. Ръцете ѝ конвулсивно подскачаха нагоре, немощни дори при нулева гравитация.

— Не, Фам — каза тя. Очите ѝ бяха ясни и зелени както винаги — очевидно изкуствени или трансплантанти. Гласът ѝ определено беше синтетичен, но Фам долови в интонацията ѝ обичайната насмешка. — Великата среща трябва да вземе решение, нали помниш? Никога не сме били единодушни за плановете ти. Смисълът на идването тук беше този въпрос да се постави на гласуване.

От първите години, когато се увери, че Фам никога няма да се откаже от мечтата си, Сура неизменно повтаряше това твърдение. *О, Сура! Не искам да те наранявам, но ако се наложи моята гледна точка да разбие напълно твоята, така да бъде!*

Лагерът, който Сура беше изтеглила на буксир в средата на Зева Бризго, беше огромен дори в сравнение с именията ѝ преди погрома. Корабите от всички оцелели флотилии можеха да се приземят тук, а Сура беше осигурила безопасна ивица на повече от два милиона километра в околоръст.

В центъра на лагера беше изградена заседателна зала с нулева гравитация. Вероятно историята не познаваше друга с подобни размери. Мсек ги деляха от започването на най-голямата, единствената Среща на Търговците, провеждана някога. Вероятно втора такава нямаше и да се състои. Фам открадваше всяка възможна Ксек от разписанието за спасителните работи, за да участва в организацията. Всеки ден установяваше нови контакти. Вършеше неща, за които не би стигнал и цял век от досегашния му живот. По някакъв начин трябваше да убеди недоверчивите — толкова многобройни. В общи линии те щяха да спазват благоприличието, но бяха толкова умни и предпазливи. Много от тях бяха дори негови потомци. Тяхното възхищение — и дори тяхната привързаност — изглеждаха искрени, но Фам никога не знаеше със сигурност колко от тях наистина вярват в каузата му. Той проумя, че е напрегнат до краен предел — повече

отколкото при битка или дори при трудна търговска сделка. *Както и да е*, успокои се той. Цял живот чакаше този момент. Съвсем нормално е да е изнервен, след като от върховното изпитание го делят само Мсек.

Последните Мсек преди Срещата протекоха в отчаяно уточняване на графиците. Слънчевата система на Намджем все още не разполагаше с пълна автоматика. Със сигурност още поне едно десетилетие външната помощ щеше да бъде необходима, за да удържи положението от повторен провал и да предотврати пръкването на още опортюнисти. Но Фам искаше неговите хора да присъстват на Срещата. Сура не се присмя на желанието му. Двамата съставиха график за пристигането на екипите му в лагера, без да излагат на опасност стабилността на новото правителство на Намджем.

И най-после времето на Фам настъпи. Неговата единствена, най-голяма възможност да осъществи мечтата си. Той погледна към огромната зала през тънките завеси на входа. Сура току-що бе представила Фам и се отдалечаваше от трибуната. От всички страни се разнесоха аплодисменти.

— Божичко! — промълви Фам.

— Нервен ли сте, сър? — попита зад гърба му Сами Парк.

— Ужасно!

Всъщност само веднъж досега беше изпитвал подобен ужас... когато малкото момче стъпи на борда на космическия кораб и за първи път се изправи срещу Търговците на Чуенг Хо. Той се обърна и погледна командира на флагмана си. Сами се усмихваше. След Избавлението на Тарелск изглеждаше по-щастлив отвсякога. *Много неприятно. Повече няма да лети в космоса, или поне не с моята флотилия.* Хората, спасени от екипа му, наистина бяха членове на собственото му семейство. И тази негова хитра малка пра-пра-праплеменница. Джун беше добър човек, но тя имаше собствена представа как Сами трябва да прекара живота си.

Сами му отдаде чест и прошепна:

— Късмет, сър!

И тогава Фам разтвори завесите на входа. По пътя към трибуната мина покрай Сура. Нямахше време да ѝ каже нещо, нито да чуе отговора ѝ. Само нейната крехка ръка погали бузата му. Той се приближаваше към централната платформа, а около него аплодисментите избухваха като взривове. *Запази спокойствие!*

Разполагаше с поне двайсет секунди, преди да започне речта си. *Деветнайсет... Осемнайсет...* Великата зала беше почти седемстотин метра по диагонал, построена като аудитория според най-старата традиция. Публиката беше разположена удобно по вътрешната част на залата, като образуваше почти затворена сфера от човешки лица. Всички погледи бяха втренчени в малката ораторска трибуна. Фам се огледа — наляво, надясно, нагоре, надолу. От всички посоки го наблюдаваха човешки очи. *Грешка.* Имаше и отвесна ивица празни седалки, почти сто хиляди — за Чуенг Хо, загинали сред руините на Мареск. Сура настоя местата да останат незаети в памет на мъртвите. Фам даде съгласието си, но знаеше, че по свой начин с тази постъпка Сура иска да напомни на присъстващите, че предложението на Фам може да изисква ужасна цена.

Фам стигна до трибуната и вдигна ръце. Докъдето му стигаше погледът, Чуенг Хо отвърщаха на поздрава му. След секунда аплодисментите им станаха още по-бурни. Дори през визьора Фам не различаваше ясно лица. От това разстояние само можеше да гадае за изразенията им. Но сред присъстващите имаше и жени. На места сред публиката те бяха единици. Другаде броят им се изравняваше с този на мъжете. А при стрентманианските Чуенг Хо те бяха преобладаващо мнозинство. Вероятно трябваше да привлече повече от тях на своя страна. Обаче все още не можеше да се отърси от предразсъдъците на средновековна Канбера и Фам никога не беше разсъждавал как да спечели на своя страна жени.

Той разпери пръсти и размаха ръце, докато постепенно приветствията стихнаха. Пред очите му се нижеха сребристите думи на речта му. Години наред и Мсек през Избавлението беше обмислял тази реч. Беше полирал всеки нюанс, всяка дума...

И изведнъж установи, че няма нужда от малките сребърни глифи. Очите на Фам огледаха събралите се наоколо хора и той започна без всякакво усилие:

— Близки мои!

В залата се възцари почти пълна тишина. Милиони лица го гледаха отгоре, отдолу, от всички страни.

— Сега чувате гласа ми само с едносекундно закъснение. Тук, на Срещата, ще чуем всички Чуенг Хо, дори тези от далечната Земя. За първи, и може би за един-единствен път ние имаме възможност да

видим какви сме. И да решим какви искаме да бъдем. Тук, в Намджем, ние преобърнахме Колелото на историята. На безброй светове човечеството е воювало и дори е предизвиквало собственото си унищожение. Единствено разстоянието и времето са спасили нашата раса. Но досега те също така са осъждали хората да повтарят грешките си. Старите истини все още са валидни: без помощта на друга цивилизация нито една отделна група от кораби и хора не може да възстанови технологичното си ниво. Но същевременно без външна подкрепа нито една неотстъпчива цивилизация не може да съществува... — той замълча и по лицето му плъзна бегла усмивка. — Следователно има надежда. Ако двете половини на човечеството се обединят, заедно ние ще победим времето — той се огледа и извика във визъора си увеличените лица на отделни индивиди. Слушаха го. Щяха ли най-после да се съгласят? — Обединеното човечество може да пребъде завинаги... ако успеем да превърнем Чуенг Хо в нещо повече от Търговци и Клиенти.

Фам не помнеше много от истинското произнасяне на речта си. Идеите и настоящите молби отдавна се бяха вкоренили дълбоко в съзнанието му. Вниманието му изцяло беше насочено към лицата на присъстващите — по някои четеше надежда, но в израженията на мнозинството преобладаваше недоверчива предпазливост. Накрая той подчерта, че решението ще бъде гласувано, че това е всичко, за което ги моли.

— И така, без вашата помощ ние със сигурност ще загинем, ще бъдем смазани от същото това колело, унищожило толкова цивилизации на наши Клиенти. Но ако за миг отклоните вниманието си от Търговията в момента, ако инвестирате в бъдещето, ние ще можем да осъществим всяка наша мечта.

Ако залата беше построена на повърхността на планета, Фам щеше да се спъне при слизането от трибуната. И щеше да се наложи Сами да го подхване след скриването му зад завесите на входа. Над главите им аплодисментите като че ли се увеличаваха.

Сура беше останала в преддверието, но няколко познати лица заобиколиха Фам — Ратко, Бутра и Кюо. Неговите първородни деца. Сега бяха по-възрастни от собствения си баща.

— Сура!

Столтът ѝ тихо засъска и тя се понесе към тях.

— Ще получи ли поздравления за речта си? — усмихна се Фам.

Още се чувстваше зашеметен. Той се протегна и нежно пое ръцете на Сура. Беше толкова крехка, толкова стара. *О, Сура! Това трябваше да бъде нашият звезден миг!* Тя нямаше да доживее до техния триумф. Беше толкова стара, че можеше да го приеме единствено като провал. Никога нямаше да види с очите си сбъдването на мечтата, към която се бяха стремили.

Ръкоплясканията над тях се увеличаваха. Сура вдигна глава и каза:

— Да, във всеки случай се справи по-добре, отколкото предполагаш. Впрочем, ти винаги си постигал повече, отколкото някой може да си представи — синтетичният ѝ глас успя да прозвучи едновременно тъжно и гордо. Тя се отдалечи от преддверието и глъчката зад завесите. Фам я последва и аплодисментите заглъхнаха. Тогава Сура продължи: — Разбираш, че до голяма степен късметът ти се усмихна, нали? Никога нямаше да постигнеш този успех, ако Намджем не се беше разпаднал точно при пристигането на флотилиите.

— Наистина, имах късмет — сви рамене Фам. — Но случилото се доказва думите ми, Сура! И двамата знаем, че подобна катастрофа води до унищожение. А ние спасихме този свят.

Видимата част от тялото на Сура беше облечено в подплатен бизнес костюм, който не успяваше да прикрие болезнената слабост на крайниците ѝ. Но времето не беше засегнало ума и волята ѝ, поддържани от медицинската апаратура в стола ѝ. Сура поклати глава толкова енергично и почти толкова естествено колкото през годините, когато беше млада жена.

— Кого си спасил? За теб може би няма значение, но милиарди все пак загинаха. Бъди честен пред самия себе си, Фам. Организирането на тази среща ни отне едно хилядолетие. Подобно събитие не може да се провежда всеки път, когато някоя цивилизация се хлъзне по наклонената плоскост. Ако цялото население на Мареск беше спасено, петте хиляди кораба нямаше да са достатъчни. Цялата система щеше да се изправи на ръба на възможностите си и пред още по-голяма катастрофа в близко бъдеще.

Фам беше мислил за всичко това. Мсек преди Срещата беше оборвал всевъзможни доводи в тази насока.

— Но в Намджем условията за спасение са възможно най-тежките, с които можем да се сблъскаме, Сура. Древна цивилизация с традиции, цивилизация, която използва всички ресурси на слънчевата система. Много по-лесно щяхме да помогнем на един свят, застрашен от биологична зараза или дори тоталитарна религия.

Сура поклати отново глава. Дори сега отхвърляше аргументите на Фам.

— Не, в повечето случаи има различия, но по-често нещата няма да се развиват като на Канбера. И тези разлики ще са записани с кръвта на Търговците. За едно си прав. Без сборната флотилия цивилизацията в системата Намджем щеше да загине. Някои хора пак щяха да оцелеят в света Намджем. Може би дори единици от населението на астероидния пръстен щяха да оживеят. Историята винаги се повтаря отново и един ден тук отново ще възникне цивилизация, дори от външни колонизатори. Ти прехвърли мост над бездната, зейнала пред тях, и милиарди с пълно право са ти признателни... Но за да се възстанови функционирането на системата ще са нужни години внимателно управление. Може би тук — ръката ѝ се вдигна към залата на Срещата — това ще бъде осъществено, а може би не. Знам само, че не е възможно да го правим през цялото време и за цялата вселена.

Сура направи нещо и столът ѝ със съскане спря пред него.

Тя се обърна, протегна ръце и ги постави на раменете на Фам. И внезапно той изпита най-странното усещане — почти като кинестетична памет — докато гледаше лицето ѝ, а ръцете ѝ лежаха на раменете му. Спомените бяха много отпреди двамата да станат партньори, много преди да станат любовници. Един спомен от първите мигове, прекарани на „Рипрайз“. Сура Вин, младата сериозна жена. Имаше моменти, когато тя го сграбчваше за раменете, опитваше се да го задържи неподвижен достатъчно дълго, за да го накара да проумее нещо, което неговият млад варварски ум предпочиташе да пренебрегне.

— Фам, не разбираш ли? Ние покорихме цялото Обитавано от хора космическо пространство, но не можем да управляваме цели цивилизации. За подобно начинание ти е необходима раса от влюбени в теб роби. А ние, Чуенг Хо, никога няма да се превърнем в такива!

Фам се застави отново да погледне Сура в очите. Тя излизаше с този аргумент от самото начало и никога не се поколеба да го използва. *Трябваше да предвидя, че някой ден ще стигнем и дотук!* Сега тя щеше да загуби, а Фам не можеше да ѝ помогне по никакъв начин.

— Съжалявам, Сура. Когато произнасяш речта си, ще имаш възможност да кажеш същото на милиони хора. Много от тях ще ти повярват. След това всички ще гласуваме.

И... и за първи път от всичко, което видя във Великата зала и от това, което прочете в погледа на Сура, Фам разбра, че е победител. Сура се извърна и синтетичният ѝ глас произнесе тихо:

— Не, аз няма да произнасям никаква реч. Гласуване? Странно, че сега трябва да разчиташ на други... Научихме как си прекратил стрентманианския Погром.

Смяната на темата беше абсурдна, но забележката ѝ засегна болното му място.

— Приземих се с един-единствен кораб, Сура! Ти какво би направила на мое място? — *Спасих проклетата им цивилизация, или поне тази част от нея, която не беше чудовищна.*

— Извинявай... — вдигна ръка Сура. — Фам, ти просто си много добър и имаш невероятен късмет — като че ли говореше повече на самата себе си. — За тези почти хиляда години и двамата работихме за провеждането на Срещата. Открай време се преструвахме, но с течение на времето създадохме една търговска култура, която може да просъществува колкото твоите оптимистични мечти. И винаги съм знаела, че най-накрая, когато всички застанем лице срещу лице на Великата среща, здравият разум ще надделее — тя поклати глава и по устните ѝ премина лека усмивка. — Но никога не съм си представяла, че твоят късмет ще ти предостави катастрофата на Намджем в такъв идеален момент... както и че ти ще успееш като с вълшебна пръчица да я овладееш. Фам, ако последваме твоя път, най-вероятно до десетина години на Намджем отново ще има бедствие. За няколко века Чуенг Хо ще се разделят на многобройни враждуващи помежду си структури, всяка от които ще се смята за „междузвездно правителство“. И мечтата, която споделяхме, ще бъде разрушена... Прав си, Фам. Ти можеш да спечелиш гласуването... и именно затова няма да има гласуване, или поне не такова, каквото си мислиш.

В първия момент той не обърна внимание на думите ѝ. Фам Нувен беше предаван стотици пъти. И беше развил усет към предателите дори още преди да види за първи път космически кораб. *Но... Сура?! Сура* беше единствената, на която винаги се доверяваше. Неговата спасителка. Неговият най-добър приятел. Единствената, с която възнамеряваше да сподели живота си. А сега...

Фам огледа помещението, а умът му анализираше промяната в обстановката по-задълбочено от всеки друг път. В стаята освен Сура бяха и нейните адютанти — шестима на брой. Присъстваха и Ратко, Бутра и Кюо. От неговите хора тук беше само Сами Парк, застанал малко встрани. Помощникът му изглеждаше зле.

Най-накрая Фам погледна пак към Сура.

— Не разбирам... но каквато и игра да играеш, не можеш да промениш гласуването. Милион души ме чува.

— Да, чува те — въздъхна Сура, — и при един честен избор вероятно ще получиш достатъчно гласове. Но много, за които смяташ, че те подкрепят... всъщност са на моя страна.

Тя се поколеба, Фам отново погледна трите си деца. Ратко отбягна очите му, но Бутра и Кюо отвърнаха на погледа му с мрачна решителност.

— Никога не сме искали да те нараним, татко — каза Ратко и най-после го погледна. — Ние те обичаме. Цялото това представление със Срещата целеше да ти покаже, че Чуенг Хо не могат да се превърнат в онова, което ти искаш. Но събитията не протекоха така, както очаквахме...

Думите на Ратко не бяха важни. По-страшното личеше по израженията на неговите деца. Същите каменни маски, каквито бе видял върху лицата на своите братя и сестри една канберска сутрин. *Нима цялата любов помежду ни е била... представление?*

Очите му отново потърсиха Сура.

— И как възнамеряваш да спечелиш? С внезапната, инцидентна смърт на половин милион души? Или просто избирателно премахване на трийсет хиляди фанатични нувенисти? Няма да стане, Сура. Тук има прекалено много честни хора. Може би днес ще победиш, но моята реч ще остане. Рано или късно ти ще започнеш своята цивилна война.

— Никого няма да убиваме, Фам — поклати глава Сура. — И казаното от теб също няма да бъде разпространено, поне не надлъж и нашир. Присъстващите в залата ще запомнят речта ти, но техните записващи устройства... Повечето използват нашето информационно оборудване... Нашето безплатно гостоприемство, схващаш ли? Твоите думи ще бъдат преработени в някаква... по-безопасна реч. През следващите двайсет Ксек — продължи тя — ти ще отидеш на специална среща със своите опоненти. Излизайки оттам, ти ще съобщиш, че сте постигнали компромис: Чуенг Хо ще положат още по-големи усилия за усъвършенстването на нашите мрежови информационни услуги, чрез които да бъдат възстановявани цивилизации. Но ще оттеглиш предложението си за междузвездно правителство, убеден от аргументите на останалата част от нас.

— Това можеш да уредиш — *Какво представление!* — Но пак ще ти се наложи да избиеш доста хора.

— Не! Ти ще обявиш и своята нова цел: експедиция до Далечния край на Обитаваното от хора космическо пространство. Ще бъде очевидно, че отчасти изпитваш горчивина, но ще ни пожелаеш успех. Твоята флотилия е почти готова, Фам, и те очаква на двайсетина градуса назад през Зева. Корабите са оборудвани отлично и няма да има изненади. Автоматиката на флотилията е извънредно добра, много по-скъпа отколкото е разумно за печалбата. Не е необходимо да стоиш в непрекъснато Бдение и първото ти излизане от камерата за летаргичен сън ще бъде след векове.

Погледът на Фам прескачаше от лице на лице. Предателството на Сура беше възможно единствено в случай, че повечето командири на кораби от флотилията му в действителност подкрепяха Ратко, Бутра и Кюо. И само ако бяха наговорили невероятни лъжи на собствените си хора.

— Откога... планираш това, Сура?

— Откакто беше младеж, Фам. През по-голямата част от живота си. Но се молах никога да не стигаме до този момент.

Фам кимна безмълвно. Ако Сура наистина планираше действията си толкова отдавна, нямаше да допусне никакъв пропуск.

— Моята флотилия ме чака, казваш? — устните му оформяха всяка дума. — И екипажът сигурно е съставен от най-върлите ми привърженици. Колко са? Трийсет хиляди?

— Доста по-малко, Фам. Проучихме много старателно твоите запалени привърженици.

Кой ще пожелае да замине на едностранно пътуване към вечността, ако има право на избор? Много старателно те бяха задържали и неговите привърженици извън тази стая. Но Сами?

— Сами?

Командирът на неговия флагмански кораб посрещна погледа му, но устните му трепереха.

— Сър, аз... съжалявам. Джун иска да живее по различен начин. Ние... ние сме Чуенг Хо, но не можем да заминем с вас.

— Аха — наклони глава Фам.

Сура се приближи и Фам осъзна, че ако скочи рязко, вероятно ще успее да сграбчи дръжката на стола ѝ и да пробие с юмрук мършавия ѝ гръден кош. *Да бе, и да си счупя ръката от усилието.* Сърцето на Сура беше машина от векове.

— Фам? Всичко беше една прекрасна мечта. И докато се мъчехме да я осъществим, се превърнахме в това, което сме сега. Но в крайна сметка мечтата се оказа само блян. Още една изгубена илюзия.

Фам се обърна. Не отговори. До изходите стояха телохранители и чакаха да го ескортират. Не погледна към децата си. Подмина и Сами Парк, без да произнесе и дума. Но някъде в потайните, ледени дълбини на сърцето му нещо пожела късмет на неговия флагмански командир. Сами също го предаде, но не като останалите. И той несъмнено вярваше в историята за новата флотилия. *Та кой ще плати за флотилия, каквато Сура ми описа? Не и лукави търговци като Сура Вин и нейните деца с каменни лица, нито пък другите, които са планирали протичането на днешния ден. Много по-евтино и по-сигурно е да се построи флотилия от истински ковчези. Моят баща разбираше. Най-добрият враг е заспалият вечен сън враг.*

Фам излезе в дългия коридор, заобиколен от телохранители. Всички му бяха непознати. В съзнанието му се беше запечатилото лицето на Сура при последния му поглед. В очите на старата жена имаше сълзи. Нейното последно представление.

Тясна тъмна кабина. Стая, предназначена за младши офицер в малък лагер. Работното му облекло се носеше из дрешника-чувал.

Баджът на ревера му нашепваше и пред очите му плуваше някакво име: Фам Тринли.

Както винаги, когато Фам позволяваше на гнева си да го изпълни, спомените му се нижеха по-ясно от образите във визьора на шлем. Завръщането в настоящето беше истинска подигравка. Флотилията на Сура не се оказа летяща гробница. Дори сега, две хиляди години след предателството ѝ, Фам все още не намираше обяснение за постъпката ѝ. Най-вероятно имаше и други предатели, с голяма власт и някакво съзнание, които бяха настояли Фам и преданите му хора да не бъдат убити. „Флотилията“ беше съставена от ремонтирани кораби, чието пространство беше достатъчно само за бегълците и техните камери за летаргичен сън. Но на всеки кораб беше зададена различна траектория. И след едно хилядолетие те се пръснаха във всички посоки из Обитаваното от хора космическо пространство.

Не ги убиха, но Фам научи урока си. И предприе своето бавно, мълчаливо завръщане. Сура беше недостижима за отмъщението на смъртен. Но създадените от тях двамата Чуенг Хо още съществуваха. Чуенг Хо, които го предадоха. И той все още лелееше своята мечта.

... И на Триланд за малко не загина заедно с нея. За щастие, Сами успя да го измъкне. Сега съдбата и времето му поднасяха втори шанс: обещанието на Фокуса.

Фам изтласка от съзнанието си спомените за миналото и нагласи локализаторите в ухото и на слепоочието си. Толкова работа имаше за вършене. Трябваше да поеме риска от още лични срещи с Вин. С повече упражнения хлапакът ще се научи как да се държи в критични ситуации, без да провали всичко — като този безумен разговор с Нау. Да, но това беше лесната част. Трудностите започваха, когато се наложеше да отклонява вниманието му от истинската цел, към която Фам се бе устремил.

Фам се преобърна в спалния чувал и дишането му се превърна в тихо похъркване. Но зад клепачите си разглеждаше следите, които подхвърли на Рейнолт и съгледвачите. Отново успя да ги заблуди. Но в дългосрочен план... *Ако не се появят още тъпи изненади, в дългосрочен план Анне Рейнолт си остава най-голямата заплаха.*

40.

Хрункнер Юнърбай излетя за залива Калорика в Първия ден на Периода на мрак. С течение на времето той беше посещавал многократно Калорика. Проклятие! Идваше тук точно след средата на Периода на светлина, когато дъното представляваше кипящ казан. През следващите години подножието на планините приюти малък град за строителните инженери. В средата на периода на Светлина условията бяха ужасни дори на голяма височина. Но работниците тук бяха изключително добре платени. Пусковите устройства бяха построени още по-нагоре на високото плато с кралски и частни средства. След като Хрунк инсталира новите охлаждателни системи, мястото вече не беше толкова неудобно за живеене. Богатите хора не обичаха да излизат от убежищата си по склоновете на кратера преди годините на Чезнещото слънце, както бяха правили през последните пет поколения.

Но при всичките си предишни посещения Хрунк не беше изпитвал такова необикновено чувство. Първият ден на Мрака. В съзнанието му това беше най-сериозната граница и може би точно това я правеше толкова важна.

Юнърбай излетя с пътнически полет от Високата екватория, но на борда нямаше туристи. Високата екватория се намираше само на пет хиляди мили разстояние, но това беше пределът, до който можеше да стигнеш от залива Калорика през Първия ден на Мрака. Юнърбай и двете му сътруднички — впрочем, телохранители — изчакаха останалите пътници да станат и да се отправят към изхода. Тогава взеха връхните си дрехи, отопляемите галоши и двете раници — единствената причина за пътуването им. Когато тръгна към изхода на самолета, Хрункнер се вкопчи в предпазните въжета над пътеката и една от раниците падна в краката на стюарда. Непромокаемата материя отчасти се отвори и отвътре се подадоха грижливо опаковани пакетчета прах с глинест цвят.

Хрункнер се отдръпна от пътеката и стегна връзките на раницата. Стюардът объркано се усмихна:

— Чувал съм да твърдят, че най-експортираната стока от Висока екватория е едноцветният планински прах. Но никога не съм смятал, че някой го приема насериозно.

С вдигане на рамене Юнърбай прикри смущението си. Понякога това осигуряваше чудесно прикритие. Той отново закачи раницата от двете страни на черупката си и се престори, че закопчава връхната си дреха.

— А... хм... — стюардът явно искаше да каже още нещо, но изведнъж отстъпи и с поклон ги изпрати на изхода.

Тримата слязоха по подвижната стълба и стъпиха на асфалтирания перон. И изведнъж проумяха какво възнамеряваше да каже стюардът. Само допреди час, когато напускаха Високата екватория, въздухът беше осемдесет степени под точката на замръзване, а скоростта на вятъра достигаше двайсет мили в час. Бяха им необходими отопляеми дихателни маски само за да извървят разстоянието между летищния терминал и самолета. А тук...

— По дяволите, това място е истинска пещ! — каза Брун Солак, младши агент в Службата за сигурност, като свали раницата и се освободи от връхната си дреха.

Старшият агент се изсмя, макар че се бе поддаде на същото глупаво усещане.

— Какво очакваш, Брун? Това е заливът Калорика!

— Да, но все пак днес е Първият ден на Мрака!

Някои от другите пътници не бяха проявили подобна предвидливост. Те трополяха напред като парад-гротеска и подскачайки от крак на крак, смъкваха връхните си дрехи, галошите и дихателните маски. Дори в този момент Юнърбай не пропусна факта, че докато ръцете и краката на Брун са заети с освобождаването ѝ от противостудовото облекло, крайниците на Арла Тндъргейт са свободни и тя спокойно се оглежда. Брун неволно застава нащрек, когато Арла започна да сваля връхните си дрехи. И като по магия служебните им пистолети изобщо не се забелязаха при това занимание. Може и да се държаха като кретени, но независимо от поведението им Арла и Брун не отстъпваха на войниците под командването на Юнърбай през Великата война.

Мисията във Висока екватория не изискваше специална техника и изключителни мерки за сигурност, но действията на Разузнаването на летищния комплекс бяха изключително съгласувани. Пакетите със скално брашно бяха превозени в бронирани коли. Още по-впечатляващо: командващият майор дори подхвърли някаква остроумна забележка за абсурдността на операцията.

След трийсет минути Хрунк и неговите вече не толкова важни телохранители се озоваха на улицата.

— Какво искаш да кажеш с „не толкова важни“? — Арла разкърши ръце в престорено учудване. — Не-важно беше прекарването на това... вещество през континента — нито тя, нито Брун разбираха изключителното значение на скалното брашно и безсрамно демонстрираха презрението си към него. Бяха добри агенти, но поведението им не съвпаднаше с представите и навиците на Хрунк. — Сега вече ще пазим нещо важно — тя посочи с ръка Хрунк и този път в шеговития ѝ тон прозвучаха сериозни нотки. — Защо не улесниш живота ни и не тръгнеш с хората на майора?

— До срещата ми с шефа има повече от час — усмихна се Хрункнер. — Времето е достатъчно, за да стигнем пеш. Не изпитваш ли любопитство, Арла? Колко обикновени хора имат възможност да видят залива Калорика през Първия ден на Мрака?

Арла и Брун го изгледаха със сърдитото изражение на сержанти, сблъскали се с глупаво поведение, което не могат да коригират. Достатъчно често през собствения си живот Юнърбай се беше чувствал по този начин, въпреки че обикновено не показваше толкова открито неодобрението си. Неведнъж Сродниците демонстрираха готовността си да завладеят земите на другите хора. *Но аз съм вече на седемдесет и пет години. Толкова неща ме карат да се страхувам.* Той вече вървеше към светлинките по бреговата ивица. Обичайните телохранители на Юнърбай, които го придружаваха при командировките му във външните места, щяха да го възпрат с телата си. Арла и Брун бяха техни временни заместници, не толкова обстойно инструктирани. След миг двете заприпкаха след него, за да не изостанат. Но Арла говореше нещо в микрофона на малкия си телефон. Юнърбай се усмихна неволно. Не, двете не бяха глупави. *Чудя се само дали аз ще открия агентите, които тя извика.*

От незапомнени времена заливът Калорика се смяташе за едно от чудесата на света. Беше една от трите познати вулканични местности, а другите две се намираха под тонове лед и океан. Самият залив всъщност представляваше отвор на угаснал вулкан, а океанските вълни заливаха по-голямата част от централния кратер.

В първите години на Новото слънце тук се развихряше истински ад, макар че никой досега не беше наблюдавал пряко мястото. Стръмните грапави склонове на кратера събираха слънчевите лъчи и температурата надвишаваше точката на топене на оловото. Очевидно това предизвикваше — или позволяваше — бързо просмукване на лавата и непрекъсната поредица от експлозии, които променяха склоновете до отслабването на слънчевите лъчи в средата на Периода на светлина. Дори през тези години единствено най-безразсъдните изследователи дръзваха да надзърнат от ръба на платото към кратера.

Но с отслабването на жегата в цикъла на Чезнещото слънце положението се променяше. Зимите в северните и южните области ставаха все по-сурови, а най-високите склонове на кратера осигуряваха топлина и уют. С изстиването на планетата все по-долни и по-долни пластове първо ставаха достъпни, а след това се превръщаха в рай. През последните пет поколения заливът Калорика носеше славата на най-изискания курорт през годините на Чезнещото слънце. Това беше кътчето за най-богатите хора — тези, които не бяха принудени да спестяват и да работят, за да се подготвят за настъпването на Периода на мрак. Място за забавления. Дори в разгара на Великата война, когато Юнърбай си проправяше път през снега на Източния фронт, и по-късно, когато военните действия се водеха предимно в подземните тунели — той беше виждал цветни гравюри със сцени от живота, който богатите безделници водеха на дъното на залива Калорика в средата на яркия период.

В известен смисъл Калорика в началото на този период приличаше на света, който съвременната техника и овладяването на атомната енергия донесоха на цялата раса от Паяци за времетраенето на целия Мрак. Юнърбай се отправи към светлините пред себе си, като се питаше каква гледка ще се разкрие пред очите му. Отдалеч долиташе тиха музика.

Навсякъде гъмжеше от хора, които се смееха и от време на време спореха помежду си. Носеше се духова музика. Но всички бяха толкова странни, че известно време Юнърбай не забеляза най-важните подробности.

Той се остави навалищата да го повлече със себе си. Представяше си колко напрегнати се чувстват Арла и Брун сред тази тълпа непроверени непознати. Но двете се справиха чудесно, сляха се с бърборещото мнозинство и небрежно не изпусаха Юнърбай извън обсега на ръцете си. След няколко минути тримата бяха отмъкнати до брега. Около тях някои хора размахваха запалени пръчици тамян, но от дъното на кратера се издигаше по-силна миризма. Лекият бриз разнасяше бързо серните изпарения. В средата на залива, сред водата, имаше разтопена скала, грейнала в червено, ултрачервено и жълто. Призрачни кълба пара я заобикаляха от всички страни. В това водно пространство никой не се притесняваше за наличието на дънен лед и левиатани, макар че едно вулканично изригване щеше да унищожи всичко наоколо.

— Проклятие! — неволно възкликна Брун и се блъсна в Юнърбай. — Погледнете във водата! Хората се давят!

Юнърбай погледна за миг в посоката, която тя сочеше.

— Не се давят! Те са... в името на Мрака! Те си играят във водата!

Потопените наполовина фигури носеха нещо като понтони, които ги предпазваха от потъване. Тримата просто седяха и се взираха към тях. Изведнъж Хрункнер установи, че не само те са смаяни, макар че повечето от заобиколилите ги зрители се мъчеха да прикрият ужаса си. *Защо някой ще си играе на удавник?* В по-топлите времена — може би за военни цели — и Сродниците, и Съглашението строяха военни кораби.

Двайсетина метра под каменния парапет още един шегаджия се бухна във водата. Изведнъж на Юнърбай му се стори, че водната ивица е ръбът на бездънна пропаст. Той отстъпи. Искаше да избяга от писъците на удоволствие или ужас, които се носеха над водата. Тримата прекосиха долната площадка и се отправиха към украсените с лампички дървета. Тук на открито се виждаше небето и стените на огромния кратер.

Беше ранен следобед, но с изключение на студените светлини по дърветата и топлите отблясъци от центъра на кратера, беше тъмно като в нощ. Слънцето надзърташе към тях — бледо петънце в небето, червеникав диск, изпъстрен с миниатюрни черни точки.

Първият ден на Мрака. Религиите и народите имаха незначителни разногласия за точната дата. Новото слънце се раждаше сред взрив от ослепителна светлина, макар че досега жив човек не я беше виждал. Но след изригването слънцето постепенно отслабваше. Това продължаваше почти през целия Период на светлина. През изминалите три години слънцето се превръщаше в блед диск, а топлината му не беше достатъчна дори да стопли нечий гръб по обяд. Светлината беше толкова слаба, че можеше да гледаш право в светилото с незащитени очи. А през последната година през целия ден се виждаха по-ярките звезди. Дори тогава началото на Периода на мрак не беше обявявано официално. Просто това бе признак, че зелените растения повече няма да растат. Че е най-разумно да си складираш хранителните запаси дълбоко в убежището си. Че отглежданите грудки и корени вече са единствената храна, която ще поддържа съществуването ти, докато настъпи времето да се оттеглиш под земята.

И така, в постепенното спускане към забвението кое характеризираше настоящия момент — или поне деня? Кое отбелязваше Първия ден на Мрака? Юнърбай вдигна очи към слънцето. Цветът му наподобяваше нагорещена готварска плоча, но беше толкова слабо, че не усети топлинка. Светлината нямаше да намалява повече. Просто светът ще става по-студен, и по-студен, и още по-студен. Само светлината на звездите и бледото сияние на този червеникав диск ще разпръскват мрака. Отсега нататък въздухът винаги ще бъде прекалено вледенен за нормално дишане. През последните поколения в този момент започваше трескавото трупане на запаси в индивидуалните убежища. През последните поколения този момент беше съпътстван с мигове на изключително благородство и долни, страхливи предателства. В този момент всички, които не бяха напълно подготвени, се сблъскаха със същността на Мрака и студа.

Тук. Днес. Хрункнер насочи вниманието си към хората на площадката, застанали между него и дърветата. Сред тях имаше и такива — по-възрастни индивиди и неколцина от настоящото

поколение — които вдигаха ръце към слънцето, после докосваха с благодарност земята и нейното обещание за дълъг спокоен сън.

Но въздухът наоколо беше мек като в лятна вечер в средата на Периода на светлина. И земята беше топла, като че ли Слънцето току-що бе залязло, а следобедната жега се просмукваше навсякъде. Повечето хора около тях не си даваха сметка за изчезването на светлината. Те се смееха, пееха, а дрехите им бяха толкова ярки и скъпи, че явно през умовете им не минаваше никаква мисъл за бъдещето. Но сигурно богатите винаги са били такива.

Лампичките по дърветата сигурно се захранваха от основната разделителна централа, построена преди близо пет години от компаниите на Юнърбай по планинските скатове, увиснали над платото. Студените им искри сияеха в гората на дъното на кратера. Някой беше донесъл мързеливи горски феи и те се бяха размножили с хиляди. Крилата им проблясваха в синьо, зелено и синьо-зелено на светлината на лампите, а създанията подхвъркваха съчувствено около събралите се под дърветата.

В гората хората танцуваха вкупом. Някои от най-младите се катереха по дърветата, за да си поиграят с феите. Музиката ставаше налудничава, докато се спускаха към средните пластове на кратера и поемаха по лекия наклон, който щеше да ги отведе до именията на дъното. Юнърбай вече свикна да среща хора, родени извън фазата. Те наистина бяха необходими, въпреки че все още съзнанието му крещеше „извращение“ при вида им. Той харесваше и уважаваше мнозина от тях. Застанали от двете му страни, Арла и Брун незабелязано му проправяха път. И двете му сътруднички бяха родени извън фазата — около двайсетгодишни, само малко по-млади от Виктъри Младша сега. По нищо не отстъпваха на тези, с които Хрункнер някога се сражаваше рамо до рамо. Да, малко по малко Хрункнер Юнърбай преодоля отвращението си. Но... *Никога не съм виждал толкова родени извън фазата, събрани на едно място!*

— Ей, стар приятелю, ще потанцуваш ли с нас?

Две млади дами и един мъж се хвърлиха към него. Неизвестно как Арла и Брун успяха да го отърват, като през цялото време се преструваха на разгорещени танцьорки. В тъмнината под едно дърво Юнърбай зърна нещо, което му заприлича на петнайсетгодишен барелеф. Но като че ли внезапно всичките релефни сцени на грях и

мързел оживяха пред очите му. *Да, въздухът наистина е приятно топъл, но в полъха се долавя миризмата на сярата. Да, земята наистина е приятно топла, но аз знам, че не е затоплена от слънчевите лъчи.* Вместо това горещината в самата земя се простираше все по-надолу и по-надолу. Като горещина от разлагащ се труп. Всички издълбани убежища щяха да се превърнат в смъртоносен капан — толкова нажежен, че плътта на приютилите се в тях ще изгние в черупките им.

Юнърбай нямаше представа как Арла и Брун успяха да го заведат до отсрещния край на гората. Тук все още имаше много хора и дървета, но истерията от дъното беше отшумяла. Танците бяха по-спокойни и хората не разкъсваха дрехите си. Тук горските феи се чувстваха в пълна безопасност. Кацаха по раменете им, настаняваха се там и размахваха нежните си разноцветни крила с мързеливо безочие. В останалата част на света тези създания отдавна бяха изгубили летателните си органи. Преди пет години Юнърбай тръгна по улиците на Принстън след един голям студ. А под ботушите му хрущяха хиляди пъстри венчелистчета — крилцата на изящните горски феи, които се криеха в дълбоките си хралупи, за да снесат миниатюрните си яйца. Мързеливите създания вероятно щяха да преживеят още няколко летни сезона, но те бяха обречени... или скоро щяха да бъдат.

Тримата тръгнаха нагоре и все по-нагоре по долните склонове на стената. Пред тях по цялата окръжност на кратера бяха подредени в редица резиденции. Разбира се, всички бяха вдигнати преди не повече от десетилетие, но по-голямата част бяха строени в стила „детско чадърче“, станал модерен през последното поколение. Сградите бяха нови, но семействата и богатствата им бяха стари. Почти всяко имение имаше радиална собственост в горните части на кратера. Резиденциите от ранните години на Чезнещото слънце бяха разположени в средната част на стената. Повечето от тях бяха тъмни и откритата им архитектура ги правеше неизползваеми. Дори по покривите на високо разположените резиденции проблясваше скреж. А някъде там, горе, беше и имението на Шерканер. Той знаеше, че дори заливът Калорика не може да избяга от Периода на мрак на слънцето. За това бяха необходими ядрени мощности.

Между горските светлини на дъното и пръстена от резиденции се стелеха сенки. Горските феи полетяха обратно надолу, а крилата им слабо проблясваха. Миризмата на сярата вече отслабваше в студения

мразовит въздух. Над главите им небето беше тъмно, но звездите и бледият слънчев диск се виждаха ясно. Мракът беше истински. Известно време Юнърбай се визира нагоре, като се опитваше да не гледа светлинките на дъното. После се засмя пресилено:

— Вие какво ще предпочетете, колеги, да влезете в откритата битка с врага или да минете още веднъж през тази тълпа?

— Разбира се, че ще заложа на тълпата — сериозно отговори Арла Ъндъргейт. — Но... точно тази е много необикновена...

— Плаши те, нали? — неловко прозвуча гласът на Брун.

— Аха — съгласи се Арла. — Забелязахте ли, че повечето от хората тук също са изплашени? Не знам, но като че ли всички те... всички ние... сме се превърнали в мързеливи горски феи. Като погледнеш нагоре и *видиш* Мрака, когато осъзнаеш, че слънцето се е скрило... се чувстваш невероятно нищожен.

— Така е... — Юнърбай не се сети какво да добави. Двете млади сътруднички бяха родени извън фазата. И със сигурност представите на традиционалистите не бяха набивани в главите им цял живот. Въпреки това изпитваха същите стаени опасения както и Хрункнер Юнърбай. Стана му любопитно. — Хайде, въжената станция е някъде наоколо.

41.

Повечето от резиденциите на средното ниво бяха огромни каменни постройките. Предните жилищни помещения бяха изградени от твърда дървесина, а през тях се стигаше до естествените пещери в стената на кратера. Хрункнер очакваше да види някакво подобие на Къщата на хълма, но направо се разочарова от гледката. Къщата на Ъндърхил приличаше на вила за гости към някоя от истинските резиденции. По-голяма част от вътрешното пространство беше разделено между телохранителите от Службата за сигурност. А сега, докато шефът пребиваваше в резиденцията, охраната беше удвоена. Юнърбай беше уведомен, че безценният му товар вече е доставен на местоназначението и че скоро ще го извикат. Арла и Брун получиха разписка, че са го довели без произшествия и Хрунк бе въведен в не много обширната служебна приемна. Следобедът му мина в четене на доста остарели новинарски списания.

— Сержант! — гласът на генерал Смит прозвуча от вратата. — Извинявай за закъснението.

Беше облечена в комендантска униформа без отличителни знаци. Точно такава обикновено носеше и Страт Грийнвал. Стройната ѝ изящна фигура почти не бе променена, но движенията ѝ изглеждаха малко сковани. Хрункнер я последва през охранителния сектор и по извитата дървена стълба.

— Извадихме голям късмет, сержант. Шерк и аз сме горди с твоето откритие.

— Да, мадам. Рачнер Тракт състави графика — стълбището се виеше между нефритените стени. — Къде са децата? — въпросът се изплъзна съвсем неволно от устата му.

Смит се поколеба. Очевидно търсеше в думите му някакво неодобрение.

— Младша се записа в армията миналата година.

Така дочу и той. *Толкова време мина, откакто видях за последен път малката Виктъри.* Запита се как ли ще изглежда в униформа. Открай време беше упорито малко създание. Капризите ѝ граничеха с

приумиците на Шерканер. А дали Рапса и малкият Хрунк са някъде тук?

Стълбите ги изведоха извън стените на кратера. Тази част от резиденцията навярно съществуваше още от ранните години на Чезнещото слънце. Но преди тук се простираха открити градини и покрити с плочи дворове. Сега трикрилният кварцов прозорец се изпречваше на пътя на Мрака. Стъклото омекотяваше всички цветове от ултраспектъра, но изгледът пак беше пуст и безжизнен. Светлините на града примигваха на дъното, заобикаляйки разположеното в средата езеро с цвят на жарава. Ледена мъгла се стелеше над водата и меко отразяваше всички отблясъци на града. Генералът закри гледката, докато го водеше към личните покои на първия собственик — както предположи Юнърбай. После го въведе в просторна, ярко осветена стая.

— Хрунк! — Шерканер Ъндърхил се подаде сред натъпканите възглавници, които образуваха мебелировката.

Със сигурност са останали от предишния собственик. Юнърбай не можеше да допусне, че генералът или Ъндърхил ще изберат такива десени.

Ъндърхил се заклати сковано през стаята. Ентусиазмът далеч надхвърляше подвижността му. Водеше огромна дървеница-водач на каишка. Съществуто търпеливо го насочваше в правилната посока, докато стигнаха вратата на стаята.

— Боя се, че за броени дни изпусна Рапса и малкия Хрунк. И двамата не са малчуганите, които помниш. Вече са седемнайсетгодишни! Но генералът не одобрява обстановката тук и ги изпрати обратно в Принстън.

Зад себе си Хрункнер видя как генералът сърдито поглежда съпруга си, но тя не подхвърли никаква забележка. Вместо това обиколи последователно многобройните прозорци и отваряше капациите, прогонвайки Мрака. Изведнъж стаята се превърна в открит чардак. Тримата се разположиха. Шерканер го засипваше с новини за децата. Генералът седеше безмълвно. Но когато съпругът ѝ се впусна да разказва последните прекеждия на Джирлиб и Брент, тя се намеси:

— Убедена съм, че сержантът не е толкова загрижен за нашите деца!

— Но аз... — започна Юнърбай и в този момент видя напрегнатото изражение на генерала. — Но аз предполагам, че имаме да си кажем толкова други неща, нали?

Шерк се подвоуми, после се наведе и разроши косъмчетата по черупката на дървеницата-водач. Съществуващото беше огромно. Сигурно тежеше почти четирийсет килограма, но изглеждаше кротко и умно. След малко дървеницата загъркори.

— Искан ми се всички да се чувстват като у дома си тук, дори в присъствието на Мобияй. Да, за толкова неща трябва да поговорим...

Той пхна една от ръцете си под филигранната маса. Вещта приличаше на оригинал от династията Трепен. Съкровище, оцеляло четири прехода в убежището на някое богато семейство. Шерканер измъкна един от пакетите, които Хрунк донесе от Високата екватория, и го удари в масата. По полирания плот се пръсна скално брашно.

— Страхотно, Хрунк! Твоят вълшебен скален пращец! Какво те наведе на тази идея? Една кратка обиколка и се връщаш с тайна, която цялото Разузнаване е пропуснало.

— Чакай малко! От твоите уста звучи като че ли някой не си е свършил добре работата! — *Други пък няма да се чувстват много добре, докато положението не се изясни.* — Каналите бяха открити, но Рачнер Тракт координира всичко с мен. Той осигури двете сътруднички, които ме придружиха. По-важното е какво свършиха неговите агенти във Висока екватория. Нали знаеш историята? Четирима от хората на Тракт се промъкнаха през платото и донесоха скално брашно от подземните рафинерии на Сродниците.

— Да — кимна Смит. — Не се тревожи. Самата аз се обвинявам, че не обърнах достатъчно внимание. Прекалено много залагаме на нашата безспорна преднина в техниката.

— Има нещо вярно — засмя се Шерканер и с крайчеца на ръката си порови в скалното брашно. Светлината в стаята беше ярка и многоцветна, много по-силна от тази в митницата на летището. Но независимо от осветлението прахът не приличаше на нищо друго освен на стрита глина. На високопланинска екваториална глина, ако човек има представа от минералогия. — Още не мога да проумея как си се досетил за това, дори като възможност?

Юнърбай се облегна назад. В действителност възглавниците бяха много по-удобни в сравнение с третокласните пътнически седалки.

— Ами, нали помниш, съвместната експедиция на Сродниците и Съглашението до средата на платото. Беше приблизително преди пет години. Няколко специалисти от техните твърдяха, че гравитацията там не е нормална.

— Да, смятаха, че шахтите на мината са подходящо място за установяването на нова по-ниска граница. Съвсем според принципа за равните стойности. Обаче откриха огромни различия, които зависеха от времето през деня. Както казваш, стигнаха до смахнати изводи, но след повторната проверка ги отрекоха.

— Това е официалната история. Но когато поставях енергийните източници в Западното подземие, се запознах с един от физиците на Съглашението, взел участие в експедицията. Трига Дийпдъг е сериозен инженер, независимо че първата ѝ специалност е физиката. Оpozнах я добре. Както и да е... Тя твърди, че експерименталният подход при първата експедиция е бил отличен и че не е била изпратена при следващите експедиции... И така, зачудих се какви са тези огромни минни работи на открито, които Сродниците започнаха на платото точно една година след експедицията... Мината е почти в средата на платото и им се е наложило да поставят релси на петстотин мили разстояние.

— Открили са мед — каза Смит. — Добър удар, няма съмнение!

— Разбира се — усмихна се Юнърбай. — Но ако не бяха дали тази информация, ти веднага щеше да се усъмниш. Все пак... добивът на мед е несигурен процес. А моята приятелка-физичка си знае работата. Колкото повече разсъждавах по този въпрос, толкова повече ми се струваше, че няма да е зле да отскоча дотам и да видя какво става — той посочи пакетчето със скално брашно. — Това пред вас е от рафинерията на трето ниво. Миньорите на Сродниците трябва да обработят тонове екваториална глина, за да извлекат това малко количество. Предполагам, че процесът включва допълнителна преработка, за да получат крайния продукт.

Смит отново кимна.

— А аз се хващам на бас, че Сродниците бдят над този прах по-внимателно, отколкото тийфърите пазят своите свещени скъпоценни камъни.

— Точно така. Екипът на Тракт не е успял да се добере до крайния продукт — Хрункнер посочи с крайчеца на една от ръцете си

скалното брашно. — Надявам се, че количеството ще бъде достатъчно, за да докажеш, че сме попаднали на находка.

— О, да, напълно достатъчно!

Юнърбай се втрени смяно в Шерк.

— Но ти разполагаш с праха едва от четири часа!

— Познаваш ме, Хрунк. Тук може да съм във ваканционен курорт, но си имам любими занимания. И разбира се, лаборатория, в която да работя. При подходящо осветление твоето скално брашно тежи почти половин процент по-малко от нормалното... Поздравления, сержант! Ти си открил антигравитацията!

— Аз... — Трига Дийпдъг беше напълно уверена в това, но до този момент Юнърбай не можеше да повярва в откритието. — Страхотно, господин Мигновен Анализ. И как действа?

— Сега ме хвана натясно — Шерканер преливаше от радост. — Ти си открил нещо напълно ново. Защо дори да не кажем... — той млъкна, очевидно търсейки думи. После продължи: — Е, много е странно. Направих опит да дестилирам по-фините частици прах. И знаеш ли, нищо не излезе. Не можеш да дестилираш антигравитационни частици. Мисля, че се наблюдава някакъв вид групов ефект. Лабораторията ми тук не е оборудвана подходящо. Утре заминавам за Принстън с първия полет. Освен вълшебното тегло, открих още нещо, което е изумително. Тази високопланинска глинеста почва винаги съдържа диамантени форами. Но в този прах и най-малките форами — шестограмчета с размери една милионна от милиметъра — са с хиляди. Искам да проверя за наличието на класически находки в праха. Възможно е частиците на тези форами да си взаимодействат по някакъв начин. Може... — и Шерканер Ъндърхил се впусна в десетки хипотези и планове за безброй тестове, с които да изтръгне истината от своите теории.

Докато говореше, като че ли годините отпадаха от гърба му. Всичките му ръце още трепереха забележимо, но беше пуснал каишката на дървеницата-водач. Радост звънтеше в гласа му. Беше обзет от същия ентузиазъм, който заразяваше неговите студенти, Юнърбай и Виктъри Смит да градят един нов свят. Докато той говореше, Виктъри се изправи, приближи се и седна близо до него. Десните ѝ ръце обвиха раменете му в силна, подкрепяща прегръдка.

Юнърбай усети, че неволно се усмихва на Шерканер, пленен от неговите думи.

— Спомняш ли си всички неприятности, с които се сблъска при детското радиопредаване? Да кажем: цялото небе може да бъде наше убежище. Боже, Шерк, кой се нуждае от ракети при наличието на това вещество? Ще можем да полетим в космоса с истински кораби. Най-накрая ще открием какво предизвиква тези светлинки, които видяхме в Мрака. Може дори да открием нови светове!

— Да, но... — започна Шерканер, но изведнъж се отпусна немощно. Като че ли маниакалният ентузиазъм, проявен от някой друг, го накара да осъзнае проблемите, които се изправяха между мечтата и реалността. — Но... хм... Но нашето съревнование с Преподобната Педуре и Сродниците все още не е завършило...

Хрункнер си спомни разходката през гората на дъното на кратера. *Все още трябва да се учим и как да живеем в Периода на мрак.*

Тежестта на годините отново се стовари върху Шерканер. Той посегна да погали Мобияй и с две от ръцете си хвана каишката на животното.

— Да, доста проблеми стоят пред нас — после сви рамене, една равносметка за възрастта и неосъществимите си мечти. — Но не мога да направя нищо за спасението на света извън Принстън. Засега тази вечер е най-добрата ми възможност да видя как хората ще реагират при настъпването на Мрака. Какво мислиш за нашия Първи ден на Мрака, Хрунк?

Срутване от висините на надеждата. Сблъсък с ограниченията на расата на Паяците.

— Беше... страшничко, Шерк. Нарушихме всички правила, едно по едно. Днес следобед видях какво е останало. Дори ако спечелим битката с Педуре, не съм сигурен какво ще постигнем в крайна сметка.

Изражението на Шерканер се озари от обичайната му насмешлива усмивка.

— Положението не е толкова лошо, Хрунк! — той бавно се изправи на крака и Мобияй го поведе към вратата. — Повечето от хората, останали в Калорика, са глупави богаташи по рождение... Нормално е да очакваш да се държат разпуснато. Но човек все още научава нещо, докато ги наблюдава... — той махна към генерала. —

Ще се разходя около долния край на пръстена, скъпа. На тези младежи може да им хрумне интересна идея.

Смит се надигна от възглавниците, заобиколи Мобай и за миг прегърна съпруга си.

— Нали ще вземеш и охраната? И без номера!

— Разбира се.

И Хрункнер усети, че молбата ѝ е отправена напълно сериозно. Че от дванайсет години насам Шерканер и всички деца на семейство Ъндърхил с удоволствие приемат мерките за сигурност.

Нефритените врати се затвориха плавно зад гърба на Шерканер. Юнърбай и генералът останаха сами. Смит се върна на мястото си. Мълчанието помежду им се проточи. От колко години не съм говорил с генерала лично, без стаята да е пълна със служители? Дватамата непрекъснато поддържаха контакт чрез електронната поща. Официално Юнърбай не беше член от персонала на Смит, но програмата за експлоатация на разделителната централа беше единствената и най-важна цивилна задача в нейните задължения. Той се съобразяваше със съветите ѝ при вземането на решения, пътуваше от град в град съобразно нейния график и с всички сили се стараяше да удовлетвори нейните специалисти, като същевременно защити интересите на частните предприемачи. Почти всеки ден Юнърбай разговаряше по телефона с някой от нейните хора. Неведнъж годишно се срещаха на служебни инструктажи.

Но след отвличането... бариерата помежду им се превърна в крепостен зид. Тази бариера съществуваше още отпреди, като растеше успоредно с израстването на децата ѝ. Но преди смъртта на Гокна двамата някак си успяваха да я преодолеят. Сега Хрункнер се чувстваше странно, седнал насаме с генерала.

Дватамата продължаваха да мълчат, като се наблюдаваха изпитателно и се преструваха, че гледат в друга посока. Въздухът беше неподвижен и студен, като че ли стаята не беше проветрявана от дълго време. Хрункнер се принуди да разглежда бароковите маси и шкафове, полирани с дюза разноцветни лакове. На практика всички дървени мебели изглеждаха стари с поколения. Дори възглавниците и бродираните им калъфи бяха в претруфения стил на поколение 58. Все пак беше сигурен, че Шерк наистина работи тук. Седалката отдясно беше поставена до писалище, отрупано с дреболии и хартии. Позна

характерния разкривен почерк на Ъндърхил, написал заглавието „Видеомантия за високорентабилна стеганография“.

Изведнъж генералът наруши напрегнатата тишина.

— Добре си се справил, сержант! — тя се изправи, приближи се до него и се настани на седалката пред писалището на Шерк. — Изобщо не обърнахме внимание какво са открили там Сродниците. И все още щяхме да сме слепи, ако не бяхте ти и Тракт.

— Ратчер осъществи операцията, мадам. Той стана отличен офицер.

— Да... Ще съм ти задължена, ако ми позволиш да обсъдя с него следващите планове.

— Разбира се.

Отново се възцари тишина. Нямаха какво да си кажат. Най-после Хрункнер махна към невероятния куп възглавници, най-малката от които струваше колкото едногодишната заплата на сержанта. В стаята нямаше следа от присъствието на двамата му стари приятели с изключение на писалището на Шерк.

— Не идваш често тук, нали?

— Не — рязко заяви тя. — Шерк искаше да види как живеят хората след настъпването на Периода на мрак. А това ще стане много скоро. Освен това мястото изглежда съвсем спокойно, за да доведем най-малките — тя го изгледа предизвикателно.

И как да превърна това в тема на разговора?!

— Да, ами, радвам се, че си ги изпратила в Принстън. Те са... те са добри деца, мадам, но за тях тук не е подходящо. Долу, на дъното, изпитах някакво много особено чувство. Хората се страхуват — както в старите приказки за нехранимайковци, които не са били предвидливи и са останали сами след настъпването на Мрака. Нямаат никаква цел, а Периодът на мрак вече настъпи.

Смит се посмъкна от седалката.

— Ще трябва да се борим с милион години еволюция. Понякога е трудно да възприемеш това плюс ядрената физика и Преподобната Педуре. Но с времето хората ще свикнат.

Шерканер Ъндърхил щеше да употреби същите думи, с неизменната си усмивка и пълно пренебрежение към неудобството на присъстващите. Но Смит го изрече по-скоро като попаднал в засада гвардеец, който повтаря уверенията на Висшето командване за

безсилието на врага. Изведнъж той си спомни колко старателно тя вдигна всички прозорци.

— Ти изпитваш същите чувства, нали?

За миг Хрункнер се изплаши, че тя ще избухне. Но вместо това Смит запази неразгадаемо мълчание. В крайна сметка прошепна:

— Прав си, сержант. Както казах, трябва да се борим с много от нашите инстинкти... — после вдигна рамене. — Но Шерканер изобщо не се притеснява от това. По-скоро усеща страх и това го очарова — просто поредната вълшебна загадка. Всеки ден слиза до дъното на кратера и наблюдава. Дори общува с телохранителите, с дървеницата-водач, с всички... Трябва да го видиш, за да повярваш. Щеше да прекара долу цял ден, ако ти не се беше появил да му поднесеш още по-завладяващ пъзел...

— Такъв си е Шерк — усмихна се Юнърбай. — Може би е сигурен в безопасността. Видя ли как се ентусиазира, когато говорихме за вълшебното скално брашно? Нямам търпение да разбера какви експерименти ще направи. Какво излиза, като донесеш чудо на чудотворец?

Смит търсеше думи.

— Ще разкрием тайната на скалното брашно, това е сигурно. С течение на времето... но... По дяволите, Хрункнер, заслужаваш да ти кажа. Познаваш Шерк, откакто и аз го познавам. Забелязал си колко се е засилило треперенето му. Истината е, че той не остарява така както повечето от вашето поколение.

— Забелязах слабостта му, но погледни всички резултати, постигнати в Принстън. Той е по-деен отвсякога.

— Да, относително. С течение на времето той неизменно разширяваше кръга от гениални студенти. В момента те са стотици, из цялата компютърна мрежа.

— Но всички доклади от „Том Лърксалол“, мислех, че са на Шерк и неговите студенти.

— Тези ли? Не... Те са... само на негови студенти. Играят анонимни игри в мрежата. Превръщат тегленето на кредит в гатанка. Просто е смешно.

Смешни или не, те бяха невероятно продуктивни. През последните няколко години „Том Лърксалол“ беше направил

невероятни разработки с всестранно приложение — от ядрените съоръжения, до компютризацията и индустриалните стандарти.

— Трудно ми е да го приема. И сега изглеждаше същият както винаги. Умствено, искам да кажа. Идеите му хрумваха мигновено, като всеки друг път.

Десетина странни идеи в минута и си изчерпан! Юнърбай се усмихна на спомена. *Непостоянство, твоето име е Ъндърхил!*

Генералът въздъхна. После каза тихо и разсеяно, като че ли разказваше за измислен герой от приказка, а не споделяше личната си трагедия.

— Шерк имаше хиляди безумни идеи и стотици блестящи хрумвания. Но... той се промени. Моят любим Шерканер не е открил нищо ново през последните три години. Напоследък се е вманиачил във видеомантията, знаеш ли? Предишният плам не е угаснал, но... — и Смит млъкна отчаяно.

Почти четирийсет години Виктъри Смит и Шерканер Ъндърхил бяха екип. Ъндърхил я затрупваше с непрестанна лавина от идеи, а Смит пресяваше най-добрите и му ги връщаше за разработка. Обикновено Шерк определяше отношенията им по-живописно. В онзи момент той беше сигурен, че изкуственият интелект ще управлява бъдещето. „Аз съм генериращият идеи компонент, а Виктъри е детекторът за боклук. Обединеният ни интелект е по-велик от всичко, което е на десет крака.“ И двамата промениха света.

А сега... ако екипът е изгубил своя гений? Брилянтните приумици на Шерк държаха генерала в релси, точно както и обратното. Без Шерк Виктъри Смит разполагаше само със собствените си ценни качества: решителност, сила, упоритост. *Но дали те са достатъчни?*

Известно време Виктъри не каза нищо повече. Хрункнер изпитваше желание да се приближи към нея и да отпусне ръце на раменете ѝ... но сержантите, дори старите сержанти, не си позволяваха подобно отношение към един генерал.

42.

Годините минаваха и опасността растеше. Рейнолт продължаваше разследването си по-неумолимо отколкото който и да е човек, когото Фам познаваше. Той избягваше да манипулира „умните глави“, доколкото беше възможно. Дори програмираше операциите да не прекъсват, докато беше извън Бдение. Твърде рисковано, но пък избягваше явната връзка. Обаче и това не помогна. Явно Рейнолт вече имаше конкретни подозрения. Индикаторите на Фам показваха, че разследването ѝ се разширява и обръчът около заподозрения — най-вероятно Фам Нувен — се стеснява. Но не можеше да предприеме нищо. Анне трябваше да бъде премахната независимо колко рисковано беше това. И откриването на новия „кабинет“ на Нау вероятно бе най-добрият шанс, който щеше да получи.

Томас Нау го наричаше „Северната лапа“. А почти всички останали — предимно Чуенг Хо, които направиха инженерните планове — просто му казваха „Езерния парк“. И сега всеки, останал в Бдение, имаше възможност да види крайния резултат.

Когато Нау се показа на входа на дървената беседка, краят на опашката от хора все още не се виждаше. Беше облечен в лъскава куртка и зелен панталон.

— Хора, стъпете на земята. Моята Киви измисли съвсем нов протокол за Северната лапа — той се усмихна, а присъстващите се разсмяха.

Гравитацията на Диамант Едно беше наполовина по твърденията на физичните закони. Всички стъпиха на земята около беседката, но чувството им за вертикално положение беше много смътно. Застаналата зад Нау Киви се засмя при вида на стотиците хора пред тях, които се клатушкаха наляво-надясно като пияни. На яката на дантелената ѝ блуза се беше свило малко черно котенце.

— Приятели — вдигна ръце Нау, — моля ви този следобед да се порадвате на създаденото от вас. Наслаждавайте се. И помислете! Преди трийсет и осем години ние почти се самоунищожихме в сражение и с предателство. За повечето от вас времето не е толкова

дълго — само десет или дванайсет години в Бдение. Спомняйте си, че оприличих това време на Епохата на заразата на Балакреа. Ние загубихме повече от ресурсите, които донесохме тук, разрушихме възможностите си за междузвезден полет. И заявих, че за да оцелеем, трябва да забравим разногласията и да работим съвместно, без да обръщаме внимание на различията помежду ни... Е, приятели, ние постигнахме точно това! Опасността за физическото ни съществуване не е отминала. Срещата ни с Паяците тепърва предстои. Но се огледайте и ще видите как сами си помогнахме. Всички вие построихте това чудо от гола скала, лед и замръзвал въздух. Тази Северна лапа — Езерният парк — не е голям, но е произведение на най-изящното изкуство. Вижте го! Вие го създадохте и то може да съперничи на най-красивите творения на цели цивилизации! Гордея се с вас!

Той протегна ръка и прегърна Киви през раменете. Котенцето се смъкна в свивката на лакътя ѝ. Навремето отношенията между Нау и Лизолет бяха предмет на грозни клюки. Но сега хората се усмихваха съвсем естествено на прегръдката му.

— Виждате, че това е нещо повече от парк — продължи той, — повече дори от светилището на всеки Пастир. Всичко тук, пред очите ви, е доказателство за нещо ново във вселената, комбинация от най-доброто, което притежават и Новородените, и Чуенг Хо. Фокусираните специалисти на Новородените — Фам забеляза, че Нау все още не говори за робите толкова откровено, колкото трябваше — съставиха подробните чертежи на това място. Търговската и лична предприемчивост на Чуенг Хо го превърнаха в действителност. А самият аз научих нещо: на Балакреа, Френк и Гаспр — ние, Пастирите, управляваме обществото в името на неговото добро. Но в общи линии управлението ни се определя от личната гледна точка и често се подкрепя от силата на закона. Тук, докато се трудехме с вас, предишните Чуенг Хо, аз видях нещата по друг начин. Зная, че работата по моя парк е завършена вместо отплата за тези глупави розови хартийки, които криехте от мен толкова дълго — той вдигна ръка и безброй разменни бонове се пръснаха около него. Тълпата отново се разсмя. — Е, смятам, че съчетанието от уменията на Пастира да ръководи и изпълнителността на Чуенг Хо завърши успешно първата ни мисия!

Нау се поклони. Хората ентусиазирано му ръкопляскаха. Киви застана пред него и се изправи на парапета на беседката. Аплодисментите станаха още по-бурни. Котенцето най-последно се събуди от шума и блъсканицата, скочи от ръката на Киви и се понесе във въздуха над множеството. После разпери нежните си крила, забави пикиращия си полет нагоре, сниши се и закръжи над главата на господарката си. Киви се обърна към хората:

— Отбележете, че на Мирау е позволено да лети тук. Но тя има крила! — котето закачливо и рязко се спусна към нея, после отлетя в гората, която се простираше около сухоземната част на беседката на Нау. — А сега да се почерпим.

Някои от присъстващите вече се приближаваха към подредените по продължение на алеите дървени маси, които леко се огъваха надолу сякаш под тежестта на сервираната храна. Фам също се понесе натам, като гръмогласно поздравяваше всеки, който искаше да си поговори с него. Беше изключително важно присъствието му да бъде запомнено от възможно най-голям брой хора. През това време зад клепачите му информацията, предавана от миниатюрните му шпиони, предоставяше тактически план на парка и гората.

Около отрупаните с храна маси гъмжеше от хора, но пивницата на Бени вече имаше установен протокол — всеки взимаше храна и се отдалечаваше. След малко повечето присъстваци си осигуриха първите сандвичи и колби с разхладителна напитка и се отдръпнаха назад. Фам се понесе над главата на Бени и го потупа по гърба.

— Бени! Страхотно е! Мисля, че ти си доставчикът!

Бени се задави и се закашля.

— Разбира се, че храната е хубава. Разбира се, че аз я доставих... и Гонле — той кимна към бившия комендант по настаняването до себе си. — Всъщност, бащата на Киви отгледа някои нови култури, сведения за които открихме в библиотеката. От половин година ги имаме, но ги пазехме специално за случая.

Фам се отблъсна нагоре.

— Аз ги опитах още отвън.

Гонле Фонг замечтано се усмихна. Повече от всеки друг Чуенг Хо — в известен смисъл повече и от самата Киви — Фонг се, стремеше да спечели благоволенieto на Томас Нау. Но Гонле се справяше отлично с производството на блага.

— Всички са ги опитали още навън. Моите оранжерии вече са одобрени от Пастира. И разполагам с истинска автоматика!

— Значи имаш нещо по-добро от клавиатура? — лукаво попита Фам.

— Точно така. А днес отговарям за обслужването — тя театрално вдигна ръка и поднос с храна послушно се понесе към тях.

После се завъртя около ръката ѝ и любезно се наклони, за да ѝ поднесе зелени водорасли с подправки. След това се насочи към Бени и накрая — към Фам. Малките шпиони на Фам огледаха играчката от всички ъгли. Подносът маневрираше с помощта на миниатюрни газови реактивни двигатели с почти безшумен работен режим. Технически погледнато, съоръжението беше елементарно, но се движеше грациозно и интелигентно. Бени също се впечатли и попита:

— Дали е под контрола на някой от фокусираните?

— Хм... да. Пастирът сметна, че си струва труда в чест на събитието.

Фам погледна другите подноси. Те описваха широки кръгове около масите и избираха онези от гостите, които още не си бяха взели храна. *Хитро!* Робите дипломатично се криеха „зад кулисите“. Така хората можеха да потвърдят: Томас Нау често заявяваше, че фокусираните водят цивилизациите към по-високо ниво на развитие. *Но Нау е напълно прав! Проклет да бъде!*

Фам изтърси нещо от обичайния си репертоар на Гонле Фонг — думи, които трябваше да покажат, че „старият въздухар Тринли“ наистина е впечатлен, но в никакъв случай няма да си признае. После се отдръпна встрани от навалицата с явното намерение да си вземе нещо за ядене. *Хм! Преди малко Ритцер Брюхел е излязъл от Бдение! Още една умна постъпка на Нау.* Много хора копнееха напоследък да се озоват в „полезрението“ на Нау, но Ритцер Брюхел можеше да обезсърчи дори най-старателните. А след като Брюхел беше в камерата за летаргичен сън, а Нау и Рейнолт се развличаха, обучавайки „умните глави“ да сервират храна... *Не съм предполагал, че ще ми падне по-удобен случай! Но къде е Рейнолт?* Проследяването на жената бе изключително трудно. Понякога тя се скриваше дори от главния монитор на Брюхел в течение на Ксек. Фам насочи мислите си навън. Милиони прахообразни частици бяха пръснати из парка. Най-голямата част поддържаха стабилизирането на езерото и работата на

вентилаторите. Въпреки това Фам разполагаше с достатъчна оперативна мощност. Но по никакъв начин не можеше да се справи с всички образи от всички възможни ъгли. Смътно осъзнаваше, че се клатушка напред-назад, докато мислите му изследват парка във всички посоки. *Аха, ето!* Нямахше близък план, но в беседката на Нау зърна червената коса и розовата кожа на Рейнолт. Както очакваше, тя не участваше в празника. Очите ѝ бяха скрити зад черния визьор на шлема ѝ. Изглеждаше както обикновено. Напрегната, пренапрегната — като че ли пред прага на велико прозрение. *И доколкото я познавам, тя наистина е.*

Някой го тупна по рамото толкова силно, колкото самият той плесна Бени преди малко.

— Ей, Фам, човече! Как ти се струва това?

Фам отблъсна виденията зад клепачите си и погледна към натрапника. Беше Тръд Силипан, натруфен за събитието. Подобна необикновена униформа беше виждал само в някои исторически записи на Новородените. Мъжът беше облечен в синя коприна, от чиито краища висяха ресни и пискюли. Приличаше на разкъсан мръсен парцал. Това беше робата на Първите последователи. Поне веднъж Тръд така му каза. Фам преувеличи изненадата си:

— Кое? Униформата ти или гледката?

— Гледката, разбира се! Аз съм униформен само защото това е изключително събитие! Чу речта на Пастира. Хайде, отдели малко време. Ogледай Езерния парк и ми кажи какво мислиш.

Зад клепачите си Фам видя, че Езр Вин се приближава към тях. *Само това ми трябваше!*

— Ами...

— Да, какво мислиш, боец Тринли? — Вин заобиколи и най-после се озова пред тях. За миг впи поглед право в очите на Фам. — Ти си най-възрастният от всички присъстващи Чуенг Хо и си пътувал най-много. От всички нас ти трябва да имаш най-голям опит. Как ти се струва Северната лапа на Пастира в сравнение с великолепните паркове на Чуенг Хо?

В думите на Вин се криеше двусмисленост, която не остана незабелязана от Тръд Силипан. За миг Фам изпита ледена ярост. *Ти си част от причината убийството на Анне Рейнолт да стане наложително! Ти, дребен смотаняк!* „Истинските разкази“ на Нау за

Фам Нувен разядоха душата на момчето. Вече цяла година той знаеше истината за случилото се на Зева Бризго. И се досещаше за истинските намерения на Фам относно Фокуса. Изискванията му за гаранции и допълнителни убеждения ставаха все по-настоятелни.

Локализаторите рисуваха фалшива цветна диагностика по лицето на Езр Вин, показваха кръвното му налягане и температурата на тялото му. Беше ли възможно един добър съгледвач „умна глава“ да погледне тези картини и да се досети, че младежът играе някаква роля? Вероятно. Омразата на момчето към Нау и Брюхел все още надделяваше над чувствата, които изпитваше към Фам Нувен. Фам още можеше да го използва. Но той беше още една причина, поради която Рейнолт трябваше да бъде премахната.

Мислите на Фам препусаха бясно, докато устните му се изкривиха в самодоволна гримаса.

— Ако погледнем на нещата под този ъгъл, момчето ми, ти си абсолютно прав. Зубренето по учебник не може да се сравни с пътешествията за светлинни години и с гледките, видени със собствените очи.

Той се обърна и погледът му се насочи надолу към алеята, беседката, пристана и ширналото се езеро. *Прави се, че разглеждаш всичко задълбочено!*

Беше прекарал Мсек в невидими обиколки на съоръжението. С лекота можеше да изиграе ролята си. Но застанал там, той усещаше как въздухът леко поклаща дърветата зад него. Беше тих, нежен полъх, наситен с аромата на смола от гората, която се простираше на хиляда километра от тях. През високите перести облаци се прокрадваха слънчеви лъчи. И това беше илюзия. Днес истинското слънце беше по-слабо от една нормална луна. Но системите за осветление, закрепени в диамантеното небе, имитираха почти всеки визуален ефект. Единственият признак за илюзията бяха бледите искрящи дъги, които се появяваха през по-големите разстояния.

В подножието на хълма, на който стояха, се плискаше самото езеро — истинският триумф на Киви. Водата беше истинска, на места дълбочината стигаше трийсет метра. Системата от сервоклапи и локализатори на Киви осигуряваше стабилността му. Гладката повърхност отразяваше надвисналите над него облаци и синьото небе. Беседката на Пастира беше с изглед към пристан в малък залив, който

се простираше с километри в двете посоки. *Всъщност, на по-малко от двеста метра.* Два скалисти острова се издигаха от мъглата, обвила далечния край на езерото.

Мястото беше вдъхновено от Бога, изключително творение.

— Това е *тресартнис!* — заяви Фам, но се постара думата да прозвучи като обида.

— Моля? — намръщи се Тръд.

— Думата е от жаргона на строителите на паркове. Означава... — намеси се Езр.

— А, да, чувал съм я. Невероятно голям парк с бонзаи — и Тръд премина в защита: — Е, да, доста е голямо, но Пастира толкова настояваше. Виж: огромен парк в условията на микрогравитация, който пресъздава перфектно повърхността на планетата. Нарушени са доста естетически правила, но все пак нали именно пренебрегването на установените правила е целта на един Велик пастир.

Фам сви рамене и замислено се зае с разхладителните напитки на Гонле. Лениво се обърна и впери очи в гората. Билото на хълма следваше извивката на истинската стена на пещерата — обикновен номер при създаването на паркове. Дърветата се извисяваха на височина от десет и двацет метра. По дебелиите им дънери студено проблясваше мъх. Али Лин го беше отгледал в инкубаторите на повърхността на Диамант Едно. Само преди година фиданките едва стигаха три сантиметра. А сега с уменията на Али дърветата приличаха на стогодишни. Тук-там изсъхнали дървета от „по-старото горско поколение“ образуваха сиви петна сред синьо-зелената растителност. Наблюдавано с просто око, подобно съвършенство можеше да бъде постигнато от някои строители на паркове. Фам обаче наблюдаваше гората през локализаторите. И всеки детайл в парка на Нау беше изпитан до съвършенство. Всеки кубичен метър беше посъвършен от най-изящния бонзай на Намджем.

— Е — каза Силипан, — мисля, че разбираш защо изпитвам гордост. И тя е напълно заслужена! Пастир Нау даде общите насоки, но моята работа с автоматизираните системи превърна идеите в действителност!

Фам усети клокочещия в Езр Вин гняв. Той несъмнено го прикриваше, но един добър съгледвач със сигурност щеше да го

забележи. Фам леко докосна рамото на Езр. После пушна гръмогласния смях — запазена марка на Тринли.

— А ти разбра ли, Езр? По-скоро искаш да кажеш, че фокусираните, които наблюдаваш, са свършили цялата работа!

„Наблюдаваш“ беше прекалено силна дума. Силипан беше повече от наблюдател, но уточнението щеше да го обиди дълбоко и той никога нямаше да му прости.

— Е, да, „умните глави“... Нали точно това казах?!

Рита Лиано се показа от навалищата около масите. Носеше храна за двама.

— Виждали ли сте Джау? — попита тя. — Пространството е толкова голямо, че се загубихме.

— Не съм го виждал — отрече Фам.

— Бордният техник ли? Май тръгна да заобикаля беседката — намеси се един от Новородените, чието име Фам не би трябвало да знае.

Нау и Киви въведоха Междинно Бдение в чест на откриването на парка и сред присъстващите имаше почти непознати хора.

— Е, ще се наложи да отскоча до тавана и да погледна отвисоко — дори при сегашните радостни събития Рита Лиано беше добър Последовател на Новородените. Краката ѝ едва докосваха земята, докато се извъръщаше, за да огледа тълпата. Изведнъж извика: — Киви, виждала ли си моя Джау?

Киви се отдели от групичката около Томас Нау и с подскоци тръгна към тях.

— Да — отговори тя. Фам забеляза, че Езр Вин отстъпва и се насочва към друга компания. — Джау не вярваше, че вълноломът е истински и му предложих да го разгледа отблизо.

— А той истински ли е? А лодката?

— Разбира се. Елате, ще ви покажа.

Петимата поеха по пътеката надолу. Силипан се изпъчи в копринените си парцали и махна на останалите да го последват:

— Вижте какво сме сътворили тук!

Фам изпрати вътрешното си зрение напред, изучавайки скалите около вълнолома и храстите, надвиснали над водата. Тази балакреанска растителност беше прекрасна и напълно подходяща за студения въздух. Входът към тунела със съоръженията беше скрит в

скалата зад синьо-зелените порести листа. *Това може би е най-добрият ми шанс!* Фам тръгна редом с Киви, като задаваше въпроси с надеждата, че по-късно по този начин ще си осигури алиби.

— И човек наистина може да плува с нея?

— Ще се увериш сам — усмихна се Киви.

Рита Лиао подсвирна пресилено.

— Доста е студено, за да е истинско. Северната лапа е хубава, но няма ли как да я превърнете в тропическа джунгла!

— Не — отвърна Силипан. Той бързаше пред тях и се впусна в обяснения: — Прекалено е истинско. Целият смисъл в това творение на Али Лин е реализмът и детайлите.

В присъствието на Киви той говореше за „умните глави“ като за човешки същества.

Пътеката лъкатушеше живописно — реалистични завои, които ги отведоха до скалната повърхност на стената на пристана. Повечето гости ги следваха, изгарящи от любопитство.

— Водата изглежда неестествено гладка — отбеляза някой.

— Да — съгласи се Киви. — Създаването на истински вълни се оказва най-трудната задача. Някои от приятелите на баща ми работят по този въпрос. Ако успеем да образуваме по водната повърхност малки вълни едновременно с една...

Изненаданият смях, който я прекъсна, беше предизвикан от трио крилати котенца, които профучаха в ято над главите им. Трите се плъзнаха над водната повърхност и рязко пикираха в небето като изстребители.

— Басхващам, че в истинската Северна лапа няма такива създания!

— Наистина — разсмя се Киви. — Това беше моята цена! — и тя се усмихна на Фам. — Помниш ли котенцата, които имахме в предполетния Лагер. Когато бях малка... — тя се озърна, търсейки нечие лице сред тълпата. — Когато бях малка, ми подариха едничко...

В сърцето ѝ още се спотайваше малкото момиченце, което помнеше и други времена. Фам пренебрегна прозвучалия копнеж в гласа ѝ. Изстреля думите безцеремонно и покровителствено.

— От крилатите котета няма никаква реална полза. Ако търсеше практическа употреба, трябваше да отглеждаш летящи прасета.

— Прасета ли?! — Тръд се препъна и наруши ритъма на вървежа им. — А, да, „благородните крилати прасета“.

— Да, смисълът на програмирането. Във всички велики лагери е имало крилати прасета.

— Да, сигурно... само ми дайте чадър! — Тръд поклати глава и някои зад гърба му се изсмяха.

Митовете за лелящите прасета не успяха да станат популярни в Балакреа.

Киви се разсмя като страничен наблюдател.

— Може би... Не мисля, че някога ще убедя котетата да събират летящия боклук.

След по-малко от двеста секунди хората се подредиха покрай брега на езерото. Фам се озова встрани от Киви, Тръд и Рита. Той се размърда, като че ли търсеше най-удобното за наблюдение място, а всъщност приближаваше към укритието, което порестите синьо-зелени листа му предоставяха. С малко късмет известно време щеше да цари всеобщо оживление. Със сигурност някой глупак ще се отдели от земята. И той започна последната си предпазлива проверка през мрежата на локализаторите.

Рита Лиано изобщо не беше глупава, но когато видя къде стои Джау Ксин, насочи вниманието си в друга посока.

— Джау, в името на Заразата, какво правиш?...

Тя подаде храната и напитките, които държеше, на застаналия зад нея и се втурна към вълнолома. Лодката, направена от тъмно дърво като беседката и самия пристан, беше отвързана и бавно се поклащаше в средата на залива. Над ватерлинията беше насмолена и лакирана, а по бордовете ѝ бяха изрисувани разноцветни рибки. Една-единствена мачта се издигаше в средата на балакреанския плавателен съд. Джау Ксин се ухили на събралите се на брега хора от седалката в средата на лодката.

— Джау Ксин! Веднага се върни на брега! Това е лодката на Пастира! Ще... — затича се по вълнолома Рита.

Внезапно осъзна грешката си и направи опит да спре. Когато краката ѝ се отделиха от земята, тя се понесе със скорост от няколко сантиметра в секунда. Излетя от платформата, преобърна се и увисна във въздуха. Беше объркана и несъмнено вбесена. Ако някой не я

дръпнеше надолу, щеше да се носи над главата на съпруга си беглец и да падне в езерото няколкостотин секунди по-късно.

Време е за действие! Програмите му докладваха, че никой от присъстващите не го наблюдава. Проучванията му за сигурността на Нау показваха, че нито един съгледвач в момента не го следи. Зърна и Рейнолт, която още работеше в беседката над някаква робска задача. За миг Фам заслепи локализаторите и се шмугна сред порестите листа. С малко „масажиране“ на дигиталните записи ще си осигури доказателство, че е бил тук през цялото време. Имаше възможност да свърши замисленото и да се върне незабелязано. Дори съгледвачите на Брюхел да не бяха нащрек, опасността пак бе твърде голяма. *Но отстраняването на Рейнолт е повече от наложително!*

Фам започна да се придвижва бавно по повърхността на скалата, като се криеше зад храстите. Дори тук артистичността на Али Лин беше ненадмината. Скалата можеше да бъде направена и от необработен диамант, но Али беше донесъл скали от минералните залежи на повърхността на L1. Цветовете бяха бледи, като че времето ги бе обезличавало хиляди години. Скалата представляваше великолепен акварел, по-изящен от всеки дигитален или нарисуван на хартия. Али Вин беше първокласен строител на паркове преди експедицията до Изчезващата. Именно по тази причина Сами Парк го включи в списъка на екипажа. Но през годините от неговия Фокус той беше станал още по-велик — както човек, посветил цялото си съзнание на една-единствена любов. Свършеното от него и колегите му беше изгънчено и задълбочено... и повече от всичко останало доказваше властта, предоставена от Фокуса на цивилизацията, която го притежава. *Използването му е правилно!*

Входът към тунела се намираше на няколко метра над него. Фам почувства половин дузина локализатори, които се носеха там и му показваха очертанията на вратата.

Част от вниманието му все още не се откъсваше от събралите се на пристана хора. Никой не гледаше в неговата посока. Някои от най-развеселените участници в празника се бяха издигнали над вълнолома и образуваха жива верига, която се точеше шест или седем метра във въздуха — акробатичен символ на падението на човечеството. Мъжете и жените във веригата заемаха всевъзможни пози — класически за такова изпълнение при нулева гравитация. Това нарушаваше илюзията

за плавен летеж и някои от Новородените извърнаха очи и замърмориха. Представата за тихо и дълбоко море беше едно, но внезапното прозрение, че морето е водна скала или таван направо предизвикваше гадене.

Внезапно последният от веригата протегна ръка и сграбчи Рита за глезена. Веригата се сви и я върна обратно на земята. Фам потупа дланта си и звуковете от сцената под него станаха по-отчетливи в ухото му. Джау Ксин беше започнал да изпитва неудобство. Извиняваше се на съпругата си.

— Но Киви каза, че всичко е наред. Пък и съм космически пилот.

— Главен пилот, Джау, не е същото!

— Почти същото е. Мога да правя някои неща и без някоя „умна глава“ да ме наблюдава.

Джау седна и наклони мачтата. Лодката се завъртя и започна да обикаля вълнолома, потъвайки до бордовете във водата. Вероятно всмукването я задържаше на повърхността. Но браздата, оставена от движението ѝ, се вдигна на половин метър във въздуха. Хората заръкопляскаха — дори Рита — а Джау обърна плавателния съд и се понесе обратно към пристана.

Фам бутна вратата на тунела. Локализаторите вече бяха настроили ключалката. *Слава Богу, всичко в този парк е съвместимо с локализаторите!* Вратата безшумно се отвори. И когато той прекрачи прага, тя се затвори зад гърба му.

Разполагаше с около двеста секунди.

Фам бързо се отблъсна нагоре из тесния тунел. Тук нямаше никакви илюзии. Стените бяха от необработен диамант. Истинският Диамант Едно. Фам увеличи скоростта. Пред очите му се нижеха картини, виждани и преди. Томас Нау възнамеряваше да превърне Езерния парк в своята щабквартира. След откриването външните посещения щяха да бъдат строго ограничени. Нау беше използвал и последния от термалните багери, за да прокопае тези тесни тунели. Но те му осигуряваха пряк физически достъп до изключително важните ресурси на Хамърфест.

Миниатюрните шпиони на Фам му показаха, че се намира само на трийсет метра от новия вход към клиниката на Фокуса. Нау и Рейнолт бяха в безопасност по време на празненството. Всичките МРИ-техници също се веселяха или бяха извън Бдение. Това му

даваше възможност да влезе в клиниката, осигуряваше му достатъчно време за саботажа. Фам се преобърна с главата надолу и впи ръце като скоби в стените на тунела.

Саботаж! Бъди честен пред самия себе си! Беше си чисто убийство. *Не, това е екзекуция. Или смъртна присъда на враг в битка.* Фам беше участвал в достатъчно сражения, беше убивал, и не във всички случаи съществуваше заплахата от пресичане на траекториите на корабите. *Това не е по-различно!* Какво като сега Рейнолт беше фокусиран робот, роб на Нау. Преди време и тя бе вършила злини в пълно съзнание. Фам научи достатъчно за кликата Ксевале, за да се увери, че тяхната подлост не е само оправдание за тези, които я бяха унищожили. Навремето Анне Рейнолт по нищо не се е отличавала от Ритцер Брюхел. И несъмнено е била по-ефективна. Дори на външен вид двамата можеха да минат за близнаци — светлокожи, червеноси с ледените очи на убийци. Фам се опита да задържи картината, като я увеличи в съзнанието си. Някой ден той ще свали режима Нау/Брюхел. Един ден той ще завладее „Невидимата ръка“ и ще сложи край на ужаса, установен от Брюхел там. *Това, което ще сторя с Анне Рейнолт, не е много по-различно!*

В този миг Фам осъзна, че се носи пред вратата на клиниката, присвил пръсти в заповед за отварянето ѝ. *Колко ли време изгубих?* Броячът, който неизменно висеше в ъгълчето на окото му, отчете: само две секунди.

Припряно изпъна пръсти. Вратата се отвори и той влетя в тихото помещение. Клиниката беше ярко осветена, но изведнъж картината зад клепачите му се затъмни и се размаза. Движението му стана предпазливо, като на ненадейно заслепен човек. Локализаторите от тунела и тези, които изтръска от дрехите, се разпръснаха около него и вътрешното му зрение бавно започна да се възвръща. Фам бързо се добра до контролния пулт на МРИ, като се стараше да не обръща внимание на пропуските в изображението — дупки в ъглите и празни пространства. Клиниката беше единственото място, в което локализаторите не можеха да оцелеят дълго. При включването им силните магнити изпържваха електроните чипове на локализаторите. Тръд беше принуден да ги изсмуче с вакуум, след като една магнитно-ускорена прахообразна частица се взриви в ухото му.

Но Фам Нувен нямаше намерение да активира магнитите и неговите малки шпиони трябваше да оцелеят достатъчно време, за да заложи капана си. Той прекоси помещението. Както обикновено, клиниката представляваше подреден лабиринт от кабинети. Оптични кабели и къси лазерни лъчи свързваха автоматиката с магнитите. Свръхпроводими захранващи кабели се виеха към области, които той още не можеше да види. *Аха!* Локализаторите му минаха покрай контролната зала. Изглеждаше по същия начин, както Тръд я остави последния път, когато бяха тук. През всяко Бдение Фам прекарваше много Ксек с Тръд в клиниката. Фам Тринли никога не проявяваше подчертано любопитство към начина на работа на Фокуса, но Тръд обичаше да се хвали и постепенно познанията на Фам нарастваха.

Фокусът убиваше изключително лесно. Фам се издигна над бобините за изравняване на напрежението. Вътрешната част на МРИ беше с диаметър петдесетина сантиметра. Не бе възможно да се сканира цяло човешко тяло. Но скенерът беше направен само за главата и изображението имаше голямо значение. Специалните високочестотни модулатори предаваха изображения, напълно различни от обикновените. С непрекъснат програмен контрол — повечето програми се поддържаха от Анне Рейнолт въпреки твърденията на Тръд — модулаторите променяха и стимулираха вируса на Фокуса в главата на жертвата. Милиметър след кубичен милиметър вирусът на „гнилия мозък“ въздействаше върху отделянето на психоактивен секрет. Дори при перфектно изпълнение на всеки няколко Мсек от операцията се извършваше донастройка. В противен случай „умната глава“ лесно можеше да изпадне в кататония или хиперактивност. Всяка малка небрежност водеше до нарушаване на функциите и почти една четвърт от работата на Тръд трябваше да бъде повтаряна. По-големите пропуски почти със сигурност разрушаваха паметта. А най-сериозните грешки провокираха масивен инфаркт и жертвата умираше за секунди. Смъртта бе по-бърза дори от тази на Ксопи Ренг.

И следващия път, когато ѝ се наложеше да се подложи на донастройка, Анне Рейнолт щеше да претърпи масивен мозъчен удар.

Почти сто секунди изминаха, откакто Фам излезе от Езерния парк. Джау Ксин разхождаше малки групички хора в лодката. Най-после някой беше паднал в езерото. *Добре. Това ми дава още време!*

Фам свали капака на регулатора. Там беше интерфейсът на свръхпроводниците. Но всяка техника се повреждаше, а в редки случаи това се случваше съвсем неочаквано. С намаляване на напрежението управляващите програми нямаше да разпознаят Рейнолт, когато самата тя се подложеше на Фокуса следващия път...

Откакто влезе в клиниката, активните локализатори, които взе със себе си, се бяха пръснали из цялото пространство. Постепенно — като малки светлинки — те превземаха пълния мрак и разкриваха по-голяма площ от помещението. Намали обхвата на картината и почти като под микроскоп започна да разглежда регулатора на свръхпроводниците.

Трепване от движение. Зърна обути в панталон крака, които се показаха в едно от фоните изображения. Някой се криеше в невидимото пространство до кабинетите. Фам насочи локализаторите натам.

— Хвани се за някой ограничител и замръзни! — произнесе женски глас.

Анне Рейнолт. Тя изникна между кабинетите малко извън обсега на локализаторите му. Държеше някакво насочващо устройство, очевидно вид оръжие. Рейнолт застана неподвижно почти до тавана и фиксира насочвателя към него.

— Приближи се към стената ръка по ръка!

За миг Фам се изкуши да се хвърли във фронтално нападение. Насочвателят може би не беше истински, но със същия успех можеше да бъде управляемо оръдие. *Край на играта.* Единствената възможност, която му оставаше, беше използването на светкавична груба сила, тук и с локализаторите из целия Хамърфест. *А може би не...* Фам изпълни заповедта.

Рейнолт се показва зад кабинетите и закачи крака си на един ограничител в стената. Насочвателят в ръката ѝ не потрепваше.

— Е, господин Фам Тринли! Приятно е най-после човек да разбере истината!

И отметна косата, паднала през лицето ѝ, със свободната си ръка. Беше вдигнала визъора си и той впери поглед право в очите ѝ. В изражението ѝ имаше нещо странно. Лицето ѝ беше бледо и студено както винаги, но обичайното нетърпение и безразличие бяха заличени

от някакъв вид триумф, някакво осъзнато безочие. И... На устните ѝ имаше усмивка. Наистина бегла, но несъмнено усмивка.

— Всичко си обмислила, нали, Анне!

И Фам насочи зрението си към беседката на Нау. Зад клепачите му се появи това, което беше взел за Анне Рейнолт. Дълго го разглежда. Част от видеотапет, опънат върху легло. Тя беше заглушила локализаторите, които наистина можеха да му предоставят гледка в близък план и го беше заблудила с една недодялана холограма.

— Не знаех, че ще бъдеш ти, но отговорът е положителен! — кимна тя. — Отдавна ми стана ясно, че някой манипулира системите ми. Отначало мислех, че Ритцер или Кал Омо са започнали политически игри. Ти беше външен заподозрян — просто човек, който прекалено често се оказва в средата на всяка случка. Но сега виждам, че си нещо повече, Фам Тринли! Наистина ли си въобразяваше, че ще успееш да объркваш дълго системите на Пастира?

— Аз... — вътрешното зрение на Фам се понесе извън стаята.

Очите му обходиха Езерния парк. Хората продължаваха да празнуват. Киви и самият Нау се бяха качили в малката лодка при Джау Ксин. Фам фокусира лицето на Нау, който не носеше шлем. Той не беше мъж, който ще пропусне да наблюдава засадата. *Но той не знае!*

— Аз много се страхувах, че няма да успея да обърквам неговите системите за дълго, и по-специално пък теб.

Тя кимна.

— Предполагах, че който и да го прави, ще тръгне срещу мен. Аз съм критичната точка — за миг тя хвърли поглед към отворения капак на регулатора. — Ти си знаел, че ще се донастройвам през следващите Мсек, нали?

— Да. — *Пък и се нуждаеш от повече настройване, отколкото подозирах.* В сърцето му се прокрадна надежда. Тя се държеше като герой от глупав приключенски филм. Не беше казала на шефа си какво възнамерява да предприеме. Вероятно не беше подсигурила и гърба си. А сега просто си висеше там и си бърбореше. *Трябва да продължава да говори.*

— Мислех, че ще мога да намаля напрежението на регулатора на свръхпроводниците. Когато използваш устройството, то щеше да прекъсне и...

— ... И аз щях да получа капилярен инсулт? Много необмислено, Тринли, много грубо. Значи не си достатъчно умен, за да се пробваш с истинско препрограмиране, нали?

— Не съм. — *Колко време остава до настройката ѝ? Заложил на чувствата.* — Освен това исках да умреш. Ти, Нау и Брюхел сте единствените истински чудовища тук. Но засега беше единствената, до която имах шанс да се добера.

— Ти си луд — усмихна се тя.

— Не, ти си луда! На времето си била Пастир като него. Проблемът ти е, че си загубила. Впрочем, имаш ли спомени? Кликата Ксевале говори ли ти нещо?

Арогантната ѝ усмивка се стопи и за миг очите ѝ заблестяха с обичайното навъсено безразличие. После отново се усмихна.

— Спомням си много добре. Прав си, аз изгубих. Но това се случи един век преди Ксевале, а аз се сражавах с всички Пастири — тя бавно се приближи през помещението към него. Насочвателят неизменно сочеше гърдите на Фам. — Новородените нахлуха на Френк. Аз бях завеждащият отдел антична литература в университета Арнхам... Но се научих да бъда и друго. Петнайсет години ние се борехме срещу тях. Те разполагаха с технологии, те имаха Фокуса. Отначало ги превъзхождахме по брой. Ние губехме отново и отново, но те плащаха скъпо за всяка своя победа. Към края ние бяхме по-добре въоръжени, но останахме единици. И продължавахме да се съпротивляваме.

В погледа ѝ се четеше... радост. Той слушаше историята на Френк, разказана от другата страна.

— Ти... ти си френкиска орка!

Усмивката на Рейнолт стана по-широка и тя се доближи още повече. Стройното ѝ тяло се съпротивляваше на притеглянето на нулевата гравитация.

— Да, така е. Пастирите взеха мъдрото решение да пренапишат историята. Френкската орка става по-голям подлец от Анне от Арнхам. Освобождаването на Френк от мутирала нисши раси е по-добра история от клането и Фокуса.

Боже! Но някаква тъмна част от съзнанието му напомняше, че той все още е тук. Фам отпусна крака си покрай стената, приготвяйки

се да ѝ нанесе внезапен ритник. Рейнолт преустанови приближаването си и насочи оръжието надолу към коленете му.

— Не се опитвай, Тринли! Насочвателят се управлява от програма на МРИ-регулатора. Ако ти бях оставила още малко време, щеше да видиш никеловите сачми, които сложих в зоната за магнитно насочване. Оръжието е с ограничено действие, но без проблем ще откъсне краката ти... Така че пак да бъдеш в съзнание за разпита!

Фам насочи поглед към МРИ-скенера. Да, наистина имаше сачми. С подходящ магнитен импулс щяха да произведат високоскоростен изстрел. Но програмата, въведена в регулатора... Миниатюрни очи се плъзнаха по интерфейса на свръхпроводниците. Фам разполагаше с достатъчно локализатори, за да даде заповед по оптичната връзка и да изтрие насочващата програма. *Тя още не е наясно какво наистина мога да направя с тях!* Надеждата в сърцето му лумна като пламък.

Фам потупа с пръсти дланите на ръцете си, като насочваше устройствата. Надяваше се Рейнолт да приеме, че движенията му са продиктувани от обикновена нервност.

— Разпит ли? Ти още ли си предана на Нау?

— Разбира се, не може да бъде и другояче.

— Но действаш зад гърба му.

— Само за да му служа още по-добре. Ако се беше оказало, че в тази работа е замесен Ритцер Брюхел, исках да съм провела цялостното разследване преди да отида при моя Паст...

Фам се отблъсна от стената. Чу как спусъкът на насочвателя изщрака напразно и в следващия миг се стовари върху нея. Двата се запремятаха из помещението. Рейнолт се бореше безмълвно, риташе с колена тялото му и се опитваше да впие зъби в гърлото му. Но Фам здраво държеше ръцете ѝ. А когато минаха покрай магнитите, той се извъртя и удари с всичка сила главата ѝ в покривните плочи.

Тялото на Анне се отпусна. Фам се залови за един ограничител и се приготви за втори удар.

Мисли. Празненството в Северната лапа още продължаваше. *Каква идилия!* Броячът на Фам отмерваше, че от напускането на пристана са изминали двеста и петдесет секунди. *Все още мога да се справя!* Но се налагаха известни промени в плана му. Ударът по главата на Рейнолт със сигурност щеше да се открие при аутопсията... Но —

какво чудо! — борбата помежду им не беше оставила белези по дрехите ѝ. Трябваше да направи някои промени. Той протегна ръка към зоната за магнитно насочване и извади никеловите сачми... Можеше да използва някои идеи от първоначалния си план. *Да предположим, че тя е започнала да настройва регулаторите и е станал инцидент!*

Фам внимателно намести тялото ѝ в правилното положение. Държеше я здраво и зорко наблюдаваше за някакъв признак за възвръщане на съзнанието ѝ.

Чудовището! Френкската орка! Разбира се, Анне Рейнолт не беше нито едното, нито другото! Тя беше висока, стройна жена — човек като Фам Нувен или който и да е друг далечен потомък на земното човечество.

Сега вдълбаните в стените на Хамърфест легенди придобиваха друг смисъл. Години наред Анне Рейнолт се беше борила срещу Фокуса, а хората ѝ малко по малко бяха отстъпвали — до последното си убежище сред планините. Анне от Арнхам. Но само митът за страшното чудовище се бе запазил... и истинските зверове като Ритцер Брюхел, и потомците на оцелелите жители на Френк, победени и фокусирани.

Но Анне от Арнхам не беше убита. Вместо това нейната гениалност беше подложена на Фокуса. И сега тя представляваше смъртна опасност за Фам и за всичко, към което той се стремеше. Следователно сега тя трябваше да умре...

... Триста секунди. *Събуди се!* Фам въведе инструкциите. Грешка. Въведе ги още веднъж. След като намалеше напрежението на свръхпроводниците тази малка програмка щеше да бъде достатъчна. Беше елементарна, кодирана последователност от високочестотни импулси, които щяха да размножат вируса в главата на Анне. Кръвоносните съдове в мозъка ѝ щяха да се свият и да предизвикат появата на милиони микроскопични аневризми. Щеше да стане бързо. Щеше да бъде смъртоносно. А и Тръд неизменно твърдеше, че нито една от операциите им не причинява физическа болка.

Чертите на загубилата съзнание Анне бяха отпуснати. Изглеждаше като заспала. Не се виждаха следи или белези. Дори тънката сребърна верижка на шията ѝ не беше скъсана от борбата им, макар че беше изскочила над блузата ѝ. На верижката висеше скъпоценен възпоменателен камък. Фам не се стърпя, протегна ръка и

стисна зеленикавия камък. Натискът бе достатъчен, за да задейства вградения образ. Вътрешността на камъка се избистри и Фам погледна от върха на планински склон. Очевидно наблюдаваше от купола на брониран летателен апарат. Около билото на планината бяха подредени още подобни машини, а от небето като дракони се спускаха други, насочили енергийните си оръдия към входа на пещера. Пред дулата на оръдията стоеше млада червенкоса жена. Тръд твърдеше, че възпоменателните камъни запомнят мигове на върховно щастие или пълен триумф. Девојката в изображението — а това несъмнено беше Анне Рейнолт — бе изгубила битката. Каквото и да охраняваше в пещерата зад гърба ѝ, щеше да ѝ бъде отнето. И все пак тя стоеше гордо изправена, а очите ѝ гледаха право напред... След миг щеше да бъде изхвърлена встрани или вдигната във въздуха... но тя не се предаваше.

Фам пусна скъпоценния камък и дълго остана неподвижен. После бавно, внимателно въведе дългата командна последователност. Получи достъп до упойващото меню... Поколеба се... секунди... преди да въведе напрежението. Рейнолт щеше да загуби скорошните си спомени. Той се надяваше, че заличаването ще обхване период от трийсет или четирийсет Мсек. *А после тя отново ще се втурне да ме преследва.*

Пръстите му набраха командата „изпълнение“. Сврѣхпроводимите кабели заскрибуцаха и се разделиха, насочвайки силна и точна струя напрежение към магнитите на МРИ. Измина секунда. Вътрешното зрение на Фам ослепя. Тялото на Рейнолт агонизираше в ръцете му. Той я притисна още по-плътно, като внимаваше главата ѝ да не се опре в страничните стени на машината.

След няколко секунди конвулсиите ѝ затихнаха. Дишането ѝ стана спокойно и бавно. Фам я пусна. *Трябва да я извадя оттук.* Той докосна кичур червена коса и го отстрани от лицето ѝ. На Канбера нямаше червенкоси хора, но Анне Рейнолт му напомняше за някого в една далечна канберска утрин.

43.

Откриването на Северната лапа беше върховата точка на това Бдение, на всички Бдения досега. И до края на Изгнанието едва ли щеше да има по-голямо зрелище. Дори Чуенг Хо, сътворили парка, бяха поразени от постигнатото с толкова ограничени възможности. Май в твърденията на Томас Нау за системата на Фокуса и инициативата на Чуенг Хо имаше нещо вярно.

След лудорията на Джая Ксин празненството прекъсна за Ксек. Поне трима души бяха паднали във водата. Известно време над езерото се поклащаха водни капки с диаметър около един метър. Пастирът помоли гостите да се върнат при беседката и да изчакат успокояването на водната повърхност. Разменните бонове на стотици хора бяха изразходвани за доставката на храна и напитки за празненството и обичайните глупаци — между които най-явно Фам Тринли — се напиха до козирката.

В крайна сметка гостите се изнесоха навън и вратите в склоновете на хълма се затвориха зад гърба им. Самият Езр беше убеден, че това е последният път, когато такава измет е поканена в именията на Пастира. Сганта беше направила възможно съществуването на парка, а Киви несъмнено се забавляваше през всяка секунда от изграждането му. Но Томас Нау започваше да насочва празненството към неговия край. *Копелето е умно!* С цената на един отегчителен следобед Пастирът спечели повече доброжелатели отвсякога. Няколко десетилетия тирания не можеха да накарат Чуенг Хо да забравят своето наследство... Нау обаче представи положението като двусмислена свобода. *Фокусът е робия!* Но Томас Нау обещаваще, че в края на Изгнанието ще освободи „умните глави“. И Езр не успяваше да изпитва омраза към Чуенг Хо, които приемаха такава позиция. Много иначе свободолюбиви цивилизации също допускаха частичното робство. *Във всички случаи обещанията на Нау са лъжливи!*

Безжизненото тяло на Анне Рейнолт беше открито четири Ксек след края на празненството. През целия следващ ден се носеха слухове

и хората бяха изплашени. Някои казваха, че при Рейнолт е настъпила истинска мозъчна смърт и че съобщенията са чиста лъжа. Други твърдяха, че Ритцер Брюхел не е бил в камерата за летаргичен сън и е инсценирал мозъчния инсулт. Но Езр имаше своя собствена теория. *След всичките тези години Фам Нувен най-после е предприел конкретни действия.*

Двайсет Ксек след началото на работния ден ръководените от „умните глави“ два разследващи екипа стигнаха до задънена улица — временно зацепване, с което Рейнолт би се справила за няколко секунди. Фуонг и Силипан се блъскаха над проблема шест Ксек, след което съобщиха, че работата на „умните глави“ ще бъде прекратена до края на деня. Не, не бяха преводачи, но Триксия работеше с един от тях, някакъв геолог. Езр се опита да посети Хамърфест.

— Не си в списъка, приятел — заяви застаналия пред товарната врата пазач, всъщност един от главорезите на Омо. — Хамърфест е затворен за посещения.

— И докога?

— Не знам. Следи съобщенията.

В крайна сметка Езр се озова сред събралата се в пивницата на Бени тълпа Чуенг Хо и половината от хората на Новородените. Той се закрепил на масата с Джау и Рита. Фам също беше там. Безспорно махмурлукът го мъчеше.

Джау Ксин имаше собствено мнение за случилото се:

— Рейнолт трябваше да пренастрои пилотите ми. Не е сериозна работа, но без това обучението се скапва.

— Ти пък от какво се оплакваш? Машината още работи, нали? Ние обаче се мъчим да направим анализ на напредъка на Паяците в покоряването на космоса... А сега разпределените към нас „умни глави“ са въвн от играта. Е, имам представа от химия и техника, но няма как да вкарам всички данни в...

Фам гръмогласно се разсмя. Държеше главата си с две ръце.

— Стига сте мрънкали! Поведението ви ме кара да си задавам въпроси за „превъзходството“ на Новородените. Един човек е излязъл извън строя и цялата ви организация се разпада. Къде ви е превъзходството в този случай?

Обикновено Рита Лиао беше спокоен човек, но сега отправи към Фам убийствен поглед.

— Забрави ли, че вие, Чуенг Хо, унищожихте нашето превъзходство? Когато дойдохме тук, разполагахме с десет пъти по-голям персонал в клиниката и той беше достатъчен да поддържа правилното функциониране на системите.

Възцари се неловко мълчание. Фам погледна Рита, но не се впусна в спора. След малко рязко сви рамене — движение, което всички познаваха: Тринли беше изпаднал в затруднено положение, но не желаше да отстъпи или да се извини.

— Ей, Тръд! — един глас от съседната маса наруши мълчанието.

Силипан ги гледаше отдолу. Беше изминал половината разстояние от входа на кръчмата до тяхната маса. Все още носеше униформената тога на Новородените, но от вчера по нея се бяха появили още петна, които вече не бяха артистични нюанси.

Тишината се пръсна. Хората крещяха въпроси, канеха Тръд да се издигне и да ги осведоми. Той се плъзна през лозите към масата на Джау Ксин. Около нея нямаше празни места и те преместиха още една маса, за да се съберат. Езр се озова почти очи в очи със Силипан, макар лицето на другия да бе извърнато на другата страна. Хората от съседните маси ги обградиха в тесен кръг, като се задържаха за сплетената растителност.

— Кога ще стигнеш до някакви резултати, Тръд? Имам „умни глави“ в резерва, чакат отговори...

— ... Само толкова можем да направим с наличния хардуер и...

— В името на всемогъщия Бог на Търговията! Дайте на човека възможност! — изгърмя високо и гневно гласът на Фам.

Беше типичният за Тринли подход — същата агресивност, но насочена в посока, която да го измъкне от неловкото положение. Но Езр забеляза, че тонът му въздейства на тълпата.

Силипан с благодарност погледна Фам. Самочувствието на техника днес беше доста разклатено. Под очите му се бяха вдълбали тъмни кръгове, а ръката му леко потреперваше, докато вдигаше напитката, която Бени постави пред него.

— Как е тя, Тръд? — съчувствено и тихо попита Джау. — Чухме... чухме, че мозъкът ѝ е мъртъв...

— Не, не! — Тръд поклати глава и уморено се усмихна. — Рейнолт ще се възстанови изцяло с изключение на може би една година ретроградна амнезия. Положението ще бъде малко объркано,

докато я върнем отново в строя. Съжалявам за проблемите. Досега отдавна да съм се справил е тях... — в гласа му се прокрадна част от старото самохвалство, — но ми възложиха една по-важна задача...

— Какво се е случило в действителност?

Бени се появи с поднос пипалца от скариди — най-вкусното му блюдо. Силипан се нахвърли лакомо към храната, без да отговори на въпроса. Отговорът на Тръд никога не бе очакван с по-голямо нетърпение. Хората буквално стаяваха дъх да чуят мнението му. Езр беше сигурен, че той осъзнава това и се наслаждава на повсеместното и пълно внимание. Същевременно Тръд бе прекалено скапан, за да разсъждава логично. Идеално поддържаната му униформа сега направо вонеше. Вилицата му тегелираше неуморно от чинията до устата му. След известно време той погледна с премрежени очи към човека, задал въпроса.

— Какво се е случило? Не сме сигурни. През последната година Рейнолт се промени — разбира се, все още е под Фокус, но не добре настроена. Признаците са почти незабележими. Само професионалист би ги доловил. Самият аз за малко да не им обърна внимание. Изглежда, че тя е зациклила в някакъв незначителен проект. Знаете, как се вманиачават „умните глави“. Разликата е, че Рейнолт извършваше настройката си сама и аз не можех да направя абсолютно нищо. Ще ви кажа направо, тази гадна история ме кара да се чувствам ужасно. Тъкмо се канех да докладвам на Пастира и...

Тръд се поколеба. Явно проумя, че самохвалството му няма да мине без последствия.

— Както и да е, по всичко личи, че тя се е помъчила да нагласи напрежението на някои от МРИ-регулаторите. Може би е знаела, че се нуждае от донастройка. Не знам. Свалила е предпазния си шлем и е започнала диагностиката. Най-вероятно контролиращият софтуер е дал някакъв случаен дефект. Все още се мъчим да си обясним случилото се. В крайна сметка контролният импулс е ударил право лицето ѝ. Открихме парченце от скалпа ѝ зад устройствата, където е агонизирала. За щастие, стимулираната продукция на вируса е алфаретроксна. Тя е получила сътресение и свръхдоза ректрокс... Но както казах, всичко е поправимо. След четирийсет дни обичаната от всички Рейнолт ще бъде при нас — и той тихо се засмя.

— Но без скорошни спомени?

— Разбира се, „умните глави“ нямат хардуер. Нямат копията на спомените си.

Около масата се разнесе неясно мърморене, но Рита Лиано изрази идеята с думи:

— Това е много съмнително. Като че ли някой е искал да изключи мозъка й... — тя се поколеба. По-рано същия ден самата Рита пускаше слухове за Ритцер Брюхел. Това доказваше колко далеч са стигнали Новородените — да си пъхат носовете в работа, която представлява конфликт между Пастири. — Пастир Нау провери ли статуса на летаргичния сън на помощника си?

— И на неговите агенти? — произнесе един Чуенг Хо зад Езр.

Тръд хвърли вилицата върху масата.

— Какво си въобразявате! — изкрещя той гневно и пронизително. — Пастирът е разгледал всички възможности... извънредно внимателно! — той си пое дълбоко дъх и явно проумя, че цената на славата е прекалено висока за него. — Можете да бъдете напълно уверени, че Пастирът приема случилото се напълно сериозно. Но разберете — притокът на ретрокс просто не е бил ограничен навреме. Напълно е възможен подобен инцидент. Амнезията ще бъде временно явление. Ако някой е направил това, той не е глупак. Тя можеше да бъде убита и всичко щеше да изглежда по същия начин — само един инцидент.

За момент всички замълчаха, Фам огледа лицата на присъстващите. Силипан вдигна вилицата, после отново я остави на масата. Взираше се в недовършената порция пипалца от скариди.

— Боже, колко съм уморен! Влизам в дежурство след... проклятие! След петнайсет Ксек.

Рита потупа с длан ръката му.

— Е, радвам се, че се отби и ни разказа истинската история.

Сред наобиколилите го хора се разнесе одобрително мърморене.

— Известно време Бил и аз ще водим парада. Всичко зависи от нас — Тръд обходи с поглед лицата на присъстващите в търсене на подкрепа.

В гласа му се преплитаха гордост и страх.

Двамата се срещнаха по-късно същия ден, в буферното пространство на външния корпус. Уговорката беше много отпреди откриването на Езерния парк. И Езр тръпнеше от нетърпение и страх. Срещата, на която ще изложи пред Фам Нувен позицията си за Фокуса. *Ще произнеса кратката си реч, ще изрека съображенията си. Дали ще е достатъчно?*

Езр бързо отмина оранжерииите на Фонг. Ярките светлини и миризмата на гниеца растителност изчезнаха постепенно. А мракът, който го обгърна, бе прекалено плътен за човешки очи. Преди осем години първата среща с Нувен се проведе под слабото сияние на слънцето. А сега над корпуса се виждаше само тъмнина.

Но днес Езр разполагаше и с друго зрение... Той включи локализатора на слепочияето си. Появи се призрачно изображение. Цветовете в картината бяха само отенъци на жълтото. Такива можеш да видиш, като притиснеш силно с пръст ъгълчето на окото си. Но светлината не предоставяше достатъчна информация. Езр дълго и упорито изпълняваше упражненията, които му показва Фам. И вече жълтата светлина му разкриваше сферичните стени на мембраните на балоните и външния корпус. Понякога гледката се размиваше. Друг път перспективата се изкривяваше под краката му или зад главата му. Но с правилните команди и пълно съсредоточаване той можеше да види там, където обикновеният човек беше сляп. *А Фам е по-добър от мен. Нувен използва локализаторите като своя лична собственост.*

Фам Нувен беше отпред над главата му, скрит зад една спойка на стената. Само фактът, че зад него имаше локализатори, издаваше местоположението му. Докато Езр изминаваше последните дяляци ги метри, картината затрептя. Фам пренасочваше миниатюрните си слуги в различно съзвездие.

— Добре, да бъдем кратки — каза той и застана пред Езр.

Жълтите псевдо-светлини обагриха измършавялото му, изнурено лице. Не беше се отказал от самоличността на Тринли. Не, приличаше повече на препилия Фам, когото беше видял в кръчмата. Само че изражението му криеше още нещо.

— Ти... ти ми обеща две хиляди секунди.

— Да, но положението се промени. Или не си забелязал?

— Много неща забелязах. Мисля, че е време най-после да поговорим откровено. Нау наистина се възхищава от теб... Знаеш това,

нали?

— Нау е прекрасен лъжец!

— Да, но разкажете, които ми показва, или поне голяма част от тях са достоверни. Фам, двамата с теб вече не едно Бдение работим заедно. Много мислех за историите, които леля ми и прачичовците ми обикновено разказваха за теб... Преодолях култа си към героя. И в крайна сметка осъзнах колко трябва... колко трябва... да обичаш... Фокуса. Ти ми даде безброй обещания, но всички бяха внимателно обмислени. Искях да победиш Нау и да възвърнеш всичко, което изгубихме... Но преди всичко ти се стремиш към Фокуса, нали?

Възцарилата се тишина се проточи над пет секунди. *Как ще отговори на директния ми въпрос?* Най-после Фам заговори. Гласът му скърцаше:

— Фокусът е ключът към създаването на цивилизация, която ще живее вечно — из цялото Обитавано от хора космическо пространство.

— Фокусът е робство, Фам! — тихо възрази Езр. — Ти, разбира се, осъзнаваш това. И мисля, че в дъното на душата си и ти го мразиш. Замле Енг... се превърна в твоето тайно прикритие, но аз смятам, че това е повикът на сърцето ти.

Една секунда Фам безмълвно се взираше в него. Устата му се изкриви.

— Ти си глупак, Езр Вин! Прочете разказите на Нау, и пак нищо не си разбрал. На времето аз бях предаден от една Вин! И няма да допусна това да се повтори. Да не мислиш, че ще те оставя жив, ако застанеш на пътя ми.

Фам се плъзна по-близо към него. Изведнъж вътрешното зрение на Вин изчезна. Беше изключен от цялата мрежа на локализаторите. Езр вдигна ръце и обърна длани нагоре.

— Не знам. Но аз също съм Вин, пряк потомък на Сура, както и твой. Ние сме фамилията на неразгаданите тайни. Трябваше да ми разкажат истината за Зева Бризго. Но дори когато бях дете, дочувах това-онова, смътни намеци. Фамилията не те е забравила. Дори имаме мотото, което никога не изричаме пред чужди хора: „Дължим всичко на Фам Нувен, да бъде благословено името му!“ И трябва да говоря с теб, без значение дали ще ме убиеш — Езр впери очи в непрогледния мрак. Дори нямаше представа къде се намира събеседникът му в този

момент. — А след вчерашния ден... Мисля, че ще ме изслушаш. Мисля, че няма от какво да се страхувам.

— След *вчерашния ден* ли? — прозвуча наблизко ядосаният глас на Фам. — Малко змийче от фамилията Вин, какво изобщо може да знаеш за вчера?

Езр погледна в посоката, от която се разнасяше гласът. В интонацията му имаше нещо странно, една омраза, която прескачаше всички предели на разума. *Какво се случи с Рейнолт?* Нещата тръгнаха в съвсем погрешна посока, но той трябваше да произнесе думите, които си бе подготвил:

— Ти не си я убил. Вярвам на казаното от Тръд. Можел си да я убиеш и смъртта ѝ пак да прилича на нещастен случай. Затова смятам, че открих къде разказите на Нау са истина и откъде започва лъжата — Езр протегна напред ръце и постави длани върху раменете на Фам. Напрегнато се взираше в тъмнината. — Фам! През целия си живот ти си бил неразбран. А твоята гениалност ни е превърнала в това, което сме днес. Но ти си се стремил към нещо по-голямо. Желанието ти не е запазено в историите на Чуенг Хо, но аз го разбрах от разказите на Нау. Ти си имал удивителна мечта, Фам. Фокусът може да я превърне в действителност... но цената е прекалено висока!

След миг тишина се разнесе звук, който наподобяваше рев на ранено животно. Изведнъж ръцете на Езр отхвъркнаха встрани и пръстите на Фам се впиха в гърлото му. Хватката им беше желязна и заглуши вика му. Смайването на Вин се разсея и съзнанието му се понесе към абсолютния мрак...

И тогава натискът върху гърлото му престана. Пред очите на Вин искряха ослепително бели звезди, които пулсираха в синхрон с тихо пукане. Той се задъха, зашеметен. Мъчеше се да разбере. Фам беше стопил преобразувателите на всички близкостоящи локализатори. Пулсиращите искри показваха Фам в забавен кадър. В очите му пламтеше безумие, каквото Езр никога не бе виждал.

Светлинките се отдалечаваха. Но разрушението се носеше към тях. Езр успя да изграчи ужасено:

— Фам, нашето прикритие. Без локализаторите...

Последните миниатюрни проблясъци озариха ироничната усмивка по лицето на Фам.

— Без локализаторите сме мъртви! Умри, малки Вин! Вече не ми пука!

Езр чу, че той се обърна и изчезна в мрака. Сам сред непрогледния мрак и абсолютната тишина. А смъртта се спотайваше само на няколко Ксек. И независимо от отчаяните усилия, Езр не откри признак от мрежата на локализаторите.

Какво правиш, когато мечтата ти умре? Фам се носеше сам в тъмната си стая. Обмисляше този въпрос с известно любопитство, граничещо с безразличие. Далечно кътче на съзнанието му си даваше сметка за дупката, която проби в мрежата на локализаторите. Мрежата беше здрава. Системата на съгледвачите на Новородените нямаше да отчете автоматично срива. Но без внимателна ревизия новината за пробива постепенно ще стигне до тях. Смътно си спомняше, че Езр направи отчаян опит да прикрие взрива. Чудно, но момчето не влоши положението, но и той не отправяше молитви за прикритие. Най-много след няколкостотин секунди Омо ще алармира Брюхел... и всичко ще свърши. Но това вече нямаше никакво значение.

Какво правиш, когато мечтата ти умре?

През живота си всеки загубва мечтите си. Всички остаряват. В началото, когато животът изглежда толкова красив, това е обещание, което обаче изчезва с отлитането на годините.

Но не и мечтата на Фам. Той преследваше целта си през разстояние повече от петстотин светлинни години и през три хиляди години обективно време. Това беше мечта за едно обединено човечество, където справедливостта няма да бъде само пулсираща искра, а неизменно сияние, което ще облива цялото Обитавано от хора космическо пространство. Той мечтаеше за цивилизация, чиито континенти нямаше да пламтят в пожари и чиито владетели няма да дават децата си като зложници. Когато Сами го измъкна от гробището при Лоусиндер, Фам умираше. Но не и неговата мечта. Мечтата блестеше ярко както винаги в съзнанието му, поглъщаше го.

А тук той откри инструмента, чрез който мечтата му ще стане действителност. Фокусът, достатъчно тайна и напреднала автоматика, способна да управлява една междузвездна цивилизация. Фокусът можеше да създаде расата от „любящи роби“, за създаването на която

Сура се беше шегувала. Какво от това, че беше робство? Имаше толкова по-жестоки несправедливости, които Фокусът би премахнал завинаги.

Може би.

Извърна очи от Еджил Манри, който сега представляваше само едно сканиращо устройство. Извърнал очи и от Триксия Бонзол и от всички останали, затворени години наред в тесните си клетки. Но вчера беше принуден да погледне Анне Рейнолт, изправена сама срещу силата на Фокуса, прекарала живота си в опити на устои на неговата власт. Подробностите смаяха Фам, но той продължаваше да се заблуждава, че това не е част от цената за осъществяването на неговата мечта. Анне беше една по-велика Синди Дюкан.

А днес, Езр Вин и неговата прочувствена реч. *Цената е препалено висока!* Езр Вин!

Фам можеше да осъществи своята мечта... ако се откаже от причините за нея.

Веднъж вече един Вин се изправи между него и окончателния му успех. *Дано змийчето Вин да пукне! Дано всички умрат! Дано загина и аз!*

Фам се обърна към самия себе си. Внезапно осъзна, че хлипа. Ако не се броят преструвките... не беше плакал откакто... не помнеше... може би от дните в другия край на живота си, когато за първи път стъпи на борда на „Рипрайз“...

И така, какво правиш, когато мечтата ти умре?

Когато мечтата ти умре, ти се отказваш от нея.

И после какво ти остава?

Фам не знаеше колко време мислите му се носят в нищото. После още веднъж осъзна, че от мрежата на локализаторите около него проблясват картини: долу на астероида фокусираните роби бяха наблъскани със стотици в Хамърфест... Анне Рейнолт спеше в килия, не по-голяма от останалите...

Те заслужаваха по-добра участ от тази, която ги сполетя. Те заслужаваха по-добра съдба от тази, която им отреди Томас Нау. Анне заслужаваше по-добър живот.

Фам протегна ръка и през мрежата нежно докосна Езр Вин, премествайки го встрани. Присъедини се към усилията на момчето и започна да изгражда от тях убедително прикритие. Имаше тънки

подробности: драскотините по врата на Вин, нуждата от десет хиляди нови локализатора във вътрешното пространство на лагера. Можеше да се справи с тях, а в дългосрочен план...

С времето Анне Рейнолт ще се възстанови от това, което ѝ причини. А когато това се случеше, играта на котка и мишка щеше да се поднови. Но този път той трябваше да защити и нея, и всички други роби. Щеше да бъде още по-трудно отколкото досега. Но може би с помощта на Езр Вин, ако се сработеха в истински екип... Плановите се оформяха и подреждаха в главата на Фам. Разликата от мечтата да счупиш Колелото на историята беше голяма, но сега изпитваше необикновеното, нарастващо удоволствие да правиш това, което чувстваш за правилно.

И преди да потъне в дълбоката прегръдка на съня, той си спомни Гунар Ларсон, благата ирония на възрастния човек. Сети се за думите на стареца, че Фам разбира ограниченията в самото естество на природата и ги приема. *Е, май е бил прав! Странно.* През всичките тези години в тази стая той беше лежал буден. Скърцаше със зъби. Кроеше планове и се отдаваше на мечти какво може да постигне с Фокуса. А сега се отказа от всичко това. И пак кроеше планове, пак под угрозата на смъртни опасности... Но за първи път от толкова време се чувстваше... умиротворен.

Тази нощ сънува Сура. И за първи път не изпита болка.

ЧАСТ ТРЕТА

44.

Винаги има гледна точка. Гонле Фонг цял живот бе живяла според този принцип. Мисията до Изчезващата беше от онези с неизвестен резултат — от онези, които привличат главно учените. Но Гонле бе забелязала гледни точки. Сполетя ги Засадата на Новородените и мисията се превърна в робия и изгнание. Затвор, управляван от главорези. Но дори и при това положение съществуваше гледна точка. Близо двайсет години от живота си тя си игра с гледните точки и преуспяваше, макар и само според стандартите на това бунище.

Сега положението се променяше. Джау Ксин го нямаше от повече от четири дни, поне от началото на сегашното й Бдение. Отначало плъзна мълвата, че двамата с Рита официално са преместени да бдят над Дърво С, и все още са в летаргичен сън. Това прецакваше някои програмни уговорки, които тя бе планирала с Рита, и освен това беше ужасно необичайно. После Тринли докладва, че двамата пилоти — „умни глави“ ги няма в Купола на Хамърфест. Значи, Рита все още можеше да е в камерата, но Джау Ксин и неговите умници бяха... някъде другаде. Оттам нататък слуховете се разраснаха: Джау бил на експедиция до мъртвото слънце, Джау щял да кацне на планетата на паяците. Тръд Силипан се мотаеше из пивницата на Бени и самодоволно се усмихваше на някаква своя си тайна, която този път като никога не сподели. Това повече от всичко доказваше, че става нещо странно.

Гонле бе започнала да приема залагания за предположенията, но самата тя страдаше от ужасна треска. И не беше ни на йота разочарована, когато шефовете решиха да посветят всички в тайната.

За да ги осведоми, Томас Нау покани шепа пеони долу в имението си. От „откритите врати“ насам Гонле идваше за първи път в Езерния парк. Тогава Нау се направи на страшно гостоприемен. После мястото беше здраво заключено — макар че, честно казано, отчасти това вероятно се дължеше и на инцидента с Анне Рейнолт.

Докато Гонле и тримата останали избрани пеони се влачеха по пътеката към покоите на Нау, тя подхвърли критична забележка за пейзажа: „Значи са измислили как да правят дъжд“. Приличаше по-скоро на довяна от вятъра мъглица — толкова леко ръмеше по косата и миглите ѝ, толкова фино, че липсата на истинска гравитация нямаше никакво значение.

Фам Тринли се изкиска цинично:

— Бас ловя, че отчасти се дължи на натрупалия се боклук. Виждал съм много гравитационни паркове, построени обикновено от някой Клиент с повече пари, отколкото разум. Искаш ли да имаш земя и небе, задръстването започва. Скоро небето ти се пълни с боклуци.

До него се обади Тръд Силипан:

— На мен небето ми изглежда доста ясно.

Тринли се загледа нагоре в стелещата се мъгла. Облаците бяха ниски, сиви и бързо прииждаха откъм далечния бряг на езерото. Част от това беше истинско, а част трябваше да е тапет, но двете незабележимо се преливаха. Пейзажът не изглеждаше весел, според критериите на Гонле, но беше хладен и чист.

— Да — додаде той след малко. — Трябва да ти го призная, Тръд. Твоят Али Лин е гений.

Силипан се наду.

— Заслугата не е само негова. Координацията е важна. Назначих екип от умни глави да работи по проекта. От година на година става все по-добре. Някой ден ще измислим дори как да правим естествено изглеждащи морски вълни.

Гонле хвърли поглед на Езр Вин и подбели очи. Никой от тези смешници не искаше да признае доколко приносът на всички — много изгоден принос — има дял в това. Дори и робите да не бяха вече добре дошли, те продължаваха да осигуряват непрекъснат поток от храна, отгледани дървета, живи растения и програмни разработки.

Мъглата леко се кълбеше около вилата и илюзията за гравитация бе подложена на тежко изпитание, когато посетителите се залюшкаха насам-натам на обувките си с прилепващи подметки. После се разположиха в покоите на Нау, стоплени от много естествените на вид горящи дърва в голямата камина. Пастирът им посочи маса за конференции. Там седяха Брюхел и Рейнолт. Още три фигури се

очертаваха на фона на прозореца и сивата светлина отвъд. Едната беше Киви.

— Е, Джау, здравей — поздрави Езр. — Добре... дошъл отново.

Разбира се, това бяха Джау и Рита. Томас Нау усили осветлението в стаята. Топлината и светлината не бяха повече, отколкото във всяко цивилизовано жилище, но студът и мракът, така усилено поддържани навън, някак си караха тази вътрешна светлина да вдъхва радостна сигурност.

Управителят им махна да седнат, после зае мястото си. Както обикновено, Нау бе олицетворение на щедрото, умно ръководство. „Но мен и за миг не може да ме излъже“ — помисли си Гонле. Преди тази мисия през годините на дългата си кариера тя си беше имала работа с десетина култури на Клиенти в три различни свята — във всички размери и цветове на човечеството. А управлението им беше даже още по-разнообразно — тирании, демокрации, демархии. Винаги имаше начин човек да се сработи с тях. Големият шеф Нау беше негодник, но умен негодник, който разбираше, че трябва да се върши работа. Киви се беше погрижила за това още преди години. Лошото идваше от неговото физическо надмощие — *това* не влизаше в стандартната работна среда на Чуенг Хо. Когато не можеш да избягаш от лошите, положението е рисковано. Но в дългосрочна перспектива дори това нямаше значение.

Пастирът кимна на всеки от тях.

— Благодаря, че дойдохте лично. Трябва да знаете, че това събрание се излъчва на живо по локалната мрежа, но се надявам да не разкажете на приятелите си какво сте видели със собствените си очи. — Той се ухили. — Сигурен съм, че то ще е благодатна тема за разговори при Бени. Имам за вас една невероятно добра новина, но същевременно и голямо предизвикателство. Виждате ли, Главен пилот Ксин току-що се завърна от ниска орбита около Арахна — той млъкна. *Бас ловя, че при Бени цари пълна, изпълнена с благоговение тишина.* — И е открил... интересни неща. Джау, моля, разкажи за мисията.

Ксин се изправи малко прекалено бързо. Жена му го улови за ръката и той се обърна с лице към тях. Гонле неуспешно се опита да привлече погледа на Рита, но цялото внимание на жената бе съсредоточено върху Джау. *Бас ловя, че са я държали в камерата, докато той се върне — само това би могло да ѝ затвори устата.*

Лицето на Рита изразяваше огромно облекчение. Каквато и да беше новината, тя не можеше да е лоша.

— Тъй вярно. Според вашите инструкции, аз бях разбуден за Бдение по-рано, за да предприема близка обиколка около Арахна. — Докато той говореше, Киви раздаде устройства като за Чуенг Хо. Когато стигна до Гонле, тя ѝ подхвърли предложение за покупка. Киви се усмихна и ѝ прошепна „Скоро!“. Големите шефове все още не позволяваха на робите да притежават подобни неща. Може би най-накрая и това щеше да се промени. Измина секунда, докато очилата се настройват на един и същи образ. Пространството над масата трепна и се превърна в изглед от канарата L1. Далече, отвъд пода, сияеше дискът на Света на паяците.

— Заедно с моите пилоти взехме последният функциониращ катер — над канарата се изви златна нишка. Върхът ѝ се ускори до средната точка и после забави ход. Сканиращият обектив настигна катера. Отпред дискът на Арахна се уголеми. Планетата изглеждаше почти толкова замръзнала и мъртва, както и когато хората пристигнаха там за първи път. Но имаше една голяма разлика — бледото сияние на светлините на града по северното полукълбо, проблясващо тук-там в най-големите градове.

Отвъд тъмнината се разнесе гласът на Фам Тринли — невярващо дюдюкане.

— На бас, че са те забелязали!

— Пропуснаха ни. Покажи защитните радари и местните спътници — обърна се той към дисплея. Облак сини и зелени точки разцъфна в пространството около планетата. На земята проблеснаха дълги от светлина — обхватът на ракетните радари на Паяците. — За бъдеще това ще е по-голям проблем.

Гласът на Анне Рейнолт проряза кабината.

— Моите хора от мрежата изтриха всички веществени доказателства. Рискът си струваше.

— Хммм! Това ще да е било нещо страховито важно.

— О, Фам, стига. Стига. — Джау застана отстрани на образа-консенсус, пхна ръката си дълбоко в мъглата от спътници и отбеляза една синя точка като РАЗУЗНАВАТЕЛЕН СПЪТНИК 543 НА СРОДНИЦИТЕ, последван от орбитални параметри. Той погледна Фам — на лицето му беше изписана тиха усмивка, сякаш очакваше някаква

реакция. Числата не значеха нищо за Гонле. Тя се наведе на една страна и погледна Тринли иззад ръба на образа. Старият проклетник изглеждаше също тъй объркан, както и всички останали, и като че никак не се радваше нито на усмивката на Ксин, нито на самодоволното кискане на Силипан.

Тринли се втренчи в дисплея.

— Добре, значи си нагодил орбитата си към Спътник 543. — До него Езр Вин вдъхна шумно въздух от изненада. Това накара бръчките на Тринли да станат още по-дълбоки. — Бил е изстрелян преди седемстотин Ксек, бустер — химически, период — синхронен, височина... — Гласът му утихна, сякаш се замъгли. — Височина дванайсет хиляди километра, да му се не види! Сигурно е грешка!

Усмивката на Джау стана още по-широка.

— Не е грешка. Тъкмо тази е главната причина да слеза и да огледам по-отблизо.

Значението на станалото най-после проникна в ума на Гонле. В Снабдяване и услуги тя се занимаваше най-вече с пазарлъци и управление на инвентара. Но транспортът заема голям дял в цените, а тя е Чуенг Хо. Арахна е тераподобна планета, с ден от 90 Ксек. Синхронната височина трябваше да е много по-висока от дванайсет хиляди километра. Дори и за човек, неразбиращ от техника, този спътник беше вълшебно невъзможен.

— Станция ли е? — попита тя. — За малки ракети?

— Не. Дори за ракетите с ядрен синтез би било трудно да го поддържат дни наред.

— Каворит — гласът на Езр бе тих, благоговееен. Къде ли беше чувала тя тази дума преди?

Но Джау кимаше.

— Точно така. — Той нареди нещо на дисплея и сега гледката се смени откъм неговата лодка. — Погледът отблизо беше проблем, особено защото не исках да показвам главния си фенер. Вместо това изпържих камерите на спътника и после веднага ги дублирах отдолу... Вече започвате да го виждате в центъра на показалеца на моята мишена. Скоростта на приближаване е спаднала до петдесет метра в секунда до мига, в който спряхме да се съотнасяме един с друг. Сега той е около пет метра над нас. — На показалеца имаше нещо, нещо квадратно и черно като нощта, което падаше към тях като топка на

ластик. То забави ход, премина на метър-два под тях и започна да отстъпва назад. Горната му страна не беше черна, а в някакви несиметрични шарки в тъмносиви нюанси. — Добре, застопорете образа. Така би трябвало да виждате добре. Плоска конструкция, вероятно жиростабилизирана. Полихедралната обшивка е за заблуда на радарите. Ако не броим невъзможната орбита, това нещо е типичен нискотехнологичен замаскиран спътник... — Спътникът отново се плъзна нагоре, но този път го посрещнаха куки. — Ето тук го взехме на борда на лодката, и оставихме след себе си невероятна експлозия.

— Добър полет, човече. — Това го каза Фам Тринли: признаваше на някого, че е почти толкова добър колкото него.

— Аха. Още по-мъчно е, отколкото изглежда. Трябваше да докарвам моите умни глави до ръба на безвъзвратната паника по време на цялото рандеву. Имаше твърде много противоречия в динамиката.

Силипан бодро го прекъсна:

— Това ще се промени. Препрограмираме всички пилоти за каворитни маневри.

Джау угаси образа и погледна намръщено Силипан.

— Ако оплескаш работата, оставаме без пилоти.

Гонле не можеше да понася повече това неуместно дърдорене.

— Спътникът! У тебе ли е? Как Паяците са го направили?

Забеляза, че Нау й се усмихва.

— Според мен госпожица Фонг посочи нашата непосредствена тема. Спомняте ли си онези истории за гравитационни аномалии във високото плато? Накратко, тези истории бяха *верни*. Военните на Сродниците бяха открили някакъв вид... да го наречем антигравитация. Очевидно преследват тази цел от десет години насам. Ние така и не ги настигнахме, защото разузнаването на Съглашението го пропусна, а винаги сме изоставали с проникването си в редиците на Сродниците. Масата на този малък спътник е осем тона, но почти два тона от тях са каворитна обшивка. Паяците-Сродници използват това забележително вещество просто за увеличаване на баласта на техните ракети. Приготвил съм ви малка демонстрация...

Той заговори във въздуха:

— Угасете камината, прекратете вентилацията — млъкна и в стаята стана много тихо. До стената Киви затвори висок прозорец, през който лъхаше на влага откъм езерото. Фалшивото слънце на парка

надничаше през пролуки в облаците и по водата проблясваха снопове лъчи. Гонле се позачуди дали умните глави на Нау са толкова добри, че могат да нагаждат света му за такива моменти. Вероятно.

Пастирът извади от ризата си малка кутия. Отвори я и измъкна нещо, което блестеше на залязващото слънце. Беше малко и квадратно, като плочка. По него проблясваха искрици, като че ли от евтина слюда, ала цветовете се преливаха съгласувано в багрите на дъгата.

— Това е една от обшивните плочки на спътника. Освен това имаше и слой от нискоенергийни светодиоди, но ги махнахме. Химически, това, което остана, са диамантени частици, вградени в епоксид. Вижте. — Той постави плочката на масата и я освети с фенерче. И всички те гледаха... И след малко дъгоцветното квадратче се издигна нагоре. Отначало движението изглеждаше най-обикновено в микрогравитационна среда — хартийка, носена от въздушен поток. Но въздухът в стаята беше неподвижен. И щом измина секунда, движението на плочката се ускори, тя рухна, започна да пада... право нагоре. Удари се в тавана с ясно доловимо дрънчене — и си остана там.

Няколко мига никой не отрони ни дума.

— Дами и господа, ние дойдохме при Изчезващата звезда с надеждата да намерим съкровище. Досега научихме нови неща в областта на астрофизиката, разработихме малко по-добър рамдрайв. Биологията на света на Паяците е друго съкровище, също достатъчно, за да финансира идването ни. Но първоначално ние очаквахме повече. Надявахме се да открием останките на раса, пътуваща между звездите — е, след четирийсет години като че успяхме. Грандиозно.

Може би това, че Нау не бе програмирал тази среща като общо събрание, беше съвсем уместно. Всички започнаха да говорят един през друг. Само Господ знаеше какво ли е при Бени. Най-накрая Езр Вин успя да вземе думата и да зададе въпрос:

— Мислиш, че това нещо са го направили Паяците?

Нау поклати глава.

— Не. Сродниците е трябвало да изкопаят стотици хиляди тонове бедна руда, за да добият толкова много вълшебство.

— От години знаем, че Паяците са еволюирали тук, че никога не са разполагали с по-напреднали технологии.

— Точно така. А и собствените им археолози не са открили твърди доказателства за посещения. Но това... това нещо е ръкотворно, макар че само ние го виждаме като такова. Автоматите на Анна се занимаваха няколко дни с това. То е координирана матрица за обработка.

— Ти май каза, че било извлечено от местни руди.

— Да. Което прави заключението още по-фантастично. Четирийсет години мислехме, че диамантеният прах на Арахна е или отпадък, или биологични скелети. Сега май излиза, че са уреди за обработка на фосили. И поне някои от тях възобновяват мисията си, когато ги събереш. Като локализаторите, но много по-малки и със специална цел — да манипулират законите на физиката по начини, които дори не можем да проумеем.

Тринли изглеждаше така, сякаш някой го е фраснал в лицето като че ли му бяха изкарали с бой всичките десетилетия перчене.

— Нанотех. Мечтата — прошепна тихо той.

— Какво? Да, Изгубените илюзии. Досега. — Пастирът погледна нагоре към плочката, залепнала на тавана и се усмихна. — Който и да е идвал тук, било е преди милиони или милиарди години. Съмнявам се някога да намерим лагерни палатки или буница... Но знаците за техните технологии са навсякъде.

— Търсихме звездни превозвачи — обади се Вин. — Но бяхме твърде мънички и видяхме само глезените им. — Той откъсна поглед от тавана. — Може би дори и тези... — той махна към прозореца и Гонле осъзна, че той говори за големите диаманти на L1 — може би дори и тези са ръкотворни.

Брюхел мръдна напред в креслото.

— Глупости. Те са най-прости диамантени скали. — Но във враждебния поглед, който метна през масата, се прокрадваше несигурност.

Нау се поколеба за миг, после се изкикоти несприно и направи знак на своя главорез да мълчи.

— Всички започваме да приказваме като някоя фантазия от Зората на цивилизацията. Неопровержимите факти са необикновени и без добавка на суеверни дрънканици. С онова, което вече имаме, тази експедиция може да се окаже най-важната в човешката история.

И най-изгодната. Гонле се размърда на стола си и се опита да подреди в списък всичко онова, което можеха да правят с блестящия материал на тавана. *Кой е най-добрият начин да продадеш подобно нещо? Колко века монопол могат да се изцедят от него?*

Но Пастирът се бе върнал към по-практичните въпроси.

— Та значи, това е фантастичната новина. В дългосрочна перспектива тя надминава и най-безумните ни мечти. В краткосрочна — създава сериозна пречка за Замисъла. Киви?

— Да. Както знаете, на Паяците им остават около пет години, докато се сдобият с развита планетарна компютърна мрежа, нещо, на което можем да разчитаме като посредник на действията ни.

Нещо достатъчно напреднало, че да можем да го използваме. До днешния ден това беше най-голямото съкровище, което Гонле Фонг си бе представяла, че би придобила за тези години на заточение. Забравете за страничните придобивки като рамдрайв или дори в биологията. Там долу имаше цял един индустриализиран свят с култура, гарантирано чужда на другите пазари. Ако успееш да я завземат или дори поне да заемат господстваща позиция на пазара, щяха да се наредят сред легендите в търговията на Чуенг Хо. Гонле разбираше това, а без съмнение и Нау. Киви също, макар че точно сега я избиваше на чист идеализъм:

— Досега ние си мислехме, че им остават също около пет години, докато наистина започнат да се нуждаят от нашата помощ. Мислехме, че дотогава не е възможно да започне война между Сродниците и Съглашението. Е... сгрехихме. Сродниците не разполагат с кой знае каква компютърна мрежа — но те притежават мините за каворит. Техните каворитни спътници засега са невидими, но това е само временно предимство. Много скоро и ракетната им флота ще бъде подобрена. В политическо отношение ги виждаме като преминаващи към по-малки, подривни държави, които те подстрекават към конфронтация със Съглашението. Просто не можем да чакаме още пет години, за да се намесим.

Джау се обади:

— Има и други причини да изтеглим напред крайния срок. С този каворит ще е почти невъзможно да държим още дълго нашите действия в тайна. Паяците много скоро ще излязат в локалното пространство. В зависимост от това, колко имат от ей това — той рязко

посочи с палец блестящата плочка на тавана, — те може да се окажат и по-маневрени от нас.

До него Рита изглеждаше все по-разтревожена.

— Искаш да кажеш, че има шанс хората на Педуре да *спечелят*? Ако трябва да ускорим осъществяването на Замисъла, то значи е време да престанем с предпазливите действия. Трябва да слезем долу с военна сила и да се намесим на страната на Съглашението.

Пастирът кимна сериозно към Лиао.

— Чух те, Рита. Там долу има хора, които всички ние започнахме да уважаваме, дори да... — той махна с ръка, сякаш за да отхвърли по-дълбоките чувства и да се съсредоточи върху жестоката действителност. — Но като ваш Пастир, аз трябва да съблюдавам приоритетите. Мой най-голям приоритет е вашето оцеляване и оцеляването на всички хора в нашето малко паство. Не се подлъгвайте по красотата, която всички вие тук създадохте. Истината е, че разполагаме с твърде малки безценни военни сили. — Залязващото слънце бе превърнало езерото в злато и сега косите лъчи огряваха залата за срещи с лека, равномерна топлина. — Всъщност ние сме почти корабокрушенци, и се намираме по-далече от Човечеството, отколкото някой някога е бил. Наш втори приоритет — който е неразривно свързан с първия — е оцеляването на развитата индустриална цивилизация на Паяците, и оттам — на техния народ и култура. Трябва да действваме много внимателно. Не можем да се ръководим от едната привързаност... Вие знаете, и аз слушам преводите. Мисля, че хора като Виктъри Смит и Шерканер Ъндърхил биха го разбрали.

— Но те могат да ни помогнат!

— Може би. Бих им се обадил на мига, стига да имахме повече информация и да бяхме проникнали по-дълбоко в мрежата. Но ако се разкрием без нужда, можем да обединим всички тях против нас — или пък другата възможност е да провокираме Педуре да ги нападне незабавно. Трябва да ги спасим, но без да жертваме себе си. — Рита се поколеба. Вдясно от Нау, скрит в сянката, Ритцер Брюхел я изгледа кръвнишки. По-младият Пастир така и никога не проумя факта, че старите правила от времето на Засадата на Новородените трябва да се променят. Идеята някой да му възразява продължаваше да го вбесява. *Слава Богу, че не той дърпа конците.* Нау е костелив орех — гладък и

безмилостен въпреки всичките му любезности, но с него може да се върши работа.

Никой не подкрепи позицията на Рита, но тя направи един последен опит.

— Знаем, че Шерканер Ъндърхил е гений. Той би ни разбрал. Би ни помогнал.

Томас Нау въздъхна.

— Да, Ъндърхил. Дължим му много. Без него сигурно до успеха щяха да ни остават двацет години, а не някакви си пет. Но се боя, че... — той погледна Езр Вин през масата. — Ти знаеш повече от всеки друг за Ъндърхил и технологията от Зората на цивилизацията, Езр. Какво ще кажеш?

Гонле едва не се разсмя. Вин бе проследил разговора като зрител на тенис мач — и сега топката го беше уцелила право между очите.

— Да. Хм. Ъндърхил е забележителен. Той е като Фон Нойман, Айнщайн, Мински, Жанг — дузина гении от Зората на цивилизацията, въплътени в едно тяло. Или е това, или този тип е просто гений в подбора на дипломанти. — Вин се усмихна тъжно. — Съжалявам, Рита. За теб и мен Изгнанието продължи само десет-петнайсет години. Ъндърхил го е преживял цялото, секунда по секунда. Според критериите на Паяците — и според човешките отпреди ерата на технологиите — той е старец. Боя се, че е на ръба на старческото оглупяване. Преживял е всичките лесни технически възнаграждения и сега е стигнал дъното... Онова, което беше гъвкавост, се е превърнало в каша от суеверия. Ако трябва да се откажем от нашето предимство на Спотайването, бих предложил да се свържем с правителството на Съглашението и да сключим с тях открита сделка.

Вин можеше и да продължи, но Пастирът се обади:

— Рита, опитваме се да намерим най-безопасния изход за всички. Обещавам, че ако това означава да се оставим на милостта на Паяците — така ще бъде. — Погледът му се стрелна вдясно и Гонле разбра, че думите му са насочени към Брюхел колкото и към всички останали. Нау млъкна за миг, но никой нямаше нищо повече за казване. Гласът му стана по-делови. — И така, Замисълът изведнъж напредна много. Стана принудително, но аз съм доволен от предизвикателството. — Усмивката му блесна в лъчите на фалшивия залез. — Така или иначе, след година нашето Изгнание ще свърши.

Можем да си позволим да изразходваме ресурси — и трябва да го направим. Отсега нататък, докато спасим света на Паяците, почти всички ще бдят.

Леле-мале.

— Фабриката за летливи вещества преминава на непрекъснат режим на работа. — Навсякъде около масата се надигнаха глави. — Помнете, че ако тя все още ни е нужна след година, значи сме загубили. Предстои ни ужасно много планиране, хора — трябва да разгърнем потенциала си до последно. Засега отменям последните ограничения на потреблението в общността. Подземната икономика ще има достъп до всичко освен най-критичната автоматика за безопасност.

Да! Гонле се ухили през масата на Киви Лизолет и тя веднага ѝ се усмихна в отговор. Ето какво имала Киви предвид под „скоро“! Нау продължи да говори още няколко секунди — не толкова очертаваше подробни планове, колкото отменяше това или онова от тъпите правила, които така спъваха действията през годините. Тя чувстваше как въодушевлението му нараства с всяко изречение. *Може за в бъдеще да основа пазар за далавери.*

Срещата завърши в невероятно приповдигнато настроение. На излизане Гонле прегърна Киви.

— Хлапе, ти успя! — пошепна ѝ тя тихичко.

Киви само ѝ се усмихна в отговор — но усмивката ѝ беше много по-широка, отколкото Гонле я беше виждала да се усмихва от дълго време насам.

След това четиримата гостуващи роби се изкачиха обратно по хълма. Последните слънчеви лъчи хвърляха дълги сенки пред тях. Преди да навлязат в гората, тя се огледа за последен път назад. *Колко е нагъл този парк. Но все пак е красив и аз имах нещо общо с него.* Последните слънчеви лъчи се промъкваха изпод далечните облаци. Можеше да е манипулация на Нау или пък случайно дело на парковата автоматика. Така или иначе изглеждаше като добра поличба. Старият Нау си мислеше, че манипулира всичко. Гонле знаеше, че тази внезапна и окончателна либерализация е нещо, което Пастирът понататък можеше да се опита да напъха обратно в бутилката, когато въображението и умната търговия станат по-рисковани, отколкото тяхната алтернатива. Но тя беше Чуенг Хо. През годините тя, Киви,

Бени и десетки други бяха подкопавали малката спретната тиранийка на Новородените, докато накрая почти всеки Новороден бе „покварен“ от нелегалната търговия. Нау бе научил, че печелиш, когато въртиш далавери. След като пазарите на Паяците се отвореха, той щеше да прозре, че няма никаква изгода да натика свободата обратно в бутилката.

Втората среща на Томас Нау беше по-късно през деня на борда на „Невидимата ръка“. Тук те можеха да говорят далеч от невинни подслушвачи.

— Получих доклада на Кал Омо, Пастирю. От съгледвачите. Успя да преметнеш почти всички.

— Почти?

— Е, познаваш го Вин — но и той не прозря всичко, което ти каза. А Джау Ксин... като че се съмнява.

Нау погледна въпросително Анне Рейнолт.

Отговорът ѝ дойде бързо.

— Ксин е онзи, който всъщност ни трябва, Пастирю. Той е единственият останал ни Главен пилот. Ако не беше той, щяхме да изгубим тази лодка. Пилотите-умни глави засякоха, като видяха каворита на орбита. Изведнъж всички правила се промениха и те просто не можеха да се справят със ситуацията.

— Добре, значи той тайно се съмнява. — За това всъщност нямаше какво да се направи. Ксин се намираще твърде близо до центъра на действията за твърде много неща. Вероятно подозираше истината зад Зверството на Дием. — Значи не можем да го замразим, нито да го измамим, а той ще ни трябва на най-кървавия етап от работата. И все пак... Мисля, че Рита Лиао е много съществен лост. Ритцер, погрижи се Джау да разбере, че нейното благоденствие зависи от качеството на неговата служба.

Ритцер се подсмихна и си взе бележка.

Нау прегледа доклада на Омо.

— Да, доста добре се справихме. Но пък да казваш на хората онова, в което те искат да вярват, е лесна работа. Като че никой не схвана всички последствия от изтеглянето на Замисъла с пет години напред. Сега няма начин да изградим гладка мрежа за завземане на

властта, а се нуждаем от непокътната индустриална екология на планетата — но няма нужда цялата планета да участва. Точно сега — Нау погледна последните доклади от копоите на Рейнолт — седем паешки нации притежават ядрено оръжие. Четири имат значителен арсенал, а три — системи за доставка.

Рейнолт сви рамене.

— Значи, организираме война.

— В прецизни граници. Война, която оставя финансовата система на планетата непокътната и контролирана от нас. — Упражнение по мениджмънт на бедствията.

— А Сродниците?

— Искаме те да оцелеят, разбира се, но да са достатъчно слаби, че да можем да завземем контрола напълно. Ще им подхвърлим малко повечко „късмет“.

Рейнолт кимаше.

— Да. Бива ни по кроежите. Югът притежава ядрени ракети с далечен обseg на действие, но иначе е изостанал. По-голямата част от населението по време на Мрака ще бъде в хибернация. Много се страхуват от плановете на развитите сили. Преподобната Педуре крои плановете да се възползва от това. Можем да подсигурием успеха й... — Анне продължи, като обясни в подробности какви измами и лъжливи намеци могат да се приложат, кои градове могат да бъдат унищожени без риск, как да се спасят областите на Съглашението, притежаващи ресурси, каквито Сродниците все още нямаха. По-голямата част от убийствата щяха да бъдат осъществени от техните пълномощници — така си и трябваше, като се има предвид жалкото състояние на оръжейните им системи... Брюхел я наблюдаваше с някакво смаяно благоговение както я гледаше неизменно, когато Анне говореше така. Безстрастна и спокойна както винаги, тя можеше да е също толкова кръвожадна, колкото самия Брюхел.

Когато Новородените дойдоха на Френк, Анне Рейнолт беше още момиче. Ако губещата страна пишеше историята, името й щеше да се е превърнало в легенда. След като френкските войски се предадоха, партизанската сбирщина на Анне Рейнолт бе продължила да се бие години наред — и не просто да причинява дребни неприятности. Нау бе видял оценките на Разузнаването — Рейнолт бе увеличила тройно цената на инвазията. Тя бе оглавявала току-що зародилата се народна

съпротива и бе стигнала на косъм до победата над експедиционните сили на Новородените. А когато каузата ѝ най-накрая се провали — е, от подобни врагове най-добре беше бързо да се отървеш. Но Алан Нау бе забелязал, че този враг е странен чак до уникалност. Фокусирането на по-висшите умения, ориентирани към хората обикновено беше губещо начинание. Самата природа на Фокусирането проявяваше тенденцията да изключва широката чувствителност, нужна, за да управляваш хората. И все пак... Рейнолт беше млада, блестяща, абсолютно предана на принципа. Фанатичната ѝ съпротива не приличаше на нищо друго повече от верността на умната глава към своята област. Ами ако *можеха* да я Фокусират изгодно?

Догадката на чичо Алан се бе оказала печеливша. Единствената академична специалност на Рейнолт беше древната литература, но Фокусът някак си бе уловил по-фините умения в нейната случайна кариера: военно дело, подривна дейност, водачество. Алан грижливо бе пазил откритието си далеч от хорските погледи, но беше използвал тази много особена умна глава през следващите няколко десетилетия. Уменията ѝ бяха помогнали на чичо Алан да се утвърди като господстващ Пастир на Родния режим. Тя бе много специален подарък за много любим племенник...

И макар че Томас никога не би го признал на Ритцер Брюхел, понякога, когато погледнеше в бледосините очи на Рейнолт... усещаше суеверен хлад. Сто години от живота си Анне Рейнолт бе работила, за да премахне и потисне всичко онова, което бе важно за нефокусираното ѝ „Аз“. Ако искаше да му причини вреда, тя можеше да го направи като нищо. Но тъкмо в това бе красотата на Фокуса — и тъкмо по тази причина Новородените щяха да надделеят. С Фокуса ти се сдобиваш със способностите в съответната област, без човешките качества. И при грижлива поддръжка интересите и верността на умната глава оставаха изцяло и директно отдадени единствено на неговите област и господар.

— Добре, хващай хората си да работят по това, Анне. Имаш една година. Вероятно ще ни трябва голям кораб на ниска орбита по време на последните Ксек.

— Знаеш ли — обади се Ритцер, — според мен подмолната страна на всичко това се получава възможно най-добре. При

Сродниците командват един-двама. Ще знаем кого да държим под отговорност, когато даваме заповеди. С това проклето Съглашение...

— Вярно е. В рамките на Съглашението има твърде много автономни центрове на властта. Това тяхното с несuverенните кралства е по-откачено дори и от демокрация. — Нау сви рамене. — Зависи коя клечка ще изтеглиш. Ние трябва да завземем под контрол онова, което познаваме. Без каворита има да се помайваме още пет години. Дотогава Съглашението ще има развита мрежа и ще можем да завземем всичко без нито един изстрел — повече или по-малко целта, която все още публично преследвам.

Ритцер се наведе напред.

— И тъкмо това ще е най-големият ни проблем. След като нашите хора веднъж разберат, че това е една голяма касапница за паяци и че основното ястие са техните най-добри приятели...

— Разбира се. Но ако се справим с всичко както трябва, последният изход ще се окаже неизбежна трагедия, която без нашите усилия би била още по-ужасна.

— Ще е дори още по-сложно от оная работа с Дием. Щеше ми се да не беше давал на Търговците разширен достъп до ресурсите.

— Това е неизбежно, Ритцер. Техният логистичен гений ни е необходим. Но ще им откажа пълен достъп до обработката на данни в мрежата. Ще докараме всичките ти умни глави от охраната, ще установим наистина интензивно наблюдение. Ако е нужно, могат да възникнат и няколко фатални инцидента.

Той погледна Анне.

— И като казахме инциденти... Има ли някакъв напредък по твоята теория за саботажа? — Беше минала почти година от вероятния нещастен случай на Анне в клиниката със скенера. Цяла година — и никакви признаци на вражи действия. Разбира се, и преди самото събитие имаше твърде малко свидетелства.

Но Анне Рейнолт бе непоклатима.

— Някой манипулира нашите системи, Пастирю — и локализаторите, и умните глави. Доказателствата са пръснати нашироко — не е нещо, което бих могла да изкажа с думи. Но той става все по-агресивен... и аз още малко и ще го спипам — може би съм толкова близо до него, колкото той беше до мен предишния път.

Анне така и никога не прие обяснението, че някаква глупава грешка я е сринала. Но нейният Фокус *беше* разстроен, макар и толкова незабележимо, че и собствените му проверки не го улавяха. *Докъде може да стигне параноята ми?* Анне бе изчистила Ритцер от всякакво подозрение по случая.

— „Той“?

— Знаеш списъка на заподозрените. Фам Тринли продължава да го оглавява. През всички тия години ми тормозеше техниката. А и тъкмо той ни разкри тайната на локализаторите на Чуенг Хо.

— Но ти имаше на разположение двайсет години, за да ги изучиш.

Анне се намръщи.

— Ансамбловото поведение е изключително сложно, съществуват и въпросите на физическите пластове. Дай ми още три-четири години.

Той погледна Ритцер.

— Мнения?

Младшият Пастир се ухили.

— И преди сме говорили, господине. Тринли ни е полезен и ние го държим в ръцете си. Хитрец е той, но е *наш* хитрец.

Така си беше. Тринли щеше да спечели много с Новородените и щеше да изгуби още повече, ако Чуенг Хо някога научеха за предателското му минало. Бдение след Бдение старецът беше издържал всички тестове на Нау и в този процес беше станал дори още по-полезен. В ретроспекция човекът винаги беше проявявал хитрост точно колкото трябва. Разбира се, това беше най-силното доказателство срещу него. *Чума и зараза.*

— Добре, Ритцер, искам двамата с Анне да подредите нещата така, че да можем да дръпнем шалтера на Тринли и Вин за миг. Джау Ксин ще се наложи да го запазим жив, във всеки случай — но имаме и Рита, за да го държим в пътя.

— Ами Киви Лизолет, господине? — лицето на Ритцер бе безизразно, но Пастирът знаеше, че под повърхността се таи усмивчица.

— А... Сигурен съм, че Киви ще разбере кое как е — може да се наложи да я прочистим няколко пъти преди кризисната точка. — Но ако имаха късмет, тя щеше да им е от полза до края. — Добре. Това са

нашите по-специални проблеми, но винаги можем да изкривим истината, ако късметът ни не проработи. Наблюдението и готовността за потискане трябва да бъдат от най-висш порядък. — Той кимна към своя заместник-Пастир. — През тази година, дето идва, работата ще е тежка. Търговците са племе компетентно и предано. Ще ни трябва на линия, докато се започне — а и впоследствие мнозина от тях ще са ни нужни. Единствената почивка за тях може да бъде по време на самото завземане. Разумно ще е тогава те да бъдат просто наблюдатели.

— А тогава ще им пробутаме историята за нашите благородни усилия да ограничим геноцида. — Ритцер се усмихна, заинтригуван от предизвикателството. — Това ми харесва.

Съставиха цялостния план. Анне и нейните стратегически гении щяха да въплътят детайлите в действие. Ритцер беше прав — щеше да е по-сложно, отколкото мръсната работа с Диет. От друга страна, само да можеха да поддържат измамата до завземането... това можеше да се окаже достатъчно. След като заграбеше властта над Арахна, той можеше да си избира и от паяците, и от Чуенг Хо — най-добрите и от двата свята. И да захвърли останалите. Тази перспектива беше прохладен оазис в края на едно дълго-предълго пътуване.

45.

Мракът отново ги обгърна. Хрункнер почти усещаше на раменете си теглото на традиционните ценности. За традиционалистите — а в сърцето си той щеше винаги да си остане такъв — имаше време да се родиш и време да умреш. Реалността се редуваше в цикли, а най-големият беше цикълът на слънцето.

Хрункнер вече беше преживял две слънца. Беше стар паяк. Последният път, когато се спусна Мракът, той беше млад. Тогава бушуваше световна война и всички искрено се съмняваха, че страната му ще оцелее. А този път? По цялата планета се водеха малки войни. Но голямата не беше избухнала. Ако се случеше, част от отговорността щеше да носи и Хрункнер. А ако не се случеше — е, харесваше му да мисли, че и за това част от отговорността се пада на него.

И така, и иначе циклите бяха завинаги разрушени. Хрункнер кимна на ефрейтора, който му придържаше вратата. Пристъпи навън върху покритите със скреж каменни плочи. Беше със здрави ботуши, наметало и ръкави. Студът хапеше върховете на ръцете му, изгаряше дихателните му пътища дори и зад въздухоотоплителя. Равната редица на хълмовете Принстън задържаше най-силните снеговалежи — те и пристанището на дълбоката река бяха причините градът да се завръща отново и отново, цикъл подир цикъл. Но сега беше късен следобед в летен ден — и трябваше да се оглеждаш, за да откриеш невзрачния диск, който някога беше слънцето. Светът бе преминал отвъд мекотата на Годините на Чезнещото слънце, дори отвъд Ранния Мрак. Той бе на ръба на термален колапс, когато утихващите бури кръжаха ли кръжаха и изцеждаха и последната вода от въздуха — отваряха пътя на времена, много по-мразовити, и на окончателния покой.

С по-ранните поколения всички освен войниците вече щяха да са в убежищата. Дори и в собственото му поколение, по време на Голямата война само най-твърдите воители от тунелите продължаваха да се бият в чак толкова напреднал етап от Мрака. Този път имаше много войници. Хрункнер си имаше свой собствен военен ескорт. Дори и паяците от охраната около къщата на Ъндърхил в днешно време носеха

униформи. Но това не бяха надзиратели, отпъждащи лешоядите от края на цикъла — градът *преливаше* от хора. Новите жилища за Периода на Мрака бяха претъпкани. Градът беше по-оживен, отколкото Юнърбай го помнеше.

А настроението? Страх, близък до паника, диво въодушевление, често и двете едновременно у едни и същи хора. Бизнесът процъфтяваше. Само преди два дни „Проспериращ Софтуер“ бе закупила контролния пакет в Банка Принстън. Без съмнение плячката изкори финансите резерви на компанията и ги вкара в бизнес, от който техните софтуеристи понятие си нямаха. Беше лудост — и много в духа на времето.

Налагаше се телохранителите на Хрункнер да си пробиват път през тълпата към входа на Къщата на хълма. Дори и отвъд границите на имота имаше репортери с техните малки камери в четири цвята, увиснали на хелиеви балони. Не можеха да знаят кой е Хрункнер, но забелязаха бодигардовете и посоката, в която се е запътил.

— Господине, можете ли да ни кажете...

— Югът заплашва ли с изпреварващо нападение? — Този дърпаше връвчицата на балона, за да смъкне камерата си надолу, чак докато тя се изравни с очите на Хрункнер.

Юнърбай вдигна ръце в сложен жест на недоумение.

— Откъде да знам? Аз съм просто един смотан сержант. — Всъщност той наистина беше все още сержант, но рангът нямаше значение. Юнърбай беше един от онези военни без чин, които караха цели военни бюрокрации да играят по тяхната свирка. Като младеж той познаваше такива. Изглеждаха му далечни като самия Крал. Сега... Сега той вече беше толкова зает, че дори и гостуването при приятел трябваше да се изчислява до минута и да се прецени спрямо това какво би струвало на програмите за живот и смърт, които трябваше да спазва.

Изявлението му спря репортерите, колкото екипът му да успее да премине и да изприпка по стълбите. Но въпреки това може и да беше казал не каквото трябва. Зад себе си Юнърбай видя как репортерите се скупчват. До утре името му щеше да цъфне в техния списък. Ах, какви времена бяха, когато всички си мислеха, че Къщата на хълма е само луксозен придатък към Университета! С годините това прикритие беше изтъняло. Сега пресата си мислеше, че знае всичко за Шерканер.

Зад вратите от армирано стъкло вече нямаше натрапници. Изведнъж всичко утихна и стана твърде топло за дебели дрехи и клинове. Щом смъкна изолацията, той видя Ъндърхил и неговата дървеница-водач, застанали току зад ъгъла, извън погледа на репортерите. В старите времена Шерк щеше да излезе навън да го посрещне. Дори и на върха на славата си в радиото не му беше проблем да излезе навън. Но сега охраната на Смит се беше наложила.

— Е, Шерк, дойдох. — *Винаги идвам, когато ме повикаш.* Десетилетия наред всяка нова идея изглеждаше по-щуро от последната — и все пак отново променяше света. Но и нещата около Шерканер бавно се променяха. Генералът го бе предупредила за първи път в Калорика преди пет години. После плъзнаха слухове. Шерканер се бе оттеглил от активните разработки. Очевидно работата му върху антигравитацията бе стигнала до задънена улица и сега Сродниците изстрелваха плаващи спътници, за Бога!

— Благодаря ти, Хрунк — усмивката му беше бърза, нервна. — Младша ми каза, че ще идваш в града и...

— Малката Виктърри? Тя тук ли е?

— Да! Някъде из сградата е. Ще се видиш с нея. — Шерк поведе Хрункнер и телохранителите му по главния коридор, като през цялото време говореше за малката Виктърри и другите деца, за изследванията на Джирлиб и основното обучение на най-малките. Хрункнер се опитваше да си представи как ли изглеждат. Бяха изминали седемнайсет години от отвличането... откакто за последен път видя децата. Керванът, който образуваха, докато се влачеха по коридора, си го биваше — водачът водеше Шерканер, който пък водеше Хрункнер и охраната му. Ъндърхил непрекъснато го унасяше наляво и Мобиай постоянно го подръпваше леко за връвта, за да го върне в пътя. Латералната дисбадисия на Шерк не беше душевна болест — също като тремора му, това беше нервно разстройство от нисък порядък. Късметът на Мрака го беше направил много късна жертва на Голямата война. Сега той изглеждаше и говореше като някой, по-стар с цяло поколение.

Шерканер спря до асансьора — Юнърбай не си го спомняше от предишните си посещения.

— Виж това, Хрунк... Натисни девет, Мобиай. — Буболечката протегна един от дългите си космати предни крака. Върхът увисна

несигурно за секунда, после боцна означения с „9“ процеп на вратата на асансьора. — Казват, че не можело да научиш никоя буболечка на числата. Ние двамата с Мобияй работим по въпроса. — Хрункнер остави придружителите си при асансьора. Само те двамата — и Мобияй — продължиха нагоре. Шерканер като че се поотпусна и треморът му намаля. Той потупа леко буболечката по гърба, но вече не стискаше така здраво повода. — Това само между нас да си остане, сержант.

Юнърбай наостри поглед.

— Моите телохранители са с ранг „строго секретно“, Шерк. Виждали са такива неща, че...

Ъндърхил вдигна ръка. Очите му блестяха на светлината на лампите. Тези очи като че бяха пълни със старата гениалност.

— Това е... по-друго. Това е нещо, което отдавна исках да знаеш, и сега, когато нещата са толкова отчайващи...

Асансьорът забави ход, спря и вратите се отвориха. Шерканер ги беше качил чак на самия връх на хълма.

— Сега кабинетът ми е тук. Навремето това беше стаята на Младша, но сега, когато я повишиха в офицерски чин, тя любезно ми я предостави. — Коридорът някога бе открит. Хрункнер го помнеше като пътека с изглед към малкия парк на децата. Сега тя бе покрита с дебело стъкло, достатъчно силно, че да издържи на налягането дори и след като атмосферата замръзнеше.

Зажужаха електрически мотори и вратите се плъзнаха встрани. Шерканер махна на приятеля си да влезе в стаята. Високи прозорци гледаха към града. Малката Виктъри бе имала чудесна стая. Сега тук цареше безпорядъкът на Шерканер. В ъгъла беше онази ракетна бомба/кукленска къща и стойката, на която спеше Моби. Но в стаята господстваха кутиите на процесори и екрани със суперкачество. Картините, които показваха, бяха пейзажи от Монтроял, а цветовете им бяха по-щури от всички, които Хрункнер бе виждал навън в природата. И все пак картините бяха прозрачни. Имаше сенчести горски полянки, но в нюанси на тартан. Пукнатини, прорязващи разцепен айсберг — всичките в цветовете на лавата. Беше някаква графична лудост... откачена видеоигра. Хрункнер се спря и посочи цветовете.

— Впечатлен съм, но не е много добре калибрирано, Шерк.

— О, съвсем добре си е, но вътрешният смисъл не е извлечен. — Шерк се покачи на една конзола. Като че гледаше картините. — Да, цветовете са крещящи — като мине време, преставаш да ги забелязваш... Хрункнер, мислел ли си някога, че сегашните ни проблеми са по-сериозни, отколкото би трябвало да бъдат?

— Откъде да знам? Всичко е ново. — Юнърбай се отпусна. — Да, нещата отиват към пъкъла. Тази бъркотия в Юга е всичките кошмари, които сме си представяли. Те имат ядрено оръжие, може би двеста броя, и система за изстрелване. Поквариха се в опитите си да стигнат нивото на развитите нации.

— Поквариха се само за да избият останалите от нас?

Преди трийсет и пет години Шерк бе прозрял формата на всичко това, поне в общи линии. Сега задаваше малоумни въпроси.

— Не — отвърна Юнърбай с почти лекторски тон. — Поне не е, както започна. Опитаха се да създадат индустриална и селскостопанска база, която да продължи да действа и в Мрака. Провалиха се. Имат достатъчно, за да закрепят два града, някое и друго военно подразделение... Точно сега Югът е с две години по-напред в студа от останалия свят. Сухите урагани вече се струпват на южния полюс. — Югът беше в най-добрия случай място, малко от малко пригодно за живеене. По средата на Периода на светлината имаше няколко години, когато земеделието беше възможно. Но континентът е баснословно богат на минерали. През последните няколко поколения Южаните бяха експлоатирани от северните минни корпорации с всеки цикъл все по-алчно и по-алчно. Но в това поколение на Юг вече имаше суверенна държава — държава, която много се боеше от севера и прииждащия Мрак. — Толкова средства похарчиха в опити да направят скок към ядреното електричество, че дори не всичките им убежища са подсигурени.

— А Сродниците подриват каквато и добра воля би могла иначе да съществува.

— Разбира се. — Педуре беше гений. Убийство, изнудване, хитро насаждане на паника. Каквото и зло да вземеш — Педуре много я биваше в него. И сега правителството на Юга бе решило, че Съглашението е планирало да ги нападне внезапно в Мрака. — Новинарската мрежа го е разбрала правилно, Шерк. Тия от Юга може да ни гръмнат с ядрени бомби.

Хрункнер погледна зад крещящите екрани на Шерканер. Оттук виждаше Принстън във всички посоки. Някои от сградите — като Къщата на хълма — щяха да са годни за обитаване дори и след като въздухът се кондензираше. Можеха да издържат на налягането и имаха добри енергийни връзки. По-голямата част от града се намираше съвсем малко под земята. Петнайсет години строителна лудост сътвори това за градовете на Съглашението, но сега една цяла цивилизация можеше да оцелее будна през Епохата на мрака. Ала бяха толкова близо до повърхността — бързо щяха да измрат, ако избухнеше ядрена война... Индустриите, за чието създаване бе помогнал Хрункнер, бяха сътворили чудеса... *Значи сега сме изложени на риск повече от всякога.* Имаше нужда от още чудеса. Хрункнер и милиони други се бореха с тези невъзможни изисквания. През последните трийсет дни на Юнърбай му се падаха само по три часа сън дневно. Това отклонение, за да си побърбори с Ъндърхил, бе провалило едно събрание по планирането и една инспекция. *От лоялност ли съм тук... или защото се надявам, че Шерк може пак да спаси всички ни!*

Ъндърхил склочи ръце — те оформиха малко храмче пред главата му.

— Мислел ли си... Мислил ли си някога, че нещо друго е виновно за проблемите ни?

— По дяволите, Шерк. Като какво например?

Шерканер се закрепил на стойката. Думите му излизаха тихо и бързо.

— Като например пришълци от космоса. Тук са отпреди Епохата на Новото слънце. Двамата с тебе ги видяхме в мрака, Хрункнер. Светлините в небето, спомняш ли си? — Той продължи да дърдори. Тонът му така не приличаше на Шерканер Ъндърхил от миналото. Предишният Ъндърхил разкриваше странните си умозаклучения с вдигната вежда или с предизвикателен смях. Но сега Ъндърхил говореше припряно, сякаш някой се готвеше да го спре... или да му възрази? Този Ъндърхил говореше като... като отчаян човек, вкопчил се в някаква фантазия... Старецът като че осъзна, че е изгубил публиката си.

— Не ми вярваш, нали, Хрунк?

Хрункнер се сви върху стойката. Какви ли ресурси вече са погълнали тези ужасяващи безсмислици? Другите светове — животът

в другите светове — беше една от най-старите и най-налудничави идеи на Ъндърхил. И сега тя изплуваше отново след години на оправдана забрава. Познаваше Генерала — и тя не би се впечатлила от това повече от него. Светът се клатушкеше на ръба на бездна. Нямаше място да угаждаш на горкия Шерканер. Без съмнение Генералът не му позволяваше да я разсейва. — Същото като видеомантията, нали, Шерк? — *Цял живот си правил чудеса. Но сега имаш нужда от тях по-бързо и по-отчаяно от всякога. А ти са останали само суеверията.*

— Не, не, Хрунк. Видеомантията е само средство, прикритие, така че пришълците да не виждат. Ето, ще ти покажа! — ръцете на Шерканер зачукаха по контролните отвърстия. Картините затрепкаха, стойностите на цветовете започнаха да се променят. Един пейзаж се измени от летен в зимен. — Ще почакаш малко. Темпото на битовете е бавно, но за нагласянето на канала трябва много големи изчисления. — Главата на Ъндърхил се килна към миниатюрните екрани, които Хрункнер не виждаше. Ръцете му затропаха нетърпеливо по конзолата. — Ти заслужаваше да знаеш това повече от всички, Хрунк. Толкова много си направил за нас. Можеше да направиш още толкова много, само да те бяхме въвели в това. Но Генералът...

На екрана цветовете се меняха, пейзажите се стопяваха в размазан хаос. Минаха няколко секунди.

И Шерканер нададе лек вик на изненада и огорчение.

Онова, което бе останало от картината, се разпознаваше, макар и с много по-нисък диапазон на честотите, отколкото в оригиналния видеозапис. Оказа се стандартен осемцветен видеопоток. Идваше от камера в кабинета на Виктъри Смит в Териториалното командване. Картината беше добра, но груба в сравнение с истинския образ и дори с видеомантията на Шерк.

Но тази картина показваше нещо истинско: Генерал Смит ги гледаше от бюрото си. Навсякъде около нея имаше огромни купчини документи. Тя махна на един помощник да излезе от кабинета и се втренчи в Ъндърхил и Юнърбай.

— Шерканер... довел си Хрункнер Юнърбай в кабинета си. — Тонът ѝ беше напрегнат и ядосан.

— Да, аз...

— Мислех, че сме си говорили за това, Шерканер. Играй си с твоите играчки колкото си искаш, но недей да досаждаш на хората,

които имат да вършат истинска работа.

Хрункнер никога досега не беше чувал Генерала да използва подобен тон и подобен сарказъм, когато говореше с Ъндърхил. Колкото и необходимо да беше това, той би дал всичко, за да не му се налага да му бъде свидетел.

Ъндърхил като че се канеше да възрази. Той се изви на стойката си и ръцете му се отпуснаха умолително. После промълви:

— Да, скъпа.

Генерал Смит кимна и махна на Хрункнер.

— Извинявайте за неудобството, сержант. Ако имате нужда от помощ да се върнете пак към програмата си...

— Благодаря, госпожо. Може би. Ще проверя на летището и се връщам при вас.

— Чудесно. — Образът от териториалното командване изчезна.

Шерканер наведе глава, докато тя се отпусна на конзолата. Ръцете и краката му бяха прибрани и неподвижни. Буболечката-водач се приближи и го побутна въпросително.

Юнърбай се премести към него.

— Шерк? — попита той тихо. — Добре ли си?

Другият мълчеше. После вдигна глава.

— Ще се оправя. Съжалявам, Хрунк.

— Аз... такова, Шерканер, трябва да вървя. Имам друга среща... — Това не беше съвсем вярно. Вече беше пропуснал и срещата, и инспекцията. Истината беше, че имаше още толкова много неща, за които трябваше да се погрижи. С помощта на Смит можеше да успее да се измъкне от Принстън достатъчно бързо, че да навакса.

Ъндърхил слезе неловко от стойката и се остави Мобияй да го води подир сержанта. Щом тежката врата се отвори, Шерканер протегна една-единствена предна ръка и леко подръпна един от ръкавите му. *Пак ли безумие?*

— Никога не се предавай, Хрунк. Винаги има начин, също като преди — ще видиш.

Юнърбай кимна, промърмори някакво извинение и се измъкна от стаята. Докато вървеше по остъкления коридор към асансьора, Шерканер стоеше заедно с Мобияй на входа на кабинета си. Имаше време, когато Шерканер би го последвал чак до главното фоайе. Но като че осъзнаваше, че нещо помежду им се е променило. Щом вратите

на асансьора се затвори след Юнърбай, той видя как старият му приятел му махва срамежливо. После той изчезна, а асансьорът се запуска надолу. За миг Юнърбай се поддаде на гнева и тъгата. Смешно, как се смесваха тези две емоции. Беше чувал историите за Шерканер и се бе заставил да не повярва. Също като Шерканер, и той бе *искал* разни неща да са верни и бе пренебрегвал симптомите за обратното. За разлика от Шерк, Хрункнер Юнърбай не можеше да пренебрегне жестоката истина за тяхното положение. И така, тази решителна криза трябваше да бъде спечелена или загубена без Шерканер Ъндърхил... Юнърбай се помъчи да откъсне мислите си от Шерканер. По-късно щеше да дойде време, да се надяваме — време да си спомня хубавите неща вместо този следобед. Засега... ако можеше да задигне някой джет и да излети от Принстън, щеше да се върне в Териториалното командване навреме, за да залъже заместник-директорите си. Около нивото на стария детски парк асансьорът забави ход. Юнърбай си мислеше, че това е частният асансьор на Шерканер. Кой ли можеше да бъде?

Вратата се плъзна...

— Охо! Сержант Юнърбай! Мога ли да се присъединя към вас?

Млада дама-лейтенант, облечена в униформа на интендант. Виктъри Смит такава, каквато беше преди толкова много години. Външността ѝ отново бе ведра, движенията ѝ — пак така грациозно прецизни. Известно време Юнърбай можеше само да се пули срещу привидението на вратата.

Видението пристъпи в асансьора и Юнърбай, все още потресен, неволно се дръпна назад. После дамата за миг отпусна войнишката си стойка. Лейтенантът наклони срамежливо глава.

— Чичо Хрунк, не ме ли познаваш? Аз съм Вики — пораснах голяма.

Разбира се. Юнърбай се разсмя немощно.

— Аз... аз никога вече няма да ти казвам Малката Виктъри!

Вики нежно обгърна раменете му с предните си ръце.

— Не. На тебе ти е позволено. Кой знае защо не мисля, че някога ще ти давам заповеди. Татко каза, че ще наминеш днес... Видяхте ли се? Имаш ли малко време да поговориш с мен?

Асансьорът се готвеше да спре на нивото на фойайето.

— Аз... Да, видяхме се... виж, малко бързам да се върна в Териториалното командване. — След провала горе просто не знаеше какво да каже на Вики.

— Няма нищо. И аз съм вече на минус с времето. Хайде да пътуваме заедно до летището. — Тя се усмихна. — С двойна охрана.

Лейтенантите се справят с охранния ескорт, но на тях такъв рядко им се полага. Групата на младата Виктъри беше около два пъти по-малка от тази на Юнърбай, но на вид хората й бяха дори по-компетентни. На неколцина телохранители им личеше, че са ветерани от бойното поле. Онзи на най-горната стойка зад шофьора беше един от най-едрите щурмоваци, които Юнърбай бе виждал някога. Когато се вмъкнаха в колата, той отдаде неловко чест на Юнърбай — изобщо не по военному. Ха! Та това беше Брент!

— Е, какво имаше да ти казва татко? — тонът беше непринуден, но Хрункнер долавяше нервността. Вики не беше точно съвършеният, непроницаем офицер от разузнаването. Това можеше и да е недостатък, но пък той я познаваше от дребосък.

И тъкмо затова на Юнърбай му беше още по-трудно да каже истината.

— Трябва да го знаеш, Вики. Той вече не е на себе си. Здравата е затънал в тия чудовища-пришълци и видеомантия. Наложил се самата Генерал да го накара да млъкне.

Младата Виктъри млъкеше, но ръцете й се свиха в една гънка. За миг той си помисли, че тя се разсърди на него. Но после чу приглушеното й мърморене: „Старият глупак“. Тя въздъхна и пропътуваха няколко секунди в мълчание.

По повърхността почти нямаше движение — само паяци, които пътуваха между отделните квартали. Уличните лампи разливаха петна в ултрасиньо и хвърляха отблясъци по скрежа, покрил канавките и стените на сградите. Светлината, идваща отвътре, грееше през скрежа — там, където тя огряваше петънца от снежен мъх, замръзнали в леда, прозираше зеленикаво. Кристални червеи израстваха с милиони по стените, а корените им неспирно опипваха за хапки топлина. Тук, в Принстън природата можеше да оцелее почти в сърцето на Мрака. Градът наоколо и под тях се разрастваше и ги топлеше. Зад тези стени

и под земята животът кипеше повече от всякога в историята на Принстън. Новите сгради в бизнес района блестяха с десет хиляди прозорци, перчеха се с мощ, разливаха широки снопове светлина върху по-старите здания... Но дори и скромна ядрена атака би убила всички тук.

Вики докосна рамото му.

— Съжалявам... за татко.

Тя много по-добре би знаела доколко е изпаднал Шерканер.

— Откога е така? Спомням си го, че размишляваше за космически чудовища, но никога не е било насериозно.

Тя сви рамене — очевидно въпросът я натъжаваше.

— Започна да си играе с видеомантията след отвлеченията.

Чак толкова отдавна? После той си спомни отчаянието на Шерканер, когато горкият паяк осъзна, че цялата му наука и логика не можеше да спаси децата му. И така са били посетени семената на това безумие.

— Добре, Вики. Майка ти е права. Важното е тези дивотии да не започнат да пречат. Баща ти е заслужил обичта и уважението на толкова много хора. — *включително и моите, все още.* — Никой няма да повярва на тези глупости, но се боя, че доста хора биха се опитали да му помогнат, може би да отклоняват ресурси, да правят експериментите, които предлага. Не можем да си го позволим — не и сега.

— Разбира се. — Но Вики се поколеба за миг, върховете на ръцете ѝ се изправиха. Ако Юнърбай не я познаваше от дете, нямаше да го забележи. Тя не му казваше всичко и се срамуваше от измамата. Малката Виктърри беше велика лъжкиня, освен когато не се чувстваше виновна за нещо.

— Генералът се опитва да му угоди, нали? Дори и сега?

— Виж, не е кой знае какво. Някакъв диапазон на честотите, малко процесорно време... — процесорно време за какво? За машините с екрани на Ъндърхил или за супервойските на Службата по разузнаването? Може би нямаше значение — сега той разбираше каква голяма част от бездействието на Шерканер се дължеше на това, че Генералът е държала съпруга си далеч от намеса в критичните проекти. *Но ще се моля за горката жена.* За Виктърри Смит да изгуби Ъндърхил щеше да е все едно да откъснат десния ѝ крак до хълбока.

— Добре — каквито и ресурси да пропиляваше Шерк, Хрункнер Юнърбай не можеше да направи нищо. Може би най-мъдрото беше старото „Войнико, напред, войнико“. Той погледна униформата на Младата Виктъри. Табелката с името беше на далечната ѝ яка, извън полезрението му. Дали е Виктъри Смит (ето *това* би привлякло вниманието на един висш офицер!), или Виктъри Ъндърхил, или какво?

— Е, лейтенант, как е животът във войската? — Вики се усмихна — без съмнение ѝ беше по-леко да заговори за нещо друго.

— Голямо предизвикателство, сержант. — В тона ѝ се промъкна официалност. — Всъщност това е най-прекрасното време в живота ми. Основната подготовка беше... хм, ами, ти го знаеш не по-зле от мен. Всъщност тъкмо сержантите като тебе я превръщат в такова „очарователно“ преживяване. Но аз имах предимство — когато минавах ОП, почти всички новобранци бяха родени във фаза, с години по-възрастни от мен, хе-хе. Не беше трудно да се справи добре човек в сравнение с тях. Сега... ами виждаш, това не ти е обичайният първи пост. — Тя махна към колата и охраната около тях. — Брент е вече старши сержант — работим заедно. Рапса и малкият Хрунк по-нататък ще учат в офицерско училище, но сега и двамата са младши редници. На летището може и да ги видиш.

— Всичките ли работите заедно? — Юнърбай се опита изненадата да не проличи в гласа му.

— Да, ние сме екип. Когато Генералът поиска бърза инспекция и има нужда от абсолютно доверие — изпраща нас четиримата. — Всички оцелели деца освен Джирлиб. За миг прозрението още повече усили депресията на Юнърбай. Зачуди се какво ли си мислеха Генералният щаб и средните чиновници, когато видяха отряд от роднини на Смит да се бърка в Строго Секретните дела. Но... Хрункнер Юнърбай някога сам бе в дъното на Разузнаването. Старият Стрът Грийнвал също бе играл по свои собствени правила. Кралят даваше някои прерогативи на шефа на Разузнаването. Голяма част от разузнавачите на средно ниво мислеха, че това е просто глупава традиция, но ако Виктъри Смит смяташе, че ѝ трябва Общ Инспекторски екип от членове на собственото ѝ семейство — значи може би беше така.

На Принстънското летище цареше хаос. Имаше повече полети, повече корпоративни чартъри, повече луда строителна работа от когато и да било. Хаотично или не, Генерал Смит вече беше решила проблема — бяха отклонили един джет за него. На колите на Вики бе разрешено да стигнат чак до военната част на полето. Движеха се предпазливо по обозначените алеи под крилата на корабите-таксита. Второстепенните пътеки бяха изровени от строителството — на всеки няколкостотин стъпки зейваше яма като кратер. В края на годината всички обслужващи операции щяха да се провеждат на закрито. В края на краищата, тези устройства трябваше да поддържат нов тип летателни апарати и операции при мраз, от който въздухът замръзва.

Вики го остави до джета. Не беше казала къде е длъжна да бъде тази вечер. Това зарадва Юнърбай. Колкото и странно да беше сегашното ѝ положение, тя поне знаеше как да си държи устата затворена.

Тя го последва навън на студа. Вятър нямаше и той рискува да излезе без въздухоотоплителя. Всеки дъх изгаряше. Беше толкова студено, че той виждаше как облаци от скреж се събират около оголените стави на ръцете му.

Може би Вики беше твърде млада и силна, за да го забележи. Тя премина трийсетте метра до джета му, като изобщо не спираше да говори. Ако не бяха всички мрачни предчувствия, които това гостуване събуди, да се види с Вики за него би било абсолютна радост. Макар и родена извън фазата, тя беше израсла толкова красива, прекрасно превъплъщение на майка си — но твърдостта на Смит бе смекчена от онова, което бе Шерканер в разцвета на силите си. Хей, може би донякъде беше така *поради* това, че е родена извън фазата! Мисълта едва не го накара да спре насред пистата. Ами да — Вики беше прекарала целия си живот нестандартно, виждайки нещата под различен ъгъл. По странен начин като я гледаше, всичките му лоши предчувствия за бъдещето отслабваха.

Щом стигнаха заслона в основата на джета, Вики отстъпи встрани. Тя се изправи и му отдаде официално чест. Юнърбай ѝ върна жеста. И тогава видя табелката с името ѝ.

— Какво интересно име, лейтенант. Не е професия, не е някакво убежище от миналото... Къде...?

— Ами никой от родителите ми не е „смит“ — ковач. А и никой не знае от кое точно убежище „под хълма“ би могъл да произхожда рода на татко. Но виж зад тебе — тя посочи.

Зад него се разстиляше пистата — стотици метри равнина и строителство чак до терминала. Но Вики сочеше по-нагоре, над равнините на речното дъно. Светлините на Принстън очертаваха хоризонта, от сияйните кули до хълмовете в предградията.

— Погледни около пет градуса назад и вдясно от кулата на радиото. Дори и оттук можеш да го видиш. — Сочеше към къщата на Ъндърхил. Тя беше най-ярко осветената в тази посока — кула от светлина във всички цветове, подвластни на модерната флуоресценция.

— Татко добре я е проектирал. Почти не ни се наложи да правим някакви промени по къщата. Дори и след като въздухът замръзне, неговата светлина ще продължи да огрява хълма. Знаеш какво казва татко — можем да вървим надолу и навътре, или да застанем на високото и да протегнем ръце към простора. Радвам се, че съм израснала там, и искам това място да бъде моето име.

Вдигна табелката с името си и тя заблестя на светлините на летателните апарати. **ЛЕЙТЕНАНТ ВИКТЪРИ ЛАЙТХИЛ.**

— Не се тревожете, сержант. Онова, което ти, татко и мама започнахте, ще продължи много дълго.

46.

Териториалното командване започваше да дотяга на Белга Ъндървил. Като че прекарваше тук почти десет процента от времето си — а щеше да е много повече, ако не беше станала страстен потребител на телекомуникации. Полковник Ъндървил беше началник на Вътрешното разузнаване от 60/15, повече от половината Период на светлина. Всеизвестна истина — поне в съвременността — беше, че краят на Светлината е начало на най-кървавите войни. Бе очаквала нещата да загрубеят, но не чак дотолкова.

Ъндървил подрани за събранието на офицерския състав. Беше порядъчно изнервена заради онова, което беше намислила — нямаше желание да върви срещу началничката си, но може би щяха да приемат нейната петиция тъкмо така. Рачнер Тракт вече беше там и подготвяше собственото си изложение. На стената зад него бяха проектирани зърнести снимки с десетоцветен резонанс. Очевидно беше намерил още южняшки площадки за изстрелване на ракети — нови доказателства за помощта на Сродниците за „потенциални жертви на коварството на Съглашението“. Тракт кимна учтиво, когато тя и помощниците ѝ се настаниха. Между Външното и Вътрешното разузнаване открай време съществуваша търкания. Външното следваше правила, неприемливо сурови за вътрешните операции, ала винаги си намираха извинения да им се бъркат. През последните няколко години отношенията между Тракт и Ъндървил бяха особено обтегнати. Откакто Тракт беше оплескал работата в Южната земя, беше много по-лесно да се справиш с него. *Дори и краят на света си има някои краткосрочни предимства* — помисли си сърдито Белга.

Ъндървил прелисти дневния ред. Боже, пак тези щуротии. Или може би не.

— Какво мислите за тези тела на голяма височина, Рачнер? — въпросът не беше замислен като провокация. Когато ставаше дума за въздушна защита, Тракт нямаше от какво да се притеснява.

Ръцете на Тракт подскочиха — рязък жест на отхвърляне.

— След всичката шумотевица Въздушната защита докладва само за три забелязани тела. Забелязани, ама друг път. Дори и сега, когато знаем какво са постигнали Сродниците с антигравитацията, те пак не могат да проследят Паяците както трябва. Сега Началникът на Противовъздушна отбрана твърди, че Сродниците имали някаква площадка за изстрелване, за която аз не знам. Знаеш, че шефката ще ме натовари да я намеря... По дяволите! — Ъндървил не можеше да определи дали това последното е обобщеният му отговор в две слова, или току-що е забелязал нещо гадно в бележките си. Така или иначе, Тракт нямаше какво повече да й каже.

Останалите вече бавно се събираха: Началник Въздушна отбрана Дъгуей (който се настави на най-отдалечената от Рачнер Тракт стойка), Началникът на Ракетни нападения, Началник Връзки с обществеността. Влезе и самата шефка, последвана от кралския Личен министър на финансите.

Генерал Смит призова събранието към ред и приветства официално финансовия министър. По документи министър Нишнимор беше нейна единствена началничка освен самия крал. В действителност Амбърдън Нишнимор беше стара дружка на Смит.

Небесните тела бяха първата точка от дневния ред и всичко мина точно както Тракт беше предвидил. Въздушната отбрана беше продължила да се ровичка по трите наблюдения над обектите. Последният компютърен анализ на Дъгуей потвърждаваше, че това са спътници на Сродниците — или от онези изскачащите спътници-разузнавачи, или може би изпитания на маневрираща антигравитационна ракета. Какъвто и да беше случаят, никой от тях не бе забелязан повторно. И никой не беше изстрелян от никоя от познатите площадки на Сродниците. Началникът на Въздушната отбрана особено наблегна на нуждата от компетентно вътрешно наземно разузнаване на територията на Сродниците. Ако врагът имаше подвижни катапулти, важно беше да се научи за тях. Ъндървил донякъде очакваше Тракт да избухне при намека, че неговите хора за пореден път са се провалили, но Полковникът прие сарказма на началник въздушната отбрана с безстрастна учтивост. Тракт знаеше, че това му е най-малкият проблем — последната точка от днешния дневен ред беше неговото истинско отмъщение.

После се изказа началникът на Връзки с обществеността.

— Съжалявам. Няма начин да свикаме Военен плебисцит, още по-малко — да го спечелим. Хората са по-наплашени от всякога, но времената са такива, че един Плебисцит просто не би довел до нищо. — Белга кимна. Не й бяха нужни обясненията на Връзките с обществеността, за да стигне до това прозрение. Само по себе си кралското правителство беше една доста аристократична компания. Но през последните деветнайсет поколения от Сключването на Съглашението насам гражданската му власт беше ужасно ограничена. Короната запази единствено титлата върху онова, което предците й притежаваха, като например Териториалното командване, и разполагаше с ограничена власт над данъците. Но бе загубила изключителното право да печата пари, суверенното право на държавата да отчуждава частна собственост и правото да принуждава поданиците си да отбиват военна служба. В мирно време Съглашението вършеше работа. Съдилищата работеха със система за събиране на данъци, а местните полицейски власти знаеха, че не бива много-много да се заиграват, инак могат да се изправят срещу истинска огнева мощ. Във военно време — е, тъкмо затова служеше Плебисцитът: за временно отстраняване на светската власт. По време на Великата война това все пак беше сработило. Този път нещата се развиваха толкова бързо, че дори и отварянето на дума за Плебисцит би предизвикало война. За няма и един ден щеше да се осъществи мащабна размяна на ядрени удари.

Генерал Смит стоически изслуша всички тези баналности. После дойде ред на Белга. Тя изреди обичайния поменик от вътрешни заплахи. Нещата бяха под контрол — повече или по-малко. Съществуваха значителни малцинства, които презираха модернизацията. Някои вече не бяха на линия, заспали в собствените си убежища. Други се бяха окопали в дълбоки редути, но не за да спят — и щяха да създадат проблеми, ако положението наистина се влошеше. Хрункнер Юнърбай бе изработил още чудеса на инженерството. Сега дори и най-старият град на североизток разполагаше с ядрено електричество, както и — нещо не по-малко важно — с аклиматизирано жизнено пространство. „Но, разбира се, не особено голяма част от всичко това е укрепено. Дори и лек ядрен удар би убил повечето от тези хора, а другите няма да разполагат с ресурси за успешна хибернация“. Всъщност по-голямата част от тези ресурси

бе изразходвана за изграждането на електроцентралите и наземните стопанства.

Генерал Смит подкани с жест другите:

— Изказвания?

Имаше няколко изказвания. Началникът на Връзки с обществеността предложи да се закупят някои от укрепените предприятия. Той вече правеше планове за след края на света, мекушавецът му кръвожаден! Шефката само кимна и възложи на Белга и мекушавеца да проучат тази възможност. После прегледа доклада на Вътрешното разузнаване в своето копие от дневния ред.

Белга Ъндървил вдигна ръка:

— Госпожо? Има още един въпрос, който бих желала да повдигна.

— Заповядайте.

Ъндървил нервно изтри уста с ръцете, с които се хранеше. Нямаше връщане назад. По дяволите. Само да не беше тук министърът на финансите!

— Аз... Госпожо, в миналото вие проявявахте голяма, въ, щедрост при управлението на действията на вашите подчинени. Възлагате ни задачата и ни оставяте да я изпълним. Много съм ви благодарна за това. Напоследък обаче, и твърде вероятно — без ваше знание, хора от най-близкото ви обкръжение нанасят несанкционирани визити — всъщност, това са си среднощни набези — върху вътрешни обекти в територията, за която отговарям аз.

Генерал Смит кимна.

— Екипът Лайтхил.

— Да, госпожо. — *Вашите собствени деца, които обикалят наляво-надясно, все едно са Кралските Генерални инспектори.* Те бяха пълни с налудничави, ирационални изисквания, закриваха добри проекти, отстраняваха някои от най-добрите й служители. Повече от всичко друго това я караше да подозира, че откаченият съпруг на шефката все още има огромно влияние. Белга приклепна на стойката си. Всъщност, нямаше какво повече да каже. Виктъри Смит я познаваше достатъчно добре и забеляза тревогата й.

— При тези инспекторски посещения екипът Лайтхил откри ли нещо важно?

— В един от случаите — да, госпожо. — Един доста сериозен проблем, с който Белга беше сигурна, че сама ще се справи до десетина дни. Ъндървил забелязваше, че повечето от хората около масата бяха просто изненадани от оплакването ѝ. Двама ѝ кимнаха незабележимо — тях вече ги знаеше. Тракт затрополи ядосано по масата — като че беше готов да се включи устремно в свадата. Това, че роднинският екип на шефката му е вдигнал мерника, не беше изненада, но *моля те, Боже, дай му разум да си затваря устата!* Позициите на Тракт вече бяха толкова разклатени, че неговата помощ щеше да е като да увесиш стоманена наковалня на врата на скоростен катерач.

Шефката наклони глава и изчака учтиво някой да се изкаже. После заговори:

— Полковник Ъндървил, разбирам, че това може да накърни морала на вашите подчинени. Но ние навлизаме в много критичен период, далеч по-смъртоносен от обявена война. Имам нужда от специални помощници, способни да действат светкавично и които да разбирам напълно. Екипът Лайтхил работи пряко за мен. Моля ви, кажете ми, ако според вас поведението им е неуместно — но ви моля и да уважавате поверените им пълномощия. — Тонът ѝ сякаш изразяваше искрено съжаление, но думите бяха безкомпромисни. Смит променяше една политика, установена от десетилетия. В Белга се промъкна подозрението, че шефката знае за всички грабителски походи на нейните отрочета.

Министърът на финансите вече изглеждаше почти отегчена. Нишнимор беше герой от войната. Тя бе покорила Мрака заедно с Шерканер Ъндърхил. Човек забравяше това, като я погледнеше — Амбърдън Нишнимор бе прекарала всички десетилетия на това поколение в изкачване по другата страна на кралската служебна стълбица, като политик и арбитър в двора. Обличаше се и се държеше като стара глупачка — беше същинска карикатура на Министър на финансите. Висока, мършава, крехка. Сега тя се наведе напред. Хрипкавият ѝ глас звучеше също толкова безобидно, какъвто беше и видът ѝ.

— Боя се, че всичко това е малко извън моята компетентност. Но искам да ви посъветвам нещо. Макар че не можем да проведем Плебисцит, ние всъщност сме във война. Вътрешно за властта, ние

преминаваме към военно положение. Нормалните вериги за призоваване на военна служба и прегледи са временно преустановени. В тази необичайна ситуация за вас е важно да разберете, че както аз, така и кралят — което е по-важно — имаме пълна вяра в ръководството на генерал Смит. Всички знаете, че началникът на Разузнаването има специални прерогативи. Това не е отживяла традиция, дами и господа. Това е обмислена кралска политика и вие трябва да го приемете.

Олеле. Толкова за „крехката“ финансова министърка. Всички около масата започнаха да кимат трезво и никой нямаше какво да добави, а най-малкото Белга Ъндървил. По странен начин тя се почувства по-добре, след като така категорично я смазаха. Този път можеше да води право в ада, но поне не ѝ се налагаше да се тревожи кой е шофьорът.

След малко генерал Смит се върна към дневния ред.

— Остана ни още една точка. Също така, тя е и най-критичният проблем, с който се сблъскваме. Полковник Тракт, ще ни опишете ли ситуацията в Южната земя? — тонът ѝ беше вежлив, почти съчувствен. Независимо от това горкият Тракт яката го беше загазил.

Но той прояви упоритост. Скочи от стойката си и бодро се отправи към катедрата.

— Госпожо министър, госпожо — той кимна към Нишнимор и към началничката си. — Вярваме, че положението донякъде се е стабилизирало през последните петнайсет часа. — Тракт посочи спътниковите снимки, които Белга го бе видяла да разглежда преди събранието. Голяма част от Южната земя бе затулена от вихъра на бурите, но площадките за изстрелване се намираха високо в Сухите планини и в по-голямата си част бяха видими. Тракт зачука по снимките, докато анализираше ситуацията. — Ракетите на южаните с голям радиус на действие използват течено гориво — много са несигурни. Парламентът им през последните няколко години като че проявява налудничава войнственост — да вземем например техният „Ултиматум за съвместно оцеляване“ — но всъщност според нас не повече от една десета от техните ракети са готови за изстрелване. Ще им са нужни три-четири дни, докато заредят всички резервоари.

— Ужасно глупаво от тяхна страна — забеляза Белга.

Тракт кимна.

— Но, спомнете си, тяхната парламентарна система ги прави по-нерешителни и от нас, и от Сродниците. Тези хора са били подлъгани да мислят, че или трябва да воюват, или ще бъдат убити, докато спят. Ултиматумът може и да не бе обявен в правилния момент, но той беше опит на някои парламентаристи да направят перспективата за война да изглежда толкова страшна, че колегите им да отстъпят.

— Значи според вас положението ще остане мирно, докато завършат зареждането? — попита началникът на Въздушната отбрана.

— Да. Сблъсъкът ще стане на парламентарното събрание в Далечния юг след четири дни. Тъкмо там те ще обсъдят нашият отговор на Ултиматума, ако им дадем такъв.

Мекушаваецът от Връзки с обществеността се обади:

— Защо просто не отстъпим пред исканията им? Те не искат територия. Ние сме толкова силни, че ако отстъпим, това надали би уронило престижа ни.

Около масата се надигна възмутен ропот. Отговорът на генерал Смит беше доста по-мек, отколкото въпросът заслужаваше.

— За съжаление не става въпрос за престиж. Ултиматумът на Южната земя изисква ние да охладим няколко от нашите военни опори. Всъщност, съмнявам се, че той ще допринесе с нещо за безопасността на южаните в убежищата им — но нас ще направи по-уязвими за първия удар на Сродниците.

— Наистина — потвърди Чезни Нойдеп, началникът на Ракетно нападение. — Сега южаните са просто марионетки на Сродниците. Педуре и нейните кръвопийци сигурно са щастливи. Няма значение как ще завърши това — те печелят.

— Може би не е така — възрази министър Нишнимор. — Познавам много от висшестоящите южани. Те не са нито зли, нито ненормални, нито некомпетентни. Тук опираме до доверие. Кралят има желание да замине за Далечния юг за предстоящото събрание на Парламента на Южната земя и да остане там до края на сесията. Трудно е да си представим по-голям израз на доверие от наша страна — и според мен южаните ще приемат, независимо от желанията на Педуре.

Разбира се, кралете бяха тъкмо за това. Въпреки всичко, това предложение дойде като истински шок. Дори и „Старата Мегасмърт“ Нойдеп като че се стъписа.

— Госпожо... Знам, че кралят има власт да постъпва така, но не съм съгласен, че въпросът опира до доверие. Без съмнение на Юг има достойни хора, заемащи високи постове. Преди година Южната земя ни беше почти съюзник. Имахме симпатизанти по всички етажи на властта. Полковник Тракт ни съобщи — да си го кажем направо — че сме имали там високопоставени *шпиони*. Ако не беше така, съмнявам се дали генерал Смит изобщо би насърчила техническия напредък в Южната земя... Но за по-малко от година ние като че загубихме всичките си преимущества там. Онова, което виждам сега, е държава, напълно инфилтрирана от Сродниците. Дори и мнозинството в Парламента да се състои от достойни хора, *това няма никакво значение*. — Нойдеп протегна ръце към Тракт. — Вашият анализ, полковник?

Дойде мигът на обвиненията. Това напоследък беше неделима част от всяко събрание на щаба, и с всеки път Тракт все повече се превръщаше в мишена.

Тракт се поклонил леко на Мегасмърт.

— Господине, вашата преценка е в общи линии вярна, макар че инфилтрацията, която съзирам в южанските ракетни войски е твърде малка сама по себе си. Там преди иммахме приятелски настроени власти — при това, кълна се, внимателно „инструментирани“ с агенти на Съглашението. Сродниците действаха, но ние им пречехме. После, стъпка по стъпка, изгубихме позиции. Отначало надзорът се обърка, после имаше фатални инциденти, после дойдоха убийствата, които успяхме достатъчно бързо да предотвратим. Последваха фабрикуваните съдебни процеси... Врагът е хитър.

— Значи Преподобната Педуре е неподозирани геней? — попита Началникът на въздушната отбрана с глас, от който бликаше сарказъм.

Тракт млъкна за миг. Ръцете, с които се хранеше, се заклатиха напред-назад. На предишните събрания това беше моментът, когато той контраатакуваше със статистически данни и прекрасни нови проекти. Сега нещо в него като че се скъса. Белга Ъндървил го смяташе за враг-бюрократ още откакто отвякоха децата на шефката, но сега се чувстваше неловко заради него. Когато Тракт най-накрая проговори, гласът му беше изтерзан и писклив.

— *Не!* Не знаете ли, че аз... аз имах приятели, които умряха. Други загубих, защото започнах да не им се доверявам. Дълго време си

мислех, че в собствената ми организация трябва да има някой високопоставен агент на Сродниците. Споделях критична информация с все по-малко хора, не я доверявах дори на собствения ми началник... — той кимна към генерал Смит. — Най-накрая съществуваха тайни, изтръгнати от нас, които знаех само аз и които комуникираха със собствената ми криптоапаратура.

Последва тишина — очевидното следствие от тези твърдения все по-ясно се оформяше в ума на слушателите. Вниманието на Тракт сякаш се насочи навътре — като че не го беше грижа, че другите могат да го помислят за Бащата на всички предатели. Продължи по-спокойно:

— Доколкото един човек може да бъде параноик и да е навсякъде — дотолкова бях аз. Работих с различни комуникационни пътища, различни шифри. Използвах диференциални измами... И ви казвам — нашият враг е нещо повече от някаква си „Преподобна Педуре“. Незнайно как, но цялата ни хитроумна наука работи срещу нас.

— Глупости! — възкликна Въздушната отбрана. — Моят департамент използва много повече от всички онова, което вие наричате „хитроумна наука“, и ние сме напълно доволни от резултатите. В компетентни ръце компютрите, мрежите и спътниковото разузнаване са невероятно мощни оръдия. Само погледнете какво постигна нашият дълбочинен анализ на неидентифицираните регистрирани от радара обекти. Без съмнение в мрежите може да се проникне. Но ние сме световен лидер в областта на тези технологии. Без значение в какво още може да се проникне, ние разполагаме с напълно сигурна технология за шифроване... Или твърдите, че врагът може да разбие нашите кодове?

Тракт леко се залюля зад катедрата.

— Не, това беше първото, което аз силно заподозрях — но ние проникнахме в сърцето на института по криптология на Сродниците и до съвсем неотдавна там нищо не ни застрашаваше. Ако имам вяра в нещо, то е в това, че те не могат да разгадаят нашите шифри. — Той махна към всички. — Вие наистина не разбирате, нали? Казвам ви — в нашите мрежи има някаква сила, нещо, което ни се противопоставя активно. Независимо какво правим ние, то знае повече и подкрепя нашите врагове...

Сцената беше жалка — своеобразен унизителен крах. Тракт не можеше да обясни провалите си с нищо друго, освен с фантоми. Може би хитростта на Педуре наистина надхвърляше всякакво въображение. По-вероятно беше Тракт да е Бащата на всички предатели.

Белга гледаше началничката си, но само половината от вниманието ѝ бе насочено към нея. Генерал Смит се ползваше с най-голямото доверие на Краля. Без съмнение би надживяла краха на Тракт, като просто се отрече от него.

Смит кимна към стража-сержант на вратата.

— Придружете полковник Тракт до малкия кабинет. Полковник, след няколко минути ще дойда да разговарям с вас. Смятайте се за неразжалван.

Сякаш секунда беше нужна, докато тези думи проникнат отвъд паниката на Тракт. Изведоха го от стаята, но очевидно не за да го арестуват или за да бъде незабавно разпитан от подчинените.

— Да, госпожо. — Той си докара нещо като стегнат вид и последва сержанта.

След като Тракт излезе, в стаята стана много тихо. Белга виждаше, че всеки наблюдава другия, а в умовете им се въртят най-черни мисли. Най-накрая генерал Смит обяви:

— Приятели, в думите на полковника има смисъл. Без съмнение сред нас са плъзнали агенти на Сродниците под дълбоко прикритие. Но те действат на твърде голяма територия в нашите департаменти. В охранителната ни техника има някакъв системен недостатък, ала ние нямаме представа какъв е той... Сега виждате какво е основанието за действията на екипа Лайтхил.

Изминаха четирийсет години, откакто Изчезващата бе оживяла отново за последен път. Ритцер Брюхел не прекара в Бдение цялото това време, ала все пак Изгнанието бе погълнало години от живота му. И сега то отиваше към края си. Онова, което отне години, сега беше въпрос на дни. След няма и четири дни той щеше да бъде вторият владетел на света.

Над рамото на „умната глава“, която работеше с дистанционния преподавател, Брюхел мълчаливо гледаше какво изпраща малкото устройство. Преди секунди то бе отпуснало спирачки и разперило еднометровите си криле. На четирийсет километра височина те летяха като призраци над безкраен килим от светлини, прошит от сияйната мрежа, която ставаше все по-фина в повтарящата се безкрайност. Голям Кингстън Юг беше името, с което „умните глави“ нарекоха мястото. Суперград на паяците. Този свят бе студен и все повече замръзваше, но не беше пустиня. Мегалополисите на паяците изглеждаха почти като Френк. Това бе истинска цивилизация, увенчана от четирийсет години неспирен прогрес. Основните им технологии все още не достигаха най-високите стандарти на Човечеството, но под ръководството на „умните глави“ това можеше да се поправи за едно-две десетилетия. *Четирийсет години бях снижен до Господар на Десетки, а скоро ще бъда Господар на Десетки милиони.* И повече... Ако светът на Паяците наистина криеше ключовете към Висшата технология... Някой ден двамата с Томас Нау щяха да се върнат във Френк и Балакреа, за да завладеят и тях.

След три секунди картината се разпадна на дузина копия, после на две дузини.

— Какво...

— Предавателят току-що се натъкна на бойни припаси, Пастирю — обяснението на Рейнолт беше студено, почти подигравателно. — Почти двеста мобилни — ще закараме няколко в Далечния юг. — Тя изключи екрана и го погледна в очите. — Странно, че изведнъж толкова се заинтересувахте от подробностите по операцията, Пастирю.

Той усети как в него трепна старият гняв, предизвикан от нейната безочливост. Но гневът беше мек — не се отрази на дишането, да не говорим за зрението му. В отговор леко вдигна рамене. *Вече мога да се разбирам дори с Рейнолт.* Може би Томас Нау беше прав — той порастваше.

— Искам да видя как изглеждат тези същества в действителност. — Опознай робите си. Скоро щяха да изпържат сто милиона паяци, но някак трябваше да се научи да понася онези, които щяха да пощадят.

Малките шпиони безшумно се запускаха в дъга надолу, през един замръзнал пролив. Няколко продължаваха да се въртят, и Ритцер мърна облаци — поглед отгоре над... ураган? Двеста топчета, големи колкото палец. За следващите хиляда секунди всички те се изсипаха долу. Много — в дълбокия сняг, някои — по каменистата пустиня. Но имаше и попадения.

Няколко се приземиха върху някакво шосе, обляно в синята светлина на лампи. Един от изгледите представляваше покрити със сняг руини в далечината. Тежки, затворени коли трополяха по пътя. „Умната глава“ на Рейнолт размърда шпионите си и ги изкара на шосето. Опитваше се да ги качи на стоп. Един по един те престанаха да предават, след като ги сгазеха. Ритцер погледна през илюминатора.

— По-добре ще е това да свърши някаква работа, Анне. Останал ни е още само един мултипредавател.

Рейнолт не си направи труда да отговори. Ритцер се наведе и потупа нейния специалист по рамото.

— Е, ще можеш ли да вкараш някой от тях на закрито?

Имаше голям шанс изобщо да не получи отговор. Един фокусиран мозък в контролирана примка обикновено е недостижим. Но след миг „умната глава“ кимна.

— Сонда 132 се справя добре. Остават ми триста секунди високоскоростна връзка. Намираме се само на няколко метра от тази страна на климатичната врата. Сондата ще влезе вътре. — Човекът се наведе ниско над контролното табло. Започна да се клати напред-назад като вострастен любител, който си играе на играта с длан и око — както си и беше в известен смисъл. Една от картините се залюля нагоре-надолу, докато той се промъкваше с устройството между колите.

Брюхел погледна Рейнолт.

— Проклетото малко забавяне. Как можеш да очакваш да...

— Да управляваш преподавател по този начин не е най-лошото. Мелин — това беше „умната глава“-оператор — има много добра забавена координация. Основният ни проблем е оперирането в мрежите на Паяците. Можем да ровим за данни, но много скоро ще действаме в стегнати реални срокове. Десетсекундно обръщане трае по-дълго от някои прекъсвания в мрежата.

Докато тя говореше, грапавата повърхност на гума прелетя за миг покрай малката камера. Чрез някаква магическа интуиция на „умните глави“ Мелин бе лепнал устройството от страни на колата. Няколко секунди образът се въртя като луд, докато той синхронизира въртенето с визията. В стената пред тях се отвори врата и те преминаха през нея. Изминаха трийсет секунди. Стените като че се плъзгаха напред. Някакъв асансьор? Но ако информацията за мащаба беше вярна, тази стая бе по-голяма от тенискорт.

Секундите се изнизваха и Брюхел усети, че гледката го завладява. От години всичко, което получаваха от паяците, беше от втора ръка, минало през „умните глави“-преводачи на Рейнолт. Сигурно огромен процент от казаното бяха приказни измишльотини — прекалено милички бяха тези истории. На него му трябваша реални картини. Микросателитните оптични разузнавачи изпращаха някакви кадри, но изображението беше ужасно. Ритцер от няколко години си мислеше, че когато паяците най-сетне изобретят видеото с висока разделителна способност, ще получи добър образ. Но визуалната им психология беше прекалено различна. Сега около пет процента от военните предавания на паяците бяха ония картини с изключително качество на изображението, която Триксия Бонзол наричаше „видеомантия“. Без сложни интерпретации за човеците, те изглеждаха просто като цапаници. Брюхел би заподозрял силно, че това е стеганографско прикритие. Само дето преводачите доказаха на копоите на Кал, че това е най-невинно видео — твърде впечатляващо, ако си паяк.

Но сега, само след няколко секунди, той щеше най-после да види как изглеждат тези чудовища през човешки обектив.

Не се забелязваше никакво движение. Ако това беше асансьор, те се спускаха много надолу. Имаше смисъл, като се имаше предвид какъв е климатът на южния полюс.

— Ще изгубим ли сигнал?

Рейнолт не отговори веднага.

— Не зная. Мелин се опитва да вкара релета в асансьорната шахта. Повече се безпокоя да не го разкрият. Дори ако спусъците за стопяване сработят...

Брюхел се разсмя.

— Кого го е грижа? Не виждаш ли, Рейнолт? След няма и четири дни ще заграбим всичко!

— Съгласението започва да изпада в паника. Току-що уволниха висшестоящ началник. Имам данни от събранието, които показват, че Виктъри Смит сега подозира проникване в мрежата.

— Шефката на Разузнаването им? — новината сепна Брюхел за миг. Трябваше да е станало много скоро. Ала той продължи: — Остават им по-малко от четири дни. Какво ли могат да направят?

Погледът на Рейнолт бе по обичайному корав като камък.

— Могат да разчленят мрежата си, може би — изобщо да престанат да я използват. Това би ни спряло.

— Освен това ще им донесе загуба във войната със Сродниците.

— Да. Освен ако не могат да представят на Сродниците солидни доказателства за „Чудовищата от Космоса“.

Но, по дяволите, нямаше такава вероятност. Тази жена беше склонна да се вманиачава. Ритцер се усмихна срещу намръщената ѝ физиономия. *Разбира се. Нали такава те създадохме.*

Вратите на асансьора се отвориха. Сега камерата предаваше само по един кадър в секунда, с много лоша картина. По дяволите.

— Готово! — това беше тържествуващият възглас на Мелин.

— Закачил е релето.

Изведнъж картината стана бистра и отчетлива. Щом шпионинът изпълзя през вратата на асансьора, Мелин извърна очите му надолу към невероятно стръмно стълбище — всъщност по-скоро приличаше на подвижна стълба. Кой да знае какво представляваше това място — товарен гараж? Засега малката камера се спотайваше в ъглите и надничаше към паяците. Според данните за мащаба той забелязваше, че размерите на чудовищата са очакваните. Възрастен екземпляр стигаше на височина до хълбока на Брюхел. Създанията бяха налякали по пода, простиращ се далеч напред, също като в картините от библиотеката, получени преди Новия изгрев. Много малко приличаха на въображаемата картина, създадена от умните глави-

преводачи. Носеха ли дрехи? Не като хората. Чудовищата бяха обвити в нещо като знамена с копчета. Отстрани на мнозина от тях висяха огромни кошове. Движеха се с резки, зловещи движения, подобните им на остриета предни крайници разсичаха въздуха пред тях напред-назад. Тук се беше събрала цяла тълпа, хитиново-черна — освен зле съчетаните цветове на облеклото им. Главите им блестяха, сякаш инкрустирани с големи плоски скъпоценни камъни. Паешките очи. Що се отнася до паешките уста, тук преводачите бяха използвали точната дума: *паст*. Зъбата пропаст, оброчена от мънички щипци — това ли Бонзол и компания наричаха „ръцете, с които се хранят“? — тази паст сякаш бе обхваната от постоянни гърчове.

Събрани заедно, Паяците бяха по-голям кошмар, отколкото той си ги представяше — от онези, които мачкаш, мачкаш, мачкаш, а те прииждат ли прииждат. Ритцер вдъхна шумно. Имаше една-единствена успокояваща мисъл и тя беше, че ако всичко минеше както трябва, само след четири дни точно тези чудовища ще са мъртви.

За първи път от четирийсет години насам звезден кораб щеше да прелети през системата на Изчезващата. Полетът щеше да е много кратък, по-малко от два милиона километра — според цивилизованите стандарти, корабът едва ли не щеше да излети и веднага да акостира пак. Това беше почти всичко, на което бе способен който и да било от оцелелите звездни кораби.

Джау Ксин ръководеше подготовката за полет на „Невидимата ръка“. „Ръката“ открай време си беше портативното владение на Ритцер Брюхел, но Джау знаеше, че освен това е и единственият кораб, който през годините не беше разглобен изцяло за резервни части.

В дните преди да се качат техните „пътници“ Джау бе източил водорода от дестилационната инсталация на L1. Бяха само няколко хиляди тона — капчица в едномилонния капацитет на главните резервоари, но достатъчни, за да ги прехвърли през бездната между L1 света на Паяците.

Джау и Фам Тринли направиха последен преглед на „гърлото“ на кораба. Винаги беше странно да гледаш в двуметровата теснина. Тук от десетилетия горяха силите адови и носеха кораба на Чуенг Хо с трийсет процента светлинна скорост. Вътрешната повърхност беше

гладка до микрометър. Единственото доказателство за огненото му минало беше златно-сребърният фрактален орнамент, лъщящ на светлините на скафандрите им. Всъщност микромрежата от процесори зад тези стени насочваше полетата, но ако стената на гърлото се продънеше по време на път, и най-бързите процесори на света не можеха да ги спасят. Верен на формата, Тринли направи страшно педантичен лазернометричен преглед и накрая резултатите го изпълниха с презрение.

— На стената на порта има вдлъбнатина с дълбочина деветдесет микрона, но карай да върви! Нови вдлъбнатини няма. Тука можеш и да си издълбаеш името в стените, и пак няма да има значение за този полет. Какво планираш — към двеста Ксек с частично ускорение?

— Хм. Ще започнем с продължително леко изтласкване, но ракетният двигател ще се включи за хиляда секунди в малко повече от една гравитация — щяха да спрат чак ниско над океана. Всичко друго би осветило небето над Арахна по-ярко от слънцето и всеки паяк от отсамната страна на планетата щеше да го види.

Тринли махна с ръка — въздушен жест на отрицание.

— Не се тревожи. Много пъти съм поемал къде-къде по-големи рискове с полети вътре в звездна система. — Двамата изпълзяха откъм предната част на гърлото. Гладката повърхност се разширяваше и преминаваше в предните полеви проектори. През цялото време Тринли продължаваше с измишльотините си. Не, повечето истории можеше и да са верни, но присвоени от всички истински авантюристи, които старецът бе познавал някога. Тринли поназнайваше нещичко за корабните двигатели. Трагедията беше, че не разполагаха с никого, който да знае повече. Всички корабни механици на Чуенг Хо бяха избити в първоначалната битка, а последният механик-„умна глава“ на паството бе станал жертва на излезлия извън контрол вирус на „гнилия мозък“.

Излязоха от фунията на „Ръката“ и се изкачиха по кея до таксито. Тринли млъкна и се обърна.

— Джау, завиждам ти, мойто момче. Погледни кораба си! Почти милион тона нето тегло! Няма да стигнеш далече, но ще закараш „Ръката“ при съкровището и Клиентите, към които тя летя петдесет светлинни години, за да намери.

Джау проследи широкия му жест. С годините той бе разбрал, че театралниченето на Тринли беше прикритие... но понякога то се пресягаше и те хващаше за душата. „Невидимата ръка“ изглеждаше готова за полет — стотици и стотици метри изпъкнала обшивка, простиращи се в далечината. Оборудван, що се отнася до скоростта и обстановката, с върховите човешки постижения. А зад пръстените на кърмата — милион и половина километра по-нататък — висеше дискът на Арахна, блед и невзрачен. Първи контакт — *и аз ще бъда Главният пилот!* Джау би трябвало да се гордее...

Последният ден на Джау преди заминаването бе напрегнат, изпълнен със заключителни проверки и подсигуряване. Не разбра какви точно специалистите са приготвили Пастирите, но беше очевидно, че искат да манипулират интензивно мрежата на паяците без десетсекундното забавяне при операциите от L1. Беше разумно. Спасяването на Паяците от самите паяци щеше да включва някои невероятни измами, може би — превземането на всички системи за стратегически оръжия.

Тъкмо свършваше смяната, когато в малкия кабинет непосредствено до мостика на „Ръката“ се появи Кал Омо.

— Още една работа, Главни пилоте. — Невесела усмивка прорязва тясното лице на Омо. — Наречи я извънредна.

Взеха такси долу до канарата, но не до Хамърфест. Около дъгата на Диамант Едно, вграден в леда и диаманта, беше входът на L1-A. Още две таксита вече бяха акостирали до шлюза на арсенала.

— Изучавал си оръжейното оборудване на „Ръката“, нали, Главен пилот?

— Да. — Ксин бе изучил всичко по Ръката освен личните покои на Брюхел. — Но със сигурност един Чуенг Хо ще е по-запознат...

Омо поклати глава.

— Тази работа не е подходяща за Спекулант, дори не и за господин Тринли. — Отне им няколко секунди да минат през охраната на главния шлюз, но след като веднъж влязоха вътре, им се откри пряк път към оръжейната. Тук се сблъскаха с шума от монтажни машини и резачки. Тумбестите овоиди, строени покрай стените, бяха белязани с глифа за оръжие — древният символ на Чуенг Хо за ядрени бомби и

управляеми енергийни оръжия. Години наред клюките спекулираха с това колко точно е оцеляло на L1-A. Сега Джау го виждаше с очите си. Омо го поведе надолу по една движеща се пътечка покрай необозначени шкафове. По взаимно съгласие в L1-A нямаше камери. Освен това, тук беше единственото останало място в L1, където не използваха локализаторите на Чуенг Хо — автоматиката беше проста и надеждна. Минаха покрай Рей Цирет, който надзираваше банда „умни глави“, строящи нещо като катапулта.

— Повечето от тези оръжия ще преместим на „Невидимата ръка“, господин Ксин. През годините събирахме части и се опитвахме да сглобим възможно най-много преносими уреди. Направихме каквото можахме, но без нужните съоръжения това не е кой знае колко. — Той махна към едни неща, които изглеждаха като кръстоска на двигател на Чуенг Хо с тактическа ядрена ракета на Новородените. — Пребройте ги. Осемнайсет ракети с малък радиус на действие. В шкафовете са вътрешностите на дузина лазерни оръжия.

— Аз... не разбирам, сержант. Вие сте военен. Имате си специалисти. Каква нужда има...

— Един Главен пилот да се занимава с тия неща? — отново същата невесела усмивка. — За да спасим цивилизацията на Паяците, напълно възможно е да се наложи да използваме разни неща от „Невидимата ръка“, докато е на ниска орбита. Съгласуването на оборудването и действието ще бъде много важно за вашите пилоти. — Ксин кимна. Това донякъде му беше познато. Най-вероятно войната, която можеше да унищожи планетата, щеше да бъде предизвикана от настоящата криза на южния полюс на Паяците. След като пристигнат, те ще застават в позиция над това място на всеки петдесет и три стотици секунди и почти постоянно ще бъдат под прикритието на подребни плавателни съдове. Томас Нау вече беше съобщил за лазерите. Що се отнася до ядрените ракети... може би щяха да им помогнат да блъфират. Старши сержантът продължи нататък, като посочваше ограниченията във възможностите на всяко възстановено приспособление. Повечето оръжия представляваха оформени заряди — „умните глави“ на Омо ги бяха превърнали в груби екскавационни бомби.

— ... а на борда на „Ръката“ ще разполагаме и с повечето „умни глави“-специалисти по мрежата. Те ще ни осигуряват информация за

огневия контрол за нашите маневри. Може да ни се наложи да предприемем значителна промяна на орбитата в зависимост от мишената.

Омо говореше с ентузиазма на артилерист и бързо не остави на Джау никакъв изход. Една година Джау бе наблюдавал подготовката с все по-нарастващ страх. Имаше подробности, които не можеха да скрият от него. Но за всяка предателска възможност винаги се намираше и някакво разумно обяснение. Така ожесточено се бе вкопчвал в тези „разумни обяснения“. Те му позволяваха да запазва частица приличие — заради тях бе възможно да се смее с Рита, докато планираха какъв ли ще е светът на бъдещето — с Паяците и с децата, които двамата щяха да си родят.

Ужасът сигурно бе проличал по лицето на Джау. Омо прекъсна своя парад на кръвожадните разкрития и го погледна.

— Защо... — попита Джау.

— Ама защо трябва аз да ти го обяснявам? — Омо заби пръст в гърдите на Джау и го блъсна от лентата в стената. Пак го бодна с пръст. По лицето му бе изписано гневно възмущение. Справедливото възмущение на властите на Новородените, с които Джау бе израснал на Балакреа. — Всъщност не би трябвало да има нужда, нали? Но и ти си такъв, каквито са твърде много от нашето паство. Вътре си прогнил, превърнал си се в нещо като Спекулант. Другите можем да ги оставим да се помотаят още малко, но когато „Ръката“ се установи на ниска орбита, на нас ни трябва твоето интелигентно и незабавно подчинение. — Омо го бодна още веднъж. — Сега разбра ли?

— Д-д-да. Да! — *О, Рита! Ние винаги ще сме част от Новородените!*

48.

Повече от сто „умни глави“ напусаха Купола на Хамърфест. Какъвто си беше гениален, Тръд Силипан бе предвидил прехвърлянето да стане наведнъж. Когато Езр се отправи към каютата на Триксия, той плуваше срещу човешкото течение. Фокусираните ги подкарваха на групи по четири-петима. Първо — по тесните капилярни коридори, водещи към стаичките им, после — по големите, водещи към главните, и най-сетне — в основните артерии. Пазачите действаха внимателно, но маневрата беше трудна.

Езр се дръпна назад в една ремонтна ниша — малък водовъртеж сред потока. Покрай него минаваха хора, които не беше виждал от години. Това бяха специалисти от Чуенг Хо и Триланд, фокусирани веднага след нападението, също като Триксия. Неколцина от пазачите бяха приятели на надзираваните от тях фокусирани. По време на Бденията те посещаваха изгубените. Отначало имаше много такива хора. Но годините минаваха и надеждата угасваше. Може би някой ден... Нау беше обещал да ги освободят. Междувременно „умните глави“ като че изобщо не ги беше грижа — за тях едно такова посещение беше почти досадно. Само редки глупаци продължиха да ги навещават години наред.

Езр никога не беше виждал толкова много „умни глави“ на едно място. Вентилацията в коридора не беше толкова добра, колкото в малките каюти — вонеше силно на некъпани тела. Анне поддържаше собствеността на Пастира здрава — но това не означаваше, че са чистички и хубави.

Бил Фуонг се беше вкопчил в една стенна опора и насочваше хората си. Повечето екипи имаха обща специалност. Вин дочу откъслеци от оживени разговори. Можеше ли да ги е грижа за онова, което бяха намислили на света на Паяците?... Но не, това беше нетърпение, разсеяност и технически жаргон. Една по-възрастна жена — от хакерите на протоколите в мрежата — бутна пазача си и му заговори пряко:

— Кога, значи? — гласът ѝ беше писклив. — Кога се връщаме на работа?

Един от членовете на нейния екип изкрещя нещо като „Да, временната памет е изхабена!“ и се приближи до пазача от другата страна. Далеч от пултовете си горките създания се побъркваха. Целият екип се разкрещя на пазача. Групата бе ядрото на все по-разрастващ се тромб в потока. Изведнъж Езр осъзна, че наистина е възможно да се случи нещо като бунт на робите — ако им се отнеме работата! Шефът на екипа на Новородените явно осъзна опасността. Той се изтегли назад и дръпна здраво зашеметителните ремъци на двете „умни глави“, които вдигаха най-силна врява. Те се загърчиха в спазми, после омекнаха. Лишени от център, оплакванията на другите утихнаха до разсеяна раздразнителност.

Бил Фуонг пристигна, за да успокои последния от „умните глави“-бойци. Запази си малко цупене и за шефа на екипа.

— Има още двама за препрограмиране. — Шефът на екипа избърса кръвта от бузата си и го погледна:

— Кажи го на Тръд. — Той грабна ремъците и издърпа изпадналите в безсъзнание „умни глави“ нататък при другарите им. Тълпата се раздвижи и само след няколко секунди пътят пред Вин се разчисти до края на коридора.

Преводачите не заминаваха с „Невидимата ръка“. В техния сектор от Купола трябваше да е спокойно. Но когато Езр пристигна, откри вратите на каютите отворени, а хората бяха задръстили капилярния коридор. Той се промъкна покрай суетящите се, вряскащи „умни глави“. От Триксия нямаше и следа. Но няколко метра по-нагоре се натъкна на Рита Лиао, която идваше от другата посока.

— Рита! Къде са пазачите?

Лиао вдигна раздразнено ръце.

— Заети другаде, разбира се! А сега някакъв идиот отворил вратите на преводачите! — Тръд наистина беше надминал себе си, макар най-вероятно това да беше само лоша реакция. По ирония преводачите — които се предполагаше, че няма да ходят никъде — никога не бяха чувствали порив да напуснат килиите си, а сега шумно настояваха за указания: „Искаме да отидем на Арахна!“, „Искаме да се

включим непосредствено!“. Къде беше Триксия? Езр чу, че откъм горния ъгъл крясъците се усилиха. Тръгна по разклонението — и ето я и нея, заедно с останалите преводачи. Изглеждаше ужасно объркана — никак не беше свикнала със света извън килията си. Но като че го позна.

— Млъкнете! Млъкнете! — кресна тя и врявата утихна. Погледна неразбиращо Езр.

— Номер Четири, кога заминаваме за Арахна?

Номер Четири?

— Ъъ... скоро, Триксия. Но не с този рейс, не с „Невидимата ръка“.

— Защо не? Десетсекундното забавяне ме дразни!

— Засега вашият Пастир иска да сте наблизко. — Всъщност това беше официалната версия: на близка орбита около Арахна са нужни само по-низши мрежови функции. Фам и Езр знаеха друго, по-мрачно обяснение. Нау искаше на „Ръката“ да има възможно най-малко хора, докато корабът изпълнява истинската си мисия.

— Ще заминете, когато вече няма опасност, Триксия. Обещавам. — Той протегна ръка към нея. Триксия не се дръпна, но се вкопчи здраво в една дръжка на стената — съпротивляваше се на всеки опит да я замъкнат обратно в килията.

Езр погледна през рамо към Рита Лиао.

— Какво да правим?

— Почакай — тя докосна ухото си и се заслуша. — Фуонг и Силипан ще дойдат, за да ги натикат обратно в дупките им веднага щом натоварят другите на „Ръката“.

Господи, това можеше да отнеме доста време. Междувременно в лабиринта на Купола щяха да вилнеят двацет преводача. Той леко потупа Триксия по ръката.

— Да вървим в стаята ти, Триксия. Виж сега, колкото по-дълго стоиш тук, толкова повече губиш връзка. Бас ловя, че си оставила очилата в стаята си. Можеш да ги използваш, за да зададеш на флотата своите въпроси. — Триксия вероятно не бе ги взела, защото връзката им с мрежата беше прекъсната. Но на този етап той просто се опитваше да издава разумни звуци.

Триксия отскачаше от дръжка на дръжка, изпълнена с нерешителност. Оттласна се рязко покрай него и прелетя по долното

отклонение, което водеше към стаичката ѝ. Езр я последва.

Каютата реагира на присъствието ѝ — светлините спаднаха до обичайното мъждукане. Тя грабна очилата, а Езр се настрои към тях. Връзката не се беше разпаднала съвсем. Езр видя обичайните картини и петна от текст — картината не беше много оживена, но затова пък близка. Очите на Триксия се стрелкаха от екран към екран. Пръстите ѝ трополяха по старата клавиатура, но като забрави да се свърже с информационната служба на флотата. Единствено гледката на работното ѝ пространство я върна в центъра на нейния Фокус. Отвори се нов текстов прозорец. Графичните глупости по него се носеха толкова бързо, че това сигурно представляше паешка реч — някакво радиопредаване или, като се има предвид сегашното положение, изявление на военните.

— Просто не мога да понасям забавянето. Не е честно.

Отново продължително мълчание. Тя отвори друг текстов екран. Картините наоколо затрепкаха в поредица от цветове — един от видеоформатите на паяците. Все още не изглеждаше като истинска картина, но гледката му беше позната — достатъчно често беше виждал това в стаичката на Триксия. Беше комерсиалното новинарско предаване на Паяците, което тя ежедневно превеждаше.

— Грешат. Генерал Смит ще отиде в Далечния Юг вместо Краля — все още беше напрегната, но сега се дължеше на нейната обичайна фокусирана вгълбеност.

Няколко секунди по-късно Рита Лиао надникна в стаята. Езр се обърна и забеляза тихото изумление по лицето ѝ.

— Ти си магьосник, Езр. Как успя да успокоиш всички?

— Аз... предполагам, че Триксия просто ми има доверие. — Това беше съкровена надежда, изказана като скромно предположение.

Рита измъкна глава от стаята, за да огледа нагоре и надолу по коридора.

— Да. Но знаеш ли какво стана, като я върна на работа? Всички останали просто тихомълком се прибраха по стаите си. Тези типове, преводачите, притежават по-голяма контролна функционалност от военните „умни глави“. Трябва ти само да убедиш алфа-члена и всички се равняват по него. — Тя се усмихна. — Но това май сме го виждали и преди — начинът, по който преводачите могат да контролират редовните „умни глави“. Те са си истински ключови компоненти.

— Триксия е личност! — *Всички фокусирани са хора, проклета поробителко!*

— Знам, Езр, съжалявам. Разбирам, наистина... Триксия и останалите преводачи наистина изглеждат по-различни. Трябва да си доста особен, за да превеждаш от естествени езици. От всички — от всички фокусирани, преводачите като че са най-близо до истинските хора... Виж, аз ще се погрижа да сложа всичко в ред и ще докладвам на Бил Фуонг, че положението е под контрол.

— Добре — отвърна Езр сковано.

Рита излезе от стаята. Вратата на килията се затвори. След миг той чу как в коридора останалите врати се захлопват шумно.

Триксия седеше прегърбена над клавиатурата — не беше чула ни дума от току-що казаното. Езр я погледа — мислеше за бъдещето ѝ, за това как най-накрая щеше да я спаси. Дори и след четирийсет години спотайване преводачите не можеха да се преструват, че комуникират в реално време с Паяците. Томас Нау нямаше да получи никаква изгода, ако закара преводачите си на Арахна... все още. След като завладееше този свят, Триксия и останалите щяха да бъдат гласът на завоевателя.

Но това време нямаше да дойде. Планът на Фам и Езр също се осъществяваше по програма. С изключение на няколко стари системи и електромеханични помощни устройства, локализаторите на Чуенг Хо можеха да добият тотален контрол. Най-сетне Фам и Езр вървяха към истински саботаж — най-важно бе да се прекъсне безжичната енергия на Хамърфест. Този ключ беше почти чисто механична връзка, имунизирана срещу всякакви тънкости. Но Фам разполагаше и с още едно приложение на локализаторите — истински чакъл. През последните няколко Мсек те бяха натрупали пластове чакъл близо до ключа и осъществиха подобен саботаж в другите стари системи и на борда на „Невидимата ръка“. Последните сто секунди рискът щеше да е крещящ. Този номер можеха да пробват само веднъж, когато Нау и бандата му бяха твърде заети с установяването на собствената си власт.

Ако саботажът сработеше — когато сработеше — локализаторите на Чуенг Хо щяха да поемат властта. *И ще дойде нашето време.*

49.

Хрункнер Юнърбай прекарваше много време в Териториалното командване, което по същество беше главната база на неговите строителни операции. Може би десет пъти годишно той посещаваше светая светих на Разузнаването на Съглашението. Всеки ден разговаряше по електронната поща с генерал Смит. Виждаше я на събранията на щаба. Срещата им в Калорика — вече бяха изминали пет години оттогава — не беше сърдечна, но поне честно споделиха безпокойството си. Но за седемнайсет години... през цялото това време, откакто Гокна почина... той никога не бе попадал в личния кабинет на генерала.

Генералът имаше нов помощник — млад човек, роден извън фазата. Хрункнер почти не го забеляза. Пристъпи в тишината на шефската „бърлога“. Мястото си беше все така голямо, каквото си го спомняше, с отворени многоетажни кътчета и изолирани стойки. За момента, изглежда, беше сам. Преди Смит тук бе кабинетът на Стрът Грийнвал. От цели две поколения преди него това беше най-скришното убежище на шефа на разузнаването. Предишните му обитатели надали биха го познали сега. Имаше повече комуникационно и компютърно оборудване дори и от кабинета на Шерк в Принстън. Едната стена на стаята представляваше огромен екран, също толкова сложен, колкото и видеомантията. В момента излъчваше картина от горната камера: Кралският водопад бе замръзнал преди повече от две години. Виждаше долината чак до горния ѝ край. Хълмовете бяха голи и студени. По височините имаше скреж от въглероден двуокис. Но наблизо... цветовете отвъд червения цвят на спектъра се процеждаха от сградите и сияеха ярко в изгорелите газове от уличното движение. Известно време Хрунк само наблюдаваше и си мислеше какво ли е представлявал този пейзаж едва преди поколение, пет години след настъпването на последния Мрак. По дяволите, дотогава вече щяха да са изоставили тази стая. Хората на Грийнвал щяха вече да са се заврели в малката пещера на командването, да дишат спарен въздух и да се чудят дали Хрунк и Шерк ще оцелеят в подводните си дълбини. Още няколко дни, и

Грийнвал щеше да прекрати операцията, а Великата война — да замръзне в собствения си мъртвешки сън.

Но в това поколение ние просто продължаваме напред към най-ужасната война на всички времена.

Забеляза как зад гърба му генералът тихичко влезе в стаята.

— Сержант, седнете, моля. — Смит посочи седалката пред бюрото си. Юнърбай откъсна вниманието си от гледката и седна. Бюрото на Смит под формата на буквата U бе затрупано от дебели папки с доклади и пет-шест малки екрани за четене, три от които светеха. Два показваха абстрактни орнаменти, подобни на картините, в които бе потънал Шерканер. *Значи, тя продължава да му угажда.*

Усмивката на генерала като че беше напрегната, принудена, и затова може би беше искрена.

— Наричам ви сержант. Ама че измислен чин. Но... благодаря ви, че дойдохте.

— Разбира се, госпожо. — *Защо ли ме извика тук долу?* Може би налудничавият му план за североизток имаше шанс. Може би...

— Виждали ли сте предложенията ми за екскавационни работи, генерале? С ядрени експлозивни можем да изкопаем укрепените пещери, и то бързо. Североизточните шисти ще са идеални. Дайте ми бомбите и след сто дни ще мога да предпазя по-голямата част от земеделието и хората там. — Думите просто се изтърсиха навън. Разходите можеха да са невероятни, извън възможностите на Короната за свободно финансиране. Щеше да се наложи генералът да вземе спешни мерки, със или без съгласието на правителството. И дори и тогава не можеше да подсигури щастлив край. Но ако — и когато — войната започнеше, това можеше да спаси милиони.

Виктъри Смит вдигна внимателно ръка.

— Хрунк, не разполагаме със сто дни. По един или друг начин очаквам до три дни нещата да се подредят. — Тя посочи един от малките екрани. — Току-що получих съобщение, че Преподобната Педуре ще присъства лично в Далечния Юг, за да контролира положението.

— Да върви по дяволите. Ако Далечния Юг започне атака, и тя ще се изпържи.

— Тъкмо затова вероятно ние ще сме в безопасност, докато тя си тръгне.

— Чух слухове, госпожо. Нашето външно разузнаване е пратено на боклука? Тракт е бил разжалван? — Историите се раздухваха все повече и повече. Съществуваха ужасни подозрения за агенти на Сродниците в самото сърце на Разузнаването. Използваха се най-сложни шифри за най-рутинните предавания. Там, където врагът не бе успял с преки заплахи, можеше да спечели просто заради паниката и объркването, царящи навсякъде. — Главата на Смит се люшна сърдито.

— Точно така. Надхитриха ни в маневрите на Юг. Но все още имаме придобивки там... хора, които зависеха от мен... Хора, които аз разочаровах. — Това, последното, почти не се чу и Хрунк се съмняваше дали е предназначено за него. Тя се умълча за миг, после се изправи. — Вие сте нещо като спец по субструктурата на Далечния Юг, нали така, сержант?

— Аз я проектирах. Надзиравах по-голямата част от строителството. — И то по времето, когато Югът и Съглашението бяха във възможно най-приятелски отношения между две различни национални държави.

Генералът се заклати напред-назад на стойката. Ръцете ѝ трепереха.

— Сержант... Дори и сега не мога да ви гледам. Мисля, че го знаете.

Хрунк сведе глава. *Знам. О, да.*

— Но за простите неща ви се доверявам. И о, колко сте ми нужен, кълна се в Дълбините! Една заповед би била безсмислена... но ще ми помогнете ли в Далечния Юг? — Думите сякаш се изтръгваха от нея.

Иска ли питане? Хрункнер вдигна ръце.

— Разбира се.

Очевидно бързият отговор не бе очакван. Смит се раздърдори на секундата.

— Разбирате ли? Това ще ви изложи на риск, ще бъдете под мое лично ръководство.

— Да, да. Винаги съм искал да помогна. — *Винаги съм искал да поправа нещата.*

Генералът продължи да се вглежда в него. После заговори:

— Благодаря, сержант — тя набра нещо на клавиатурата. — Тим Даунинг — новият млад помощник? — по-късно ще ви донесе подробния анализ. Казано накратко, има една-единствена причина Педуре да пристигне в Далечния Юг — нещата там не са предрешени. Тя не е успяла да хване в капана всички хора на ключови позиции. Някои членове на Парламента на Южната земя ме помолиха да отида там и да говоря.

— Но... според мен това е работа на Краля.

— Да. Изглежда през този нов Период на мрака ред традиции ще бъдат нарушени.

— Не можете да заминете, госпожо. — Някъде в подсъзнанието му нещичко злорадстваше заради това нарушение на военния етикет.

— Не сте единственият, който ми дава такъв съвет... Последното нещо, което ми каза Стрът Грийнвал — на не повече от двеста метра от мястото, където седим сега — беше нещо подобно. — Тя млъкна, унесена в спомени. — Смешна работа. Стрът беше разбрал толкова много неща. Знаеше, че ще свърша на неговото място. Знаеше, че ще има изкушения да изляза на бойното поле. Онези първи десетилетия на Периода на светлината имаше дузина възможности, когато знаех, че мога да оправя нещата — дори и да спася живота на хора — ако просто изляза и сама направя нужното. Но съветът на Грийнвал беше по-скоро заповед и аз го последвах... и отново доживях до битка. — Тя се изсмя рязко и вниманието ѝ отново се върна към настоящето. — А сега вече съм порядъчно възрастна дама, оплетена в паяжина от измами. И най-сетне е време да наруша правилото на Стрът.

— Госпожо, съветът на генерал Грийнвал е правилен както винаги. Вашето място е тук.

— Аз... аз позволих тази каша да се забърка. Решението беше мое — решение, взето по необходимост. Но ако сега замина за Далечния Юг, има шанс да спася нечий живот.

— Ала ако се провалите, ще умрете и със сигурност ще загубите!

— Не, ако умра, ще се пролее повече кръв, ала все пак ще надделеem. — Тя затвори екраните на бюрото си. — Тръгваме след три часа, от Четвърта куриерска площадка. Бъдете там. — Хрункнер едва не изпищя от тревога.

— Поне вземете специална охрана. Младата Виктъри и...

— Екипът Лайтхил? — по лицето ѝ се изписа мимолетна усмивка. — Славата им се е разнесла, а?

Хрункнер не се сдържа и се усмихна в отговор.

— Д-да. Никой не знае какво точно са намислили... Но и те изглеждат също толкова смахнати, колкото ние винаги сме били. Разправяха се разни истории. Едни добри, други — лоши, всичките до една — налудничави.

— Всъщност вие не ги мразите наистина, нали, Хрунк? — В гласа ѝ се долавяше почуда. Смит продължи. — Те имат други, по-важни задачи през идните седемдесет и пет часа... Ние с Шерканер създадохме настоящото положение по съзнателен избор, в продължение на много години. Знаехме какви са рисковете. Сега е време за отплата. — За първи път спомена Шерканер, откакто Хрунк бе влязъл в стаята. Сътрудничеството, довело ги до толкова далеч, се бе разпаднало и сега генералът разполагаше единствено със себе си. Въпросът беше безсмислен, но се налагаше да го зададе.

— Говорихте ли с Шерк за това? Какво прави той?

Смит мълчеше, но погледът ѝ бе непроницаем. После каза:

— Всичко, което е по силите му, сержант. Всичко, което е по силите му.

Нощта беше ясна дори и според критериите на Рая. Обрет Нетеринг обикаляше внимателно кулата, извисяваща се на най-високата точка на острова и проверяваше оборудването за сесията довечера. Отоплените му клин и дреха не бяха особено обемни, но ако въздухоотоплителят му се повредеше или прекъсна кабела, влачещ се подире му... Е, когато каза на помощника си, че ръка, крак или бял дроб могат да измръзнат за някакви си минути, изобщо не го излъга. Пет години бяха изминали от началото на Мрака. Зачуди се дали дори по време на Великата война е имало будни хора толкова късно.

Нетеринг се спря и прекъсна огледа. В края на краищата, беше изпреварил малко разписанието. Стоеше в студената неподвижност и оглеждаше своята специалност — небесата. Преди двацет години, когато току-що започваше в Принстън, Нетеринг искаше да стане геолог. Геологията беше науката-баща на всички науки, а за неговото поколение беше по-важна от всякога — с всичките тези

мегаекскавационни работи и усърдното копаене в мините. От друга страна, астрономията беше царството на маргиналите и откачалките. Естествената ориентация на разумните хора трябваше да е надолу — към планиране на най-сигурното убежище, в което да преживеят следващия Мрак. Какво ли имаше за гледане в небето? Разбира се — Слънцето, източникът на целия живот и на всички проблеми. Но отвъд него нищо не се променяше. Звездите бяха дребнички, неизменни нещица, съвсем различни и от слънцето, и от всичко друго, към което би могъл да се обърне човек.

После, във втори курс, Нетеринг срещна стария Шерканер Ъндърхил и животът му се промени завинаги — макар и в това той да не бе единствен. Във втори курс учеха десет хиляди студенти — и все пак Ъндърхил успяваше някак си да заинтригува отделни индивиди. Или може би обратното: този учен беше такъв ослепителен източник на щури идеи, че определен вид студенти се тълпяха около него като нощни пеперуди около пламък. Ъндърхил твърдеше, че цялата математика и физика са пострадали от това, че никой не разбира нито простотата на планетната орбита около слънцето, нито движенията, свойствени на звездите. Ако имаше дори още *една-единствена* планета, с която да си правим мисловни упражнения — тогава диференциалното и интегралното смятане щяха да бъдат измислени преди десет поколения, а не преди две. А бясната експлозия на технологията от това поколение щеше да се разпредели по-спокойно по многобройните цикли на Светлина и Мрак.

Разбира се, твърденията на Ъндърхил за науката не бяха съвсем оригинални. Преди пет поколения с изобретяването на телескопа бинарната звездна астрономия бе революционизирала разбиранията за времето на Паяците. Но Ъндърхил обедини старите идеи по великолепно нови начини! Младият Нетеринг все повече и повече се отдалечаваше от сигурната, разумна геология и най-накрая Бездната Горе стана неговата любов. Колкото повече проумяваш какво всъщност представляват звездите, толкова повече разбираш каква трябва да бъде вселената в действителност. И днес в небето се виждаха всички цветове, ако знаеш къде да погледнеш и с какви инструменти. Тук, на Райския, остров, далечното червено на звездите сияеше по-ярко, отколкото навсякъде другаде по света. С големите телескопи, които се строяха в днешно време, и сухата неподвижност на горните слоеве на

атмосферата понякога му се струваше, че погледът му може да достигне чак до края на вселената.

Хм? Ниско над североизточния хоризонт едно тясно перо от сияние се разливаше на юг. Над Северно море имаше постоянна вълна от магнетизъм, но когато Мракът вече бе навършил пет години, зора изгряваше много рядко. Долу в Райския град, колкото туристи бяха останали, вероятно охкаха и ахкаха пред гледката. За Обрет Нетеринг това беше просто неочаквано затруднение. Погледа още секунда — започваше да се чуди. Светлината беше ужасно кохерентна, особено в северния край, където почти се съсредоточаваше в една точка. Хм. Ако това сияние наистина провалеше сеанса тази вечер, може би просто трябваше да изстрелят телескопа „далечна синева“ и да го огледат по-отблизо. Щастлива случайност и тъй нататък.

Нетеринг обърна гръб на парапета и се отправи към стълбището. Нещо затряска и затропа силно, сякаш войска от сто бойци се изкачваше по стъпалата — но по-скоро бяха Шепри Трипър и походните му ботуши. Още миг, и помощникът му изскочи на открито. Шепри беше само на петнайсет години — горе-долу пределната възраст за дете, родено извън фазата. Имаше време, когато Нетеринг не можеше да си представи дори да разговаря, да не говорим — да работи с подобна мерзка твар. Това беше другото, което се промени за него в Принстън. Сега — ами, Шепри беше още дете, толкова много неща му бяха неизвестни. Но в неговия ентузиазъм имаше нещо непоколебимо силно. Нетеринг се зачуди колко ли години проучвания са отишли напразно в края на Годините на чезнещото слънце заради това, че най-младите изследователи вече са навлизили в средната възраст, създавали са семейства и са били твърде отегчени, че да привнесат в работата си някаква доза енергия.

— Доктор Нетеринг! — отоплителят заглушаваше гласа на Шепри. Момчето се задъхваше и губеше всичкото време, което бе спечелило с тичането по стълбите. — Голяма неприятност! Загубих радиовръзката със Северната точка — пет мили по-нататък, другият край на интерферометъра. — Целият вълнов диапазон пращи от статично електричество!

Значи нищо не оставаше от плановете му за тази вечер.

— Обади ли се на Сам по подземната линия? Какво... — той млъкна. Бавно бе започнал да осъзнава думите на Шепри. *Статично*

електричество по целия вълнов диапазон. Зад него странният „шип“ на сиянието се движеше неотклонно на юг. Раздразнението тихомълком се претопи в страх. Обрет Нетеринг знаеше — светът се люлее на ръба на война. Всеки го знаеше. Цивилизацията можеше да бъде унищожена за броени часове, започнеха ли да падат бомби. Дори и такива затънтени кътчета като Райския остров вероятно не бяха в безопасност. *Ами тази светлина?* Сега тя избледняваше, яркото острие изчезна. Ядрена бомба, избухнала в магнитното поле, можеше да прилича на сиянието на зората, но със сигурност не толкова асиметрично и с толкова продължително време на издигане. Хммм. Или пък може би някакви физици-хитреци бяха построили нещо по-фино от проста ядрена бомба. Любопитство и ужас се бореха в ума на Нетеринг.

Той се обърна и задърпа Шепри обратно към стълбището. *Побавно.* Колко пъти беше давал този съвет на хлапето?

— Стъпка по стъпка, Шепри, и внимавай кабелът ти да не се закачи за нещо. Включваме ли радарната система довечера?

— Дд-да. — Тежките ботуши на Шепри трополяха по стълбите по петите му. — Но сигурно ще улавя само шум.

— Може би. — Отскачащи от следи от йонизация микровълни, това беше един от по-малките проекти под ръководството на Нетеринг и Трипър. Почти всички отражения можеха да се припишат на вълново замърсяване от спътниците, но горе-долу на всяка година забелязваха нещо, което не можеха да обяснят, някаква мистерия на Великата пустош. Нетеринг беше почти готов с научноизследователска статия по въпроса. После проклетите рецензенти — вездесъщият Т. Лърксалот — започнаха своя собствена програма и не приеха изводите му. Тази вечер щяха да използват друго приложение на системата. Заостреният край на странното сияние — ами ако беше физически обект?

— Шепри, още ли сме в мрежата? — тяхната високочестотна връзка беше оптично влакно, опънато през океанския лед. Нетеринг имаше намерение да използва суперкомпютрите на континента за насочване на курса тази вечер.

— Ще проверя.

Нетеринг се засмя.

— Може да се окаже, че имаме да покажем на Принстън нещо интересно! — той включи екрана на радара и започна да сканира.

Природата или Войната им говореше тази вечер? И в двата случая посланието беше важно.

50.

Сега летенето караше Хрункнер Юнърбай да се чувства много стар. Спомняше си времето, когато мотори с бутала въртяха дървени витла, а крилата бяха от плат, опънат върху летви.

А въздухоплавателният съд на Виктъри Смит не беше обикновен административен джет. Летяха на височина почти сто хиляди фута и се движеха на юг със скорост, тройно по-голяма от звуковата. Двата мотора бяха почти безшумни — издаваха само висок, тънък тон, който сякаш се забиваше в червата ти. Навън светлината на слънцето и звездите, взети заедно, беше ярка колкото да различаваш цветовете на облаците долу. Слой след слой, те обвиваха света. На тази височина дори и най-високите облаци изглеждаха ниско надвиснали. Тук-там във въздуха зейваха каньони и се мяркаха ледове и снегове. Още няколко минути, и щяха да стигнат Южните проливи и да излязат от въздушното пространство на Съглашението. Офицерът по комуникациите на полета каза, че ги обкръжава ескадрила от бойни летателни апарати на Съглашението, която ще ги придружи чак до летището на посолството в Далечния юг. Единственото доказателство за това твърдение, което Юнърбай видя, беше проблясъкът, появяващ се от време на време в небето над тях. Той въздъхна. Както всички важни неща в днешно време, те се движеха твърде бързо и твърде далеч, че да бъдат видени от простосмъртните.

Личният летателен апарат на генерал Смит всъщност беше свръхзвук разубавителен бомбардировач от онези, които се превърнаха в отживелица с появата на спътниците. „Въздушната отбрана буквално ни го подари — бе отбелязала Смит, когато се качиха на борда. — Всичко това ще е боклук, когато въздухът започне да замръзва“.

Тогава вече щеше да съществува цяла нова транспортна индустрия. Може би балистични ракети? Антигравитационни кораби? Сигурно нямаше значение. Ако сегашната им мисия не успееше, можеше изобщо да не съществува никаква индустрия — само безкрайни битки сред развалините.

Центърът на фюзелажа бе зает от рафтове и рафтове, отрупани с компютърно и комуникационно оборудване. Юнърбай видя лазерните и микровълновите устройства, когато се качиха на борда. Полетните техники бяха свързани с военната мрежа на Съглашението с почти толкова сигурна връзка, все едно се намираха в Териториалното командване. На този полет нямаше стюарди. Юнърбай и генерал Смит бяха завързани на малки седалки, които след първите два часа започнаха да им се струват страшно твърди. И все пак вероятно той се чувстваше по-удобно, отколкото бойците, увиснали в мрежи в дъното на кораба. Отряд от десет души — само толкова бяха телохранителите на генерала.

Виктъри Смит беше мълчалива и потънала в работа. Помощникът ѝ Тим Даунинг бе натоварил на борда цялото компютърно оборудване — тежки, неудобни сандъци, които сигурно бяха или много мощни, или с много добра защита, или много остарели. Последните три часа тя бе прекарала сред половин дузина екрани — мъждукащата им светлина се отразяваше в очите ѝ. Хрункнер се чудеше какво ли вижда. Военните ѝ мрежи в съчетание с всички отворени мрежи сигурно ѝ предоставяха почти божествена гледка.

Екранът на Юнърбай показваше последния доклад за подземното строителство в Далечния юг. Известна част от него бяха лъжи — но той знаеше достатъчно за първоначалните планове, че да се досети за истината. За кой ли път се принуди да насочи вниманието си обратно към четивото. Странно — когато беше млад, по времето на Великата война, той умееше да се съсредоточава също като генерала сега. Но днес умът му постоянно се отнасяше напред, към ситуацията и катастрофата, която не виждаше никакъв начин да заобиколят.

Вече се носеха над Проливите. От тази височина нацепеният морски лед приличаше на сложна мозайка от пукнатини.

Един от комуникационните техники се провикна:

— Леле! Видяхте ли?

Хрункнер не беше видял съвсем нищичко.

— Да! Все още съм горе. Провери го.

— Тъй вярно!

Техниците, покачени на стойките си пред Юнърбай, се наведоха над компютрите, зачукаха и зачовъркаха по клавиатурите. Около тях

заблещукаха светлини, но Юнърбай не можеше да прочете думите по техните екрани — а нямаше кой знае какъв опит с форматирането.

Видя, че зад него Виктъри Смит се е надигнала на стойката си и гледа напрегнато. Очевидно нейният пулт не беше свързан с тези на техниците. Хм. Толкова за „божествения изглед“, който си представяше.

След малко тя вдигна ръка и даде знак на един от тях. Той ѝ подвигна:

— Май някой си играе ядрени игрички, госпожо.

— Хм — отвърна Смит. Екранът на Юнърбай дори не беше трепнал.

— Беше много далече, вероятно над Северно море. Ще ви отворя допълнителен прозорец.

— И на сержант Юнърбай също, моля.

— Да, госпожо. — Докладът от Далечния юг пред Хрункнер изведнъж се смени с карта на Северното крайбрежие. Цветни контури се разширяваха концентрично около точка дванайсет, на сто километра североизточно от Райския остров. Да, старото депо за презареждане на тийфърите, безполезна буца морска скала, освен когато не искаш да прехвърляш войски през леда. Наистина беше далече от мястото, където се намираха сега — почти на другия край на света.

— Само един взрив ли? — попита Смит.

— Да, много нависоко. Пулсираща атака... само дето не е било повече от мегатон. Съставяме тази карта въз основа на данни от спътниците и наземен анализ от северния бряг и Принстън. — Върху картината се изписаха значения на символи, библиографически насоки към сайтове в мрежата, предоставящи данни за анализа. Ха! Имаше дори доклад на очевидец от Райския остров — от академична обсерватория, според кода.

— Какво изгубихме?

— Няма военни загуби, госпожо. Два търговски спътника са се изключили от мрежата, но това може да е временно. Ударът беше съвсем лек.

Ами сега? *Изпитание? Предупреждение?* Юнърбай се вторачи в екрана.

Джау Ксин бе идвал тук преди по-малко от година, но тогава беше с шестместен катер — промъкнаха се дотам и обратно за по-малко от ден. Днес той управляваше пилотирането на „Невидимата ръка“, звезден кораб, тежащ един милион тона.

Това бе истинското нашествие на завоевателите — макар и окупаторите да бяха подлъгани да се мислят за спасители. Ритцер Брюхел седеше до Джау в някогашното кресло на капитана на Търговците. Пастирът изливаше безкраен поток от банални заповеди — човек би си помислил, че сам се опитва да командва полета. Сега висяха над северния полюс на Арахна — движеха се по ръба на атмосферата. Намалиха скоростта с едно-единствено мощно включване на двигателя, почти хиляда секунди за малко повече от едно G. Това стана над открития океан, далеч от населените центрове на Паяците, но сигурно беше невероятно живописна гледка за онези, които са го забелязали. Джау виждаше как сиянието се отразява в ледовете и снеговете долу.

Брюхел наблюдаваше ширещата се пред тях ледена пустош. Чертите му бяха пронизани от някакво напрегнато чувство. Отвращение, задето вижда толкова много безполезна на вид площ? Триумф, задето е пристигнал на света, който щяха да владеят съвместно? Вероятно и двете. Тук, на мостика, и триумфът, и яростното напрежение се промъкваха в тона му, понякога дори в думите му. На L1 Томас Нау може би все още поддържаше измамата, но тук Ритцер Брюхел постепенно се отърсваше от своята сдържаност. Джау беше виждал коридорите, водещи към личните му покои. Стените представляваха непрекъснат вихър от розово — някак си тежко, заплашително чувствено. По тези коридори не се провеждаха никакви събрания на щаба. По пътя от L1 насам чу Брюхел да се хвали пред ефрейтор Анланд за специалното лакомство, което щял да извади от фризера, за да отпразнуват предстоящата победа. *Не, дори не си помисляй за това. Вече знаеш твърде много.*

Гласовете на пилотите се обадиха в ухото на Ксин и потвърдиха онова, което вече бе видял на следящия монитор. Той погледна Брюхел и заговори с официалния тон, който явно допадаше на другите.

— Промяната на курса завършена, командир. Намираме се на полярна орбита, височина сто и петдесет километра. — Ако се спуснеха още по-ниско, щяха да им потрябват обувки за сняг. — Бяхме

видими на разстояние хиляди километри, командир. — Ксин придружи думите си със загрижен поглед. Откакто бяха потеглили от L1, той се правеше на наивен идиот. Играта беше опасна, но засега му даваше известна свобода на действие. *И може би, може би има някакъв начин да избегна масовото изтребление.*

Брюхел му се ухили в отговор със самодоволно превъзходство.

— Разбира се, че са ни видели, господин Ксин. Номерът е да ги оставим да ни видят, а после да изкривим тяхното тълкуване на информацията. — Той отвори канала за комуникация към отсека на „умните глави“. — Господин Фуонг! Прикрихте ли пристигането ни?

Гласът на Бил Фуонг отвърна от трюма с „умниците“. Последният път, когато Джау надникна там, там цареше пълна лудница, но сега гласът звучеше спокойно.

— Владеем ситуацията, Пастирю. Възложих на три екипа да синтезират спътникови данни. L1 казва, че изглеждали добре. — Най-вероятно с Бил разговаряше екипът на Рита. Тя би трябвало всеки момент да свърши дежурство — Нау сигурно твърдеше, че това било почивка преди най-тежката работа. От един ден Джау знаеше, че тъкмо при това „затишие пред буря“ щеше да започне избиването.

Фуонг продължи:

— Длъжен съм да ви предупредя, командир. Рано или късно Паяците ще проумеят какво става. Нашето прикритие няма да оцелее повече от сто Ксек — даже и по-малко, ако там долу се намери някой умник.

— Благодаря, господин Фуонг. Би трябвало да е повече от достатъчно. — Брюхел се усмихна любезно на Джау.

Част от изгледа пред тях, обхващащ хоризонта, изчезна и на негово място се появи Томас Нау от L1. Старшият Пастир седеше с Езр Вин и Фам Тринли в беседката в Езерния парк. Зад тях слънчевите лъчи проблясваха по водата. Това щеше да е публичен двустранен разговор, видим за всички Последователи и Чуенг Хо. Нау погледна към мостика на „Ръката“ и погледът му като че намери Ритцер Брюхел.

— Поздравления, Ритцер. Добре сте се разположили. Рита ми съобщи, че вече сте постигнали близък синхрон с наземните мрежи. И ние тук имаме добра новина. Началничката на Разузнаването на Съглашението ще посети Далечния юг. Колегата ѝ от Сродниците вече

е там. Ако не станат инциденти, положението ще се задържи мирно още известно време.

Нау звучеше толкова искрено и добронамерено. Невероятното беше, че и Ритцер отговори кажи-речи също тъй любезно:

— Да, господине. Предвиждам обявяването и завземането на мрежата да стане след... — той млъкна, сякаш проверяваше в разписанието си. — ... петдесет и една Ксек. — Разбира се, Нау не отговори веднага. Сигналят от „Ръката“ трябваше да се прехвърли от радиосянка на реле и после през пет светлинни секунди пространство към L1. Всякакъв отговор би отнел поне още пет секунди, докато измине обратния път.

Точно след десет секунди Нау се усмихна.

— Отлично. Тук ще поуспокоим темпото, така че всички да са свежи, когато започне големият напън. Пожелавам късмет на всички ви долу, Ритцер. Ние зависим от вас.

Последваха още няколко засукани стъпки в техния танц на заблудата, после Нау изчезна. Брюхел потвърди, че цялата комуникация е била локална.

— Стартовите кодове трябва да дойдат всеки момент, господин Фуонг — ухили се Брюхел. — Още двайсет Ксек, и ще пържим паяци!

Шепри Трипър зяпна пред екрана на радара.

— Точно... точно както каза! Осемдесет и осем минути и ето, пак идва от север!

Шепри разбираше от математика и работеше за Нетеринг вече почти година. Естествено, разбираше принципите на спътниковите полети. Но също като повечето хора, и той все още се стряскаше от идеята за „подхвърлен камък, който никога не пада“. Хлапето хихикаше от радост, когато някой комуникационен спътник се издигнеше над хоризонта точно в мига и по азимута, предвидени от изчисленията.

Предвиждането на Нетеринг от тази вечер беше от друг порядък и той бе обзет от същото благоговение като помощника си — и от много по-голям страх. Досега бяха получили само два-три ясни радарни сигнала от тесния край на сиянието. То забавяше ход, макар и да бе далеч извън атмосферата. Седалището на Въздушната отбрана в

Принстън не се впечатли кой знае колко, когато им докладва. Връзката на Нетеринг с тези хора беше дългогодишна, но тази вечер те се държаха с него като с непознат — автоматичният им секретар му благодари за информацията и го увери, че вече работят по въпроса. Световната мрежа беше пълна със слухове за ядрена бомба, избухнала на голяма височина. Но това не беше бомба. Отправило се бе на юг, както се виждаше — по ниска орбита... а сега се връщаше от север точно навреме.

— Мислите ли, че този път ще можем да го видим, господине? Ще мине почти точно над нас.

— Не знам. Нямаме телескоп, който да може да се задейства достатъчно бързо, че да го проследи горе. — Той се запъти към стълбите. — Може би можем да използваме десетинчовия.

— Уха! — Шепри се втурна покрай него...

— Закопчай си дихателя! И внимавай с кабелите!

... и изчезна, трополейки по стълбите.

Но хлапето беше право! Оставаха по-малко от две минути, докато обектът застане точно над тях, и още две, докато пак изчезне. Хм. Може би дори нямаше да имат време за телескопа. Нетеринг се спря и грабна един широкообхватен квадринокъл от бюрото си. После хукна по стълбите подир Трипър.

Горе духаше лек ветрец — студ, който хапеше като зъбите на тарант дори и през електрическия клин. Слънцето щеше да изгрее след около седемдесет минути — макар и светлината му да бе мъждива, най-хубавото време за наблюдение щеше да свърши. Но този път това нямаше значение. Над добрата студена земя тази нощ витаеше щастливата случайност.

Оставаше най-много минута до появата на тайнствения обект горе в небето. Сега той трябваше да е доста високо над хоризонта и да се плъзга на юг към тях. Нетеринг заобиколи издутата стена на главния купол и се взря на север. Чу как Шепри се бори с десетинчовия телескоп до шкафа с апаратура отпред — малкият телескоп, който показваха на туристите. Трябваше да помогне на детето, но наистина нямаше време.

Познатото звездно небе се простираше, кристално ясно чак до хоризонта. Тъкмо тази яснота превръщаше острова за Обрет Нетеринг в същински рай. Петънце от отразена светлина трябваше да се издигне

бавно в небето. Много бледо петънце — мъртвото слънце беше толкова невзрачно! Нетеринг се взираше ли взираше, напрягаше се да забележи и най-лекия проблясък на движение... Нищо. Може би трябваше да си стои при радара. Може би точно сега пропускаха единствения си шанс да се сдобият с наистина добри данни. Шепри вече бе успял да измъкне телескопа от шкафа. Сега се бореше да го нагласи.

— Помогнете ми, господине!

И двамата не бяха познали. Щастливата случайност може и да беше ангел, но много капризен ангел. Обрет се обърна към Шепри, малко засрамен, задето го е пренебрегнал. Разбира се, продължаваше да наблюдава небето — ивицата тъкмо до зенита, където трябваше вече да се е появило малко светло петънце. Парченце мрак трепна на фона на сияйните канари на Планините на Крадеца. Парченце мрак. Нещо... огромно.

Забравил всякакво достойнство, Нетеринг падна на хълбок и вдигна квадринокъла към по-малките си очи. Но за тази вечер — толкова... Той бавно се обърна и проследи предполагаемия летателен път на мишената си, като се молеше да я улови отново.

— Какво има, господине?

— Шепри, погледни нагоре... Просто погледни нагоре.

Една секунда хлапето не каза нищо.

— О!

Обрет Нетеринг не слушаше. Беше уловил *нещото* в обхвата на окуляра и цялото му внимание бе съсредоточено върху гледането и запомнянето. А онова, което видя, бе отсъствие на светлина, силует, препускащ през галактическото струпване на звездни облаци. Беше почти на четвърт градус насреща. В празнината между звездните облаци то отново ставаше невидимо... а после отново го видя за секунда. Дори имаше чувството, че разгада формата му — сплескан цилиндър, насочен надолу, с някакъв намек за сложност, който биеше на очи в средата на кораба.

В средата на кораба.

Останалата част от следата прекосяваше самотни звездни полета чак до южния хоризонт. Нетеринг напразно се опитваше да проследи целия му път. Ако не беше прекосило Планините на Крадеца, можеше изобщо да го пропусне. *Благодаря ти, щастлива случайност!*

Той спусна квадринокъла и се изправи.

— Ще наблюдаваме още няколко минути. — Какъв ли друг боклук можеше да е долетял с това нещо?

— О, моля ви, нека слеза долу и го пусна по мрежата! — примоли се хлапето. — На повече от деветдесет мили височина, и толкова голямо, че различих формата му! Трябва да е половин миля дълго!

— Добре, давай.

Шепри изчезна надолу по стълбите. Минаха три минути. Четири. Над южния хоризонт се плъзна някакъв проблясък — най-вероятно нисколетящ комуникационен спътник. Нетеринг прибра квадринокъла в джоба си и бавно заслиза по стълбите. Този път Въздушната отбрана трябваше да го изслуша. Голяма част от парите, които Нетеринг получаваше по договор, идваха от Разузнавателната служба на Съглашението. Той знаеше за плаващите спътници, които напоследък Сродниците бяха започнали да изстрелват. Този не е наш, не е и на Сродниците. *С това пристигане цялата ни война се свежда до дребни свади!* Светът беше толкова близо до ядрен сблъсък. А сега... какво? Спомни си какво беше разправял старият Ъндърхил за „дълбината в небето“. Но ангелите трябваше да идват от добрата студена земя, никога — от празното небе.

Шепри го пресрещна в долния край на стълбището.

— Не става, господине. Не мога...

— Връзката с континента ли е лоша?

— Не, добра е. Но Въздушната отбрана ме разкара точно като първия път.

— Може би вече знаят.

Шепри заръкомаха развълнувано.

— Може би. Но нещо шантаво става и с клюките. От няколко дена хахавите съобщения направо удариха тавана. Нали знаете, твърдения, че идва краят на света, забелязани снежни тролове... Падна майтап — дори и аз пуснах няколко контрадивотии. Но тази вечер пациентите тотално са излудели. — Шепри млъкна, като че запасът му от жаргон се изчерпа. Изведнъж доби много млад и неуверен вид. — Това... не е нормално, господине. Намерих две съобщения, които описват точно онова, което видяхме. Тъкмо това човек би очаквал за нещо, случило се току-що посред океана. Но те съвсем се губят сред всичките хахавелщини.

Хммм. Нетеринг прекоси стаята и се отпусна на старата си стойка до контролния пулт. Шепри щъкаше насам-натам и чакаше преценката му. *Когато дойдох за първи път в обсерваторията, контролният пулт заемаше три стени — инструменти и лостове, почти всичките аналогови.* Сега в по-голямата си част оборудването беше миниатюрно, дигитално, прецизно. Понякога се шегуваше с Шепри и го питаше бива ли наистина да се доверяват на нещо, дете не могат да му видят вътрешностите. Шепри така и не проумяваше неговата липса на доверие към компютърната автоматика. До тази вечер.

— Знаеш ли, Шепри, май трябва да се обадим тук-там.

51.

Хрункнер и преди беше попадал в сух ураган — по време на Великата война. Но тогава се намиреше на земята — а през повечето време, под земята — и горе-долу всичко, което си спомняше, беше нестихващият вятър и колко ситен беше снегът, който се вихреше, трупаше и проникваше във всяка пукнатина и дупчица.

Този път се намиреше във въздуха и се спускаше надолу от четирийсет хиляди фута височина. В мъждивата слънчева светлина виждаше как вихърът на урагана помита стотици мили — а ветровете му, движещи се с шейсет мили в час, отдалече сякаш бяха неподвижни. Сухият ураган не можеше да се мери по ярост с водните урагани от Периода на светлината. И все пак буря като тази траеше с години, а мразовитото ѝ око се разширяваше все повече и повече. Топлинният баланс на планетата се бе задържал на нещо като термално плато — водната енергия на кристализацията. Минеше ли веднъж това плато, температурите щяха неотклонно да спадат до следващото, много по-студено ниво, когато самият въздух започваше да се кондензира.

Джетът им се плъзна към облачната стена, като подскачаше и разрязваше невидимите вихри. Един от пилотите отбеляза, че въздушното налягане сега е по-ниско, отколкото на петдесет хиляди фута височина над Проливите. Хрункнер вирна глава към един прозорец и погледна право напред. В околото на урагана слънчевите лъчи хвърляха отблясъци по разноцветния сняг и лед. Светеха и лампи, горещите червени лампи на южноземната промишленост, току под повърхността.

Далече напред назъбеният силует на планините се връзваше в облаците. Цветовете и структурите бяха такива, каквито не беше виждал, откакто двамата с Шерканер — толкова отдавна — се разходиха из Мрака.

Посолството на Съглашението в Далечния юг разполагаше със собствено летище — площ с размери четири на две мили досами

центъра на града, макар това да беше само частица от анклав, поддържан от колониалните интереси в течение на предишните поколения. Остатъкът от империята беше ту пречка за приятелските отношения между двете държави, ту икономически стимул и за двете нации. За Юнърбай той беше само една прекалено къса, оплескана с масло ивица лед. Техният превърнат в граждански бомбардировач осъществи най-вълнуващото кацане в кариерата на Хрункнер — поднасяше и се люшкеше покрай безкрайна размазана редица от покрити със сняг складове.

Пилотът на генерала беше или добър, или голям късметлия. Спряха само на някакви си стотина фута от снежните преспи, бележещи края на пистата — оттам нататък вече никакви оправдания не важаха. Само след минути коли с форма на брѐмбари приближиха и ги затеглиха към един хангар. Нито един човек не излезе на открито. Далече от пътя земята блещукаше, покрита с въглерододвуокисен скреж.

Вътре в огромния хангар лампите светеха ярко, а щом вратите му се затвориха, наземният обслужващ персонал се спусна тичешком по стълбите към тях. Долу в подножието на стълбището чакаха няколко натруфени паяка. Най-вероятно това бяха посланикът на Съглашението и началникът на посолската гвардия. Тъй като все още се намираха на територия, принадлежаща на Съглашението, нямаше голяма вероятност да се появят и южани... После забеляза парламентарния герб на дрехите на двама от ВИП-персоните. Някой проявяваше нетърпение отвъд границите на хитроумната дипломация.

Средният люк се отвори. Мразовит въздух нахлу в каютата. Смит вече бе събрала багажа си и се изкачваше към люка. Хрункнер остана на място още малко. Махна на един от техниците на Разузнаването.

— Имаше ли още ядрени бомби?

— Не, господине — нищо. Получихме потвърждение по цялата мрежа. Бил е изолиран взрив с мощност един мегатон.

Клубът на редниците и сержантите в Териториалното командване беше малко необикновен. Главната квартира се намираще на повече от цял ден път от гражданските развлечения, а пощата разполагаше с тлъст бюджет в сравнение с повечето затънтени места. Средният

сержант в Териториалното командване най-често беше техник с поне четири години академично обучение зад гърба си, а много от щурмоваците тук работеха в секретния Център за командване и контрол, намиращ се на няколко етажа над клуба. Така че тук ги имаше обичайните маси за игри, гимнастически уреди и бар за газирани напитки, но също така разполагаха и с добра колекция от книги и набор от свързани с мрежата компютърни игри, които можеха да се използват и като тренировъчни пултове.

Виктъри Лайтхил се беше отпуснала в полумрака зад бара и наблюдаваше панорама на комерсиални видеофилми на отсрещната стена. Може би най-необичайното в този клуб беше, че я допускаха в него. Лайтхил беше младши лейтенант, естественият враг и противник според мнозина редници. И все пак тукашната традиция повеляваше, ако един офицер притежава нейния чин и е поканен от сержант, присъствието му да се толерира.

Толерираше се, но в случая с Лайтхил всъщност никак не беше добре дошло. Репутацията на нейния екип с техните внезапни инспекции и особената връзка с главнокомандващия на Разузнаването тревожеше средния паяк и го настройваше срещу тях. Да, ама останалите членове от екипа бяха сержанти. Точно в момента бяха пръснати из целия клуб, всеки нарамил пътна раница. Този път и другите редници разговаряха с тях, макар това да не беше точно приятно бърбене. Дори и онези, които не бяха в Разузнаването, знаеха, че в момента се намират на ръба на война — и че тайнственият екип Лайтхил със сигурност разполага с поверителни данни.

— Смит е заминала за Далечния юг — обади се старшият сержант на бара. — Че кой друг да отиде? — Той извърна глава към един от ефрейторите на Лайтхил и зачака ответна реакция. Ефрейтор Сюабисм само сви рамене — изглеждаше съвсем невинен и, според традиционните критерии, неприлично млад.

— Няма как да знам, сержант. Наистина.

Старшият сержант размаха подигравателно ръцете, с които се храни.

— О, така ли? Е как така тогава всичките лакеи на Лайтхил сте помъкнали багаж? Бих казал, че само чакате да се натоварите на някой самолет за някъде.

Това беше заяждане от онзи вид, който обикновено караше Вики да се задейства — или да отстрани Сюабисм, или, ако е нужно, да запуши устата на старшия сержант. Но в клуба на редниците авторитетът на Лайтхил беше нулев. Освен това смисълът на присъствието им тук беше екипът да се намира извън полезрението на властите. След малко обаче старшият сержант като че се усети, че няма да успее да провокира младия войник и отново се обърна към приятелчетата си на бара.

Вики тихо въздъхна. Прегърби се, чак докато само горните ѝ очи надничаха над бара. Мястото все повече се оживяваше, свистенето на слюнката в плювалниците беше нещо като музика за фон. Разговаряха малко, още по-малко се смееха. Извън дежурство войниците обичайно бяха по-жива тайфа, но умът на тези тук бе зает с много неща. Център на вниманието беше телевизорът. Кооперативът на редниците беше закупил последния модел видео с вариращ формат. В полумрака зад бара Вики се усмихна, въпреки себе си. Ако светът оцелееше поне още няколко години, тези апарати щяха да станат толкова добри, колкото и видеомантийните играчки на татко.

Телевизията черпеше от сайт с комерсиални новини. Един от прозорците показваше картина с лошо качество, излъчвана от някаква камера под наем в посолското летище в Далечния юг: въздушният кораб, който кацаше в момента на посолската писта беше от типа, който самата Лайтхил беше виждала само два пъти досега. Също като много други неща, той беше едновременно секретен и изживял времето си. Пресата почти не коментираше това. В главния прозорец някаква редакторка сама се поздравяваше за този журналистически удар и изказваше догадки кой ли се намира на борда.

— Не е самият крал, въпреки твърденията на конкуренцията. Нашите агенти около палата и на летището в Принстън биха забелязали всяко движение от страна на кралския двор. Така че кой пристига сега в Далечния юг? — водещата млъкна и камерите се приближиха в кръг около предната част на тялото ѝ. Картината се разшири и покри съседните екрани. Маневрата изведнъж създаде впечатлението за интимен разговор. — Сега знаем, че пратеникът е главнокомандващият на Кралската разузнавателна служба, Виктъри Смит. — Камерите малко се отдръпнаха. — И така, на Кралските информационни офицери казваме: не можете да скриете нищо от

пресата. По-добре ни дайте пълен достъп. Нека хората видят какъв напредък ще постигне Смит с южаните.

Друга камера — от вътрешността на хангара. Корабът на мама бе изтеглен в посолския хангар и вратите му се затвориха. Сцената изглеждаше като диорама, съставена от детски играчки: футуристичният въздухоплавателен кораб, влекачите, които сновяха по огромния под на помещението. Хора не се виждаха. Разбира се, не се налагаше да херметизират хангара? Дори и в окото на сухия ураган налягането не можеше да е толкова ниско. Но след миг от един микробус наизскачаха войници и залепиха стълба за стената на кораба. Изведнъж всички в клуба млъкнаха.

Един войник се изкачи до средния люк на кораба. Люкът се отвори и... камерата спря да предава. Картината бе заменена от кралския печат.

Последва смаян смях, после — ръкопляскания и дюдюкания.

— Браво на генерала! — кресна някой. Също колкото и всички останали, хората тук искаха да знаят какво става в Далечния юг, но и изпитваха отколешна неприязън към новинарските компании. Смятаха последните, твърде открити дискусии за лична обида. Лайтхил огледа членовете на екипа си. Повечето наблюдаваха екрана, но без особен интерес. Вече знаеха какво става и, както бе предположил старши сержант Кресльо, очакваха да го видят с очите си много скоро. За съжаление телевизията не можеше да им помогне. В дъното на стаята, далеч от бара и от телевизора, неколцина закоравели играчи се бяха скупчили около компютърните игри. Включително трима от хората на Лайтхил. Брент се беше залепил за тях откакто се мотаеха тук. Брат й седеше наведен над един изработен по поръчка пулт за игра. Шлемът покриваше почти изцяло главата му. Като го погледнеш, никога не можеше да предположиш, че светът се клатушка на ръба на унищожението. Вики слезе от стойката и тихо се приближи към машините.

За цялото трийсет и пет годишно съществуване на кръчмата това бе най-прекрасният ѝ миг. *Но кой знае, може би ще продължим и по-нататък, ще започнем да развиваме истински бизнес.* И по-странни неща бяха ставали. Пивницата на Бени беше центърът на обществото в

тяхната странна общност на L1. Много скоро тази общност щеше да включва и друга раса, първата срещната от човечеството високотехнологична раса на пришълци. Кръчмата можеше да се окаже и център на тази чудесна комбинация.

Бени Уен плаваше от маса към маса, насочваше помощниците си, поздравяваше клиентите. И все пак сегиз-тогиз вниманието му се отплесваше към невероятното бъдеще — опитваше се да си представи какво ли ще бъде да сервира на Паяците.

— Пиенето в крилото в дъното е свършило, Бени — чу в ухото си гласа на Хънт.

— Питай Гонле, татко. Тя обеща да достави каквото е нужно — той се огледа и мярна Фонг в края на един тунел от цветя и лозници, в източното крило на салона.

Бени не чу какво отговори баща му. Вече разговаряше с компания Новородени и Чуенг Хо, накацали около една току-що освободена маса.

— Добре дошли, добре дошли... Лара! Не съм те виждал от толкова Бдения! — Гордостта от обстановката в кръчмата и радостта от срещата със стари приятели се смесваха и го сгрываха.

След кратък разговор той се оттегли към следващата маса, после — към по-следващата, като през цялото време следеше цялостната ситуация със сервирането. Дори когато и Гонле, и татко бяха на работа, те едвам успяваха да насочват помощниците.

— Тя е тук, Бени — прозвуча гласът на Гонле в ухото му.

— Тя дойде! — възкликна той в отговор. — Ще я посрещна на предната маса! — той се оттласна навътре, към централния салон. Всички шест главни разклонения разполагаха с крила за клиенти. Пастирът им бе позволил, дори ги бе насърчил да съборят стените и да усвоят пространството, заемано някога от зали за събрания. Сега кръчмата беше най-голямото отделно помещение тук. След Езерния парк тя представляваше и най-голямото отделно обитаемо пространство в L1. Днес почти три четвърти от всички Новородени и Чуенг Хо застъпваха Бдение едновременно — ускорената подготовка за спасяването на Паяците беше достигнала кулминацията си. В краткото време преди последния напън практически всички бяха тук, в пивницата на Бени. Това беше колкото „събиране след години“, толкова и спасение, и ново начало.

Центърът на пивницата бе зает от двадесетостенник от екрани — палатка от най-добрите останали им видеотапети. Едновременно изглеждаше първобитно и създаваше топло, обединяващо чувство. От всички посоки клиентите съзерцаваха едни и същи гледки. Бени се плъзгаше бързо през празното пространство — краката му минаха на косъм от екраните. По-нататък пред себе си виждаше стотици свои клиенти, десетки маси, сгущени сред лозниците и цветята. Улови се за една лоза и спря грациозно до една маса в горното крило, в края на празнината. „Почетната маса“, както я наричаше Томас Нау.

— Киви! Заповядай, седни, добре дошла! — той се плъзна над масата и спря до жената.

Киви Лизолет му се усмихна колебливо в отговор. Сега беше петшест години по-възрастна от него, но изведнъж му се стори много млада и неуверена. Притискаше нещо до рамото си — едно от котенцата от Северната лапа, първото, което Бени виждаше извън Езерния парк. Киви се огледа из пивницата, сякаш се изненадваше, че вижда тълпите.

— Значи почти всички са тук.

— Да, тук сме! Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Можеш да ни просветиш отвътре какво става. — Посланик на добра воля от Пастира. Киви добре се вписваше в тази роля. Никакъв натиск над нея днес. Беше облечена в дантелена рокля, която леко се полюшваше с всяко нейно движение. Дори и в беседката в Езерния парк не бе изглеждала така красива. Младата жена се настани плахо на масата. Бени също седна за малко, от учтивост. Подаде ѝ контролното устройство.

— Гонле ми го даде. Съжалявам, че нямаме по-добри — той и показва екрана и възможностите за свръзка. — А това ти дава гласов достъп до целия салон. Моля те, използвай го. Ти знаеш какво става по-добре от всеки друг. — Киви пое устройството. С другата ръка здраво придържаше котенцето. Създанието сгъна крилцата си удобно, но инак не се оплака. Години наред Киви беше най-популярната от вътрешното обкръжение на Пастира. Тя не беше истински посланик — по-скоро беше принцеса. Така я бе описал някога Бени на Гонле Фонг. В отговор Гонле се ухили цинично, но после се съгласи с него. Всички се доверяваха на Киви — нежното ограничение на тиранията. И все пак, понякога тя като че се чувстваше

объркана. И днес беше така. Бени се отпусна отново на стола. Нека другите да потичат малко. Някак си знаеше, че Киви повече се нуждае от вниманието му. След малко тя вдигна очи — следа от някогашната усмивка огряваше лицето ѝ.

— Да, мога да водя предаването. Томас ми показва как. — Тя пусна котето и го потупа по ръката. — Не се тревожи, Бени. Спасителната операция е сложна, но ще я осъществим.

Поигра си с устройството. Централните екрани на салона грейнаха в цветовете на съобщенията — светлината обливаше обкичените с цветя лозници. Когато заговори, гласът ѝ се разнесе от хиляда микроговорители, настроени така, сякаш тя се намираще до всеки един от клиентите.

— Здравейте всички. Добре дошли на представлението. — Гласът ѝ беше щастлив и уверен — това беше Киви, която всички познаваха.

Централните екрани излъчваха многобройни картини — лицето на Киви, Арахна, гледана от „Невидимата ръка“, Пастир Нау, който работеше в покоите си сред Северната лапа, схема на орбитата на „Ръката“ и военната конфигурация на различните народи на Паяците.

— Както знаете, нашата стара приятелка Виктър Смит току-що пристигна в Южната земя. След малко тя ще бъде в техния парламент и ще се насладим на нещо, което никой от нас не е преживявал досега — директна картина, предавана от човешка камера от планетата. Най-накрая, след толкова години, ще видим всичко непосредствено. — На големия централен екран усмивка огря лицето на Киви. — Смятайте го за първото вкусване от онова, което ни предстои, началото на съвместния ни живот с народа на Арахна. Но преди да стигнем до това, знаете, че трябва да предотвратим война и най-сетне да обявим присъствието си. — Тя погледна екраните и гласът ѝ трепна, сякаш изведнъж бе поразена от чудовищните размери на предприятието от тях. — Планирали сме да го направим само след четирийсет Ксек, когато нашите манипулации в мрежата на ниска орбита бъдат осъществени и орбитата на „Ръката“ мине над столиците и на Сродниците, и на Съглашението. Мисля, че знаете колко сложно може да се окаже това. Паяците, които се надяваме, че ще станат наши приятели, са в много по-опасно положение, отколкото биха могли да преживеят повечето човешки цивилизации. Но зная, че сте се подготвили добре за този ден.

Когато дойде времето за съобщението и контакта, аз зная, че ще успеем. Така че, засега гледайте. Скоро ще имаме много работа.

Странно, но Рачнер Тракт запази своя чин полковник — не че бившите му колеги сега биха му доверили дори чистенето на тоалетните им. Генерал Смит се отнесе с него меко. Не можеха да докажат, че е предател — а очевидно тя не искаше да го подлага на подробен разпит. Ето как Рачнер Тракт, бивш служител на управлението, чието име не споменаваха, се оказа със заплата, напълно годен за ежедневна служба... и без никаква работа.

Бяха изминали четири дни от онова ужасно събрание в Териториалното командване, но за Тракт позорът се трупаше от повече от година. И когато най-сетне го сполетя беше същинско облекчение. Ако не се брой злощастната подробност, че той оцеля — жив призрак.

Едновременните офицери, особено тийфърите, след подобно унижение си режеха главите. Рачнер Тракт беше наполовина тийфър, но не си отсече главата с тежък меч. Вместо това си я махна с петдневен физ-запой — през цялото време кръстосваше крайбрежния булевард в Калорика. *Идиот докрай*. Калорика беше единственото място на света, където беше твърде топло, че да изпаднеш във физ-кома.

После чу новината, че някой — Смит, трябваше да е Смит — ще лети до Далечния Юг, за да се опита да възстанови нещо от онова, което Тракт беше загубил. Докато часовете до пристигането й в Далечния Юг намаляваха, Тракт съвсем се омая. Висеше по кръчмите и следеше втрещено новинарските емисии. Седеше и се молеше Виктъри Смит да успее някак си в онова, в което се бяха провалили усилията на неговия живот. Но знаеше, че и тя ще се провали. Никой не му вярваше, а дори и сам той не знаеше как и защо. Но беше убеден — нещо подкрепя Сродниците. Макар и самите Сродници да не знаеха, то беше там и изкривяваше всяко едно от техническите преимущества на Съглашението в своя полза.

На многобройните екрани — на живо от Далечния юг — Смит премина през Голямата порта на Парламентарната зала. Дори и тук, в най-хулиганската кръчма на Крайбрежния булевард, клиентелата

изведнъж млъкна. Тракт облегна глава на бара и усети как погледът му се изцъкля.

А после телефонът му зазвъня. Рачнер го извади от дрехата си. Вдигна го нагоре и се втренчи в него с невярващо безразличие. *Сигурно се е повредил.* Или му изпращат рекламно съобщение. Никога не биха му съобщили нищо важно по този общодостъпен боклук.

Тъкмо понечи да го хвърли на земята, и жената на съседната стойка го фрасна по гърба.

— Проклетата военна отрепка! Разкарай се оттук! — кресна тя.

Тракт се смъкна от стойката — не беше сигурен дали да изпълни нареждането на съседката си, или да защити честта на Смит и всички останали, които се мъчеха да опазят мира.

Най-накрая управителят на заведението разреши проблема: Тракт се намери на улицата, без достъп до телевизията, която можеше да му покаже какво се опитва да постигне неговата началничка. А телефонът му продължаваше да звъни. Той натисна бутона за свръзка и изръмжа нещо нечленоразделно в микрофона.

— Полковник Тракт, вие ли сте? — думите идваха накъсани и изкривени, но гласът му беше смътно познат. — Полковник? Апаратът ви защитен ли е от подслушване?

Тракт изруга на глас.

— *Не*, дяволите го взели!

— О, слава Богу! — обади се почти познатият глас. — Значи има някакъв шанс. Несъмнено дори и *те* не могат да се набъркат във всичкото празно бърбене на света.

Те. Подчертаната дума проби през махмурлука на Тракт. Той доближи микрофона до своята паст и последвалите думи излязоха оттам с почти небрежно любопитен тон:

— Кой се обажда?

— Извинете. Аз съм Обрет Нетеринг. *Моля ви*, не затваряйте. Сигурно не ме помните. Преди петнайсет години водих кратък курс по телепатично усещане — в Принстън. Вие бяхте мой курсист.

— Аз... ъъ... сецам се. — Всъщност, курсът беше доста добър.

— Сецате ли се? О, чудесно, чудесно! Значи знаете, че не съм смахнат. Господине, зная, сигурно сега сте много зает, но ви моля, отделете ми само минутка време. Моля ви!

Изведнъж Тракт забеляза улицата и сградите около себе си. Крайбрежният булевард Калорика опасваше дъното на вулканичния кратер — може би най-топлото място, останало на повърхността на земята. Но този булевард беше само блед спомен от времето, когато Калорика беше мястото за забавления на свръхбогаташите. Баровете и хотелите кретаха на доизживяване. Дори и снежните водопади отдавна ги нямаше. Снежните преспи в алеята зад него бяха отпреди две години, целите оплескани с повръщано и прошарени с урина. *Моят високотехнологичен команден център.*

Тракт се сгуши, за да се предпази от вятъра.

— Предполагам, че мога да ви отделя малко време.

— О, благодаря! Вие сте последната ми надежда. Всичките ми опити да се свържа с професор Ъндърхил бяха блокирани. Нищо чудно, след като разбрах, че... — Тракт почти чуваше как паякът се мъчи да събере мислите си, опитва се да не се разбърбори. — Аз съм астроном на Райския остров, полковник. Снощи видях... — Космически кораб колкото цял град, светлините му огрели цялото небе... на който Въздушната отбрана и всичките мрежи не обърнаха никакво внимание. Описанията на Нетеринг бяха кратки и недвусмислени и отнеха по-малко от минута. Астрономът продължи: — Не съм смахнат, уверявам ви. Видяхме го! Несъмнено свидетелите са стотици, но кой знае защо той е невидим за Въздушната отбрана. Полковник, трябва да ми повярвате. — Неловкостта на положението разколеба тона му. Сам осъзнаваше, че никой, който е с всичкия си, не би повярвал на подобна дивотия.

— О, вярвам ви — отвърна тихо Тракт. Това беше цветиста параноична халюцинация... което обясняваше всичко.

— Какво казахте, полковник? Съжалявам, не мога да ви изпратя кой знае какви недвусмислени доказателства. Те нахлуха на наша територия преди половин час. В момента използвам любителска радиостанция, за да се свържа с... — Тук последваха няколко замазани срички. — Всъщност, само това имах да ви казвам. Може да е някой Свръхсекретен заговор от страна на Въздушната отбрана. Ако не можете да кажете нищо, разбирам ви. Но бях длъжен да направя опит да се свържа. Корабът беше толкова голям, и...

Отначало Тракт си помисли, че другият е млъкнал, слисан. Но мълчанието продължи няколко секунди, а после от мъничкия

високоговорител на телефона се обади синтетичен глас:

— Съобщение 305. Грешка в мрежата. Моля, опитайте се да се свържете по-късно.

Рачнер бавно прибра телефона обратно в дрехата си. Пастта му и ръцете, с които се хранеше, се бяха вцепенили — и не беше само от студа. Някога неговите разузнавачи в мрежата бяха осъществили проучване за автоматизирания шпионаж. При наличие на достатъчно изчислителна мощ по принцип беше възможно да се проследи всяка една незасекретена комуникация за ключови думи, които да задействат охраната. По принцип. Всъщност разработката на необходимите компютри винаги изоставаше от разрастването на съвременните обществени мрежи. Но сега като че ли някой разполагаше с нужната сила.

Свръхсекретен заговор от страна на Въздушната отбрана? Твърде малко вероятно. През цялата последна година Рачнер Тракт наблюдаваше как отвсякъде ги засипват мистерии и провали. Дори и Разузнаването на Съглашението, Педуре и всички разузнавателни служби по света да си бяха *сътрудничили*, пак нямаше да изфабрикуват безупречните лъжи, които бе подушил Тракт. Не. Онова, с което се сблъскваха — каквото и да беше то — бе по-голямо от света, зло, много по-величествено от всичко паешко.

И сега най-после разполагаше с нещо конкретно. Би трябвало умът му мигом да застане на бойния си пост. Вместо това го завладяха объркване и паника. *Проклет да е физът!* Ако насреща си имаха чужда сила, толкова проникателна, толкова коварна — какво значение имаше, че Обрет Нетеринг, а вече и Рачнер Тракт знаят истината? Какво ли можеха да направят? Но на Нетеринг му позволиха да говори повече от минута. Беше произнесъл няколко ключови думи, преди връзката да се разпадне. Пришълците сигурно превъзхождаха Паяците — ала не бяха богове.

Тази мисъл сепна Тракт. Значи, не бяха богове. Слухът за чудовищния им кораб сигурно вече проникваше из цивилизования свят, с бавно темпо и сведен до разговори на четири очи между дребните хорица, които нямаша достъп до властта. *Но това не можеше да опази тайната повече от няколко часа.* А това означаваше... каквато и да беше целта на тази грандиозна измама, тя щеше да се осъществи до няколко часа. Точно сега шефката им рискуваше живота

си долу в Далечния юг и се опитваше да ги избави от беда, която всъщност беше капан. *Да можех да се свържа с нея, с Белга, с някой висш военен...*

Но телефоните и електронната поща не вършеха никаква работа. Трябваше му пряк контакт. Тракт се заклатушка надолу по пустия тротоар. Някъде зад ъгъла имаше автобусна спирка. Той все още разполагаше с частния си хеликоптер, богаташка играчка... но това май щеше да е твърде нагло. Пришълците можеха просто да превземат хеликоптера и да го смажат. Прогони страха. Точно сега хеликоптерът беше единствената му надежда. От летището можеше да стигне навсякъде в разстояние от двеста мили. Кой ли попадеше в този обхват? Зави зад ъгъла. Гранд булевард се беше ширнал под дългата редица трихромни лампи, надолу от Крайбрежния и през гората Калорика. Гората, разбира се, отдавна беше мъртва. Дори и листата не можеха да образуват спори — земята беше твърде топла. Центърът ѝ бе заравнен и превърнат в хеликоптерно летище. Оттам можеше да отлети за... Тракт се загледа в отсрещната стена на кратера. Светлините на булеварда мъждукаха като малки искрици. Някога те бяха изкачили стените на кратера чак до къщите от епохата на Чезнещото слънце. Но истинските богаташи бяха изоставили дворците си. Едва няколко от тях все още бяха обитаеми, недостъпни за онези в ниското.

Но Шерканер Ъндърхил беше там горе, беше се завърнал от Принстън. Поне така твърдеше последния доклад за ситуацията, който беше видял — в деня, когато кариерата му приключи. Знаеше какво се говори за Ъндърхил — че горкият старец съвсем е изкуфял. Карай да върви. Онова, от което Тракт имаше нужда, беше странична пътечка към Териториалното командване, може би чрез дъщерята на шефката — пътечка, която не минаваше през мрежата.

Минута по-късно градският автобус спря зад него. Той скочи вътре — беше единственият пътник, макар да приближаваше обяд.

— Имате късмет — ухили се шофьорът. — Следващият е чак в три следобед.

Двайсет мили в час. Трийсет. Автобусът трещеше по Гранд булевард към Летище Мъртва Гора. След десет минути ще съм на прага му. И изведнъж Рачнер се усети, че по пастта и по ръцете, с които се хранеше, има засъхнало повръщано, а униформата му е

оплескана с лекета. Избърса главата си, но за униформата нищо не можеше да направи. Луд идва да види изкуфял дъртак. Може би беше тъкмо както подобава. А може би беше и последният шанс и за двама им.

Десет години по-рано, в едни по-дружелюбни времена, Хрункнер Юнърбай бе съветвал южаните при проектирането на Новото Убежище в Далечния юг. Така че след като напуснаха Посолството на Съглашението и навлязоха в територията на Южната земя, всичко започна да му изглежда по-познато. Имаше много асансьори. Южната земя бе поискала сградата на парламента да е способна да оцелее след ядрен удар. Той ги предупреди, че военните методи на бъдещето най-вероятно щяха да направят тази цел непостижима, но южаните не го послушаха и пропиляха значителни ресурси, които можеха да отидат за земеделието по време на Периода на мрака.

Главният асансьор беше толкова голям, че можеха да се качат дори и репортерите — и те точно това и направиха. В Юга пресата беше привилегирована класа, изрично защитавана от парламентарния закон — дори и в правителствените имоти! Генералът се справи много добре с тълпата. Може би се беше научила, докато гледаше как Шерканер се оправя с журналистите. Нейните бойци безобидно се пъчеха отзад. Тя направи няколко общи коментари, а после учтиво игнорира въпросите им и остави южанската полиция да удържа репортерите да не ѝ се пречат.

Хиляда фута под земята асансьорът пое встрани по електрическа полирелса. Високите му прозорци гледаха към ярко осветени промишлени пещери. Южаните бяха свършили голяма работа тук и по Крайбрежната дъга, но нямаха достатъчно подземни ферми, за да изхранват всичко това.

Двамата Избрани представители, които я посрещнаха на летището, някога имаха голямо влияние в Юга. Но времената се промениха — имаше убийства, бунтове, всичките редовни номера на Педуре — а по-късно Сродниците ги сполетя едва ли не вълшебен късмет. Сега тези двамата бяха, поне публично, единствените приятелски настроени към Съглашението парламентарни членове. Смятаха ги за подлоги на чуждоземния крал. Двамата стояха плътно до

генерала — единият достатъчно близо, че да може да разговаря с нея иззад екрана. Юнърбай се надяваше, че го чуват само той и Виктър Смит. *Не разчитай на това* — рече си.

— Не искаме да проявяваме неуважение, госпожо, но се надявахме вашият крал самолично да пристигне тук. — Политиканът беше облечен в дрехи с чудесна кройка, но излъчването му беше на страшно смачкан човек.

Генералът кимна утвърдително.

— Разбирам ви, господине. Аз съм тук, за да се погрижа да се направи каквото трябва, при това — без никаква заплаха. Ще ми бъде ли позволено да се обърна към Парламента? — в сегашната ситуация Хрунк предполагаше, че не съществува „вътрешно обкръжение“, с което да разговарят, освен ако не се брой групата, строго контролирана от Педуре. Но един парламентарен вот би могъл да промени положението, тъй като стратегическите ракетни войски все още бяха лоялни към Избраните.

— Д-да. Уредили сме това. Но нещата отидоха твърде далеч. — Той махна с ръката, на която носеше часовника си. — Не бих изключил възможността Другата страна да причини асансьорна катастрофа и...

— Те ни позволиха да стигнем чак дотук. Ако ми се даде възможност да говоря пред Парламента, според мен можем да постигнем компромис. — Генерал Смит се усмихна на южанина почти заговорнически.

Петнайсет минути по-късно асансьорът ги остави на главната еспланада. Три стени и покривът просто се вдигнаха. *Тази* украса не беше виждал преди. Юнърбай, инженерът, не можа да устои: замръзна на място и се вторачи в ослепителните светлини и в мрака. Опитваше се да различи механизма, който постигаше такъв мощен и безшумен ефект.

После връхлетялата вълна от полиция, политици и репортери го помете от платформата...

... и те се заизкачваха по стълбището на Парламента.

Горе южанската охрана най-после ги отцепи от репортерите и от собствените телохранители на Смит. Минаха през една петтонна дървена порта... и влязоха в самата зала. Тази зала винаги е била подземна — по-ранните поколения присядаха точно над местното убежище. Първите управници бяха по-скоро бандити (или борци за

свобода, в зависимост от източника на пропаганда) чиито войски бродеха из планинските земи.

Хрункнер бе помогнал в проектирането на това превъплъщение на Парламента — един от малкото разработвани от него проекти, в които главна цел беше великолепият изглед. Може би в действителност нямаше да издържи на бомбите, но изглеждаше страшно импозантно.

Залата представляваше плитък амфитеатър — етажите бяха свързани с изящни вити стълби. Всеки от тях представляваше широка тераса с редове бюра и стойки. Каменните стени образуваха огромна арка, окичена с флуоресцентни лампи и още половин дузина осветителни технологии. Заедно те даваха почти толкова ярка и чиста светлина, колкото денят по пладне в Периода на светлината — достатъчно наситена, че да личат всички цветове по стените. Килими, дебели и меки като бащина козина, покриваха стълбите, пътеките и авансцената. По дървената ламперия, с каквато бе облицован всеки етаж, бяха окачени картини — произведения, рисувани с хиляда бои от художници, знаещи как да използват всяка илюзия. За една бедна страна тук бяха хвърлени огромни средства. Но пък техният парламент беше най-голямата им гордост, изобретение, което беше сложило край на бандитизма и зависимостта и беше донесло мир. Досега.

Вратите зад тях се затвориха. От купола и далечните стени отекна мощно ехо. Тук вътре щяха да присъстват само Избраните, техните гости и — високо горе Хрункнер забеляза струпаните обективи — новите камери. Почти всяка стойка зад редиците от бюра бе заета. Юнърбай почувства върху себе си вниманието на петстотин Избрани.

Смит, Юнърбай и Тим Даунинг заслизаха по стълбището, което водеше към авансцената. Повечето Избрани наблюдаваха мълчаливо. Във въздуха витаеха уважение, и враждебност, и надежда. Може би имаше шанс за Смит да опази мира.

За деня на своя триумф Томас Нау бе поръчал времето в Северната лапа да бъде най-слънчево — топъл следобед, който можеше да се точи до края на летния ден. Али Лин недоволстваше, но после направи необходимите промени. Сега той плевеше в градината

под кабинета на Пастира, забравил раздразнението си. Какво като климатът на парка се беше объркал — оправянето на проблема щеше да е следващата му задача.

А моята задача е да управлявам всичко наведнъж, помисли си Томас. Срещу него на масата седяха Вин и Тринли — боравеха с наблюдателните уреди, както им беше възложил. Тринли беше много важен за неговото прикритие — единственият Търговец, за когото Томас бе сигурен, че ще подкрепи лъжите. Вин... е, едно правдоподобно извинение ще да го отстрани от мрежата в критичния момент, но видяното от него ще потвърди наблюденията на Тринли. Щеше да е сложно, но ако не изникнат изненади... е, с това трябваше да се оправят Кал и хората му.

Ритцер присъстваше само като двуизмерен образ — седнал в капитанското кресло на борда на *Ръката*. Нито една от думите му нямаше да стигне до непосветените уши.

— Да, Пастирю! След малко ще имаме картината. Вкарахме функциониращ робот-шпионин в Парламента. Хей, Рейнолт, и твоят Мелин да свърши нещо свястно!

Анне беше горе в Купола на Хамърфест. Присъстваше само като частен образ в очилата на Томас и като глас в ухото му. В момента вниманието ѝ се разделяше поне в три посоки. Провеждаше някакъв анализ на „умните глави“, четеше превод на Триксия Бонзол на отсрещната стена и следеше потока от данни, идващ от „Ръката“. Положението с „умните глави“ беше по-сложно отвсякога. Не отговори на Ритцер.

— Анне? Когато шпионските кадри на Ритц пристигнат, препрати ги директно в кръчмата на Бени. Триксия може да прави симултанен превод, но ни дай също и истински звук. — Томас вече беше видял някои от картините, предавани от роботите-шпиони. Нека хората в пивницата да видят Паяци на живо в едър план, в движение. Това щеше да му окаже неуловима помощ в лъжите след завладяването на планетата.

Анне не откъсна поглед от работата си.

— Тъй вярно. Ще се погрижа Вин и Тринли да чуват казаното от вас.

— Точно така.

— Много добре. Само искам да знаете... нашите вътрешни врагове ускориха темпото. Виждам как се намесват из цялата ни автоматика. *Наблюдавайте Тринли*. Бас ловя, че той седи там и мами локализаторите си. — Погледът на Анне трепна за миг нагоре и улови въпроса в очите на Нау. Тя сви рамене. — Не, все още не съм сигурна, че е той. Но съм почти убедена. Бъдете готов.

Измина секунда. Гласът на Анне отново заговори, но вече се чуваше публично и тук, и в помещението на Търговците.

— Добре. Излъчваме на живо от залата на Парламента в Далечния юг. Ето какво ще види и чуе един човек.

Нау погледна наляво — там очилата му показваха пулта на Киви в пивницата. Основните фасети на тамошния екран трепнаха. За миг не беше съвсем ясно какво се вижда. Размазани червени и зелени петна, актиново синьо. Гледаха навътре в нещо като пропаст. В стените бяха изсечени каменни стълби. По камъните растяха мъх и рунтави лишеи. Паяците се тълпяха като черни хлебарки.

Ритцер Брюхел откъсна поглед от картината от Парламента и поклати глава почти в страхопочитание.

— Все едно видение на някой френкски пророк за Ада!

Нау му кимна мълчаливо. С това десетсекундно забавяне във времето те трябваше да избягват празните приказки. Но Брюхел беше прав — да видиш толкова много паяци накуп беше даже още по-зле от най-ранните предавания на роботите-шпиони. Приятните, очовечаващи преводи на „умните глави“ даваха много нереална представа за Паяците. *Чудя се каква ли част от начина им на мислене ни убягва*. Той избра една отделна картина, синтезирана от преводачите-„умни глави“ от новинарско предаване на Паяците. На нея дълбоката пропаст се превърна в плитък амфитеатър, грозните цветни петна — в подредена мозайка върху килимите (които вече не приличаха на рунтави космалаци). Дървената ламперия навсякъде блестеше, полирана (без петна и нацърбвания). А самите чудовища бяха някак си по-спокойни, жестовете им бяха почти смислени от гледна точка на човешкия език на тялото.

И на двата екрана на входа на Парламента се появиха три фигури. Те заслизаха по каменните стъпала. Въздухът се изпълни със съскане и щракане — истинските звуци, които издаваха тези същества.

Тримата изчезнаха на дъното на ямата. След това се появиха отново — изкачваха отсрещната стена. Ритцер се изкиска.

— Това средното по размер най-отпред трябва да е шефът на шпионите, дето Триксия Бонзол му вика „Виктъри Смит“.

Една подробност от версията на „умните глави“ беше точна: дрехите на тези създания бяха наситено черни, но по-скоро представляваха купчина съшити крѳпки, отколкото униформа.

— Онова косматото зад Смит трябва да е инженерът, „Хрункнер Юнърбай“. Какви засукани имена за такива изчадия!

Тримата се изкачиха върху едно извито каменно острие. Четвърти Паяк, вече покачен на несигурната конструкция, се покатери на острия ѝ връх.

Нау премести поглед от залата на паяците към тълпата в пивницата на Бени. Хората там мълчаха и гледаха, втрещени от огромен шок. Дори помощниците на Бени Уен не помръдваха — образите от света на Паяците приковаваха погледите им.

— Уводни думи от Говорителя на парламента — обади се глас на „умна глава“. — Моля, тишина. Имам честта да... — редом с разумните думи роботът-шпионин на Ритцер препращаше реалността, съскането и трещенето, атакуващите жестове с предни крака, завършващи е остриета като рапири. В действителност тези създания наистина приличаха на статуите, видени от Чуенг Хо в Териториалното командване. Но движенията им притежаваха смразяващата грация на хищници — някои жестове бяха бавни, други много, много бързи. Най-странното от всичко беше, че въпреки превъзходството на паешкото зрение не беше лесно да се различи къде са им очите. Напреки на набраздените им темета се виждаха гладки, лъскави петна с издутини тук-таме по тях, с антени, които можеха да са крайните точки на тяхното термално инфрачервено зрение. Предницата на паешкото тяло представляваше кошмарна машина за ядене. Челюстите-брѳсначи и подобните на щипци помощни крайници постоянно мърдаха. Но главите на съществата бяха почти неподвижно прикрепени към грѳдния кош.

Говорителят напусна върха на каменната игла и там се изкачи генерал Смит, като пътьом направи сложна маневра, за да обиколи другия паяк. След като стигна върха, известно време мълча. Предните ѝ крака описаха малка спирала, сякаш насърчаваше глупаците да

дойдат по-близо до нейната паст. От високоговорителите се разнесе съскане и тракане. Върху „преведения“ образ над нея се появи надпис: „Усмивва се мило на публиката“.

— Дами и господа, членове на парламента — гласът беше силен и красив. Гласът на Триксия Бонзол. Нау забеляза как щом тя заговори, главата на Езр Вин леко трепна. Диагностичните му показатели скочиха с обичайната противоречива интензивност. *Ще можем да го използваме достатъчно дълго*, помисли си Нау.

— Тук съм, за да говоря от името на своя Крал, за което съм упълномощена от него. Идвам тук с надеждата, че мога да ви предложа достатъчно, че да спечеля вашето доверие.

— Дами и господа парламентарни представители — Ред след ред, Избраните обърнаха погледи към Виктъри Смит. Цялото им внимание беше нейно. Хрункнер усети как силното ѝ лично присъствие струи мощно, както винаги. — Тук съм, за да говоря от името на своя Крал, за което съм упълномощена от него. Идвам тук с надеждата, че мога да ви предложа достатъчно, че да спечеля вашето доверие. Намираме се на етап от нашата история, в който можем да унищожим целия ни досегашен напредък — или да се възползваме от всичките ни усилия в миналото и да постигнем вечен рай. Това са двата възможни изхода от нашето положение. Светлият изход зависи от това доколко се доверяваме един на друг.

Разнесоха се отделни присмехулни дюдюкания — поддръжниците на Сродниците. Юнърбай се зачуди дали всички те имат билети за извън Южната земя. Без съмнение трябваше да осъзнават, че всяко по-дребно възнаграждение би им докарало смърт, след като завалят бомбите — също както на страната, която предаваха.

Генералът му беше съобщила, че и самата Педуре е тук. Чудя се... Докато началничката му говореше, Юнърбай се огледа във всички посоки — погледът му се съсредоточаваше най-вече върху сенките и въоръжените сержанти. *Ето я*. Педуре седеше на авансцената, на няма и стотина фута от Смит. След всички тези години тя изглеждаше по-уверена от всякога. *Почакай още мъничко, драга ми Преподобна Педуре. Може би моят Генерал ще те изненада.*

— Имам предложение. То е просто, но смислено — и може да бъде осъществено много бързо. — Тя даде знак на Тим Даунинг да подаде картите с данни на помощника на Говорителя. — Мисля, че знаете каква позиция заемам във военната структура на Съглашението. Дори и най-подозрителните сред вас биха се съгласили, че докато аз съм тук, Съглашението е длъжно да проявява онази сдържаност, която публично обеща. Упълномощена съм да предложа това положение да продължи. Вие, членовете на Парламента на Южната земя, можете да изберете които желаете три лица от Съглашението — включително и мен, включително и самият Крал — за неопределен престой тук, в нашето посолство в Далечния юг. — Това беше най-примитивната стратегия за запазване на мира, макар и по-щедра отвсякога в миналото, тъй като генералът сама предлагаше на другата страна да избере заложниците. И това беше по-практично отвсякога в историята. Посолството на Съглашението в Далечния юг беше достатъчно голямо, че да побере малък град. При наличието на модерни комуникации изобщо нямаше да има пречки заложникът да развива основната си дейност. Ако Парламентът не беше изцяло корумпиран, това можеше да вкара прът между нозете на връхлитащата гибел.

Избраните мълчаха — дори и приятелчетата на Педуре. Шокирани? Изправени пред единствената реална възможност за тях? Вслушващи се в инструкциите на техния началник? Нещо ставаше. В сенките зад Смит Хрункнер забеляза, че Педуре говори напрегнато на един от помощниците си.

Щом Виктъри Смит завърши речта си, в кръчмата на Бени отекнаха аплодисменти. Когато тя започна да говори, всички бяха обхванати от истински шок — когато видяха как всъщност изглеждат живите Паяци. Но казаното в речта съответстваше на личността на Виктъри Смит, а нея повечето хора познаваха. С останалото щеше да им е трудно да свикнат, но...

Рита Лиано улови Бени за ръкава, докато преминаваше покрай нея, понесъл напитки за тавана.

— Не биваше да оставяш Киви сам-самичка горе, Бени. Тя може да се настани тук и да продължи да говори на всички.

— Хм, добре. — Самотното място на предния ред бе предложено от Пастира, но несъмнено това нямаше значение, щом всичко вървеше толкова гладко. Бени отнесе напитките, като слушаше с половин ухо радостните догадки.

— ... между тази реч и нашата намеса те трябва да са в пълна безопасност...

— Хей, ние можем да *кацнем* след по-малко от четири Мсек! След всички тези години...

— В космоса, на земята — кого го е грижа? Ще разполагаме с необходимите ресурси, за да отхвърлим забраните за раждане...

Да, забраните за раждане. Нашата собствена, човешка версия на табуто за раждане извън фазата. Може би най-накрая ще мога да помоля Гонле... — Тази мисъл смути духа на Бени. Предизвикваше съдбата да се намеси твърде рано. Въпреки това той изведнъж се почувства щастлив, както не се бе чувствал от много време насам. Подмина масите, като се стрелна през централното пространство, и бързо се отклони към Киви.

Щом ѝ предаде предложението на Рита, Киви кимна.

— Ще ми е приятно.

Усмивката ѝ беше плаха, очите ѝ едва за миг се откъснаха от екраните в салона. Генерал Смит слизаше от трибуната.

— Киви! Всичко върви точно по плана на Пастира. Всички искат да те поздравят!

Киви погали котенцето в ръцете ѝ нежно, но и някак си напрегнато, сякаш го закриляше от нещо. Погледна Бени със странно озадачено изражение.

— Да, получава се. — Тя стана от масата и последва Бени през залата към масата на Рита.

— Трябва да говоря с него, ефрейтор. *Веднага!* — Щом каза това, Рачнер изпъна стойка. Петнайсет години служба с чин полковник проличаха в осанката му.

За миг младият ефрейтор се оклюма под сърдития му поглед. После роденият извън фазата хлапак като че забеляза следите от повръщано по Трактовата паст и мърлявата му униформа. Сви рамене — погледът му беше бдителен и съсредоточен.

— Съжалявам, господине, няма ви в списъка.

Рачнер усети как раменете му се прегърбват.

— Ефрейтор, просто му позвънете. Кажете му, че Рачнер е дошъл и че въпросът е... на живот и смърт. — И веднага щом произнесе тези думи, на Тракт му се прииска да не беше произнасял на глас тази абсолютна истина. Хлапакът го изгледа за секунда — чудеше се дали да не го изхвърли? После като че се у него се пробуди някакво извратено съжаление, той включи една комуникационна линия и каза нещо на някого вътре.

Измина минута. Две. Рачнер крачеше из преддверието за посетители. Поне се намираше на завет — докато се изкачваше насам по стълбището от хеликоптерната площадка на Ъндърхил, върховете на две от ръцете му замръзнаха. Но... външен караул и преддверие? Кой знае защо, не беше очаквал такива предохранителни мерки. Може би това, че той изгуби работата си, беше довело до нещо добро — беше отворило очите на другите за нуждата от предпазване.

— Рачнер, вие ли сте? — гласът, излязъл от стражевия комуникатор, беше немощен и хленчещ. Ъндърхил.

— Тъй вярно. Моля ви, трябва да говоря с вас.

— Вие... изглеждате ужасно, полковник. Съжалявам. Аз... — Гласът му утихна. Чу се приглушено мърморене. Някой каза „Речта мина добре... Сега имаме много време.“ — После той отново се обади, и този път гласът му съвсем не беше толкова отнесен. — Полковник, идвам след няколко минути.

53.

— Отлична реч. И ние да я бяхме написали, нямаше да е по-добра. — На двуизмерната картина от „Ръката“ Ритцер продължи да дрънка, безкрайно доволен от себе си. Нау само кимаше усмихнато. Предложението за мир на Смит беше достатъчно силно, че да спре за известно време военните на Паяците. То щеше да даде на хората време да обявят присъствието си и да предложат сътрудничество. Това беше официалната версия — рискован план, поставящ Пастирите във второстепенна позиция. Всъщност след около 7 Ксек „умните глави“ на Анне щяха да започнат тайна атака чрез собствените войски на Смит. Ответната „контраатака“ на Сродниците щеше да доведе планираното разрушение докрай. *А ние ще дойдем да приберем останките.*

Погледът на Нау бе обърнат към ясения следобеден пейзаж на Северната лапа, но във визъора си той виждаше Тринли и Вин, седящи от плът и кръв само на два метра от него. Изразът на Тринли бе леко развеселен, но пръстите му не преставаха да пърхат по апаратурата — наблюдаваше ядрените оръжия на територията на Сродниците. Вин? Вин като че нервничеше. Според показанията на диагностичните датчици, увиснали пред лицето му, той знаеше, че нещо се мъти, но не бе имал време да разгадае какво точно. Време беше да го отстрани — няколко срочни поръчки... Когато се върне, събитията вече щяха да са в ход... а Тринли ще подкрепи версията на Пастира.

Гласът на Анне Рейнолт се обади в ухото му, много тихо:

— Господине, извънредна ситуация.

— Да, продължавай — отвърна нехайно Нау, без да отделя поглед от езерото. Вътрешно обаче се смръзна. Това бе най-близкото подобие на остра паника, което бе забелязвал да проявява Анне Рейнолт.

— Нашият човек, разрушителят, ускори темпото. Действа много по-открито. Граби всичко, което му попадне. Още няколко хиляди секунди, и може да затвори „умните глави“... Тринли е, господине — с деветдесет процента вероятност.

Но Тринли седи тук, пред очите ми! И аз имам нужда от него, за да подкрепи лъжите ми след атаката.

— Не зная, Анне — каза той на глас. Може би Анне халюцинираше. Беше възможно, макар че той следеше медицинските й данни и МРИ-настройката й по-внимателно отвсякога.

Анне сви рамене и не отговори. Типичният игнориращ жест на „умната глава“. Беше направила каквото може, а сега той, ако ще, да пренебрегва съветите й и да върви по дяволите.

Не му беше до подобни безумия сега, когато четирийсетгодишното му дело вървеше към своя връх. *И тъкмо затова врагът можеше да избере тъкмо този момент, за да се задейства най-сетне.*

Кал Омо, застанал точно зад Нау, поддържаше частна връзка с Рейнолт. От другите трима телохранители само Рей Цирет се намираше непосредствено в стаята. Нау въздъхна.

— Добре, Анне. — Даде на Омо невидим знак да вкара в стаята и останалите от екипа си. *Ще замразим тия двамата и ще се разправяме с тях по-късно.*

Нау не беше предупредил мишените си и все пак с периферното си зрение забеляза как ръката на Тринли отскочи, сякаш хвърляше нещо. Кал Омо нададе хъхрещ писък.

Нау се шмугна под масата. Нещо се заби в дебелиите дъски над него. Затрецяха изстрели. Нов писък.

— Ще се измъкне!

Нау се плъзна по пода и отскочи към тавана от другата страна на масата. Рей Цирет летеше във въздуха, устремен към Езр Вин.

— Съжалявам, господине! Този ме изпревари. — Той бутна кървящото тяло. Вин беше осигурил на Тринли нужния му миг, за да избяга. — Марли и Тунг ще го хванат!

И наистина, много се стараеха. Двамата сипеха огън по хълмовете към гората. Но Тринли беше далеч напред — прелиташе от дърво на дърво. После се изгуби, а Тунг и Марли вече тичаха към гората по петите му.

— Чакайте! — ревна гласът на Нау от тонколоните. Цял живот подчинение ги накара да спрат в отчаяния си бяг. Заслизаха предпазливо по хълма, като през цялото време се озъртаха за заплахи. Лицата им бяха потъмнели от шок и гняв.

Нау продължи по-тихо:

— Влизайте вътре. Пазете покоите. — Беше проста заповед, каквато би дал един сержант, но Кал Омо беше... Нау прелетя отново към масата за събрания, зарязал временно етикета на „гравитацията по взаимно съгласие“. Нещо остро и лъскаво стърчеше от ръба на масата — тъкмо там, където той стоеше, преди да се метне под нея. Подобно острие бе прерязало гърлото на Омо — дръжката му стърчеше от гръкляна на сержанта. Омо бе престанал да се мятта. Навсякъде около него във въздуха плаваше кръв и съвсем бавно се свличаше към пода. Оръжието на сержанта стърчеше от кобура.

Омо беше полезен човек. *Имам ли време да го пъкна във фризера?* Нау се замисли за секунда върху тактиката и разчета на времето... и Кал Омо загуби.

Телохранителите се носеха около прозореца на покоите, но погледите им продължаваха да се връщат към сержанта. Мисълта на Нау трескаво проследяваше евентуални вериги от следствия.

— Цирет, вържи Вин. Марли, намери Али Лин.

Когато го тикнаха върху стола, Вин изстена немощно. Нау се приближи до масата, за да го огледа по-добре. Като че беше ранен в рамото. Имаше кръв, но не течеше. Вин щеше да живее... достатъчно дълго.

— Ей, че бързак е тоя Тринли — разбъбри се Тунг, след като поотпусна напрежението. — Толкова години да се прави на стар пръдльо, дето много му знае устата, а сега *бам!* — утрепа сержанта! Утрепа го и се измъкна!

— Нямаше да се измъкне, ако този не се беше намесил — Цирет побутна главата на Вин с дулото на оръжието си. — И двамата действаха бързо.

Прекалено бързо. Нау свали очилата и ги загледа втренчено. Очила на Чуенг Хо, управлявани от данните, получени от локализаторната мрежа. Набута ги в един калъф и изрови оптичния телефон, за който Рейнолт бе настояла като двойно подсигуриране.

— Анне, чуваш ли ме? Видя ли какво стана?

— Да. Тринли се задейства в мига, в който дадохте знак на Кал Омо.

— Той е *знаел*. Чувал е думите ти. — Да му се не види! Как е могла Анне да забележи намесата и да пропусне, че Тринли е

проникнал в техния канал?

— ... Да. Разгадах само частично онова, което беше намислил — Значи локализаторите бяха изработеното по поръчка оръжие на Тринли. Капан, строен хилядолетия. *С кого се боря?*

— Анне, искам да изключиш безжичната енергия на всички локализатори. — Но локализаторите бяха гръбнакът на дявол, знае колко критични системи. Локализаторите поддържаха и стабилността на самото езеро. — Остави стабилизаторите включени в Северната лапа. Накарай твоите „умни глави“ да ги управляват директно, по оптичното влакно.

— Готово. Трудно ще бъде, но можем да се справим. А наземните операции?

— Свържи се с Ритцер. Положението е твърде сложно — не можем да пипаме тънко. Трябва да ускорим хода на събитията на земята.

Чу как Анне изпраца нареждания на хората си. Но вече не виждаше порядъка и хода на процедурите, докато „умните глави“ работеха по различните проекти. Беше все едно да се биеш на сляпо. Можеха да загубят, докато се олюляваха насам-натам, разтърсени от шок.

Сто секунди по-късно Анне отново се обади:

— Ритцер разбира. Моите хора му помагат да организира прост курс на нападение. По-късно можем да се погрижим за фината настройка на резултатите. — Тя говореше със старата си кротка раздразнителност. Анне Рейнолт беше водила битки, много по-сурови от тази, бе печелила стотици пъти срещу значително превъзхождащи я сили. Да можехме да използваме така всичките си врагове!

— Много добре. Да си виждала Тринли? Бас ловя, че е в тунелите. — *Ако не заобикаля, за да ни погоди втора засада.*

— Да, и аз така смятам. Чуваме някакви движения откъм старите геофони. — Тази апаратура беше на Новородените.

— Добре. Междувременно скалпи някакъв синтетичен глас, който да залъгва хората в пивницата.

— Готово — дойде незабавният ѝ отговор. Вече беше направено.

Нау отново се обърна към телохраниелите си и Езр Вин. Съвсем кратка пауза за поемане на дъх. Колкото да предаде новите заповеди на

Ритцер. Колкото да разкрие още нещичко за това с какво всъщност се сблъскваше.

Вин се беше свестил. Очите му бяха изцъклени от болка — и блестяха от омраза. Нау му се усмихна в отговор. Даде знак на Цирет да извие раненото рамо на Вин.

— Имам нужда от няколко отговора, Езр.

Търговецът изпищя.

Фам се носеше все по-бързо и по-бързо по диамантения коридор, воден от зелените знаци, които се размазваха и подскачаха... и светеха все по-мъждиво, докато се разтвориха в мрака. Няколко секунди се носи напред на сляпо, без да забавя ход. Потупа слепоочията си — опитваше се да задейства отново локализаторите там. Бяха си на мястото, а и знаеше, че хиляди локализатори се носят из целия тунел. Анне сигурно беше прекъснала импулсите на безжична енергия — поне тук.

Тази жена е невероятна! Години наред Фам бе избягвал да манипулира директно системата на „умните глави“. И все пак Анне по някакъв начин бе забелязала. Прочистването на ума беше забавило временно напредъка ѝ, но през последната година тя затегна примката и продължаваше да я затяга, докато... *Бяхме толкова близо до изваждането от строя на изключвателя на енергията, а сега изгубихме всичко.* Почти всичко. Езр бе загинал, за да даде още един шанс на него.

Тунелът пред него зави. Той протегна ръка в тъмното, докосна стените леко, после — по-силно, отклони посоката на тялото си и се обърна с краката напред. Закъсна само с частица от секундата. Крака, колене, ръце се врязаха в невидимата повърхност. Все едно падаш лошо отвисоко — само дето отскочи назад, завъртя се и се вряза в друга стена.

Овладея се и много внимателно се върна към завоя. Оттам четири отделни коридора тръгнаха в различни посоки. Опипа отворите и пое по втория, но този път — много тихо. *Анне не е знаела със сигурност допреди няколко секунди.* Тайният запас, който бе скрил тук, трябваше да си е още на мястото.

След няколко метра ръцете му напипаха платнена торба, прикрепена към стената. *Ха!* Скриването на запаса криеше голям риск, но заключителните маневри обикновено са рисковани, и тази си струваше. Отвори торбата и намери вътре пръстена-фенер. Жълто сияние грейна около дланта му. Фам награби останалата апаратура. Светлината следваше ръцете му, дъги и сенки се мятаха напред-назад около него. Единият от пакетите беше пълен с мънички топчета. Метна едно в един страничен тунел. То летя безшумно секунда, после се чу тупване и най-разнообразни трясъци — примамка за ослушващите се „умни глави“ на Анне.

Значи ни разкриха някакви си Ксек преди удара. Но когато плановете най-сетне се сблъскат с реалността, най-често се прецакваш. Ако всичко беше минало по план, този пакет никога нямаше да му потрябва — и тъкмо затова го беше скрил. Едно по едно. Фам прехвърли съдържанието на торбата — респираторът, приемникът с усилвател, медицинският комплект, хитроумният арбалет.

Нау и компания имаха избор: можеха да обгазят тунелите или да ги изстрелят във вакуума — макар че това последното би унищожило голямо количество ценно оборудване. Можеха да се опитат да го преследват тук. Щеше да е забавно — главорезите на Нау щяха да видят колко опасни са станали техните тунели... Фам усети как в него се надигна онзи стар-престар ентузиазъм, поривът, който винаги го обземаше, когато обстановката се натегнеше, когато планирането и мисълта се превръщаха в действие. Напъха апаратурата в джобовете си — планът за момента се очертаваше все по-отчетливо в мислите му. *Езр, ние ще победим, обещавам ти. Ще победим, въпреки Анне... и заради нея.*

Безшумно като мъгла той пое по тунела — светлината на пръстена му стигаше колкото да вижда страничните тунели пред себе си. Време беше да посети Анне.

„Невидимата ръка“ акостира на 150 километра над света на Паяците. Висеше толкова ниско, че само Паяците, намиращи се на ограничена територия можеха да ги виждат директно — ала когато му дойдеше времето, корабът щеше да прелети точно над набелязаните

мишени. Каквито и лъжи да пробутваха на Рита и останалите в L1, на борда на „Ръката“ наричаха обектите на Паяците „мишени“.

Джау Ксин седеше в креслото на главния пилот — някога, когато този кораб беше собственост на Чуенг Хо, това беше креслото на помощник-командира — и оглеждаше сивата извивка на хоризонта. За целта разполагаше с трима пилоти — „умни глави“, но всъщност само един контролираше полета. Другите бяха подключени към артилерийските системи на Бил Фуонг и обмисляха възможностите. Джау се опитваше да не обръща внимание на думите, които идваха от капитанското кресло зад него. На Ритцер Брюхел му доставяше удоволствие постоянно да докладва на шефа си в Хамърфест за ставащото на земята.

Помощник-пастирът прекъсна извратения си анализ и милостиво млъкна за няколко секунди. После рязко изруга.

— Господи, не! Какво...

Изведнъж онзи се разкрещя:

— Фуонг! Стрелба в Северната лапа! Улучили са Омо, и... по дяволите, връзката прекъсна, Фуонг! — Ксин се обърна в креслото и видя, че Брюхел чука по клавиатурата. Бледото му лице сега пламтеше. Помощник-пастирът се заслуша в личния си канал. — Но Пастирът е оцелял, нали? Добре, свържи ме тогава с Рейнолт. Веднага!

Очевидно Анне Рейнолт не беше непосредствено на разположение. Сто секунди изтекоха. Двеста. Брюхел беснееше и се пенеше, дори и главорезите му се отдръпнаха. Джау погледна своите монитори, но данните се нижеха пред очите му без всякакъв смисъл. *Това го нямаше в сценария на Нау.*

— Къде се губиш, ма, курво?! Какво... — и Брюхел пак млъкна. От време на време изсумтяваше, но не прекъсваше монолога отсреща. Когато отново заговори, тонът му беше по-скоро замислен, отколкото гневен. — Разбирам. Кажи на Пастира да разчита на мен.

Размениха още няколко думи и Джау започна да се досеща какво предстои. Не можа да се съдържи — погледът му се плъзна встрани, към помощник-пастира. Брюхел беше вперил поглед в него.

— Главен пилот Ксин, точното ни месторазположение в момента?

— Командир, движим се на юг над океана, на около хиляда и шестстотин километра от Далечния юг.

Брюхел вдигна глава и заразглежда по-подробната картина във визьора си.

— Така, виждам, че пътьом, докато напредваме на север, ще прелетим над ракетните бази на Съглашението.

Твърда буца заседна в гърлото на Ксин. Този миг беше неизбежен... *Но си мислех, че разполагам с повече време.*

— Ще преминем на няколкостотин километра източно от базите.

Брюхел махна презрително.

— Можем да коригираме курса с включване на главния двигател... Фуонг, следиш ли това? Да, ускоряваме нещата със седем Ксек. Е, и? Може би ще ни забележат, но вече ще е твърде късно. Възложи на твоите хора да планират нова последователност на операциите. Разбира се, това означава, че ще сме пряко заангажирани в по-голяма степен. Рейнолт прехвърля всичките си свободни „умни глави“ на твое разположение. Синхронизирай ги възможно най-добре... Добре.

Брюхел се отпусна в своето капитанско кресло на Чуенг Хо и се усмихна.

— Единственият недостатък във всичко това е, че няма да имаме време да измъкнем Педуре от Далечния юг. Добре я бяхме преценили Педуре — от нея щеше да излезе добър местен вицекомандир... Но знаеш ли, лично аз не изпитвам привързаност към никого от тях. — Забеляза, че Ксин следи думите му с неприкрит ужас. — По-полека, по-полека, Главен пилот. Твърде много време прекарваше ти с твоите приятелчета от Чуенг Хо. Каквото и да са се опитвали да постигнат преди малко, то се е провалило. Разбра ли? Пастирът е оцелял и все още разполага с ресурсите си. — Отмести поглед от Джау — беше забелязал нещо във визьора си. — Настрой пилотите си към „умните глави“ на Бил Фуонг. След няколко секунди ще разполагаш с конкретни числа. Над Далечния Юг няма да изстрелваме наши оръжия. Вместо това ще локализираш и ще задействаш ракетите с малък радиус на действие, които Сродниците са разположили недалеч от сушата, „Тайната атака на Съглашението“, която вече сме планирали. Истинската ти задача идва няколко секунди по-късно. Твоите хора ще превземат ракетните бази на Съглашението. — Това щеше да включва използването на малкото ракети и лазерни оръжия, с които разполагаха. Но тези оръжия бяха съвсем достатъчни срещу по-примитивната противоракетна

защита на Паяците... а след това хиляди ракети на Сродниците щяха да унищожат градовете по половината планета.

— Аз... — Ксин се задави, скован от ужас. Ако не им се подчинеше, те щяха да убият Рита. Брюхел щеше да убие Рита, а после и Джау. Но ако се подчиняваше на заповедите... *Знам твърде много.*

Брюхел го наблюдаваше напрегнато. Джау никога досега не беше виждал помощник-пастира такъв... студен, преценяващ, почти същият като Нау. Брюхел наклони глава и заговори тихо:

— Няма от какво да се боиш, ако изпълняваш заповедите. О, може би ще те подложат на прочистване на мозъка — ще загубиш мъничко. Но ние имаме нужда от теб, Джау. Вие с Рита можете да ни служите дълги години — добре ще си живеете. Ако сега се подчиниш на заповедите.

Преди всичко да избухне, Рейнолт се намираше в Купола. Фам предполагаше, че дори и сега тя е там, в груповата стая заедно с Тръд, с достъп до всички възможни комуникационни канали и прави всичко възможно, за да предпазва и управлява хората си... и да използва комбинирания им гений, за да изпълнява волята на Нау.

Фам се метна нагоре в мрака — гмуркаше се в тунели, които в края се стесняваха до по-малко от осемдесет сантиметра в диаметър. Изкопаваха ги с машини десетилетия наред, още от времето, когато корените на Хамърфест се впираха в Диамант Едно. Някъде през третото десетилетие на Изгнанието Фам бе проникнал в архитектурните програми на Новородените и тунелите — някои от тях — просто се загубиха. Бяха добавени други връзки. Беше готов да се обзаложи, че дори и Анне не познава всички места, където той можеше да отиде.

На всеки завой забавяше ход с леки притискания на дланите и запалваше фенерчето за кратко. Търсеше ли търсеше. Дори и без външна енергия капацитетът на локализаторите беше такъв, че можеха да извличат последни, кратки изчисления. С приемника с усилвател той все още можеше да разгадава ключовете — знаеше, че се намира високо в кулата на Хамърфест, от страната на груповата стая.

Но най-близките локализатори бяха почти изтощени. Заобиколи един ъгъл покрай, както той си мислеше, най-вероятното място.

Стените блестяха в неясни дъги, неопетнени. Още няколко метра. Ето го! Блед кръг, издълбан в диамантената стена. Спря до него и с леко докосване задейства контролния шифър за повърхността. Нещо изщрака. Светлина огря целия диск, той се извъртя и разкри склада отгатык. Фам се промъкна през отвора. Беше пълно с рафтове, отрупани с хранителни дажби и тоалетни принадлежности.

Заобиколи рафтовете, почти успя да прекоси стаята, беше съвсем близо до официалния ѝ вход — и някой отвори вратата. Фам се метна встрани и щом посетителят влезе, се пресегна и сръчно смъкна очилата му. Беше Тръд Силипан.

— Фам! — Силипан изглеждаше по-скоро изненадан, отколкото уплашен. — Какво, по дяволите... Знаеш ли, Анне нещо я е прихванало и само за тебе приказва! Като че е откачила — разправя, че си убил Кал Омо и си превзел Северната лапа. — Гласът му утихна и той млъкна, щом до съзнанието му стигна, че и присъствието на Фам тук също беше доста невероятно.

Фам се ухили на Силипан и затвори вратата зад него.

— О, всички тези истории са верни, Тръд. Дойдох, за да си възвърна флотата си.

— Твоята... флота. — Тръд зяпна. Страх и почуда се сменяха по лицето му. — Стига бе, Фам. Какво си намислил? Изглеждаш странно. — *Малко адреналин, малко свобода. Невероятно е как ти въздействат.* Силипан се спаружи пред усмивката, която се изписваше по лицето на Фам. — Ти си луд, човече. Знаеш, че не можеш да спечелиш. Хванат си в капан. Предай се. Може да успеем да го пробутаме за... за временно умопомрачение.

Фам поклати глава.

— Тук съм, за да победя, Тръд. — Вдигна малкия си арбалет така, че Тръд да го вижда. — И ти ще ми помогнеш. Отиваме в груповата стая, ти прекъсваш цялото хранване на „умните глави“...

Силипан махна раздражено към оръжието на Нувен.

— Невъзможно. Има критична нужда от тях за поддръжка на наземната операция.

— За да поддържат програмата на Нау за изтребване на Паяците? Още по-добре ще е тогава да ги отрежем още сега. Това би оказало също и интересно въздействие върху езерото на Пастира.

Фам сякаш четеше мислите на Новородения, докато той преценяваше наум рисковете: Фам Тринли, старият му приятел по чашка и също такъв самохвалко като него, въоръжен с арбалет със съмнителна годност, срещу смъртоносната мощ на Пастира.

— Не става, Фам. Сам се набути в това, сега сам си се оправяй.

Очилата, които Фам стискаше в десницата си, издаваха сподавени, гневни звуци. Последен грак — и вратата на склада се отвори.

— Какво ти става, Силипан? Казах ти, че имаме нужда от... — Анне Рейнолт се промъкна в стаята. Като че картината веднага ѝ се изясни, но нямаше от какво да се оттласне, за да изскочи навън.

А Фам беше също толкова бърз, колкото и тя. Ръката му помръдна, малкият арбалет стреля и Рейнолт се загърчи. Миг по-късно странен тъп звук разтърси тялото ѝ. Фам се обърна към Тръд — сега се усмихваше още по-широко.

— Експлозивни стрели — не знаеш ли? Влизат вътре и после — бам! — червата ти стават на кайма.

Тръд беше пребледнял като платно.

— Ъъ... ъъ... — той гледаше втренчено тялото на бившата си шефка-робиня, и като че всеки момент щеше да повърне.

Фам блъсна Силипан в гърдите с малкия арбалет. Тръд се втренчи в дулото, скован от ужас.

— Тръд, приятелю, какво си се оклюмал? Ти си добър Новороден. Рейнолт беше просто „умна глава“, част от мебелировката. — Той махна към тялото на Рейнолт. Конвулсиите утихваха и преминаваха в отпуснатостта на току-що настъпилата смърт. — Така че дай да разкараме тоя боклук оттука, а после ще ми покажеш как да прекъсна връзката на „умните глави“ — той се ухили, дръпна се назад и докопа тялото. Когато Тръд тръгна към вратата, се виждаше, че трепери.

В мига, в който Силипан му обърна гръб, нехайната хватка, с която Фам стискаше Анне, стана нежна, внимателна. *Господи, звукът беше все едно от истински заряд, а не упойваща инжекция, която вдига много шум.* Беше използвал този номер преди половин живот — ами ако сега беше оплескал работата? За първи път от началото на акцията паниката се промъкна в адреналиновия поток. Прокара длан

по гърлото ѝ... и напипа силен, ритмичен пулс. Анне се намираше под пълна упойка, но нищо повече.

Фам отново лепна хищната усмивка на лицето си и последва Тръд в груповата стая на „умните глави“.

54.

В крайна сметка новинарските компании се смяха последни. И какво, като Службите за сигурност на Съглашението скриха как мама слиза от летателния апарат? Само след минути тя премина територията на Южната земя, а местните новинарски служби си умираха да покажат Виктър Смит, заедно с всичките ѝ придружители. Няколко минути камерите се намираха толкова близо, че тя виждаше вътрешния израз на ръцете, с които се храни на генерала. Мама изглеждаше спокойна, истински войник, както винаги... но за няколко минути Виктър Лайтхил се почувства повече малко дете, отколкото лейтенант от Разузнавателната служба. Беше толкова лошо, колкото и онази сутрин, когато Гокна загина. *Мамо, защо поемаш този риск?* Но Вики знаеше отговора на този въпрос. Генералът вече не беше толкова важна за огромната контраизмама, която бяха създали двамата с татко. Сега тя можеше да помогне на онези, които бе поставила под най-голяма заплаха.

Клубът на редниците беше претъпкан с паяци, които по това време иначе щяха да спят или да са си намерили други забавления. Тук беше най-близкото място, откъдето можеха да се върнат на работа. Но този път, както никога, „работата“ явно беше най-важното нещо за всеки паяк.

Виктър се промъкна между игралните автомати и дискретно даде знак на хората си, че всичко е супер. Най-накрая се отпусна на една стойка до Брент. Брат ѝ беше все така с игралния шлем. Ръцете му непрекъснато щъкаха по таблото. Тя го потупа по рамото.

— Мама ще започне да говори всеки момент — напомни му тихо.

— Знам — беше всичко, което Брент каза по въпроса. — Чудовище номер девет вижда нашата операция, но продължават да го мамят. Според мен проблемът е локален.

Вики едвам се сдържа да не смъкне шлема от главата на брат си. *По дяволите. Все едно съм глуха и сляпа!* Вместо това извади телефон от дрехата си и набра номер.

— Здравей, татко! Мама започна да говори.

Речта беше кратка и добра и блокира заплахата от Юг. *Е, и какво?* Все още беше твърде рисковано да се отиде там. На мониторите над бара Вики гледаше как генералът връчва официалното си предложение на Тим, за да го предаде на парламента. Може би това щеше да доведе до добър резултат. Може би пътуването си струваше. Изминаха няколко минути. Камерите в Парламентарната зала сновяха напред-назад из все по-силно надигащата се врява. Мама беше слязла от платформата заедно с чичо Хрунк. Раздърпан дребосък в тъмни дрехи се приближи до тях. *Педуре*. Започнаха да спорят...

И изведнъж всичко това изгуби значение. Брент се наведе към нея.

— Лоши новини — обади се той, без да сваля шлема от главата си. — Загубих всички. Дори и стария ни приятел.

Лайтхил скочи от стойката и даде знак на екипа си. Жестът ѝ предизвика такъв ефект, все едно им беше подсвирнала пронизително. Екипът скочи на крака, натовари се с раниците и всички вкупом се втурнаха към вратата. Брент смъкна шлема и припна пред Лайтхил.

Тя забеляза, че ги изпровождат любопитни погледи, но по-голямата част от клиентелата беше залепнала за телевизора и не им обърна кой знае какво внимание.

Екипът беше изтичал два етажа по-надолу, когато сирените ревнаха.

— Как така сме загубили подкрепата на „умните глави“? Влакното ли е прерязано? — Тринли бе успял да открие всички оптични влакна?

— Не, господине. Поне аз не мисля така. — Ефрейтор Марли беше достатъчно компетентен, но не можеше да се мери с Кал Омо. — Все още можем да се свържем, но контролните канали не отговарят. Пастирю... сякаш някой току-що е прекъснал връзката на „умните глави“.

— Хмм. Да. — Това можеше да е поредната изненада на Тринли — или може би в Купола имаше предател. И в двата случая... Нау

погледна Езр Вин. Очите на Търговеца бяха изцъкдени от болка. Зад тези очи се криеха важни тайни, но Вин беше корав също като онези, които двамата с Ритцер бяха разпитвали до смърт. Щеше да отнеме време, или трябваше да намерят някакъв особен начин, за да измъкнат истинска информация от него. Време нямаше. Той се обърна отново към Марли.

— Мога ли пак да говоря с Ритцер?

— Така мисля. Имаме оптична връзка с лазерната станция навън.
— Зачука колебливо по клавиатурата. Нау потисна импулса да го наругае за непохватността. Но без подкрепата на „умните глави“ всичко беше непохватно. *Все едно сме Чуенг Хо.*

Изведнъж Марли се ухили.

— Връзката ни за контакт с „Невидимата ръка“ е все още активна, господине! Току-що подключих аудиовръзката към микрофона на яката ви.

— Много добре... Ритцер! Не знам какво стига до теб от всичко това, но... — Нау преразказа накратко разгрома и завърши: — Следващите няколко секунди няма да имаш връзка с мен — евакуирам се на L1-A. Последен въпрос: Без нашите „умни глави“ можеш ли да осъществиш наземната операция?

Щяха да минат поне десет секунди, докато дойде отговорът. Нау погледна втория си оцелял телохранител.

— Цирет, вземай Тунг и „умната глава“. Отиваме на L1-A.

От оръжейната можеха да упражняват пряко, без намесата на автоматика, власт над живота и смъртта на всекиго на територията на L1. Нау отвори шкафа зад себе си и докосна един бутон. Част от паркета се плъзна встрани и разкри люк, който водеше към тунел. Тунелът преминаваше директно през Диамант Едно към оръжейната и никога не бе оборудван с локализатори, нито се пресичаше с други тунели. Ключалките и от двете страни се задействаха от отпечатъка на палеца му. Докосна датчика. Малката лампичка продължи да свети червено. *Как Тринли би могъл да саботира това?* Нау потисна паниката и пробва отново. Пак червено. Пак. Светлината неохотно смени цвета си на зелено и тайният люк се завъртя в положение „отключен“. Софтуерът сигурно реагираше на кръвното му налягане и бе направил заключението, че върху Нау упражняват принуда. *На другия край може и да ни спрат.* Приложи отпечатъка си и за

отсрещната ключалка. Бяха нужни два опита, но най-накрая и онази лампа светна в зелено.

Цирет и Тунг се върнаха, като тикаха пред себе си Али Лин.

— Нарушавате правилата — скара им се старецът. — Трябва да вървим, ето така, да докосваме пода със стъпала. — Лицето на Али изразяваше смесица от раздразнение и озадаченост. „Умните глави“ никак не обичаха да ги отстраняват от задачата на техния Фокус. Най-вероятно в съзнанието на Али плевенето на пастирската градина беше също толкова важно, колкото и най-деликатната генна операция. Сега изведнъж го принуждаваха да влезе на закрито, като пренебрегваха целия етикет на фалшива гравитация в неговия парк.

— Само стой, не мърдай и мълчи. Цирет, развържи Вин. Вземаме и него.

Али застана неподвижно, краката му залепнаха за мърлявия под. Но не млъкна. Втренчил типичния си отнесен поглед зад Нау, той продължи да се оплаква.

— Всичко проваляте, не виждате ли?

Изведнъж гласът на Ритцер Брюхел отекна в стаята:

— Пастирю, тук положението е под контрол. „Умните глави“ на „Ръката“ все още са на линия. Всъщност високолатентните услуги няма да са ни нужни, преди да паднат бомбите. Фуонг казва, че в краткосрочен план ще се справим по-добре без L1. Точно преди връзката да прекъсне, някои от подчинените на Рейнолт бяха започнали да правят много грешки. Ето ви плана на атаката. Далечният Юг ще бъде изпепелен след няколкостотин секунди. Скоро след това „Ръката“ ще прелети над противоракетните установки на Съглашението. Тях ще попилеем сами.

Отговорът на Брюхел преминаваше в доклад — обичайната съдба на разговорите на далечни разстояния. Лин беше млъкнал. Нау усети студени тръпки по гърба си — слънчевите лъчи отслабваха. Облак? Обърна се и видя, че този път, както никога, втренченият в далечината поглед на „умната глава“ означаваше нещо. Тунг заобиколи Лин и погледна през прозорците, които гледаха към езерото.

— Леле-мале — прошепна тихо телохраниелят.

— Ритцер! Нови проблеми. Ще се свържа с тебе по-късно.

Гласът от „Невидимата ръка“ продължаваше да дрънка, но вече никой не го слушаше.

Също като някой воден дух от митовете на Балакреа водите на Северната лапа бавно се събираха, издигаха се и се разливаха отвъд внимателно проектирания от Али Лин бряг. „Слънчевите лъчи“ пробиваха през милионите тонове вода, които ги заливаха. Дори и при липса на контрол езерото в парка беше редно да си остане приблизително на мястото. Но врагът беше оставил сервомеханизмите на езерото да работят ритмично и морето тихомълком бе вибрирало, докато стигне до катастрофа.

Нау се метна към тунела. Стегна се и спусна масивното предохранително прикритие. Водната стена докосна постройката. Тя изстена и стъклата се пръснаха, а после планина от вода неумолимо връхлетя върху нея със скорост повече от метър в секунда.

И водната стена се превърна в хиляди ръце, протягащи се през пропуканата стена, трупаци хлад около тялото му, откъсващи го от люка. Писъци и крясъци, бързо удавени — за миг Нау се потопи напълно. Единственият звук беше скърцането и трещенето на рушащата се постройка. Мярна убежището си за последен път — покритото си с фурнир бюро, мраморната камина. После бавното цунами пропука отсрещната стена, подхвана Нау и го издигна във водовъртежа си.

Все още потопен, дробовете му изгаряха. Водата беше ледена и го вцепеняваше. Нау се гърчеше и се опитваше да разгадае размазаните петна пред погледа си. Най-ясно се виждаше долу. Виждаше зелената гора зад покоите си. Заплува надолу, към въздуха.

Изтръгна се, повлякъл след себе си водни нишки, и се метна в откритото пространство отвъд вълната. Секунда-две плаваше сам — носеше се с бързина, колкото да изпреварва летящото море. Въздухът бе напоен със звук, който Нау дори не си бе представял — мазен грохот, звукът от милиони тонове вода, които се плискаха, разливаха, падаха. Приливната вълна бе ударила покрива на пещерата и сега морето падаше надолу, а той се намираше под него. Долу в гората пеперудите бяха замлъкнали. Събираха се на огромни рояци в най-големите пещери. Но далече-далече *нещо* летеше във въздуха. Крилатите котета! Като че ни най-малко не се бяха уплашили — но пък Киви твърдеше, че те са стара небесна порода. Видя как едно от тях цопна във водната стена. Изчезна за миг, после се появи и отново се

гмурна. Проклетите котета можеха да се окажат достатъчно пъргави, че да оцелеят.

Нау отново се обърна и се загледа през водата към огрения от слънцето парк. Лъчите блещукаха по развалините, по човешките фигури, уловени в капана като бълхи в кехлибар. Останалите плуваха към него — някои несръчно, други — с енергични, силни загребвания. Марли се гмурна във въздуха. Миг по-късно Тунг прескочи отвъд водната стена, после Цирет, прегърнал Али Лин. *Добър човек!*

Имаше още една фигура. Езр Вин. Търговецът изскочи наполовина от водата, на около десет метра от тях. Беше замаян и се задушаваше — но по-буден, отколкото изглеждаше по време на разпита. Погледна върховете на дърветата, към които падаха и издаде звук, подобен на смях.

— В капана си, Пастирю. Фам Нувен те надхитри.

— Фам *чии*?!

Търговецът го погледна втренчено — като че се усети, че се е изпуснал за информация, заради която беше готов да умре, но да я запази в тайна. Нау махна на Марли.

— Докарай го тук.

Но Марли нямаше от какво да се отгласне. Вин цопна във водата, гмурна се отново — готов да се удави, но да не попадне в ръцете им.

Марли се обърна, стреля към гората и се отгласна обратно към падащата вода. Нау виждаше силуета на Езр Вин, очертаващ се в слънчевите лъчи — гребеше немошно, но вече бе потънал няколко метра навътре във водата.

Върховете на дърветата ги докосваха. Марли се огледа диво.

— Трябва да се махаме оттук!

— Тогава го убийте. — Нау вече се мъчеше да се залови за дърветата. Марли стреля няколко пъти. Летящата жица бе създадена за да разкъсва и размазва плътта. Във водата обхватът ѝ беше почти нулев. Но Марли извади късмет. Около тялото на Търговеца плъзна червена мъгла.

После вече не остана време. Нау се издърпваше от клон на клон, мятеше се през откритите пространства под горския балдахин. Наоколо трещяха чупещи се клонаци — водата заливаше дърветата и папратите, звук, който едновременно напомняше и за пожар, и за влага. Водната стена се разкъса на милион фрактални пръсти, които се

гърчеха, разгъваха, сливаха. Тя докосна ръба на рояк пеперуди и свистящата им песен мигом се разнесе — Нау никога не ги беше чувал да пеят по-силно. После водата погълна рояка.

Марли изскочи пред него и се обърна.

— Водата е препречила пътя ни към главния вход!

В капан — тъкмо както каза Търговецът.

Четиримата се запридвижваха успоредно на парковата стена. Над тях водният покрив се спускаше все по-ниско — отдавна беше залял върховете на дърветата и продължаваше да се спуска. Слънчевата светлина бе сияние, идващо от всички посоки през десетки метри вода. Водата в езерото беше само толкова. Из целия парк щеше да има огромни въздушни „джобове“ — но те нямаха късмет. Тяхното пространство беше неголяма подводна „пещера“. От всички страни ги обкръжаваше вода.

Трябваше да влачат Али Лин от клон на клон. Той като че беше омагьосан от водния дух и изобщо не подозираше за опасността.

Може би...

— Али! — повика го рязко Нау.

Али Лин се обърна. Но не се мръщеше — *усмихваше се*.

— Моят парк е унищожен. Но сега виждам нещо по-добро, нещо, което никой не е правил досега. Можем да направим истинско микрогравитационно езеро — мехурчетата и капките ту ще изскачат от него, ту ще се вливат. Има животни и растения, които бих могъл...

— Али... Да! Ще построиш по-хубав парк, обещавам ти. Сега... искам да знам, можем ли да излезем от парка по някакъв начин, без да се удавим преди това?

Слава Богу, „умната глава“ виждаше предимство в случилото се. През последните няколко секунди главният интерес на Али бе възпрепятстван отново и отново. Обикновено верността на „умните глави“ бе несломима, но решаха ли, че заставаш между тях и тяхната специалност... След миг Али сви рамене и каза:

— Разбира се. Зад онзи камък има шлюз. Така и не го запоих.

Марли се гмурна към камъка. Шлюз тук? Без очилата Нау не знаеше нищо. Но имаше десетки шлюзове, излизаци в парка — каналите, които използваха, за да доставят лед от повърхността.

— „Умникът“ е прав, сър! А и шифрите за отваряне работят.

Нау и останалите заобиколиха скалата и погледнаха в отворената от Марли дупка. Междувременно стените на тяхната въздушна пещера — техният мехур — се раздвижиха. След още трийсет секунди и това място щеше да се намери под водата. Марли погледна Нау и по лицето му се прокрадна сянка на триумф.

— Господарю, там вътре ще сме в безопасност от водата, но...

— Но оттам нататък няма къде да отидем. Точно така. Знаем. — Каналът завършваше със запечатан люк, а зад него имаше вакуум. Изход нямаше. Бавно въртящ се воден сталактит плисна върху главата на Нау и го накара да приклепне до Марли. Спускащият се куп вода се отдръпна назад и за миг таванът се издигна. *Стъпка по стъпка изгубих почти всичко.* Невероятно. И изведнъж Пастирът осъзна, че онова, за което се беше изпуснал Езр Вин, сигурно беше вярно, Фам Тринли не беше Замле Енг — това беше удобна лъжа, скроена за Томас Нау. През всички тези години неговият най-голям герой — и затова, най-смъртният му възможен враг — е бил на една ръка разстояние от него. Тринли е Фам Нувен. За първи път, откакто беше дете, парализиращ страх скова Нау.

Но дори и Фам Нувен си имаше недостатъци — неговата трайна морална слабост. *Цял живот съм изучавал кариерата на този човек, вземал съм всичко добро от него. Както и всички останали, и аз познавам недостатъците му. И зная как да ги използвам.* Огледа другите — преценяваше с какви хора и оборудване разполага: старец, когото Киви обичаше, малко комуникационна апаратура, малко оръжия и малко стрелци. Щяха да стигнат.

— Али, няма ли изходи на оптични влакна от външния край на тези шлюзове? Али!

„Умната глава“ отлепи поглед от развълнувания таван.

— Да, има. Докато сваляхме леда, ни беше нужна внимателна координация.

Той махна на Марли към входа на шлюза.

— Всичко е наред. Това ще свърши работа. — Един по един, те се промъкнаха през тесния отвор. Дъното на мехура се удари в земята и се спуска. Сега почвата бе залята с половин метър вода, която продължаваше да се надига. Тунг и Али Лин се вмъкнаха, целите опръскани. Цирет се шумугна последен и затвори плътно капака зад тях. Няколко десетки литра воден дух също успяха да влязат — сега те

бяха просто разлята кална вода. Но от другата страна на капака чуваха как морето напират.

Нау се обърна към Марли, който използваше лазерния си комуникатор за фенерче.

— Да вървим към изхода, ефрейтор. Али Лин ще ми помогне да се свържа по телефона.

Фам Нувен беше много близо до победата, но Нау все още разполагаше със своя ум и със способността си да въздейства на другите и да ги манипулира. Докато се носеха по шлюзовия канал, той продължаваше да обмисля какво трябва да каже на Киви Лин Лизолет.

Генерал Смит слезе от ораторската трибуна. Разпределиха информацията от картите на Тим Даунинг между Избраните и сега петстотин глави обмисляха сделката. Хрункнер Юнърбай стоеше в сянката зад трибуната и се чудеше. Смит отново бе сътворила чудо. В един справедлив свят това без съмнение би дало резултат. Какво ли можеше да измисли Педуре, за да се противопостави?

Смит отстъпваше назад, докато се изравни с него.

— Елате с мен, сержант. Видях един човек, с когото отдавна искам да поговоря. — По-късно през деня щяха да призват към вот. Преди това можеше да зададат и допълнителни въпроси на генерала. Имаше достатъчно време за политически маневри. Двамата с Даунинг последваха Виктъри към другия край на авансцената и блокираха изхода. Мърляв паяк, облечен в екстравагантни одежди, идваше насреща им. Педуре. Годиците не бяха я пощадили — или може би историите за покушенията над живота ѝ бяха верни. Тя понечи да се промъкне покрай Виктъри Смит, но генералът ѝ препречи пътя.

Смит ѝ се усмихна.

— Здравейте, детеубийцо. Колко ми е приятно да ви срещна лично.

Педуре изсъска:

— Да. И ако не се махнете от пътя ми, много ще се радвам да ви убия. — Произнасяше думите с тежък акцент, но малкото ножче в ръката ѝ говореше достатъчно ясно.

Смит разпери ръце — екстравагантен жест, който привлече внимание из цялата зала.

— Пред всички тези хора, Преподобна Педуре? Не мисля. Вие сте...

Смит се поколеба, вдигна чифт ръце към главата си и като че се заслуша в нещо. В телефона си?

Педуре я гледаше втренчено — целият ѝ вид изразяваше подозрение. Тя беше дребничка женица с протъркан хитин и жестове, като че малко по-резки, отколкото трябваше. Гледка, която никак не внушаваше доверие. Сигурно беше толкова свикнала да убива отдалече, че личният чар и красноречието бяха отдавна отхвърлени таланти. Тук тя беше извън стихията си — ръководеше нещата пряко. Това накара Юнърбай да се почувства една идея по-уверен.

Нещо избръмча в дрехата на Педуре. Малкото ножче изчезна и тя грабна телефона си. За миг двете началнички на шпионите заприличаха на стари приятелки, потънали в спомени.

— Не! — Педуре се затърчи в спазми, гласът ѝ премина в писък. Тя сграбчи телефона с ръцете, с които се хранеше и почти го натика в своята паст. — Не тук! Не сега! — фактът, че изведнъж двете се бяха превърнали в зрелище, като че нямаше никакво значение за нея.

Генерал Смит се обърна към Юнърбай.

— Плановете на всички току-що отплуваха по отходния канал, сержант. Три ракети, изстреляни от леда, вече летят насам. Имаме около седем минути. — За миг погледът на Юнърбай се насочи към купола над тях. Намираше се на хиляда фута под земята, укрепен срещу тактически ядрени бомби. Но той знаеше, че флотата на Сродниците е преминала към много по-сериозни оръжия. Тройно изстрелване — това най-вероятно беше удар с дълбоко проникване. Но въпреки това... *Аз помогнах в проектирането на това място.* Наблизо имаше стълбища, слизащи много по-надълбоко. Той се протегна и хвана една от ръцете на Смит.

— Моля ви, генерале, последвайте ме. — Те тръгнаха обратно през авансцената.

Злодеи и свестни хора — Юнърбай бе виждал и едните и другите да проявяват и смелост, и малодушие. Педуре... е, Преподобната Педуре се гърчеше в паника. Кривеше се, подскачаше ситно насам-натам и врецеше на тийфърски по телефона. Млъкна рязко и отново се обърна към генерала. Ужасът ѝ се бореше с невярваща изненада.

— Ракетите... *ваши са!* Вие... — тя се метна с писък към гърба на Смит. Ножът ѝ проблесна като сребърно продължение на най-дългата ѝ ръка.

Юнърбай се вмъкна между двете, преди Смит да се обърне. Блъсна силно с рамене Преподобната Педуре и тя изхвърча от сцената. Около тях цареше пълна бъркотия. Хората на Педуре се надигаха от пода на рояци. Бойците на Смит ги посрещаха, увиснали от галерията за гости. Уплахата постепенно обземаше залата — паяците вдигаха глави от четящите устройства и забелязваха кой с кого се бие. После високо горе се разнесе писък.

— Вижте! Новините от мрежата! Съглашението ни обстрелва с ракети!

Юнърбай изведе бойците и генерала през един страничен вход. Хукнаха надолу по стълбите към скритите шахти, които водеха към укрепеното убежище. Седем минути живот? Може би. Но изведнъж сърцето на Хрункнер се изпълни с чувство на свобода. Онова, което им оставаше, беше толкова просто — също както тъй отдавна с Виктъри. Живот и смърт, неколцина добри бойци и няколко минути, в които трябва да решат всичко.

Белга Ъндървил беше началник на Центъра за командване и контрол. Това всъщност не означаваше кой знае какво — тя беше от Вътрешното разузнаване. Случилото се тук можеше завинаги да промени длъжността ѝ, но тя не принадлежеше към тази командна верига — беше просто връзка с гражданската защита и Кралските дворцови войски. Белга гледаше Елно Колдхейвън, лъскавия нов директор на Външното разузнаване и действащ командващ офицер на центъра. Колдхейвън знаеше за пожара от провали, довел до края на кариерата на предшественика му. Знаеше, че Рачнер Тракт не е глупак, а най-вероятно не е и предател. А сега Елно заемаше неговия пост, а шефът беше извън страната. Той до голяма степен оперираше без предпазна мрежа. Неведнъж през последните няколко дни викаха Ъндървил настрана и сериозно я молеха за съвет. Тя подозираше, че тъкмо заради това шефката я държи тук долу, вместо да я върне в Принстън.

Центърът за командване и контрол се намираше на повече от миля от грамадата на Териториалното командване, под старото Кралско убежище. Преди десетилетие този център беше голяма работа — там работеха десетки разузнавателни техници със смешните малки ЦРТ-монитори от онази епоха. Зад тях имаше остъклени конферентни зали и контролни мостове за председателстващите офицери. Но година след година компютърните системи и мрежи се подобряваха. Сега Разузнаването на Съглашението разполагаше с по-добри очи, уши и автоматика, а самият Център за командване и контрол бе не по-голям от зала за конференции. Тиха, странна зала за конференции с обърнати навън седалки. Въздухът беше свеж, винаги леко полъхваше. Ярките светлини не хвърляха сенки. Имаше монитори за данни, но сега най-простите от тях бяха с дванайсет цвята. Все още имаше и техници, но всеки от тях се грижеше за хиляда възлови точки, пръснати по целия континент и из разузнавателната система в близкия космос. Индиректно всеки разполагаше със стотици специалисти за тълкуването на данните. Осем техници — до един действащи офицери,

и командващ офицер. Само от толкова имаше нужда да присъстват физически.

Централният екран показваше как представят шефката пред Парламента. Беше същото комерсиално предаване, което гледаше и останалият свят — Външното разузнаване беше решило да не се опитва да вмъква тайно в Парламента специални видеокамери. Един от техниците работеше със стопкадри от видеозаписа. Той нареди композиция от двайсет изрезки, поигра си със светлината. На екрана се появи някаква повлекана — подробностите от тъмното ѝ облекло не се виждаха много ясно. Генерал Колдхейвън, който седеше до Белга, се обади:

— Добре. Това е положителен знак. Дъртата Педуре — самата тя... Нея не я бива много-много по действията, когато собствената ѝ глава е наред да падне.

Ъндървил слушаше с половин ухо. Речта на генерала я шокира дори повече, отколкото това, че вижда Педуре. Когато Смит излезе с предложението за заложниците, неколцина техници вдигнаха поглед от работата си. Ръцете, с които се хранеха, замръзнаха неподвижно в пастите им.

— Боже! — чу тя как измърмори Елно Колдхейвън.

— Да — прошепна му в отговор. — Но ако те се съгласят, може би ще успеем да се измъкнем.

— Ако изберат Краля за заложник. Но ако искат генерал Смит... — Ако Смит трябваше да остане в Юга, положението щеше да се усложни много, особено за Елно Колдхейвън. Той не успяваше да прикрие съвсем явното си безпокойство. *Значи, това е нещо ново и за него.*

— Можем да се справим — обади се Кред Дъгуей, директорът на Въздушната отбрана. Дъгуей беше единственият присъстващ главен офицер освен тях. Директорът на Въздушната отбрана беше един от най-големите критици на горкия Тракт и бивш началник на Елно Колдхейвън. И май все още си мислеше, че му е шеф.

На картината от Южната земя генерал Смит слезе от ораторската трибуна. Подаде официалното си предложение на Тим Даунинг. Камерата я проследи как слиза от сцената.

— Тя се насочва към Педуре!

Дъгуей се изкиска.

— Е, сега стана интересно.

— По дяволите. — Камерата отново насочи към Тим Даунинг и следеше как той раздава копия от предложението на генерала.

— Може ли да ме свържете някак с шефката? Тя има ли все още аудиовръзка?

— Съжалявам, господине, няма.

По мониторите на Въздушната отбрана светнаха цветовете на вниманието. Техникът се прегърби и изсъска нещо по гласовата връзка. После заяви:

— Господине, не разбирам какво точно става, но...

Дъгуей посочи рязко сложната ситуационна карта на Южната земя.

— Изстрелват ракети!

Да. Дори и Белга разпозна кода. Кръстчета маркираха предполагаемите площадки за изстрелване.

— Изстреляли са три. *Не* са базирани в Южната земя — идват от ледовете. Може да са... — не можеха да бъдат никакви други, освен на Сродниците. Съглашението и Сродниците бяха единствените нации, разполагащи с ледени тунели за изстрелване на ракети.

Първата вероятна цел се беше появила вече на монитора. И трите кръгчета се намираха близо до южния полюс.

Колдхейвън махна отсечено на техниците от управлението на атаката.

— Вървете да подготвите Най-Ярката. — На главния монитор новинарските камери продължаваха да панорамират из парламентарната зала и да отразяват реакциите спрямо речта на генерал Смит.

Един от техниците стана от стойката си.

— Господине! Тези ракети са наши. От Седмия тунел са, „Вкопана в леда“ и „Пълзящата отдолу“!

— Какво ще рече това? — гласът на генерал Колдхейвън отрязва думите на бившия му шеф.

— Автоматични данни от самите кораби. В момента се опитвам да се свържа с капитаните им — продължаваме с взаимните опити да си разгадаем шифрите.

При тези думи Дъгуей подскочи.

— Докато не разговаряме с тях директно, не вярвам на нищо! Познавам тези командири. Тук става нещо странно.

— Имаме истински изстрелвания по истински цели, сър — техникът почука по кръстчетата и кръгчетата.

— Нямате нищо друго освен хубавички светлинки! — тросна се Дъгуей.

— Идва по защитената мрежа, господине, директно от нашите спътници за откриване на ядрени атаки.

Колдхейвън махна и на двамата да млъкнат.

— Това прилича малко на проблемите, с които се е сблъскал моят предшественик.

Дъгуей изгледа ядосано бившето си протеже... и като че значението на ставащото бавно започна да стига до ума му.

— Да...

Колдхейвън изсумтя.

— Не сме само ние. Разни слухове се носеха по неизключеното аналогово радио. — Все още имаше хора, които използваша подобни неща. Ъндървил имаше агенти в провинцията, които се съпротивляваха на всякакви технически нововъведения. Изненадата беше, че който и да било в Териториалното командване слуша подобни комуникации съвсем насериозно. Колдхейвън забеляза израза на лицето ѝ. — Жена ми работи в техническия музей на брега. — По лицето му трепна усмивка. — Тя казва, че старите ѝ радиоприемници не са откачалки. И освен това сега те виждат невъзможното. В миналото бихме могли да припишем противоречията на нечий идиотизъм. Сега... — До момента на удара по все по-стесняващите се мишени-кръгове оставаха някакви си три минути. Сега всички разузнавателни спътници показваха една и съща цел: Далечният Юг.

Ъндървил се поколеба за момент. Цялата параноя на Рачнер... *е истина?*

— Значи може би изстрелването е фалшиво. Всичко, което виждаме...

— Или поне всичко, което виждаме в мрежата...

— ... може да е лъжа. — Това беше най-екстравагантният кошмар на всеки технофоб.

Най-накрая смисълът на ставащото започна да достига до Дъгуей. Рушеше се една вяра, градена двайсет години.

— Но шифроването, кръстосаната проверка... какво да *правим*, Елно?

Елно като че се беше оклюмал. Те приеха теорията му, и това ги водеше до гибел.

— Можем... Можем да се изключим. Да прекъснем връзките на командването и комуникациите с мрежата. На мен ми прилича на опция във военна игра — само дето и това сме го играли в мрежата!

Белга обгърна с ръка раменете му.

— Аз ви казвам — направете го. Ще използваме аналоговото радио от музея. Аз също разполагам с хора — куриери. Ще стане бавно... — Твърде, твърде бавно, но поне щяха да открият какво имат насреща си.

В мрежата имаше и други, с които можеше да се свърже само за миг — Нишнимор, самият крал — ала сега като че на нищо не можеше да има доверие. Дъгуей беше налице, но командващият офицер на Центъра за командване и контрол беше Елно Колдхейвън. Колдхейвън се поколеба, но не отстъпи пред Дъгуей. Извика главния си сержант:

— План „Изопачаване в мрежата“. Искам известието да бъде занесено на ръка в музея.

— Тъй вярно! — техникът беше проследил разговора и изобщо не изглеждаше толкова втрещен, колкото началниците му. Кръгчетата-мишени показваха две минути до удара. На видеокартината от Парламента цареше пълен хаос. За миг ужасът от тази сцена скова Ъндървил. Горките паяци. Преди, войната беше злокобен облак на хоризонта. Сега Избраните на Юга се оказаха в епицентъра на ядрен взрив — оставаха им по-малко от две минути живот. Някои седяха неподвижно, втренчили поглед нагоре — там, където щяха да избухнат мегатоните. Други търчаха панически надолу по застланите с килими стълбища и търсеха начин да излязат навън, да слязат по-надолу. А някъде извън полезрението им същата участ очакваше и генерала.

По някакво чудо главният сержант разполагаше с копия на хартия на План „Изопачаване в мрежата“. Той ги раздаде на техниците си и започна процедурата по отварянето на противоударните врати на Центъра.

Но вратите вече се отваряха. Белга настръхна. *Нищо* не биваше да влиза тук до края на дежурството или докато Колдхейвън не зададе

освобождаващия код. Влезе един страж със сбъркана походка — вървеше назад. Държеше оръжието си под много неудобен ъгъл.

— Видях разрешителното ви, госпожо, но не е позволено...

Подир думите му отекна един почти познат глас:

— Глупости! Ние имаме разрешение, а вие видяхте, че вратите се отвориха. Моля ви, дръпнете се. — В залата влезе млада жена-лейтенант. Проста черна униформа, стройно, смъртоносно телосложение. Сякаш Виктъри Смит не само бе избягала от Юга, но и се беше върнала тук толкова млада, както първия път, когато Ъндървил я видя. След лейтенанта влязоха едър ефрейтор и екип от бойци. Повечето натрапници носеха тежки нападателни оръжия.

Генерал Дъгуей изля поток от гняв и възмущение върху младия лейтенант. Дъгуей беше глупак. Повече от всичко това приличаше на удар за обезглавяване — но защо не стреляха? Елно Колдхейвън заобиколи предпазливо зад бюрото си. Ръцете му се протегнаха към някакво невидимо чекмедже. Белга пристъпи между него и натрапниците и заяви:

— Вие сте дъщерята на Смит.

Лейтенантът ѝ отдаде чест.

— Да, госпожо. Виктъри Лайтхил — а това е моят екип. Оторизирани сме от генерал Смит да провеждаме инспекции по своя преценка. С цялото ни уважение, госпожо, тъкмо затова сме дошли.

Лайтхил се промъкна покрай разпенения директор на Въздушната отбрана. Старият Дъгуей беше толкова ядосан, че не можеше да се опише. Зад Белга, почти прикрит от тялото ѝ, Елно Колдхейвън вкарваше командни кодове.

По някакъв начин Лайтхил разбра какво става.

— Моля ви, отдръпнете се от клавиатурата, генерал Колдхейвън. — Едрият ефрейтор насочи пушката си към шефа на центъра. Сега Ъндървил позна войника. Бавноразвиващият се син на Смит. По дяволите.

Елно Колдхейвън се отдръпна от бюрото си, леко вдигнал ръце във въздуха — признаваше, че това далеч надхвърля всякаква „инспекция“. Двата техници най-близо до вратата се втурнаха покрай натрапниците. Но тези бойци действаха бързо. С рязко извърщане те скочиха върху техниците и ги повлякоха обратно в центъра. Вратите бавно се затвориха.

Колдхейвън направи още един опит, най-немощния от всички:

— Лейтенант, в сигналната ни автоматика е налице масирано изопачаване на данни. Трябва да изключим Центъра за командване и контрол от мрежата.

Лайтхил се приближи до мониторите. Все още имаше картина от Парламента, но зад камерата нямаше никой — кадърът се люшкеше безцелно и най-накрая се спря на тавана. По другите монитори бяха разцъфнали Най-ярките светлини — запитвания до Командния център, съобщения за изстрелване от Кралските Ракетни нападателни войски. Светът вървеше към края си.

Най-накрая Лайтхил заговори.

— Знам, господине. Тук сме, за да ви попречим да го направите. — Нейните бойци се бяха пръснали из вече претъпкания център. Нито един техник или офицер не беше извън обхвата им. Едрият ефрейтор отваряше товарна раница, нагласяваше допълнителна апаратура... монитори за игри?

Най-накрая Дъгуей отново доби дар слово.

— Подозирахме наличието на агент под дълбоко прикритие. Бях убеден, че това е Рачнер Тракт. Какви глупаци сме били! През цялото време Виктъри Смит е работила за Педуре и Сродниците!

Предател в самото сърце на организацията. Това обясняваше всичко, но... Белга погледна мониторите, фалшифицираните съобщения от мрежата за ракетите, изстреляни от Съглашението, идваха от всички посоки.

— Каква част от всичко това е истина, лейтенант? — попита тя. — Всичко ли е лъжа, дори и нападението над Далечния юг?

Отначало Ъндървил си помисли, че лейтенантът няма да ѝ отговори. Кръговете-мишени в Далечния юг се бяха свили до точки. Камерата още секунда предаваше последния кадър с купола на парламента. После Белга бе обзета от мимолетното усещане за рушаща се скала, за блеснала отвъд светлина — и мониторът угасна. Виктъри Лайтхил трепна, и когато най-сетне отговори на Белга, гласът ѝ бе едновременно и мек, и твърд:

— Не. Тази атака беше съвсем истинска.

56.

— Сигурен ли си, че тя ще може да ме види?

Марли вдигна поглед от приспособленията си.

— Да, господине. Получих и разрешение за разговор от нейното устройство.

Ти си наред, Пастирю. Най-великото изпълнение в живота ти.

— Киви! Там ли си?

— Да, аз... — и той чу как Киви рязко пое дъх. Чу. Не получаваше видеокартина — положението им беше безнадеждно, нямаше лъжа. — Татко!

Нау притискаше в ръце главата и раменете на Али Лин. Раните на „умната глава“ бяха превързани — цяло блато от кръв се процеждаше през импровизираните бинтове. *Да му се не види, надявам се да не е мъртъв.* Но всичко това трябваше да изглежда най-вече истинско — Марли беше направил всичко, което бе по силите му.

— Вин е, Киви. Двамата с Тринли ни се нахвърлиха, убиха Кал Омо. Щяха да убият и Али, ако... ако не бях ги оставил да избягат. — Думите се търкаляха от устата му, захранвани от истински гняв и страх и водени от тактическата необходимост. Дивашката атака на предателите, планирана точно в най-критичния момент, когато цяла цивилизация се намираше в рисково положение. Унищожаването на Северната лапа. — Видях как две от котенцата се удавиха, Киви. Съжалявам, не можахме да се приближим достатъчно, че да ги спасим... — думите му убягваха, но изкусно.

Чу леки хлипания от другия край на връзката — звуците, които Киви издаваше в мигове на абсолютен ужас. По дяволите, това можеше да отприщи каскада от спомени. Потисна страха си и продължи:

— Киви, все още имаме шанс. Предателите проявиха ли се при Бени? — *Дали Фам Нувен се е добрал до пивницата?*

— Не. Но знаем, че нещо се е объркало ужасно. Загубихме видеокартина от Северната лапа, а на Арахна май започна война. Говоря по личния канал, но всички ме видяха да излизам от пивницата.

— Добре, добре. Това е добре, Киви. Който и да участва в този заговор заедно с Вин и Тринли, те все още се чувстват объркани. Имаме шанс — ние двамата...

— Но несъмнено можем да се доверим на... — протестът на Киви заглъхна. Не му изтъкна никакъв аргумент. Толкова скоро след мозъчно прочистване Киви се чувстваше най-неуверена в себе си. — Добре. Но аз мога да ти помогна. Къде се криете? В някой от шлюзовете?

— Да, в капан сме — зад изходния капак. Но ако успеем да излезем, можем да спасим положението. L1-A разполага с...

— Кой е шлюзът?

— Хм... — той погледна капака, фенерът на Марли осветяваше номера. — Ес-седем-четири-пет. Това...

— Знам къде е. Ще се видим след двеста секунди. Не се тревожи, Томас.

Господи. Киви се възстановяваше невероятно. Нау изчака, после погледна въпросително Марли.

— Връзката прекъсната, господине.

— Добре. Свържи се отново. Провери дали не можем да пробием до Ритцер Брюхел. — Това можеше да е последният шанс за проверка на наземната операция, преди всичко да се подреди по един или друг начин.

Когато ракетите удариха Далечния Юг, „Невидимата ръка“ бе увиснала над хоризонта. Въпреки това мониторът на Джау показваше проблясъци на фона на горните атмосферни слоеве. А техните спътници-следачи изпращаха подробен анализ на разрушението. И трите ядрени ракети бяха улучили целта.

Но Ритцер Брюхел не беше напълно щастлив.

— Не ги изстреляхме в подходящия момент. Не успяха да проникнат възможно най-дълбоко.

Гласът на Бил Фуонг се разнесе по мостиковия канал:

— Тъй вярно. Това зависеше от разузнавателните данни от висш порядък — тези неща се намират на L1.

— Добре, добре, продължаваме. Ксин!

Джау вдигна поглед от пулта си.

— Да, господине?

— Хората ти готови ли са да ударят по ракетните бази?

— Тъй вярно! Току-що извършената промяна на курса ще ни постави над повечето от тях. Ще елиминираме голяма част от силите на Съглашението.

— Главен пилот, искам вие лично... — от пулта на Брюхел се разнесе звуков сигнал. Нямаше видеокартина, но помощник-пастирът се вслушваше в нещо, което идваше отвън. След малко рече:

— Тъй вярно. Можем да го компенсираме. Къде се намирате?

Какво ли ставаше там горе? Какво ставаше с Рита? Джау се принуди да отклони вниманието си от разговора и впери поглед в собствения си пулт. Всъщност той натискаше своите „умни глави“ докрай. Вече нямаше място за финес. Нямаше как да скрият тази операция от мрежите на Паяците. Ракетните бази на Съглашението заемаха обширна територия в северния континент, а екипажът следеше маршрута на „Невидимата ръка“ само приблизително. Пилотите на Джау координираха няколко десетки „умни глави“ — разузнавачи. Скалъпените бойни лазери на кораба можеха да елиминират площадките, намиращи се близо до повърхността, но само ако разполагаха с петдесет милисекунди време за прицел. Ако успееш да уцелят всичко, това щеше да е чудодееен балет на огневата сила. Някои от най-дълбоко разположените цели, площадки за нападение, щяха да бъдат ударени от екскавационни бомби. Те вече бяха изстреляни и се спускаха в дъга подире им.

Беше направил всичко, което може, за да накара всичко това да стане. *Нямах избор.* На всеки няколко секунди тази мантра изплуваше в съзнанието му в отговор на също така упоритото „*Не съм палач*“.

Но сега... сега може би съществуваше безопасен начин да избегне ужасните заповеди на Брюхел. *Бъди честен — ти все пак си палач.* Но на стотици, не на милиони.

Без подробните географски и разузнавателни указания от L1 те можеха да допуснат неограничен брой дребни грешки. Ударът по Далечния юг го доказа. Пръстите на Джау се понесоха по клавиатурата — изпращаше указания на екипа си в последната секунда. Грешката беше почти неуловима. Но тя щеше да предизвика вълна от случайни отклонения по време на атаката срещу противоракетните устройства. Много от ударите щяха да попаднат твърде далеч от целта.

Съгласението щеше да има шанс срещу ядрените оръжия на Сродниците.

Рачнер Тракт крачеше напред-назад из преддверието. Колко ли време щеше да отнеме на Ъндърхил, докато излезе? Може би старецът беше размислил или просто бе забравил какво смята да прави. Стражът също изглеждаше притеснен. Говореше по някакъв комуникационен канал, но думите му не се чуваха.

Най-накрая завиха скрити мотори. Миг по-късно старите дървени врати се разтвориха. Оттам се показва дървеница-водач, следвана по петите от Шерканер Ъндърхил. Стражът изгърча от кабината.

— Господине, може ли да поговоря с вас? Току-що...

— Да, но нека първо поговоря с полковника. — Тежестта на топлатата дреха сякаш притискаше Ъндърхил, а всяка стъпка неизменно го унасяше встрани. Стражът нервничеше около поста си и не знаеше какво да прави. Дървеницата-водач търпеливо дърпаше Ъндърхил в що-годе правия път, докато той се приближаваше към Тракт.

Старецът стигна до преддверието за посетители.

— Имам няколко свободни минути, полковник. Много съжалявам, че сте загубили работата си. Искам да...

— Това не е важно сега, господине! Имам да ви казвам нещо. — Цяло чудо беше, че се добра до Ъндърхил. *А сега, само да успея да го убедя, преди този постови да събере смелост да се намеси!*

— Автоматиката на нашето командване е манипулирана, господине. Имам доказателства! — Ъндърхил вдигна ръка в знак на протест, но Рачнер продължи да боботи. Това беше последният му шанс. — Звучи налудничаво, ала това обяснява всичко. Съществува...

Светът около тях избухна. Цвят върху цвят. Болка, по-силна от най-яркото слънце във въображението на Тракт. За миг цветът на болката бе единственото, което съществуваше — изтласкваше навън мислите му, страха, дори слисването.

А после той се завърна. В агония — но поне беше в съзнание. Лежеше в снега сред разпръснати развалини. Очите му... очите го боляха. Отблясъци от ада прогаряха цялото му предно зрително поле и

го заслепяваха. Отблясъците представляваха отчетливи силуети на фона на лъч от пълен мрак — стражът, Шерканер Ъндърхил.

Ъндърхил! Тракт се изправи на крака и бутна встрани затрупалите го плоскости. Сега изплуваха и други болки. Гърбът му представляваше една неделима, масивна болка. *Когато те ударят през стената, така става.* Направи няколко колебливи крачки, но като че нямаше нищо счупено.

— Господине? Професор Ъндърхил? — гласът му сякаш идеше от много, много далеч. Извърна глава насам-натам като дете, което все още имаше само бебешки очи. Нямаше избор — зрителното му поле отпред бе изпълнено с огнени отблясъци. Надолу по хълма, до извивката на кратерната стена, се виждаше редица от димящи дупки. Но тук пораженията бяха невероятно по-големи. Някоя от външните постройки на Ъндърхил не беше оцеляла, а огънят поглъщаше всичко, което можеше да гори. Рачнер пристъпи към мястото, където преди стоеше стражът. Но сега там имаше ръб на стръмен, димящ кратер. Хълмът над него беше отнесен целият. Тракт и преди беше виждал нещо подобно, но тогава се беше случила ужасна злополука — проникващ артилерийски снаряд бе уцелил склад с муниции. *Какво ни удари? Какво е пазел Ъндърхил долу?* Нещо в подсъзнанието му задаваше тези въпроси, ала той не разполагаше с никакви отговори и имаше куп други, много по-належащи грижи.

В краката му се разнесе животинско съскане. Рачнер извърна глава. Беше дървеницата-водач на Ъндърхил. Бойните ѝ ръце бяха в готовност да мушка, но тялото ѝ лежеше, разкривено, сред отломките. Черупката на горкото животно сигурно беше пропукана. Когато се опита да се промъкне покрай нея, дървеницата нададе още по-свиреп писък и направи страховито усилие да измъкне смазаното си тяло изпод развалините.

— Мобияй! Няма нищо... Няма нищо, Мобияй.

Ъндърхил! Гласът му прозвуча глухо, но такива бяха в момента и всички звуци наоколо. Щом Тракт се промъкна покрай буболечката, тя измъкна осакатеното си тяло изпод развалините и го последва в посоката, откъдето идваше гласът на Ъндърхил. Но съскането ѝ вече не беше заплашително. Повече приличаше на жално хленчене.

Тракт заобиколи насипа около кратера. Ръбът беше плътно затрупан с изхвърлените от взрива отломки. Лъскавите стени вече се

огъваха, хлътваха навътре. Но Ъндърхил все още не се виждаше никакъв.

Дървеницата-водач изпълзя покрай Тракт. Там, точно пред нея, самотна паешка ръка стърчеше като острие високо сред развалините. Буболечката изпищя пронизително и започна немошно да рови в тях. Рачнер се присъедини към нея — разчистваше дъските, избутваше встрани топлата кал. Топла? На дъното на Калорика беше горещо! Имаше нещо особено ужасяващо в това да си заровен в топла земя. Тракт отчаяно закопа по-бързо.

Ъндърхил беше затрупан със задницата надолу — главата му се намираще само на един фут под земята. За секунди успя да го откопаят до под раменете. Пръстта се огъваше и вдлъбваше заедно с ръба на кратера. Тракт протегна ръце, обви здраво Ъндърхил... и затегли. Един инч, един фут... двамата се строполиха върху насипа точно когато гробът на Ъндърхил пропадна в ямата.

Дървеницата-водач пълзеше около тях, вкопчила ръце в господаря си. Ъндърхил погали леко животното. После се обърна и разклати глава по същия глупав начин като Тракт. По кристалните повърхности на очите му имаше подутини. Шерканер Ъндърхил бе заслонил очите на Тракт от взрива — цялата горна част на главата на стареца бе поела директно удара.

Ъндърхил като че гледаше към кратера.

— Джейберт? Нишнимор? — произнесе той тихо, невярващо. Изправи се на крака и се отдалечи от пропастта. Тракт и буболечката го крепяха. Отначало той се остави да го отведат на билото. Под дебелиите дрехи беше трудно да се различи, но като че поне два от краката му бяха счупени.

Паякът отново заговори:

— Виктъри? Брент? Чувате ли ме? Изгубих... — обърна се и се загледа в кратера. Този път на Рачнер му се наложи буквално да се сбори с него. Горкичкият старец ту влизаше, ту излизаше от делириум. Мисли! Рачнер погледна надолу по склона. Хеликоптерната площадка се беше наклонила, но земята отгоре я заслоняваше от разхвърчалите се отломки. Хеликоптерът му още си стоеше там, очевидно невредим.

— А! Професоре... в хеликоптера ми има телефон. Елате, оттам можем да се обадим на генерала. — Импровизацията беше прозрачна,

но Ъндърхил ту започваше, ту спираше да бълнува. Той се олюля и едва не рухна на земята. После — миг на просветление.

— Хеликоптер? Да... има за какво да ми потрябва.

— Добре, да слезем там. — Тракт се запъти към стълбището, но Ъндърхил продължаваше да се колебае.

— Не можем да оставим Мобияй. Нишнимор и останалите — да. Те със сигурност са мъртви. Но Мобияй...

Мобияй умира. Но Тракт не го произнесе на глас. Дървеницата-водач беше спряла да пълзи. Ръцете ѝ леко махнаха към Ъндърхил.

— Мобияй е животно, господине — каза тихо Тракт.

Ъндърхил се изкикоти замаяно.

— Въпрос на мащаби, полковник.

И така, Тракт свали връхната си дреха и направи от нея люлка за буболечката. Създанието тежеше около осем фунта — съвсем мъртво тегло. Но слизаха надолу и сега Шерканер Ъндърхил го последва, без да се оплаква — налагаше се да го подкрепя само от време на време, за да се задържи върху стълбите. *Е, какво по-добро можеше да вършиш сега, а, полковник?* Спотайващият се враг най-накрая бе нападнал. Тракт погледна над кратера към димящите развалини. Като че същото се повтаряше и на високото плато — и попиляваше кралската стратегическа отбрана. Несъмнено бяха обстреляли с ядрено оръжие Главното командване. *За каквото и да съм дошъл, вече е твърде късно.*

Таксито се издигна нагоре над руините на L1. Под тях входът на S745 зееше и изпускате въздух и ледени частици. Ако не беше Киви, още щяха да са в капана зад капака на шлюза. Приземяването на Киви и специалната работа с ключалката бяха нещо, което дори и добре обучените „умни глави“ невинаги можеха да осъществят.

Нау внимателно настани Али Лин на предната седалка до Киви. Жената вдигна поглед от контролното табло и лицето ѝ се изкриви от мъка.

— Татко? Татко? — тя се пресегна да провери пулса му и изражението ѝ се поотпусна.

— Мисля, че той ще се справи, Киви. Виж, в L1-A има медицинска автоматика, и...

Киви седна отново на мястото си.

— Оръжейната... — но погледът ѝ остана вперен в баща ѝ. Ужасът засенчваше разума. Тя рязко се извърна и кимна. — Да.

Таксито усили хода на малките реактивни мотори — това накара Нау и хората му бързо да започнат да се пресягат за дръжки. Киви изключваше флегматичното автоматично управление на таксито.

— Какво се случи, Томас? Имаме ли шанс?

— Така мисля. Ако успеем да се вмъкнем в L1-A. — Той ѝ разказа историята с предателството — почти истината, ако изключим Али Лин.

Киви гладко превключи таксито на спиращен ход. Но като заговори, почти хлипаше:

— Зверството на Диет се повтаря, нали? И ако този път не ги спрем, всички ще умрем! И Паяците също!

Бинго. Ако не бяха прочистили мозъка на Киви толкова скоро, това щеше да е много опасна линия на мислене. Още няколко дни, и щеше да ѝ се наложи да свърже стотина дребни разминавания и тогава бързо би могла да прозре всичко. Но сега, за следващите няколко Ксек, аналогията с Диет играеше в негова полза.

— Да! Но този път имаме шанс да ги спрем, Киви.

Таксито бързо се спусна над Диамант Едно. Слънцето приличаше на мъждива червена луна — лъчите му проблясваха тук-там по последния им откраднат сняг. Хамърфест бе изчезнал зад ъгъла. Най-вероятно Фам Нувен беше затворен в Купола. Този човек е гений, но постигна само половин победа. Отряза дейността на „умните глави“, но не спря операцията на Арахна и не се свърза със съюзници.

А в тази игра половин победа не струваше нищо. *След няколкостотин секунди огневата сила на L1-A ще е в мои ръце.* Стратегията ще изкристализира в сигурно унищожение, а моралната слабост на самия Фам Нувен ще помогне на Томас Нау да спечели цялата игра.

Езр не беше губил съзнание — иначе събуждане нямаше да има. Но за известно време цялото му съзнание бе съсредоточено вътре в него, във вцепения студ, разкъсващата болка в рамото и ръката му.

Поривът да поеме въздух в дробовете си започваше да го надвива. Някъде там трябваше да има въздух — в парка пространството за дишане продължаваше да е същото. Но *къде?* Обърна се нататък, където фалшивите слънчеви лъчи бяха най-ярки. Някакъв остатък от разум отбеляза, че водата се беше изляла от тази посока. Сега би трябвало да пада надолу. *Плувай към светлината.* Той зарита немощно, колкото му държаха силите, като определяше посоката със здравата си ръка.

Вода. Пак вода. Вода завинаги. Червеникава в лъчите на слънцето.

Той изскочи над повърхността — кашляше, повръщаше и най-накрая *дишаше*. Морето се простираше около него. То се гърчеше и издигаше — нямаше хоризонт. Сякаш беше излязло от историята за мечове и пирати от Канбера, която беше гледал като малък — а той беше моряк, хванат в капана на последния водовъртеж. Загледа се нагоре, все по-нагоре. Водата наоколо се изкриви и се затвори над главата му. Морският пейзаж се превърна в мехур, може би пет метра в диаметър.

Заедно с ориентацията го осени и нещо като рационална мисъл. Езр се извърна, огледа се надолу и назад. Никакви преследвачи не се виждаха. Но може би нямаше значение. Водата покрай него носеше

собствената му кръв — усещаше вкуса ѝ. Студът, забавил изтичането на кръвта и премахнал донякъде болката, в същото време парализираше краката и здравата му ръка.

Езр се загледа във водата — опитваше се да прецени на какво разстояние се намира неговият въздушен мехур от външната повърхност. Водата откъм страната на слънцето като че не беше дълбока, но... Той се огледа надолу и назад към бившата гора. През размазаното и през течението различи прекършените дървета. Водата никъде не беше по-дълбока от дванайсетина метра. *Излязъл съм от основната маса.* Неговият мехур сам по себе си представляваше част от свободна капка, която бавно се носеше по небето на Северната лапа.

Носеше се *надолу* — поради някаква комбинация от микрогравитация и сблъсък на морето с покрива на пещерата. Езр гледаше вцепенен как земята започва да се надига около него. Щеше да се удари в дъното на езерото, тъкмо до кея на постройката.

Когато сблъсъкът дойде, беше бавен, като насън, с по-малка скорост от метър в секунда. Но водата бързо се завихри около него — пръскаше и струеше. Той се удари в дъното с крака и задник и отскочи нагоре заедно с рояк подскачащи, вихреци се водни капки. Навсякъде около него трещеше — безразлични механични аплодисменти. Каменната облицовка на кея беше на по-малко от метър разстояние. Той се пресегна и почти спря да се върти. После раненото му рамо докосна стената и всичко изчезна в пламъците на агонията.

Изгуби съзнание само за секунда-две. Когато се свести, видя, че се намира на около пет метра над морското дъно. Близо до него, каменният зид бе покрит с мъх и петна — старото морско равнище. А трещящите аплодисменти..., той погледна към дъното. Виждаше ги — бяха стотици: стабилизаторните сервомеханизми, които извършваха същият онзи саботаж, пратил морето на поход.

Езр се изкатери по грубо издяланите камъни на вълнолома. Само няколко метра го делиха от върха, от постройката... от мястото, където преди тя се издигаше. Основите се различаваха. Остатъците от стени все още стърчаха. Но един милион тона вода, дори и когато се движи бавно, бяха достатъчни да пометат къщата. Тук и там стърчаха отломки, забити дълбоко в развалините.

Езр се придвижваше от място на място като си помагаше със здравата си ръка, за да се изкатери по руините. Морето се беше стекло

в дълбок пласт, който бе залял горите и сега се катереше по стените в дъното на кухнята. То все така се пенеше и вълнуваше. Десетметрови капки вода продължаваха да се носят по небето. Голяма част от морето може би по-късно щеше да се стече обратно в басейна, но шедьовърът на Али Лин беше разрушен.

Всичко започваше да се размазва пред погледа му. Вече не го болеше като преди. Някъде там, сред потопената гора, Томас Нау беше попаднал в капана заедно с веселата си дружина. Езр си спомни как възтържествува, щом ги видя как потъват сред дърветата под водата. *Фам, спечелихме!* Но това не беше първоначалният им план. Всъщност Нау някак си ги разкри — едва не уби и двамата. Пастирът можеше и изобщо да не е в капан. Успееше ли да се измъкне от пещерата, можеше да проследи Фам или да се добере до L1-A.

Но страхът беше далече и все повече утихваше. Сега около него струяха ивици лепкава червена вода. Наведе глава и огледа ръката си. Оръжието на Марли беше раздробило лакътя му и отворило артерия. Предишната рана в рамото му и мъченията бяха образували нещо като случаен турникет, но... *Кръвта ми изтича.* Логично, мисълта предизвика трескава тревога — но всичко, което той всъщност искаше, беше да се отпусне на земята и да си почине малко. *И тогава ще умреш, а Томас Нау може би ще спечели.*

Езр се насили да продължи да се движи. Де да можеше да спре кървенето... но нямаше начин дори да свали връхната си дреха. Мисълта му се отдалечи от невъзможното. Сивотата се промъкна в периферията на съзнанието му. *Какво ли мога да направя за секундите, които ми остават?* Избираше пътя си между руините — зрителното му поле се бе стеснило и обхващаше само земята на някакви си сантиметри от лицето му. Ако успееше да намери покоите на Нау и да открие комуникатор! *Поне ще предупредя Фам.* Комуникатор нямаше — само безкрайни отломки. Прекрасната дървесина, отгледана от Фонг, сега тлееше цялата — спиралната ѝ структура беше разрушена.

Гола бяла ръка се протегна от един потрошен шкаф. Мисълта на Езр се препъна в ужаса и мистерията. *Кого сме зарязали тук?* Да, Омо. Но този крайник беше гол, лъщеше обезкървен и бял. Докосна дланта в края на ръката. Тя потрепна и се плъзна по пръстите му. О, че това изобщо не беше труп — само един от онези прилепващи скафандри, така любими на Нау. Една идея изплува от мрака. *Може би — за да*

спре кървенето. Подръпна ръкава — скафандърът се плъзна, закачи се за нещо и после заплава във въздуха. Езр се оттласна от земята и за миг затанцува с него. Левият ръкав се отвори, раздвои се под пръстите му. Той вмъкна вътре ръката си и скафандърът се затвори от пръстите до рамото. Придърпа тъканта върху гърба си и свободно навлече дясната половина около пострадалата си ръка. Сега можеше и да си кърви до смърт — никой нямаше да види и капчица повече. *Стегни тъканта.* Намести материята и тя прилепна по него. *По-стегнато* — истински турникет. Плъзна лявата си ръка по покритието на ранената ръка — плътта под нея се сгърчи в агония. Но тъканта откликна и се втвърди. Чу се как стене от нейде далече. За миг изгуби съзнание и се свести, полегнал леко върху главата си.

Но сега дясната му ръка беше обездвижена — ръкавът прилепваше с максимално напрежение. Много болезнена модна крайност, но току-виж излязла достатъчна, за да го опази жив.

Пийна от носещата се във въздуха вода и се опита да мисли.

Зад него се чу хленчецо мяукане. Небесното котенце се появи пред погледа му — беше кацнало върху гърдите и здравата му ръка. Пресегна се и погали треперещото телце.

— И ти ли си в беда? — попита. Думите му излизаха като грачене. Големите тъмни очи на котенцето се втренчиха в него и то се зарови дълбоко между гърдите и лявата му ръка. Странно. Обикновено болните котета се криеха — това причиняваше много проблеми на Али, макар и създанията да бяха опръстенени. Небесното коте беше вир-вода, но малкото му телце оставаше нащрек. Може би... — Да ме утешиш ли си дошъл, малкият?

Сега го чуваше как мърка, усещаше топлината на тялото му. Усмихна се — само това, че имаше кой да го слуша, го правеше побуден.

Чу се плясък на крила. Още две котенца. Три. Увиснаха над него и замяукаха раздражено, сякаш искаха да кажат: „Какво направихте с парка ни?!“, или може би, „Искаме вечеря“. Закръжиха около него, но не прогониха малкото от прегръдките му. После едно по-голямо — мъжкар с разръфани уши, се метна нагоре и кацна на най-високото място сред развалините. Изгледа сърдито Езр и се захвана да си приглажда крилете. Проклетото същество дори не изглеждаше мокро.

Най-високото място сред развалините... диамантена тръба, почти два метра в диаметър, увенчана с метален капак. Езр изведнъж осъзна какво гледа: вход на тунел към убежището на Томас Нау, който най-вероятно водеше пряко към L1-A. Издигна се по хълма към колоната с металния връх. Котаракът клечеше и хич не му се искаше да се махне, за да не пречи на Езр. Дори и сега тези създания бяха толкова собственически настроени, както винаги.

Контролните светлини на люка светеха в зелено. Той беше отворен.

Езр погледна едрия котарак.

— Ти знаеш ли, че си седнал върху ключа към всичко, а, приятел?

Внимателно откопча най-малкото коте от дрехата си и изпъди всичките от механизма на капака. Той се плъзна и отвори люка. Щяха ли малките глупачета да се опитат да го последват? Махна им за сбогом.

— Каквото и да си мислите, всъщност не искате да дойдете с мен. От изстрелите боли.

Груповата стая на Купола беше претъпкана с допълнителни седалки — едва оставаше място за маневри покрай стените. А в момента, когато Силипан изключи комуникационните връзки на „умните глави“, мястото се превърна в лудница. Тръд се измъкна от протегнатите им ръце и се върна на контролния пункт в най-горната част на стаята.

— Тези хич, ама хич не искат да ги откъсват от работата им.

Беше по-лошо, отколкото си мислеше Фам. Ако „умните глави“ не бяха вързани, нямаше да нападнат него и Тръд. Погледна отново Новородения.

— Трябва да го направим. Там е сърцето на властта на Нау и сега то му измени. Поемаме властта над целия L1, Тръд.

Погледът на Силипан се изцъкли. Твърде много шокове му се насъбраха.

— Целия L1? Това е невъзможно... Ти ни уби всичките, Фам. Уби мен. — После той се поосвести. Без съмнение си представяше какво ще направят с него Нау и Брюхел.

Фам го задържа със свободната си ръка.

— Не, имам намерение да победя. Ако успея, ще оцелееш. Както и Паяците.

— Какво? — Тръд прехапа устна. — Да, отрязването на помощта ще забави Ритцер. Може би тия проклети Паяци ще получат шанс. — Погледът му стана вгълбен, после отново рязко се впери в лицето на Фам. — Какво си ти?

Фам отвърна тихо — колкото гласът му да се чува над настоящите крясъци на „умните глави“.

— Точно сега съм единствената ви надежда.

Той извади конфискуваните от Силипан очила от джоба на дрехата си и му ги подаде.

Тръд внимателно приглади измачканото устройство и го нахлупи на очите си. Отначало не казваше нищо, после се обади:

— Имаме още очила. Мога да ти намеря едни.

Фам се усмихна с онази лисича усмивка, която Силипан никога не беше виждал преди двеста секунди.

— Става, но имам нещо по-добро.

— О... — тихо възкликна Тръд.

— Виж, сега искам да направиш оценка на щетите. Има ли някакъв начин да работиш с твоите хора оттук, без те да се свързват с Нау?

Тръд сви ядосано рамене.

— Знаеш, че е невъз... — погледна отново Фам. — Може би, може би има някакви тривиални неща. Правим офлайн изчисления. Може да успея да измамя „умните глави“, които осъществяват цифровия контрол...

— Добро момче. Успокой хората и виж дали някой от тях ще ни помогне.

Разделиха се. Силипан слезе при „умните глави“ — поговори им успокоително, прибра в торби плаващото изповръщано, предизвикано от внезапната тревога. Крясъците още повече се усилиха:

— Имам нужда от последните данни за проследяване!

— Къде са преводите на отговора на Сродниците?

— Глупаци, изгубихте връзката!

Фам се плъзна встрани под тавана, като наблюдаваше редиците на седналите „умни глави“ долу и се вслушваше в оплакванията им. На

отсрещната стена Анне и другия ѝ асистент се рееха неподвижни върху носилки. Тя би трябвало да е в безопасност, в несвяст. *Сега се води твоята последна битка — само един-два века след времето, когато си мислела, че всичко е загубено.*

Видението пред очите на Фам ту се очертаваше, ту се изгубваше. В по-голямата част от Купола той успя да рестартира микровълновата пулсираща енергия. Разполагаше може би със сто хиляди работещи локализатора в своя обсег. Ярка мета-светлина обгръщаше видението му в разпръснати лъчи из целия Купол към всички места, където облак локализатори бе оживял и търсеше да напипа обратната нишка към него.

Статус, статус. Фам прегледа данните на „умните глави“ в груповата стая и извън нея. Имаше само неколцина, които все още стояха заключени в килиите си в капилярните тунели — специалисти, от които нямаше нужда в настоящата операция. Мнозина от тях, когато прекъснаха потока им на работа, изпаднаха в конвулсивни припадъци, Фам влезе в контролната система и отвори някои от влизащите комуникации. Имаше неща, които трябваше да узнае — това можеше да облекчи притесненията на Фокусираните. Тръд погледна нервно — усещаше, че някой се бърка в системата му.

Фам излезе извън стените на Купола — търсеше някакъв проблясък от локализаторите по повърхността на канарата. Ето! Един-два изолирани образа, с лошо качество, монохромни. Зърна такси, което кацаше на голия камък близо до Хамърфест. По дяволите — шлюз S745. Ако Нау можеше да се справи с този люк без ключалка, нямаше съмнение какво щеше да предприеме по-нататък.

Само за миг Фам бе обзет от всепоглъщащия страх да се изправи лице в лице с противник, който не се спира пред нищо. *Ах, все едно отново съм млад.* Оставаха му още може би триста секунди, преди Нау да се добере до L1-A. Нямаше смисъл да задържа нещата. Фам зададе командата за включване към мрежата на всички локализатори в обсега му — дори и тези, които не получаваха захранване. Мъничките им батерии имаха достатъчно заряд всеки да се справи с няколко дюзини инфопакета. Ако ги използваше хитро, щеше да получи доста голямо количество данни.

В ума му картините бавно се оформяха — парченце по парченце.

Фам се плъзна покрай три от стените — внимаваше да не попада в обсега на „умните глави“, дори от време на време се блъскаше в някоя изхвърлена клавиатура или чаша. Но обновления поток от входни данни им въздействаше доста успокояващо. Секцията на преводачите беше почти мълчалива — разговаряха само помежду си. Фам се спусна до Триксия Бонзол. Жената се беше навела над клавиатурата с яростно напрежение. Фам се включи към потока от данни, идващ от „Невидимата ръка“. Оттам трябваше да дойдат добри новини — Ритцер и компания се бяха оплели тъкмо когато бяха готови да извършат масовото изстребление...

Отне му един миг да се ориентира в мултиплекс-екрана. Имаше материал за преводачите, данни за траекторията, кодове за изстрелване на ракети. *Кодове за изстрелване на ракети?* Брюхел напредваше с гадния удар на Нау! Екзекуцията беше нелепа — доста голяма част от оръжията на Съглашението щяха да оцелеят. Балистичните данни нарастваха — десетки изстрелвания в секунда.

За миг ужасът от ставащото погълна вниманието на Фам. Нау беше стъкмил такъв заговор, че да избие половината население на планетата. Ритцер правеше всичко възможно да осъществи клането. Фам прегледа данните, подавани от Триксия Бонзол за последните няколко секунди. Потокът побесня, когато отрязаха работния й поток — метафорично уволнение. Имаше страници с несвързани глупости, бъркотия от файлове, които показваха непозволен достъп до данните. Очите му се спряха на един почти смислен пасаж:

Изтъркано клише е, че светът е най-приятен в Годиците на чезнещото слънце. Вярно е, че времето тогава не изпада в такива крайности, че всичко е обзето от чувството за забавяне, и на повечето места няколко години подред през лятото не цари жега, а зимите не са твърде свирепи. Това е класическото време за романтика. Време, което изкусително призовава по-висшите същества да си починат, да се поотпуснат. Последният шанс да се подготвиш за края на света.

Сляп късмет накара Шерканер Ъндърхил да избере най-красивия ден в Годиците на чезнещото слънце за

първото си посещение в Териториалното командване...

Явно преводът беше на Триксия — от онези „очовечени“ описания, които толкова много дразнеха Ритцер Брюхел. Но... „първото си посещение в Териториалното командване“? Това трябва да е станало преди последния Мрак. Странно беше, че Томас Нау е поискал подобни ретроспективи.

— Сега всичко е объркано.

— Какво? — мислите на Фам се върнаха в груповата стая на Купола, при раздразнителните гласове на „умните глави“. Човекът, който току-що му проговори, беше Триксия Бонзол. Очите ѝ бяха далечни, а пръстите ѝ продължаваха да трепкат по клавишите.

Фам въздъхна.

— Да, точно така е — отвърна той. За каквото и да говореше тя, забележката беше уместна.

Висококачественият синтез на данните, идващи от незахранваната мрежа, беше завършен — разполагаше с пълна картина на L1-A. Ако можеше да задейства връзките малко по-силно, можеше да се свърже с е-джетовите там наблизо. Нямахше много енергия за обработване, но координатите сочеха енергетичната решетка на е-джетовите... и, което беше по-важно — *Може би ще можем да използваме самите електрически джетове!* Ако успееш да насочат няколко десетки от тях към Пастиря...

— Тръд! Успя ли да се разбереш с онези, дето обработват цифровите данни?

58.

Хеликоптерът на Рачнер Тракт излетя над наклонената площадка чисто — турбината и роторът му боботеха, явно здрави. Тракт успяваше да следи терена, като непрекъснато извъръщаше глава насамнатам. Насочи хеликоптера на изток, покрай стената на кратера. Пунктирът на бомбените ями се простираше пред тях — линия на разрушението, която се губеше зад върха на далечната стена. Долу в града бяха запалени сигналните лампи за извънредно положение. Наземният трафик се беше насочил към кратерите-апартаменти и обитаеми имения.

На стойката до него Ъндърхил помръдваше немошно — мъчеше се да свали кошовете от гърба на буболечката си. Животното се опитваше да му помага, но беше много по-тежко ранено от господаря си.

— Трябва да проверя, Рачнер. Можеш ли да ми помогнеш с багажа на Мобияй?

— Само минутка, господине. Искам да стигнем до хелипорта.

Ъндърхил се надигна на стойката си.

— Просто включете автопилот, полковник. Моля ви, помогнете ми.

Хеликоптерът на Тракт беше оборудван с десетки вградени процесори, на свой ред свързани с мрежите за контрол на движението по пътищата и с информационните мрежи. Някога много се гордееше с този лъскав хеликоптер. Не беше летял на автопилот от онова последно събрание в Териториалното командване.

— Господине... нямам доверие на автоматите.

Ъндърхил се разсмя тихо, после избухна в пристъп на мокра кашлица.

— Всичко е наред, Рач. Моля те, трябва да видя какво става. Помогни ми с Мобияй.

Да! Мракът да го вземе — какво значение имаше сега! Рачнер бутна четири ръце в контролните гнезда и включи на пълен автопилот.

После се обърна към своите пътници и бързо разкопча торбата върху строшения гръб на Мобий.

Ъндърхил бръкна вътре и извади апаратурата оттам, все едно бяха скъпоценности от кралската корона. Рачнер извърна глава, за да огледа по-отблизо.

— А, добре изглежда — рече тихо Ъндърхил. Започна да нагласява шлема на очите си, после потръпна. Рачнер виждаше защо — целите очи на паяка бяха в мехури. Но Ъндърхил не се предаде. Задържа уреда точно над главата си и го включи.

Покрай шлема му заблещукаха светлинки. Инстинктивно Рачнер отскочи назад. Изведнъж един милион преливащи цветове, ярки и шарени, обляха кабината на хеликоптера. Спомни си слуховете за щурите хобита на Ъндърхил — видеомантиката. Значи, всичко беше вярно — неговият „шлем за игра“ сигурно струваше цяло състояние.

Ъндърхил си замърмори нещо, като местеше уреда насам-натам, сякаш за да успее да види около слепите петна по изгорените си очи. Всъщност нямаше кой знае какво за гледане — само невероятно красиво преливане на светлини. Хипнотизиращата сила на компютрите в служба на шарлатанията. Шерканер Ъндърхил като че беше доволен. Той зяпаше ли зяпаше и галеше своята дървеница-водач с една от свободните си ръце.

— Аха... разбрах — обади се тихо той.

И тогава турбините на хеликоптера изведнъж започнаха да вият като зли духове, надхвърлили далеч предела на своята мощност. Енергията беше като магия и щеше да ги изгори само за час-два. Тъкмо затова нито един разумен контрол не би позволил на двигателите да се държат така.

— Какво, по дяволите... — думите заседнаха в гърлото на Тракт, а напънят на турбините най-после достигна до витлата горе. Летателният му апарат изведнъж се превърна в маниак — драскаше все по-нагоре и по-нагоре над ръба на кратера.

Турбините леко забавиха ход, щом хеликоптерът се издигна над кратера — петстотин фута, хиляда фута над високото плато. Рачнер мярна равнините. Самотната редица от разрушения, която видяха в Калорика, всъщност беше част от решетка. На юг и на запад от тях се простираха стотици димящи огньове. *Противоракетните установки.* Но гадовете не бяха улучили! Вълна след вълна ракети-прехващачи

излитаха от силозите си по цялото високо плато. Стотици изстрелвания, бързи и безпътни, като ракетна артилерия с малък обсег — само дето силозите се намираха на десетки метри оттук. Пламъците на ракетите изстрелваха умен полезен товар към прехващаните с голям радиус на действие на хиляди мили оттук и на десетки мили нагоре във въздуха. Гледката внушаваше страхопочитание, надхвърляше всички преувеличения от събранията на щаба, разигравани от Въздушната отбрана... и трябваше да означава, че Сродниците току-що са изстреляли каквото имат.

Шерканер Ъндърхил като че не забелязваше. Клатеше глава напред-назад под танцуващите светлини на шлема.

— Трябва да има някакъв начин да се свържа отново. Трябва да има. — Ръцете му трепкаха по бутоните на играта. Изминаха секунди.

— Всичко се обърка! — изхлипа той.

Тръд остави „умните глави“, отговарящи за цифровия контрол, и се върна при Фам Тринли и преводачите.

— С чистите сметки се справям, Фам. Искам да кажа, мога да получа отговори. Но контролът...

Тринли само кимна, отхвърляйки всички възражения. *Тринли изглежда толкова различен. Познавам го от години на Бдения и сега той е съвсем различен човек.* Старият Фам Тринли беше креслив и нахален самохвалко, с когото можеше да спориш и да си правиш майтап. Този Фам беше по-тих, но действията му режеха като нож. *Убива всички ни.* Очите на Тръд неволно се плъзнаха към тялото на Ан, увиснало като труп на кука. Дори и да успееше да измисли план и да предаде Фам, това сигурно нямаше да му отърве кожата. Нау и Брюхел бяха Пастири и Тръд знаеше, че бе преминал границите на опрощението им.

— ... все още имаме шанс, Тръд — вряза се гласът на Фам в страха му. — Вероятно можем да отворим нещата още малко, да измамим „умните глави“, че...

Силипан сви рамене. Не че имаше значение, но...

— Направи го, и Пастирът веднага ще ни стисне за гушата. Получавам по петдесет молби за услуга в секунда от Нау и Брюхел.

Фам разтри слепоочия и погледът му стана отнесен.

— Да, разбирам за какво говориш. Добре. С какво разполагаме? Пивницата...

— Камерите при Бени показват тълпа от озадачени хора. Ако имат късмет, ще останат на мястото си. — А после Пастирът няма да тръгне да им отмъщава. Една от „умните глави“ — Бонзол — ги прекъсна с типичната неуместност на Фокусираните:

— На земята има милиони хора. Само след няколко секунди те ще започнат да умират.

Забележката като че извади Фам извън релси. Дори и новият Фам Тринли си беше аматьор, що се отнасяше до отношенията с „умните глави“.

— Да — каза той, повече на себе си, отколкото на Силипан или Триксия. — Но Паяците поне имат шанс. Без нашите „умни глави“ Ритцер не може да продължи да затяга примката. — Разбира се, Бонзол не обърна никакво внимание на репликата и продължи да чука по клавишите.

Вниманието на Тринли се насочи обратно към Силипан.

— Виж сега, Нау идва с едно такси към L1-A. По цялата площ там има електрически джет-ножове. Ако можем да хванем няколко „умни глави“ да ги задействат...

Тръд усети как гневът му кипва. Какъвто и да беше Фам Тринли, той все пак си е глупак.

— Чумата да те тръшне! Ти просто не разбираш предаността на Фокусираните! Ние трябва да...

Бонзол го прекъсна.

— Ритцер не може да затегне примката, но и ние не можем да я отпуснем. — Тя се смееше почти нечутно. — Ама че интригуващо. В безизходица сме.

Тръд махна на Фам да се придвижи към тавана, извън обсега на случайните подмятания на „умната глава“.

— Ще си продължават така довека.

Но Фам се обърна към Триксия — изведнъж насочи към нея цялото си внимание.

— Какво искаш да кажеш с това, че сме в безизходица? — попита тихо той.

— Майната му, Фам! Какво значение има! — Но Тринли рязко вдигна ръка — заповядваше му да замълчи. Жестът притежаваше

безапелационната увереност на старши Пастир и протестът на Силипан заглъхна на устните му. Вътрешният му страх нарастваше ли нарастваше. Толкова за чудесата. Ако имаше някакъв шанс да задържат Нау извън L1-A, това забавяне го стопяваше. А Силипан знаеше какво има в L1-A. О, да. Освен всичката автоматика и фини механизми, астероидът щеше да върне на Пастира неговата абсолютна власт. Часовникът в ъгъла на визьора на Тръд безмилостно продължаваше да отброява — секундите от живота му окапваха една по една. И, разбира се, „умната глава“ не обръщаше никакво внимание на самия Фам, та на въпроса му ли.

Тишината продължи десет-петнайсет секунди. После — рязко — главата на Бонзол се изправи и тя се втренчи право в очите на Фам — така, както „умните глави“ не правеха почти никога, освен когато изпълняваха роли.

— Искам да кажа, вие ни блокирате и ние ви блокираме — каза тя. — Моят генерал мислеше, че всички вие сте чудовища, че не можем да се доверим на никого от вас. И сега всички ние си плащаме за тази грешка.

Пак глупостите на „умните глави“ — но по-невъобразими отвсякога. Но Фам се смъкна до стола на Бонзол. Устата му беше полуотворена, сякаш бе загубил дар слово от изненада — като човек, чийто свят изведнъж се е взривил и той стремглаво пропада в безумието. И когато най-сетне проговори, думите му също бяха налудничави.

— Аз... Повечето не сме чудовища. Ако излезем от безизходицата, можеш ли да поемеш всичко? А после... се оставяме на вашата милост. Как да ви се доверим?

Погледът на Бонзол беше станал отнесен. Тя не отговори — ръцете ѝ се носеха по пулта. Безмълвните секунди тиктакаха, но сега една догадка пропълзя като студена тръпка по гръбнака на Тръд. *Не.*

Точно на десетата секунда Триксия Бонзол отново проговори:

— Ако възстановите пълния достъп, ще можем да контролираме най-важното. Поне такъв е планът. Що се отнася до доверието... — лицето на Бонзол се изкриви в странна усмивка, едновременно и подигравателна, и замечтана. — Е, вие ни познавате по-добре, отколкото ние вас. Можете сами да си избирате чудовищата.

— Да — отвърна Фам, разтърка слепоочие и впери поглед в нещо, невидимо за Тръд. Обърна се към Силипан — усмихваше се със същата онази хищническа усмивка, както когато се появи в склада. Усмивката на човек, който рискува всичко — и очаква да победи.

— Хайде да възстановим всички комуникационни връзки, Тръд. Време е да дадем на Нау и Брюхел подкрепата на „умните глави“, която заслужават.

59.

Нау гледаше как Киви вкарва таксито вътре — отпред и под тях бяха снежните могили, които той беше струпал около шлюза на L1-A. Разполагайки само с автоматиката на борда, Киви намери входа, преодоля системите за сигурност на люка и ги спаси — всичко това за няколко секунди. Само ако издържеше още няколко секунди, той щеше да размахва отново камшика. Само да издържи тези няколко секунди... Забеляза я как гледаше баща си. Това, че виждаше Али, по някакъв начин я тласкаше към границата на разбирането. Мор и зараза! *Само ни свали долу живи и здрави, повече не искам.* После вече може да я убие.

Марли вдигна поглед от комуникатора си. По лицето му беше изписано изненадано облекчение.

— Господине! Започвам да получавам сигнали от каналите на „умните глави“. След няколко секунди би трябвало да имаме пълна автоматизация!

— О! — Най-накрая неочаквана добра новина. Сега той можеше да ограничи разрушението — необходимост, за да си възвърне контрола. *Само дето си тръгнал срещу Фам Нувен и почти всичко е възможно.* Това можеше да е някакъв невероятен маскарад. — Много добре, ефрейтор. Но засега недей да използваш тази автоматика.

— Тъй вярно! — гласът на Марли прозвуча озадачено.

Нау погледна през прозореца. Странно беше да вижда сурова природа, без подобрения. Люкът на L1-A беше на около седемдесет метра оттам, скрит дълбоко в сенките. Имаше нещо странно в него... металният перваз беше оцветен в червено. Но аз не съм с очила!

— Киви...

— Видях. Някой...

Нещо изтрещя. Марли писна. Косата му гореше. Корпусът до седалката му сияеше в червено.

— По дяволите! — Киви вдигна таксито нагоре. — Използват *моите* електрически джетове! — Тя завъртя таксито, като в същото

време бързо маневрираше. Стомахът на Нау се заизкачва нагоре към гърлото му. *Нищо не би трябвало да лети така.*

Сиянието по люка на L1-A, горещото петно в корпуса зад него — врагът сигурно използваше всички ножове-джетове, докъдето поглед видеше. Всеки джет сам по себе си беше само случайна локална опасност. Нувен бе успял някак си да събере десетки от тях, за да се прицелят бляскаво в двете важни мишени.

Марли продължаваше да пици. Маневрите на Киви запокитиха Нау в креслото, обърнаха го, щом падна в него. Успя да съзре ефрейтора в ръцете на своите другари. Поне вече не гореше. Другите стражи се пулеха. „Рентгенови лъчи“ — каза единият. Снопът от тези електронни лъчи можеше да ги изпържи всичките. Дългосрочна заплаха, като вземеш предвид всичко...

Като продължаваше да върти таксито, Киви ги приближи до склоновете на Диамант Едно. Сега летателният апарат се носеше напред — лудо тройно въртене. По никакъв начин враговете им не можеха да удържат прицела на едно място. И все пак сиянието на стената ставаше все по-ярко с всяко завъртане. *По дяволите!* По някакъв начин Нувен се беше сдобил с пълна системна автоматика.

Носът, после и кърмата на таксито се треснаха в земята и разпръснаха сняг на повърхността. Корпусът изстена, но издържа. А сега, в плаващата мараня на издигащите се летливи газове, Нау видя лъчите на е-джетовете. Ледът и въздухът по пътя им избухнаха в жарава. Пет лъча, може би десет — те сновяха напред-назад, докато таксито се въртеше, а няколко постоянно оставаха прицелени в светещото петно на корпуса им.

Около тях вихърът от изпарения и лед стана по-плътен. Нажеженото петно на корпуса започна да избледнява — убийствените лъчи подгизваха в снега и той ги разтваряше. Киви омекоти въртенето с четири точни експлозии на контрол на положението, като в същото време промъкна апарата над кипящите снегове към въздушния шлюз.

Нау се вгледа надолу и видя как люкът се приближава право напред — със сигурност щяха да се разбият. Но Киви продължаваше да владее положението. Тя издигна таксито нагоре и удари пръстена за скачване в пръстена на шлюза. Чу се звук от огънат метал и после спряха.

Киви зачука по датчиците за шлюза, после скочи от стола към механизма за отваряне на вратата.

— Блокиран е, Томас! Помогни ми!

И сега те бяха заключени, хванати в капана като кучета в трап. Томас притича напред, стегна се и задърпа заедно с Киви люка на таксито. Беше блокиран. Почти блокиран. Заедно успяха да го откrehнат. Той протегна ръка навън, прекара няколко ценни секунди в инормиране на охраната на входа на L1-A

— *Добре!*

Погледна над главата на Киви към корпуса отзад. Червеното петно сега повече приличаше на мишена — червен кръг, после оранжев, и ослепително бяло в средата. Все едно стояха пред отворена пещ.

Нажеженият до бяло център се изду навън и изчезна. Около тях се изсипа каскада от гръмотевици — атмосферата си отиваше.

Откакто Виктъри Лайтхил превзе Центъра за командване и контрол, всичко беше много спокойно. Техниците на Разузнаването бяха разкарани от стойките си. Тях, заедно с офицерите от щаба, ги натикаха зад Ъндървил, Колдхейвън и Дъгуей. *Също като буболечки на изтребление*, помисли си Белга. Но нямаше значение. Картата показваше, че голяма част от света също вървеше натам.

Следите на хиляди ракети на Сродниците се извиваха по картата, а с всяка секунда изстрелваха и още. Около всеки военен обект, всеки град — дори и около убежищата на традиционалистите — бяха очертани кръгове-мишени.

А странните изстрелвания на ракети на *Съглашението*, които се бяха показали точно след като пристигна Лайтхил — те бяха изчезнали от картите. Лъжи, от които вече нямаше нужда.

Виктъри Лайтхил крачеше напред-назад покрай редицата от стойки и поглеждаше през рамото на всеки неин техник. Като че беше забравила Ъндървил и другите. И странно, тя като че също бе така поразена от ужас, както и истинските служители от Центъра за командване и контрол. Наведе се над брат си, който сякаш се намирал в друг свят и се забавляваше с шлема за игри.

— Брент?

Едрият ефрейтор изхленчи.

— Съжалявам. Съжалявам. Калорика продължава да е на прицел. Сестра ми... май удариха татко.

— Но как? Няма начин да знаят!

— Де да знам. Говорят само тези от ниските нива, а сами по себе си те никога не са от кой знае каква помощ. Според мен стана преди малко, точно когато изгубихме контакт с Главната стойка... — той млъкна. Общуваше си с играта? Покрай ръбовете на шлема му се процеждаше трепкаща светлина. После Брент възкликна: — Той се върна! Чуй!

Лайтхил долепи телефона до главата си.

— Татко! — радваше се като дете, завърнало се от училище. — Къде... — ръцете, с които се хранеше, се вкопчиха изненадано една в друга, тя млъкна и се заслуша в някаква продължителна реч. Но почти подскачаше от възбуда, а нейните ренегати изведнъж задумкаха по пултовете си.

Най-накрая се обади:

— Копираме всичко, татко. Ние... — тя млъкна и погледна техниците си, — ... установяваме контрол, точно както ти ни каза. Според мен ще се справим, но, за Бога, насочете се някъде по-наблизо. Двайсет секунди просто са твърде много. Имаме нужда от теб повече от всякога! — после се обърна към екипа си. — Рапса, бележи само онези, които не можем да спрем отгоре. Бирбоп, фиксирай този проклет маршрут...

А на картата... ракетните бази по цялата Висока Екватория бяха оживели. Картата показваше цветните следи на десетки, стотици противоракетни снаряди — прехватните ракети с голям радиус на действие се издигаха нагоре, за да се срещнат с врага. Още лъжи? Белга изгледа изведнъж грейналите в радост изражения на Лайтхил и останалите натрапници, и усети как и в нейното сърце съзрява надежда.

Първите контакти все още предстояха след половин минута. Белга беше виждала симулациите. Поне пет процента от атакуващите ракети щяха да стигнат целта си. Броят на жертвите щеше да е сто пъти по-голям от този във Великата война, но поне не беше пълно унищожение... Но на картата се случваха и други неща. Доста подир водещата вълна на атаката, тук и там, вражите маркери *изчезваха*.

Лайтхил махна към монитора и за първи път от превземането насам се обърна към Ъндървил и останалите:

— Сродниците са имали опция за обратно повикване на някои от техните ракети. Използваме това, където можем. Други можем да атакуваме отгоре. — *Отгоре?* Сякаш изтривани от някаква невидима гума, напредваща на север по континента, цяла ивица маркери на ракети изчезна. Лайтхил се обърна към Колдхейвън и останалите офицери и застана в стойка мирно.

— Господине, госпожо. Може би най-добре е вашите хора да управляват противоракетите. Ако можем да координираме...

— Да, по дяволите! — гракнаха в хор Дъгуей и Колдхейвън. Техниците се втурнаха обратно по местата си. Изпуснаха ценни моменти, пренареждаха спидсхемите с мишените, а после първата противоракета улучи целта.

— Положителен резултат! — изкрещя един от противовъздушните техници. Някак си този път изглеждаше по-реално от останалите.

Генерал Колдхейвън отпусна ръка пред Лайтхил — някакво странно обратно козируване. Лайтхил тихо отговори:

— Благодаря, господине. Не стана точно така, както го планира началникът, но според мен ще можем да се справим... Брент, я провери дали можеш да направиш картата на ситуацията напълно достоверна.

... Стотици нови маркери блеснаха на таблото. Но това не бяха ракети. Белга познаваше символите достатъчно добре, за да разпознае спътниците, макар че тези изглеждаха като лоши графики. Имаше липсващи полета с данни, имаше и прозорчета, които съдържаха безсмислени поредици. По северния край на монитора се движеше странен правоъгълник. Той пулсираше с военни знаци. Генерал Дъгуей изсъска.

— Не може да бъде. Знаци дванайсети размер! Това означава, че са дълги хиляда фута!

— Тъй вярно — отвърна лейтенант Лайтхил. — Стандартните мониторни програми не могат да се справят много добре с това. Този съд е почти две хиляди фута дълъг — като че не забеляза какъв вид придоби Дъгуей. Погледа още секунда привидението. — И според мен той току-що изживя срока си на годност.

Ритцер Брюхел изглеждаше доволен от себе си.

— Справихме се страшно добре и без хората на Рейнолт. — Помощник-пастирът се приближи до капитанското кресло и увисна до своя Главен пилот. — Може би изстреляхме няколко ракетки в повече, отколкото точно трябваше, но това компенсира дето ти не уцели противоракетните бази, нали така? — той шляпна Ксин фамилиарно по рамото. Джау изведнъж осъзна, че единственото му, крехко предателство е било забелязано.

— Тъй вярно. — За друго не се сети. Пред тях извивката на планетата блестеше в мрежа от светлини — градовете, които бяха започнали да наричат Принстън, Валдемон, Монтроял. Може би Паяците не бяха онези хора, които Рита си представяше, може би преводите ги бяха заблудили. Но каквато и да беше истината, изтичаха последните секунди от съществуването на тези градове.

— Господине — разнесе се гласът на Бил Фуонг по мостиковия канал. — Получих включване на високо ниво от хората на Анне. Само след секунди ще разполагаме с пълна автоматика.

— Ха, време беше. — Но в гласа на Ритцер Брюхел се промъкна нотка на облекчение.

Джау усети вибрация. Пак. И пак. Брюхел вирна глава и се вторачи в един виртуален екран.

— Това прозвуча като нашите бойни лазери, но...

Джау плъзна поглед по датчиците на кораба. Оръжейният борд беше чист. Нивото на централната енергия беше скочило, сякаш зареждаше кондензатори — но сега и то се беше уравнило.

— Пилотите ми не докладват за огън, господине — отвърна той.

Друс. Друс. Преминаваха над големи градове, напредваха на север, към арктическата територия, над мънички светлинки, пръснати по ширналата се тъмна, замръзнала земя. Там нямаше нищо, но зад тях... Друс. Три бледи лъча осветиха небето, разклониха се, избледнях... класическият изглед на бойни лазери в горните слоеве на атмосферата.

— Фуонг! Какво става там долу, мамка му!

— Нищо, господине! Искам да кажа... — чу се как Фуонг обикаля между своите „умни глави“ — Тъ, „умните глави“ работят върху валиден списък на мишените от L1.

— Е, те напълно не съвпадат с моя списък на мишените! Дай си зор, човече! — Брюхел прекъсна връзката и се обърна отново към главния си пилот. Бледото лице на Пастира беше почервенияло от нарастващия гняв. — Застреляй проклетите „умници“ и вземи нови! — той изглежда кръвнишки Джау. — Е, какъв ти е проблемът?

— Аз... може би нищо, но ни осветяват отдолу.

— Х-хъм. — Брюхел се втрени в електронните разузнавателни данни. — Мда, наземни радары. Но това се случва по няколко пъти на всеки... о.

Ксин кимна.

— Този контакт продължи петнайсет секунди. Като че ни следят.

— Това е невъзможно. Ние *притежаваме* мрежите на Паяците — Брюхел прехапа устни. — Освен ако Фуонг не е прецакал тотално комуникацията с L1.

Лъчът на радара избледня за момент... и после се върна, още по-ярък, фокусиран.

— Той бележи мишена!

Брюхел подскочи, сякаш образът се бе превърнал в нападаща змия.

— Ксин! Поеми контрола. Главната дюза, ако това ще помогне. Разкарай ни оттук.

— Тъй вярно. — В далечния север на Паяците нямаше много ракетни площадки. Но и малкото налични щяха да бъдат въоръжени с ядрени оръжия. Дори и един-единствен удар можеше да осакати „ръката“. Джау се пресегна да задейства своя пилотски...

... и грохотът на помощните двигатели изпълни мостика.

— Това не бях аз, господине!

Когато грохотът се разнесе, Брюхел гледаше право в него. Той кимна.

— Свържи се с твоите пилоти. Поеми контрола! — той подскочи от мястото си до Ксин и махна на телохранителите си към задния люк. — Фуонг!

Джау трополеше трескаво по контролното табло, крещеше командни кодове отново и отново. Видя пръснати диагностични данни, но пилотите му не отговаряха. Хоризонтът се беше наклонил. Допълнителните двигатели на „Ръката“ работеха на пълна мощност, но не Джау ги управляваше. Бавно, бавно корабът като че заемаше отново

крайцерска позиция с носа надолу. Все още нямаше отговор от пилотите му, но... Джау забеляза издигащата се следа от реактора.

— Главният двигател се включи, господине! Не мога да го спра...

Брюхел и телохранителите му се вкопчиха за дръжките. Инфразвучите на двигателя не можеха да се сбъркат — отекваха в костите и зъбите им. Бавно, бавно ускорението се покачваше. Петдесет мили-Г. Сто. Боклуците във въздуха плаваха все по-бързо и по-бързо към кърмата, въртяха се и отскачаха от пречките. Триста мили-Г. Огромен, нежен юмрук притисна Джау в креслото. Единият от телохранителите беше в откритото пространство — не беше успял да се залови. Сега той прелетя покрай него — *падна* покрай него — и се размаза в задната стена. Петстотин мили-Г, и продължаваше да се увеличава. Джау се сви в ремъците си и погледна назад, нагоре, към Брюхел и другите. Всички бяха прилепени за задната стена, притиснати от ускорението, което нарастваше ли нарастваше...

После звукът на двигателите утихна. Джау се издигна нагоре и опъна ремъците. Брюхел крещеше на телохранителите и ги събираше на едно място. Беше загубил очилата си, докато ставаше всичко това.

Джау се вгледа в мониторите. Датчиците на кораба все още предаваха случайна бъркотия от данни. Погледна навън, напред по орбитата на „Ръката“. Бяха преминали през изгрева. В сумрачната светлина замръзналият океан се простираше до хоризонта. Но не това имаше значение. Самият хоризонт изглеждаше неуловимо по-различен. *Не е класическото слизание от орбита, но става.* Джау облиза устни.

— Господине, след сто-двеста секунди ще сме в казана.

За миг по лицето на Брюхел се изписа ужас.

— Вдигай ни пак горе, господинчо.

— Тъй вярно. — Какво ли друго му оставаше да каже?

Брюхел и разбойниците му се прехвърлиха през мостика до задния капак.

Фуонг се обади:

— Господине, получавам гласов сигнал от L1.

— Добре, включи го.

Гласът беше женски — Триксия Бонзол.

— Приветстваме човеците на борда на „Невидимата ръка“. Говори лейтенант Виктър Лайтхил от Разузнавателната служба на

Съгласението. Поех контрола над вашия космически кораб. След малко ще се приземите. Може би докато нашите войски пристигнат на мястото, ще мине малко време. Не се съпротивлявайте, повтарям, не се съпротивлявайте на тези войски.

Неподправен, слисан ужас обзе всички на мостика..., но Бонзол не каза нищо повече. Брюхел се съвзе първи, а гласът му трепереше.

— Фуонг, затвори канала на L1. Всички протоколни слоеве.

— Господине, н-н-не мога. Когато излетяхме, вътрешните връ...

— Можеш и още как! Давай физически! Тресни апаратурата с една бухалка, но преди това се изключи.

— Господине, дори и без тукашните „умни глави“... Според мен L1 разполага със заобиколни начини.

— За това ще се погрижа аз. Слизаме.

Телохраниелят при люка погледна Брюхел.

— Не се отваря, господине.

— Фуонг!

Отговор не последва.

Брюхел скочи към стената до люка и започна да думка по бравата за директно отваряне. Все едно думкаше по скала. Пастирът се обърна и Джау забеляза, че червенината е изчезнала от лицето му. Беше блед като смъртник, а погледът му блуждаеше налудничаво. Сега държеше в ръката си пистолет и се оглеждаше из мостика, сякаш си търсеше мишена. Погледът му се спря върху Джау. Пистолетът трепна.

— Господине, май се свързахме с един от моите пилоти. — Беше абсолютна лъжа, но без очила Брюхел нямаше как да разбере.

— А? — дулото на пистолета се посниши. — Добре. Дръж връзката, Ксин. Инак и твойта глава ще падне.

Джау кимна, обърна се и се заигра яростно с мъртвите копчета.

Зад него търсеха инструкцията за насилствено отваряне на люка — трескаво, псувайки и некомпетентно. Най-накрая грохотът на изстрели го прекъсна. Посипалите се заряди затрещяха из мостика.

— По дяволите! Така няма да стане! — обади се Брюхел. Някакъв шкаф се отвори, но Джау продължаваше да не поглежда нагоре и да се старее с всички сили да изглежда ужасно зает. — Ето, пробвай с това. — Последва пауза, а после такъв взрив, че ушите им заглъхнаха. *Божичко!* Брюхел държи такава артилерия на капитанския мостик?

Триумфалните викове се чуваха едва-едва, заглушени от звънтенето в ушите му. После Брюхел кресна:

— Давай! Давай! Давай!

Джау извърна леко глава и огледа мостика зад себе си. Люкът беше все така затворен, но сега в него беше пробита нащърбена дупка. От нея излитаха разкривени късове метал и други, по-трудно определими боклуци.

А после Джау Ксин се оказа сам-самичък на мостика на „Ръката“. Той пое дълбоко дъх и се опита да разбере нещо от онова, което показваха мониторите. Ритцер Брюхел беше прав за едно. Дойде ред на неговата глава да падне.

Следата на реактора все още беше силна. Той погледна към извития хоризонт. Вече нямаше съмнение. Корабът бе долу, точно както показваше висотомерът на таблото — 80 хиляди метра. Чу грохота на помощните двигатели. *Успях ли да се промъкна?* Ако можеше да се ориентира и да включи някак си главния двигател... Но не, те не завиваха в правилната посока! Големият кораб се обръщаше към тяхното направление на полета със задницата напред. Вляво и вдясно от кърмата се виждаха части от външната обвивка на кораба — ъгловати паякообразни структури, пригодни за потоците от междузвездна плазма, но не и за атмосферата на планета. Сега ръбовете им светеха. Меки жълти и червени отблясъци играеха по тях и се изливаха като сияйни океански пръски. Най-острите ръбове светеха в бяло и се лющеха. Но помощните двигатели продължаваха да реват, сякаш избухваха малки взривове. Включен-изключен. Включен-изключен. Който и да управляваше пилотите му, той беше предприел извратен опит да поддържа ориентацията на „Ръката“. Без такъв прецизен контрол потокът покрай неправилната форма на корабния корпус щеше да ги изпрати на дълго падане — милион тона хардуер, разкъсан от сили, с каквито той изобщо не беше проектиран да се сблъска.

Сиянието на кърмата се превърна в разгръщаща се завеса от светлина, ясна само на няколкото места, където ударът не беше достатъчно силен, че да изпари черупката. Джау се върна в креслото си — ускорението нарастваше полека и неумолимо. Четиристотин мили_г, осемстотин. Но това ускорение не се дължеше на корабния двигател. Атмосферата на планетата правеше с тях каквото си иска.

После се разнесе нов звук... не боботенето на двигателите. Беше плътен тон, който се усилваше. От гърлото до външния корпус „Ръката“ се бе превърнала в огромна тръба на орган. Звукът минаваше във все по-нисък акорд, докато корабът се забиваше все по-надолу и все по-бавно. Сиянието на йонизацията затрепери и се стопи. Предсмъртната песен на „Ръката“ се издигна до кресчендо, и секна.

Джау съзерцаваше през задния илюминатор гледка, която би трябвало да е невъзможна. Ъгловатите структури на корпуса бяха загладени и разтопени от горещината. Но „Ръката“ тежеше един милион тона и пилотите я бяха държали точно ориентирана по време на падането — по-голямата част от огромната ѝ маса беше оцеляла.

Приблизително стандартна гравитация го притискаше към креслото — но почти под прав ъгъл към по-предишното ускорение. Това беше планетарна гравитация. Сега „Ръката“ беше нещо като въздухоплавателен съд, бедствие, плъзгащо се по небето. Бяха на четиридесет хиляди метра височина и слизаха надолу с равномерна скорост от сто метра в секунда. Джау погледна бледия хоризонт, хребетите и ледените блокове, носещи се под него. Някои бяха високи по петстотин метра — ледът бе изтласкан нагоре от бавното замръзване на океанските дълбини. Зачука по клавиатурата, получи слаб знак на внимание от един пилот — късче нова информация. Щяха да отминат тази планинска редица и още три зад нея. Отвъд, близо до хоризонта, сенките бяха по-меки... Измамата на разстоянието, или може би сняг, натрупан върху назъбения лед.

Джау чу как бързата стрелба на Брюхеловия пистолет отекна из коридорите на кораба. Разнесоха се викове, после млъкнаха — и отново изстрелите, по-надалече. Сигурно всички люкове са запечатани. А Ритцер Брюхел ги пробиваше наред. В известен смисъл Пастирът беше прав: той контролираше материалния пласт. Можеше да стигне до оптиката на корпуса, да прекъсне връзката с L1. Можеше да „прекъсне връзката“ с всичко онова, което тукашните „умни глави“ продължаваха да тормозят...

Трийсет хиляди метра. Слабата слънчева светлина се отразяваше в леда, но нямаше никакви признаци на изкуствено осветление или градове. Спускаха се по средата на най-огромния океан на Паяците. „Ръката“ все още се справяше добре. Скоростта на спускане оставаше сто метра в секунда. Интуицията му, плюс няколко намека от таблото с

данните за кораба му подсказваха, че ще се размажат в пейзажа със скорост, по-голяма от звуковата. Освен — енергията на реактора продължаваше да нараства — ако не можеха отново да включат главния двигател, и то точно в подходящия момент... трябваше да стане чудо. „Ръката“ беше толкова голяма, че долната ѝ страна и „гърлото“ можеха да изиграят ролята на възглавница при сблъсъка и да се разкъсват километри наред, докато корабът се плъзга, като мостикът и обитаемите каюти остават непокътнати. Глупавите хвалби на Фам Тринли включваха и такова приключение.

Едно нещо беше сигурно: дори и да предоставеха пълен контрол на Джау в този миг и той да разчиташе на всичките си пилотски умения, нямаше начин да осъществи подобно кацане.

Бяха преминали зад последната планинска верига. Допълнителните двигатели се отклониха за кратко с един градус — насочваха ги, сякаш знаеха какво ги очаква занапред.

Времето на Ритцер Брюхел за убийства се беше свило до няколко секунди — Рита щеше да е в безопасност. Джау гледаше как изровената земя се издига към него. И тогава го връхлетя най-странното чувство — едновременно на ужас, триумф и свобода.

— Много закъсня, Ритцер. Просто много закъсня.

60.

Белга Ъндървил рядко беше виждала толкова силни емоции, предизвикани от едни и същи събития за едни и същи хора. Техниците на Колдхейвън трябваше да празнуват, докато, вълна след вълна, техните ракети-прехващачи с голям радиус на действие улучваха ракетите на Сродниците, а стотици други вражи снаряди се взривяваха или не успяваха да достигнат целта си заради друго. Шансовете за успех приближаваха деветдесет и девет процента, което означаваше, че трийсет живи ядрени бойни глави могат да достигнат територията на Съглашението. Това беше разликата между унищожението и простото изолирано бедствие... и техниците дъвчеха ръцете си, с които се хранят, докато се мъчеха да спрат тези последни, разпръснати заплахи.

Колдхейвън обикаляше своята редица от служители. Един от хората на Лайтхил, ефрейтор, роден извън фазата, вървеше до него. Генералът се вкопчваше във всяка дума на Рапса Лайтхил и се грижеше неговите хора да се възползват от всички нови разузнавателни данни, изсипващи се на екраните им. Белга се дръпна назад. Не можеше да направи нищо, освен да се пречка. Виктър Лайтхил беше потънала в някакъв смахнат разговор с пришълците — всеки няколко изречения бяха прекъсвани от дълги паузи, време за странични разговори с брат ѝ и хората на Колдхейвън. Тя млъкна изчаквателно и лекичко се усмихна на Белга.

Белга ѝ махна незабележимо в отговор. Това хлапе не беше съвсем същото като майка си — освен, може би, когато беше важно.

После телефонът на Лайтхил отново оживя — някой сътрудник относително наблизо?

— Да, добре. Ще пратим нашите хора там. След пет часа, може би... Татко, пак сме на линия. Чудовище номер пет играе честно. Беше прав за него. Татко?... Брент, пак го загубихме! Не биваше да става точно сега... Брент!

Хеликоптерът на Рачнер беше спрял зигзагообразния си, уклончив ход, но не и преди Тракт напълно да се обърка. Сега машината летеше ниско и бързо над високото плато, сякаш не се боеше, че врагът може да я наблюдава отгоре. Пътник на собствената си пилотска стойка, Тракт гледаше небесното представление удивен, като хипнотизиран, и само донякъде чуваше несвързаното мърморене на Шерканер Ъндърхил и странните светлини от игралния му шлем.

Вълните от противоракетни снаряди отдавна бяха утихнали, но по целия хоризонт свидетелствата за тяхната мисия огряваха небето. *Поне се защитихме.*

Тембърът на роторния шум се промени и накара Тракт да откъсне поглед от ужасните далечни гледки. Хеликоптерът се плъзгаше надолу през мрака. Той засенчи очите си от небесните светлини и видя, че се отправят към площадка за кацане върху една голяма гола скала — отвсякъде ги обкръжаваха хълмове и лед.

Кацнаха тежко и турбините забавиха темпо, докато роторите не започнаха да се въртят достатъчно бавно, че да се виждат. В кабината беше тихо. Дървеницата-водач се размърда и настоятелно забута вратата до Ъндърхил.

— Не го пускайте навън, господине. Ако го загубим тук, така и ще си остане изгубен.

Главата на Ъндърхил се олюля колебливо. Той изключи шлема — светлинките му трепнаха и угаснаха. Потупа буболечката и закопча отворите в дрехата си.

— Всичко е наред, полковник. Всичко свърши. Разбирате ли, победихме.

Приказките на стареца си бяха все тъй несвързани. Но Тракт започваше да разбира: в унес или не, Ъндърхил беше спасил света.

— Какво стана, господине? — попита тихо той. — Пришълци-чудовища са контролирали мрежите ни... и вие сте овладели чудовищата?

Старото, познато кискане.

— Нещо такова. Проблемът беше, че те не всички са чудовища. Някои са и умни, и добри... и ние, с нашите отделни планове, за малко не се изпотрепахме един друг. Ужасно скъпо ни излезе, докато поправим грешката. — Умълча се за секунда. Главата му трепереше. — Всичко ще е наред, обаче... точно сега не мога да виждам много-

много. — Лъчът-убиец на пришълците се беше стоварил право върху главата му. Мехурите по очите на Ъндърхил се разрастваха — всепроникваща, кадифена мъгла. — Може би ще ми отделиш малко време и ще ми кажеш какво виждаш ти. — Паякът посочи към небето.

Рачнер прилепи най-здравите си очи на южния прозорец. Планинските хребети скриваха част от гледката, но им оставаха още сто градуса хоризонт.

— Стотици ядрени заряди, господине, сияещи светлини в небето. Според мен това са нашите прехващачи — много са далече.

— Ха. Горките Нишнимор и Хрунк... когато вървахме в Мрака, видяхме нещо подобно. Макар че тогава беше много по-студено. — Дървеницата-водач бе успяла да намери цаката на вратата. Тя я откряна и бавна струя мразовит въздух се процеди в кабината.

— Господине... — Рачнер се заоплакваше от течението.

— Всичко е наред. Няма да останеш дълго тук. Какво друго виждаш?

— Сияние, което се разпространява от удара. Предполагам, че е от йонизацията в магнитните петна. И... — гласът на Рач заседна в гърлото. Имаше и други неща, и той ги позна. — Следи от ново влизане, господине. Десетки. Минават над нас и водят на изток. — Рач беше виждал подобни неща при тестовите на Въздушната отбрана. Когато бойните глави най-после се спуснеха в атмосферата, оставяха подире си следи, сияещи в дванайсет цвята. Дори и по време на изпитанията гледката беше ужасна — острите ръце на дух-тарант, нападащи от небето. Дузина следи, идваха и още. Хиляди ракети бяха спрени, но остатъкът можеше да разруши градове.

— Не се тревожи — чу се тихият глас на Ъндърхил откъм сляпата страна на Тракт. — Моите приятели-пришълци са се погрижили за тях. Сега тези бойни глави са трупове — няколко тона радиоактивен боклук. Няма да е много забавно, ако някоя те тупне по главата, но иначе не са никаква заплаха.

Рачнер се обърна и нервно проследи дирите в небето. *Моите приятели-пришълци са се погрижили за тях.*

— Какво представляват всъщност чудовищата, Шерканер? Можем ли да им се доверим?

— Хе! Да им се доверим? Що за въпрос от един офицер от Разузнаването! Моят генерал никога не им повярва — на никого от тях.

Изучавам *човеците* вече почти двайсет години, Рачнер. Те пътуват из космоса от стотици поколения. Толкова много са видели, толкова много са направили... горките смотаняци си мислят, че знаят кое е невъзможно. Свободни са да летят сред звездите, но въображението им е затворено в клетка, която те дори не виждат.

Сияйните ивици бяха изчезнали от небето. Повечето избледняваха до тъмночервено или до невидимост. Две се срещнаха в една точка на хоризонта — вероятно космодрумът на Високата Екватория. Тракт стаи дъх и зачака.

Зад него Ъндърхил каза нещо като „Ах, скъпата Виктъри“ и после млъкна.

Тракт впери напрегнат поглед на север. Ако бойните глави все още бяха активни, взривът щеше да се види и отвъд хоризонта. Десет секунди. Трийсет. Тишина и студ. А на север — само сиянието на звездите.

— Прав сте, господине. Остатъците са само падащи боклуци. Аз... — Рачнер се обърна. Изведнъж беше усетил колко студено е станало в кабината.

Ъндърхил го нямаше.

Тракт се метна през кабината към полуотворената врата.

— Господине! Шерканер! — той се втурна по външната стълба, като въртеше глава и се опитваше да мерне другия. Въздухът беше неподвижен, но толкова студен, че направо режеше. Без загрят дихател само за минути дробовете му щяха да изгорят.

Ето го! На десетина метра от хеликоптера, в сянката на звездите и небесното сияние — две тъмночервени петна. Ъндърхил бавно куцукаше зад Мобияй. Дървеницата-водач го дърпаше внимателно напред, преди всяка стъпка опипваше склона с дългите си ръце. Това бе инстинктивното поведение на животно в безнадежден мраз, което до последно се опитва да намери свястно убежище. Тук, някъде в никъдето, буболечката нямаше шанс. След по-малко от час тя и нейният господар щяха да са мъртви, а тъканите им — изсъхнали.

Тракт се втурна по стълбите, крещейки след Ъндърхил. Над него витлата на хеликоптера започнаха да се въртят по-бързо. Тракт се сви под мразовития вихър. Щом турбините ускориха темпо и витлата започнаха да повдигат машината, той се обърна и се вмъкна в

кабината. Задумка по автопилота и занатиска всички копчета за изключване.

Нямаше значение. Турбините достигнаха нужната подемна сила и хеликоптерът се издигна. Погледна за последно сенките, скрили Шерканер Ъндърхил. После машината зави на изток и гледката се изгуби зад гърба му.

61.

Пробивите в малки обеми обикновено бяха фатални. С бързо и рязко действие Едит от телохранителите на Томас Нау, без да иска, го спаси. Щом корпусът се стопи, Тунг отпусна ремъците си и се метна към люка. Течението повлече всички, но Тунг беше във въздуха и най-близо до дупката. Той се заби с главата напред в разтопената стена и вакуумът го всмука до хълбоците.

Киви някак си бе успяла да остане на място до смачкания люк на таксито. Беше успяла да отвори шлюза на L1-A. Обърна се, сграбчи баща си и го натика в люка. Всичко това — само с едно гладко движение, почти като в танц. Нау още не бе успял да реагира, когато тя се обърна втори път, заклеци крака си в една от примките на стената, пресегна се и го сграбчи за ръкава с върховете на пръстите си. Дръпна го лекичко и щом той се приближи, го награби и го избута навън.

В безопасност. А само преди пет секунди все едно бях мъртъв. Изтичащият въздух съскаше силно. Повреденият пръстен за скачване щеше да гръмне след секунда.

Киви се дръпна от шлюза.

— Ще подбера Марли и Цирет.

— Да! — Нау се върна при отвора и се прокле, че в хаоса е загубил лъчевия си пистолет. Погледна в таксито. Единият му телохранител явно беше мъртъв — краката на Тунг дори не трепваха. Марли вероятно също беше мъртъв — със сигурност вече нямаше живот за него, макар Киви да се мъчеше да освободи и него, и Цирет. Само след секунда щеше да ги измъкне също толкова бързо и ефикасно, както измъкна тях двамата с Али Лин. Киви представляваше опасност и това беше последната му сигурна възможност да я премахне.

Нау бутна капака. Той се завъртя гладко под натиска на въздушните потоци и се захлопна с оглушителен трясък. Пръстите му затанцуваха по бутоните за достъп — набра кода за аварийно изхвърляне. От другата страна на стената се чу „Уумпф!“ от избухването на изгорелите газове, дрънченето на метал върху метал.

Нау си представи как обезвъздушеното такси се издига над люка. *Нека Фам Нувен се упражнява в прицел по мъртвите.*

Налягането в шлюза бързо нарасна до нормалното. Нау откряна вътрешния капак и набута Али Лин в коридора зад него. Старецът мрънкаше в унес. Поне беше спрял да кърви. *Недей да ми умираш, по дяволите!* В момента Али представляваше безполезно месо, но в дългосрочна перспектива беше съкровище. И без да го изгуби, всичко щеше да му излезе доста скъпо.

Той бавно забута Али по дългия коридор. Стените наоколо бяха от зелена пластмаса. Това беше куполът на охраната на борда на „Общо благо“. Изкривената му форма там имаше смисъл — днес стойността му се определяше от монолитната конструкция и защитата — няколко метра сплави с точката на топене на тунгстена. Цялата огнева мощ на Фам Нувен не можеше да го вкара тук.

Преди няколко дни този купол приютяваше повечето оцелели оръжия в системата на Изчезващата. Сега беше почти празен — изпразнен, за да подкрепи мисията на „Невидимата ръка“. Нямаше значение. Нау се беше погрижил много внимателно да останат достатъчно ядрени заряди. При необходимост можеше да поиграе на старата-престара игра на справяне с тоталната гибел.

А какво можеше да се спаси? Имаше съвсем смътна идея докъде се простира контролът на Фам Нувен. За миг Нау се поколеба. Цял живот бе изучавал подобни хора и сега се изправяше срещу такъв. *Но ако победа, аз ще съм много повече от него.* Трябваше да се свършат дузина неща, а разполагаше само със секунда. Нау пусна Али да пада свободно в микрогравитацията на канарата. До вратата имаше закачени комуникатор и локални очила. Той ги грабна и даде няколко кратки нареждания. Тук автоматиката беше примитивна, но щеше да свърши работа. Сега виждаше извън купола. Пивницата на Търговците беше отвъд хоризонта му, нямаше движение на таксита, нито фигури в скафандри, които да се приближават по външната повърхност.

Гмурна се в откритото пространство и извади от стойката му малко торпедо, флагчето в периферията на зрението му показа, че е успял да се свърже с Хамърфест. Пръстените изчезнаха и в ухото му прозвуча гласът на Фам:

— Нау?

— Уцели от първия път! — Нау плъзна снаряда към тръбата за изстрелване, която Кал Омо беше инсталирал само преди трийсет и пет дни. Тогава му изглеждаше като налудничавя предпазна мярка. Сега беше последният му шанс.

— Време е да се предадеш, Пастирю. Моите сили контролират цялото пространство на L1. Ние...

Гласът на Фам бе изпълнен с тиха увереност — нямаше нищо общо с реването на стария Фам Тринли. Нау си представяше как този глас завладява обикновените хора, как ги води. Но и самият Томас Нау беше професионалист. И не се притесни да го прекъсне:

— Точно обратното, господине. В мои ръце е единствената сила, която си струва вниманието. — Той докосна панела до тръбата за изстрелване. „Бух!“ — сгъстеният въздух отнесе горния капак и разчисти снега. — Програмирах и заредих тактическо ядрено оръжие. Мишената е отсеъкът на Търговците. Оръжието е за специална цел, но съм сигурен, че е достатъчно.

— Не можете да го направите, Пастирю. Там има триста души от вашите собствени хора.

Нау се разсмя тихо.

— О, мога, мога. Много ще изгубя, но разполагам с още хора в летаргичен сън. Аз... Вие наистина ли сте Фам Нувен? — въпросът му се изплъзна почти неволно.

Последва пауза, и когато Нувен заговори, прозвуча разсеяно.

— Да.

И с всичко се оправяш сам, а? Връзваше се. Обикновен заговор би бил разкрит още преди години. Бяха само Фам и Езр Вин — още от самото начало. Като сам човек, който тегли каруца през цял континент, Нувен бе упорствал, почти бе постигнал победа.

— За мен е чест да се запозная с вас, господине. Много години съм ви изучавал. — Докато говореше, Нау прегледа диагностичните данни на торпедото. Гледаше право по релсата за изстрелване — тръбата беше чиста. — Може би единствената ви грешка е, че не сте разбрали напълно нравите на Пастирите. Разбирате ли, Пастирите са се появили в резултат на бедствие. Това е нашата вътрешна сила, нашето предимство. Ако унищожа отсека, това ще е огромно препятствие за операция L1. Но личното ми положение ще се подобри. Ще продължа да разполагам с L1. Ще продължа да разполагам с

голяма част от „умните глави“. Ще продължа да разполагам с „Невидимата ръка“ — той извърна поглед от тръбата. Погледна складовете за оборудване, останалите снаряди — можеше да се наложи да гръмне и Купола на Хамърфест. *Това* не влизаше дори в най-крайните планове в случай на бедствие. Може би имаше някакъв начин да го направи така, че част от „умните глави“ да останат живи. Друга част от ума му изчака любопитно какво ще каже Фам Нувен. Дали ще се спотаи, като обикновен човек, или притежаваше сърце на истински Пастир? Този въпрос беше същността на моралната слабост на Фам Нувен.

Нещо рязко издрънча и отекна в купола. Али Лин се беше изгубил от погледа му някъде в долния край. *Може би вътрешния вход?* Това беше в най-ниската част на купола. Нау тихо се запридвижва покрай ръба на стръмния улей.

Гласът на Фам Нувен се чуваше слабо през шумотевицата:

— Грешиш, Пастирю. Ти не разполагаш с... — Нау прекъсна аудиовръзката със замах и бавно се запридвижва напред. Насочи ръчно фиксираните камери в помещението. Нищо. Примитивната автоматика беше и спасение, и напаст. Добре. Оръжия. Тук имаше ли нещо по-малко от ядрена бомба? Базата данни не беше пригодена за подобни дреболии. Остави каталога да се изрежда в очилата му и се приближи до стената — все още отдолу не можеха да го видят. Дрънченето и трясъците продължаваха. *О, това бяха сервомеханизмите на езерото, тракането им идваше по тунела!* Тупурдията беше доста голяма за тайно проникване.

Чакащият в засада — какъвто се оказа — изплува пред очите му.

— А, господин Вин. Мислех си, че отдавна сте се удавил.

Всъщност Вин изглеждаше полуприпаднал, лицето му белееше като платно. Раните от лъчевия пистолет не се виждаха никакви. *Не — откраднал е един от скафандрите ми!* Дрехата беше чиста и идеално изпъната — но дясната ръка беше леко извита, тромава. Вин беше прихванал леко Али през дясното рамо. Погледна Нау и като че омразата проясни мислите му.

Но в долната част на купола нямаше други натрапници. Нау беше прегледал изцяло каталога — точно в шкафа зад него имаше три лъчеви пистолета! Нау въздъхна облекчено и се усмихна на Търговеца:

— Добре се справихте, господин Вин. — Няколко секунди разлика, и Вин щеше да пристигне тук първи и да му устрои истинска засада. Вместо това... човекът се появи невъоръжен, еднорък, слаб като коте. А Томас Нау стоеше между него и пистолетите. — Боя се, че нямам време за приказки. Дръпнете се от Али, моля — говореше меко, но не откъсваше очи от двамата. Лявата му ръка посегна да отвори шкафа. Може би спокойният тон щеше да окаже въздействие на Вин, за да го застреля чисто.

— Томас!

Киви беше застанала над тях, на входа на купола.

Отначало Нау просто се опули насреца ѝ. От носа ѝ течеше кръв. Дантелената ѝ рокля беше разкъсана и изцапана. Но беше жива. *Ударът сигурно бе затворил люка на таксито.* Ако таксито си беше на мястото, охранителната система на шлюза нямаше да се задейства наново — и тя някак си бе успяла да се промъкне обратно вътре.

— Попаднахме в капан, Томас. Шлюзът се оказа дефектен.

— О, да! — болката в гласа на Нау беше напълно искрена. — Затръшна се и чух как въздухът изтича. Бях... бях толкова сигурен, че си мъртва.

Киви се спусна от тавана и закачи тялото на Рей Цирет на една стенна стойка. Телохраниелят можеше и да е жив, но съвсем явно в момента не вършеше никаква работа.

— Съжалявам, Томас. Не можах да спася Марли. — Тя се приближи да го прегърне, но в жеста ѝ имаше нещо предпазливо. — С кого разговаряш? — После видя Вин и Али. — *Езр?*

Един път да извади късмет! Вин ставаше идеално, дрехата му беше оплескана като престилка на касапин с кръвта на Али. Зад Вин се носеха трясъците от разрушения парк. Гласът на търговеца беше задъхан и пресипнал.

— Завладяхме L1, Киви. Освен на неколцина от главорезите на Нау, не сме навредили на никого — и това, когато собственият ѝ баща кървеше в ръцете му! — Нау те използва както винаги. Само че този път ще убие всички ни. Огледай се! Той смята да изстреля бомба по убежището.

— Аз... — но Киви наистина се огледа и на Нау не му хареса онова, което видя в нейните очи.

— Киви — повика я той. — Погледни ме. Изправени сме срещу същата група, която стоеше зад Джими Диет.

— Ти уби Джими! — изкрещя Вин.

Киви избърса кръвта от носа си в белия плат на ръкава си. За миг изглеждаше много малка и объркана, както когато за първи път я беше обладал. Тя захвана крака си в една дръжка на стената и се обърна към него — мислеше. Налагаше се някак да спечели време, само шепа секунди.

— Киви, помисли си кой ти го казва — Нау посочи Вин и Али Лин. Поемаше ужасен риск, това беше отчаяна манипулация. Но подейства! Тя се поизвърна и погледът ѝ се измести от него. Той мушна ръка в шкафа и напипа дръжката на лъчев пистолет.

— Киви, помисли си кой ти го казва — Нау посочи Езр и Али Лин. Горката Киви се извърна да погледне. Зад нея Езр забеляза как по лицето на Томас трепна усмивка.

— Познаваш Езр. Той се опита да убие баща ти в Северната лапа — мислеше, че ще може да се добере до мен чрез Али. Ако имаше нож, досега да е пробол баща ти. Знаеш какъв садист е Езр Вин. Помниш как те преби — помниш и как те носех после на ръце.

Думите бяха предназначени за Киви, но удряха Езр Вин като стенобойни тарани — ужасни истини, смесени със смъртоносни лъжи.

Киви остана неподвижна за миг. Но сега юмруците ѝ бяха стиснати. Раменете ѝ сякаш бяха превити от някакво страховито напрежение. И Езр си помисли: *Нау ще победи, и то заради мен.* Оттласна сивотата, която като че се опитваше да го погълне от всички страни, и направи последен опит:

— Не заради мен, Киви. Заради всички други. Заради майка ти. Моля те. Нау те лъже четирийсет години. Когато научиш истината, прочиства мозъка ти. Отново и отново. И ти никога нищо не си спомняш.

По лицето на Киви се изписа прозрение — и чист ужас.

— Този път ще запомня! — Тя се обърна тъкмо когато Нау измъкваше нещо от шкафа отзад. Лакътят ѝ се вряза в гърдите му. Звукът беше като от прекършени клони — Нау се блъсна в шкафа и излетя навън, в откритото пространство на купола. След него полетя

пистолет. Нау се метна към оръжието, но само сантиметри не му достигнаха, а нямаше от какво да се оттласне във въздуха.

Киви се изправи на стената, изпъна се и грабна пистолета. Насочи дулото към главата на Пастира.

Нау бавно падаше. Изви се, за да вижда Киви. Отвори уста — устата, която разполагаше с убедителни лъжи за всички случаи.

— Киви, не можеш... — подхвана той и в този миг вероятно забеляза погледа ѝ. Арогантността на Нау, мазната, хладна арогантност, която Езр бе наблюдавал половин живот, изведнъж се стопи. Гласът му премина в шепот — Не, не!

Главата и раменете на Киви трепереха, но думите ѝ бяха твърди като камък.

— Помня. — Тя премести дулото от лицето на Нау надолу, под кръста му... натисна продължително спусъка. Ревът на Нау премина в писък, който секна, щом лъчът го завъртя и порази главата му.

62.

Всичко беше много мрачно и после грейна светлина. Тя се издигна към нея. *Коя съм?* Отговорът дойде бързо, на гребена на вълната от ужас. *Анне Рейнолт.*

Спомени. Скривалището в планините. Последните дни на криеницата — нашествениците на Балакреа намираха всички нейни пещери. Предателят, разобличен твърде късно. Последните от хората ѝ, нападнати в засада от въздуха. Застанала на хълма, обкръжена от балакрейска броня. Вонята на изгорена плът беше силна дори и в хладния утринен въздух, но врагът спря стрелбата. Бяха я заловили жива.

— Анне? — гласът беше мек, загрижен. Гласът на мъчител, който я подготвя за още по-голям ужас. — Анне?

Отвори очи. Около нея се извисяваха уредите за изтезания на Балакреа — съвсем по краищата на периферното ѝ зрение. Точно този ужас очакваше — освен това, че се намираха в безтегловност. *От петнайсет години те притежават нашите градове. Защо са ме закарали в космоса?*

Човекът, който я разпитваше, се появи пред очите ѝ. Черна коса, типичният цвят на кожата за Балакреа, лице, хем младо, хем старо. Трябва да е някой старши Пастир. Но беше облечен в странна фрактална дреха — Анне не беше виждала никой Пастир да носи такава. Върху лицето му бе лепната маската на фалшива загриженост. *Глупак — преиграва.* Той постави букет от меки бели цветя в скута ѝ, сякаш ѝ правеше подарък. Миришеха на топлия летен миналото. *Трябва да има начин да умра. Трябва да има начин да умра.* Ръцете ѝ бяха вързани, разбира се. Но ако той се приближеше достатъчно, тя все още разполагаше със зъбите си. Може би, ако беше достатъчно глупав...

Той се пресегна и нежно докосна рамото ѝ. Анне се извърна рязко и ухапа опипващата длан на Пастира. Той се дръпна назад и повлече след себе си диря от мънички червени капки, която увисна помежду им. Но не беше достатъчно глупав, че да я убие на място.

Вместо това погледна сърдито зад уредите към някого, който не се виждаше.

— Тръд! Какво, по дяволите, си й направил?

Чу хленчещ глас, който й беше познат отнякъде.

— Фам, предупредих те — процедурата е сложна. Без тя да ни насочва не можем да бъдем сигурни, че... — говорителят се появи. Беше дребен, нервен на вид човечец, облечен в униформата на техник от Балакреа. Щом видя кръвта във въздуха, очите му се облециха. Отправи към Анне поглед, радващо — и необяснимо — изпълнен със страх.

— Ние с Ал само толкова можем. Трябваше да изчакаме Бил да се върне... Виж, може да е само временна загуба на паметта.

По-възрастният пламна от гняв, но като че и него го беше страх.

— Искях дефокусиране, а не проклето прочистване на мозъка!

Дребничкият — Тръд... *Тръд Силипан*, отстъпи назад.

— Не се тревожи. Убеден съм, че ще се осъзнае. Не сме докосвали структурите на паметта, заклевам се. — Стрелна я отново със страхлив поглед. — Може би... Не знам, може би дефокусирането се е получило и сме свидетели на някакъв вид авторепресия. — Той се приближи малко — но все пак извън обсега на ръцете и зъбите й — и й се усмихна мазно.

— Шефе? Помниш ли ме — Тръд Силипан? Работили сме заедно години Бдения, а и преди това — на Балакреа, под ръководството на Алан Нау. Не си ли спомняте?

Анне гледаше кръглото му лице, немощната усмивка. Алан Нау. Томас Нау. О... Боже... *Господи*. Беше се събудила в кошмар, който никога не свършваше. Ямите за мъчения, после Фокусът, и най-накрая — цял живот *да бъдеш* един от враговете.

Лицето на Силипан се размаза, но гласът му изведнъж стана бодър.

— Виждаш ли, Фам! Тя плаче. Спомня си!

Да. Всичко.

Но сега гласът на Фам Нувен прозвуча още по-сърдито.

— Разкарай се, Тръд. Просто се разкарай.

— Лесно е да се провери. Можем...

— *Разкарай се!*

Силипан съвсем замлъкна. Светът се бе сгърчил от болка, от ридания на скръб, задушили и дъха, и сетивата ѝ.

Почувства как една ръка обгръща раменете ѝ и този път знаеше, че това не е докосването на мъчител. *Коя съм аз?* Това беше лесният въпрос. Истинският въпрос — *Какво съм аз?* — ѝ убягваше още няколко секунди, но сега спомените нахлуваха — чудовищната злодейка, в която се беше превърнала от онзи ден в планините над Арнхам нататък.

Изтръгна се от прегръдката на Фам само за да се сблъска с ремъците, които я придържаха.

— Извинявай — смънка той и тя чу оковите да падат. Но сега това вече нямаше значение. Тя се сви на топка — едва усещаше как той се мъчи да успокои. Той ѝ говореше прости неща и ги повтаряше отново и отново по различни начини.

— Вече всичко е наред, Анне. Томас Нау е мъртъв. Мъртъв е от четири дни. Ти си свободна. Всички сме свободни...

След малко млъкна — единствено докосването на ръката му до раменете ѝ свидетелстваше за присъствието му. Разкъсващите ѝ ридания утихнаха. Вече нямаше ужас. Най-лошото се беше случило, отново и отново, и онова, което оставаше, беше мъртво и празно.

Мина време.

Усети как тялото ѝ бавно се отпуска и разгъва. Принуди се да отвори здраво стиснатите си очи, принуди се да се обърне с лице към Фам. Лицето я *болеше* от плач, но сега ѝ се искаше да я боли милион пъти по-силно.

— Ти... Проклет да си, че ме върна. Сега ме остави да умра.

Фам я гледаше мълчаливо, с широко отворени, загрижени очи. Вече не фучеше — а и тя винаги бе усещала, че това е маска. Вместо това — интелигентност... благоговение? Не, не можеше да бъде. Той се пресегна и върна белите съсънки обратно в скута ѝ. Проклетите цветя бяха топли и пухкави. Красиви. Той като че се замисли над искането ѝ, но после поклати глава.

— Не можеш да си отидеш сега, Анне. Тук са останали повече от две хиляди фокусирани. Ти можеш да ги освободиш, Анне — той посочи апаратурата за фокусиране зад главата ѝ. — Имам чувството, че когато Ал Хом е работил върху теб, е играл на рулетка.

Аз мога да ги освободя. Мисълта беше първото облекчение за всички тези години от онази утрин в планините. Сигурно изражението я беше издало, защото на устните на Фам се появи обнадеждена усмивка. Анне усети как очите ѝ се присвиват. Знаеше за Фокуса толкова много, колкото и всеки жител на Балакреа. Знаеше всичките номера за рефокусиране, за пренасочване на верността.

— Фам Тринли... Фам. Който и да си... От много години те наблюдавам. Почти от самото начало си мислех, че работиш срещу Томас. Но виждах и колко много ти харесва идеята за Фокуса. Ти жадуваше за тази власт, нали?

Усмивката изчезна от лицето му. Той бавно кимна.

— Виждах... Виждах, че тя може да ми даде онова, за което се борих цял живот. Но в крайна сметка прозрях, че цената е твърде висока. — Той сви рамене и сведе поглед, като че беше засрамен.

Анне се вгледа в това лице — мислеше. Някога дори и Томас Нау не можеше да я заблуди. Когато беше Фокусирана, ръбовете на съзнанието ѝ бяха остри като бръснач — объркаността и желанията не ѝ пречеха. Но това, че знаеше какви са истинските намерения на Томас Нау, не ѝ беше от полза повече, отколкото на една брадва, която знае, че е предназначена да убива. Сега не беше сигурна. Този човек можеше и да лъже, но онова, което искаше от нея, беше същото, което тя копнееше да стори повече от всичко на света. А после, когато изкупеше вината си с всичко, на което беше способна, можеше да умре. Тя също сви рамене в отговор.

— Томас Нау ви е излъгал за дефокусирането.

— За много неща ни е лъгал.

— Мога да се справя по-добре от Тръд Силипан и Бил Фуонг, но все пак ще има и провали. — Най-големият ужас от всички: ще има хора, които ще я проклинат, задето ги е дефокусирала.

Фам се пресегна над цветята и хвана ръката ѝ.

— Добре. Но ти ще направиш всичко, което е по силите ти.

Тя погледна ръката му. От драскотината, която му беше нанесла, продължаваше да блика кръв. Мъжът по някакъв начин лъжеше, но ако я оставеше да дефокусира останалите..._ Включи се в играта._

— Значи сега ти командваш?

Фам се изкиска.

— Имам някакъв авторитет. Някои Паяци имат по-голям. Сложно е, още всичко е в хаос. Преди четиристотин Ксек Томас Нау все още командваше. — Усмивката му грейна от ентусиазъм. — Но след сто-двеста Мсек според мен ще станеш свидетел на възраждане. Нашите кораби ще бъдат ремонтирани. По дяволите, може и нови да получим. Никога не съм срещал подобна възможност.

Играй играта.

— И какво искаш от мен? Колко време ще мине, докато ме рефокусираш и се превърна в твоето оръдие?

— Аз... аз искам само да бъдеш свободна, Анне — той извърна поглед. — Знам каква си била преди, Анне. Знам какво си направила на Френк и как са те пленили накрая. Напомняш ми за една жена, която познавах като малък. Тя като теб се изправяше срещу невъзможни шансове и също я смазаха. — Лицето му се поизвърна към нея. — Имаше моменти, когато се страхувах от тебе повече, отколкото от Томас Нау. Но откакто разбрах, че ти си Френкската Орка, се молах някога отново да станеш ти.

Такъв прекрасен лъжец беше. Много зле за него, че лъжеше твърде дръзко, твърде угоднически. Почувства как я завладява поривът да прехвърли границата:

— Значи след няколко години отново ще имаме функциониращи звездни кораби?

— Да, и вероятно по-добре оборудвани, отколкото тези, с които дойдохме. Знаеш какви физични закони открихме тук. А май има и други неща...

— И ти ще контролираш тези кораби?

— Няколко от тях — той продължаваше да кима и да лъже слепешката.

— И ти искаш само да помогнеш. На мен, на Френкската орка. Е, господине, вие притежавате уникална квалификация. Дайте ми тези кораби под наем. Елате с мен на Балакреа, във Френк и Гаспр. Помогнете ми да освободя всички фокусирани.

Беше забавно да гледаш как усмивката на Фам замръзва, слисан от думите ѝ.

— Искаш да свалиш звездна империя, империя, която притежава Фокуса, само с шепа кораби? Това е... — Не можеше да намери думи за подобно безумие и известно време той само я гледаше втренчено.

После, невероятно, усмивката му се върна. — Това е прекрасно! Анне, дай ми време да се подготвя, време да склуча тук съюзи. Дай ми дузина от твоите години. Може и да не победим. Но се заклевам, че ще опитаме.

Каквото и да го помолеше тя, той просто се съгласяваше. Трябваше да е лъжа. Но ако беше вярно, това беше единственото обещание, което можеше да я накара да поиска да живее. Тя се вгледа в очите на Фам — опитваше се да прозре отвъд лъжата. Може би неизбежното разрушение при дефокусирането ѝ беше отнело проникателността, защото колкото и надълбоко да се вглеждаше, виждаше само благоговееен ентузиазъм. *Той е гений. И, лъжа или истина, сега съм негова за дванайсет години.* Само за миг тя се отпусна и му повярва. Само за миг си помечта, че този мъж не е лъжец. *Френкската Орка все пак можеше да освободи всички.* Най-странна тръпка трепна в сърцето ѝ и опари тялото ѝ. Потрябва ѝ време, докато разпознае нещо, което толкова отдавна бе загубено за нея: радостта.

63.

Фам изпрати Езр Вин на планетата да преговаря.

— Защо аз, Фам? — това беше най-необичайната търговска ситуация в историята на човечеството. Също беше и война, която очакваше да започне. — Би трябвало ти...

Нувен вдигна ръка, за да го прекъсне:

— Има причини да изпратя тебе. Ти познаваш Паяците повече от всеки друг нефокусиран — със сигурност по-добре от мен.

— Мога да съм ти подчинен, да ти помагам...

— Не, аз ще ти бъда подчинен — той млъкна и Езр забеляза проблясък на безпокойство. — Прав си, синко, много е сложно. В краткосрочна перспектива, те държат камшика, и имат достатъчно причини да ни мразят. Мислим, че кралят продължава да се вслушва в думите на фракцията Лайтхил, но...

В режима на Съглашението имаше и други фракции. Някои от тях смятаха, че фокусираните преводачи са стока за обмен.

— Тъкмо затова е по-важно да отидеш ти, Фам.

— Изборът не е наш. Разбираш ли, те помолиха специално за теб.

— Какво?

— Да. Предполагам, че за годините, докато са работили с Триксия, са схванали що за човек си. — Той се ухили. — Искат да те видят отблизо.

Почти имаше смисъл.

— Добре. — Той се замисли. — Но няма да получат Триксия. Ще сляза долу с някой друг преводач. — Той погледна сърдито Фам. — Тя е звездата — на екипа на Ъндървил много би им харесало да я докопат.

— Хм. Може би някой долу мисли по същия начин. Кралят помоли да те придружи Зинмин — забеляза израза на лицето на Езр. — Още ли има?

— Аз... Да. Искам да дефокусирам Триксия. Скоро.

— Разбира се. Дадох ти дума. Същото обещах и на Анне.

Езр се втрени в него. *И ти си се променил вътрешно — отказал си се от онази мечта.* След всичко, което се случи, Езр нямаше съмнения. Но изведнъж усети, че не може да чака повече.

— Преместете я в началото на опашката, Фам. Не ми пука, че преводите ѝ са ти нужни. Придвижи я напред. Искам, когато се върна, тя вече да е дефокусирана.

Фам вдигна вежда.

— Ултиматум?

— Не... Да!

По-възрастният мъж въздъхна.

— Имаш го. Ще започнем веднага с Триксия. Аз... признавам. Задържахме преводачите. Толкова са ни нужни. — Той присви устни. — Не очаквай съвършенство, Езр. Това е просто още една от лъжите на Нау. Някои дефокусирани са с почти също толкова ясен ум като Анне. Други...

— *Знам.* — Някои се връщаха като вегетиращи същества — вирусът на гнилия мозък избухваше и ги превземаше, подтикнат от процеса на дефокусиране. — Но рано или късно трябва да опитаме. Рано или късно трябва да престанеш да ги използваш. — Той скочи и напусна офиса на Фам. Ако бяха продължили да говорят, това щеше да е болезнено и за двамата.

Транспортираха ги до Арахна в много скромен летателен апарат — катерът на Джау със специален софтуер, преработен за целта от Киви. Човечеството притежаваше високо положение и остатъци от висши технологии — и твърде малко, що се отнася до материални ресурси или автоматика. След като дефокусираха „умните глави“, софтуерът на Новородените се превърна в безполезен боклук — а щеше да мине доста време, докато автоматиката на Чуенг Хо бъде адаптирана към хибридната сбирщина, останала на L1. Бяха в капана на почти празна слънчева система, единствено с индустриалната екология на Арахна. Можеха да хвърлят камъни на планетата или дори няколко бомби, но на човечеството тепърва му никнеха зъбите. И Паяците бяха безсилни, но това щеше да се промени. Сега те знаеха за нашествениците. Знаеха също и какво може да се направи с технологията. Бяха оставили непокътнати големи части от

„Невидимата ръка“. След време, скоро, Паяците щяха да се разгърнат с пълна сила в космоса. Фам смяташе, че разполагат с може би година, за да обърнат нещата, да установят някаква основа за доверие. Киви каза, че ако *тя* била паяк, можела да се справи за далеч по-малко от година.

Осовият коридор на убежището беше пълен от край до край, когато Езр и Зинмин влязоха в шлюза на таксито. Почти всички нефокусирани на L1 се намираха тук.

Фам и Анне бяха тук. Плуваха един до друг — двойка, която Езр Вин никога не би си представил през изминалите години.

— Започнахме подготовката за дефокусирането — уведоми го Анне. Нямаше нужда да му казва за кого говори. — Ще направим всичко възможно, Езр.

Киви му пожела късмет — сериозна, каквато никога досега не я беше виждал. Отначало изглеждаше несигурна, после рязко му стисна ръката — друго нещо, което никога не беше правила.

— Върни се жив и здрав, Езр.

Рита Лиао бе успяла някак да застане пред капака и да препречи пътя му. Езр протегна ръка да я успокои.

— Ще доведем Джау, Рита. — *Ще направя, каквото мога*, беше мисълта му, но нямаше куража да прояви съмненията си.

Очите на Рита бяха кървясали. Изглеждаше още по-отнесена, отколкото когато разговаряха преди няколко Ксек.

— Знаем, Езр, знаем. Паяците са добри хора. Те знаят, че Джау не е искал да им причини вреда. — Беше прекарала голяма част от живота си, влюбена в живота на Арахна, но вярата ѝ в преводите като че се изплъзваше. — Но, но ако не ти позволят да го вземеш... моля те, дай му... — тя бутна в ръката му прозрачна кутийка. Имаше ключотпечатък, вероятно настроен на Джау Ксин. Вътре видя скъпоценен камък — „спомен“. Тя се изтръгна и се стопи в тълпата.

64.

До Териториалното командване оставаха 200 Ксек път. На земята Паяците ги закараха по онзи дълъг път през долината. Странни спомени плуваха в ума на Езр. Много от сградите бяха нови, но... *Аз бях тук преди всичко това да започне.* Тогава им изглеждаше толкова непознаваемо. Сега върху всичко лъщеше повърхностният блясък на информацията. Зинмин Брут скачаше от прозорец на прозорец, стъписан от въодушевление, и назоваваше по име всичко, което видеше. Преминаха край библиотеката, в която беше проникнал заедно с Бени Уен. Музеят на Мрачните времена. И статуята в началото на Кралския път — Гокнанското съглашение. Зинмин можеше да ти разкаже за всяка от разкривените фигури.

Но днес те не се спотайваха и не се промъкваха в нечий сън. Днес лампите светеха много ярко, и когато най-накрая преминаха под земята, там беше толкова голо и чуждо, колкото и в паешките кошмари на Ритцер Брюхел. Стълбищата бяха стръмни като дървени стълби, а обикновените стаи — с толкова ниски тавани, че се налагаше Езр и Зинмин да приклякат, за да се придвижат от място на място. Въпреки древните наркотици и хилядолетията генно инженерство, натискът на планетната гравитация постоянно ги омаломощаваше и разстройваше. Бяха ги настанили в, както ги наричаше Зинмин, апартаменти кралска класа — стаи с космати подове и тавани, достатъчно високи, че да се изправиш. Преговорите започнаха на другия ден.

Паяците, които познаваха от преводите, в по-голямата си част отсъстваха. Белга Ъндървил, Елно Колдхейвън — само тези имена Езр разпозна, но те винаги се бяха държали на разстояние. Двамата не бяха част от контрашпионажа на Шерканер Ъндърхил. Обаче сигурно се консултираха с Виктъри Лайтхил. Мине се не мине по време на преговорите, Ъндървил се оттегляше и провеждаше съскаци разговори с невидими личности.

След първите два дни Езр разбира, че някои от лицата бяха *много* далеч: Триксия. Щом се прибраха в стаите си, Езр се свърза с L1. Разбира се, Паяците контролираха връзката. Езр не го беше грижа.

— Казахте ми, че дефокусирането на Триксия е започнало.

Паузата като че продължи много повече от десет секунди. Изведнъж Езр усети, че не може да чака извинения и увъртания.

— Чуйте ме, проклетите да сте! Обещахте ми, че ще започнете да я дефокусирате. Рано или късно трябва да престанете да я използвате!

После се чу гласът на Фам.

— Знам, Езр. Проблемът е, че Паяците настояха тя да е на разположение — във Фокус. Ако откажем, ще нарушим условията на сделката... а Триксия отказва да ни сътрудничи дефокусирана. Щеше да се наложи да я принуждаваме.

— Не ме интересува. Не ме интересува! Те не я притежават повече от Томас Нау. — Той се задави от страх и за малко не се разрева. В другия край на стаята Зинмин Брут изглеждаше по-щастлив от всяка „умна глава“, която Езр някога бе виждал. Седеше с кръстосани крака на рунтавия килим и прелистваше някаква паешка книжка с картинки. *И него използваме. Налага се — само за мъничко още.*

— Езр, няма да е за дълго. И на Анне ѝ е много мъчно, но това е почти единственото прозрение, което Паяците имат за нас. Те почти се доверяват на Фокусираните. Всичко, което казваме, всяко предположение те сверяват с „умниците“. Без това доверие нямаме шанс да си върнем хората от „Ръката“, нямаме шанс да поправим злините, нанесени от Нау.

Рита и Джау. Кутийката стоеше върху комплекта на Езр. Странно. Паяците не бяха настояли да бръкнат в него или в другите му неща. Езр се оклюма.

— Добре. Но след тази среща никой не е *собственост* на никого. Сделката става невалидна — с други думи, аз я правя невалидна. — Той прекъсна връзката, преди да успеят да му отговорят. В края на краищата, нямаше значение какво ще му кажат.

Почти всеки ден те предприемаха мъчителното изкачване към една и съща противна зала за конференции. Зинмин твърдеше, че това

била личната канцелария на шефа на Разузнаването, „Светла и просторна стая с ниши и изолирани стойки“. Е, ниши имаше — тъмни врязани комини със скрити леговища на върха. А видеоекраните по всички стени постоянно предаваха безумни картини. Налагаше се двамата със Зинмин да вървят по студен камък, за да седнат на купчина кожи. Обикновено присъстваха четирима-петима Паяци и почти винаги — Ъндървил или Колдхейвън.

Но преговорите всъщност вървяха добре. Тъй като Фокусираните подкрепиха историята му, Паяците като че повярваха на онова, което Езр имаше да каже. Като че разбираха колко хубаво може да стане, ако само малко си сътрудничат. Разбира се, Паяците можеха да имат дял в диамантените скали. Щяха да прехвърлят технология долу без ограничения в замяна на достъп за хората до планетата. С времето диамантените скали и временните убежища щяха да бъдат преместени на висока орбита около Арахна и можеха съвместно да изградят корабостроителница.

Да седиш Ксек наред с Паяците всеки ден беше изтощително преживяване. Човешкият мозък не бе проектиран така, че да изпитва топли чувства към подобни създания. Те сякаш нямаха очи — само кристалните черупки, виждащи много по-добре от всяко човешко зрение. Никога не можеше да определиш какво точно гледат. Ръцете, с които се хранеха, постоянно мърдаха — Езр тепърва започваше да осъзнава значението на тези жестове. А когато жестикулираха с основните си ръце, движенията бяха резки и агресивни, като на атакуващ звяр. Въздухът миришеше на горчица и застояло, мирисът ставаше най-силен, когато се стълпяваха още паяци. *И другия път ще си носим собствени тоалетни.* Краката на Езр бяха започнали да се изкривяват от опитите да се приспособи към местните клозети.

Зинмин правеше по-голямата част от интерактивните преводи. Но Триксия и останалите бяха налице и понякога, когато беше желателна по-голяма прецизност, нейният глас произнасяше думите на Ъндървил или Колдхейвън. Ъндървил, непреклонното ченге. Колдхейвън, лъскавият млад генерал. Гласът на Триксия, за ушите на други.

Нощем му се явяваха сънища, често — по-неприятни от реалността, с която се сблъскваше денем. Най-лошите бяха онези, които разбираше. Триксия му се явяваше — гласът и мислите ѝ се

плъзгаха напред-назад между момичето, което някога познаваше и чуждоземните съзнания, които сега я притежаваха. Понякога, докато говореше, лицето ѝ се превръщаше в лъскава черупка и когато той я питаше за промяната, тя му отвърщаше, че просто си въобразява. Това беше една Триския, която завинаги щеше да остане Фокусирана, омагьосана, изгубена. Киви също се явяваше в много от сънищата му — понякога малкото хулиганче, понякога — такава, каквато беше, когато уби Томас Нау. Разговаряха и тя често му даваше съвети. В сънищата те винаги имаха смисъл — но когато се събудеше, не си спомняше подробностите.

Един по един въпросите бяха разрешени. Преминаха от геноцид към търговия за по-малко от един милион секунди. От L1 гласът на Фам Нувен беше изпълнен с доволство от напредъка:

— Тия хора преговарят като Търговци, не като властимащи!

— Правим много отстъпки, Фам. Кога сме имали Клиенти, на които ще дадем толкова много, колкото на Паяците?

Обичайната дълга пауза. Но тонът на Фам си остана ведър:

— Дори и това може да е от полза, синко. Бас ловя, че някои от тези Паяци по-нататък ще поискат да станат съдружници. — Чуенг Хо.

— ... и още нещо — продължи Фам. — Избутайте преговорите за пленниците — последното, което остана от дневния ред — и ще можем да отстраним Триксиа от случая. Лайтхил са успели да изкопчат обещание от фракцията Ъндървил.

Последният ден на преговорите започна като другите. Поведоха Зинмин и Езр по... „спирално стълбище“, така го нарече Зинмин. В човешки смисъл то представляваше вертикална шахта, изсечена право надолу в скалата. Безкраен поток от топъл въздух лъхаше край тях. Шахтата беше с диаметър почти два метра, в стените имаше петсантиметрови первази. Стражите им нямаха проблеми — достигаха и до двете срещуположни стени и се крепяха от всички страни. Докато слизаха, Паяците бавно се въртяха в спирала. На всеки десет метра имаше вдатина — „площадка“ за тях, където да си отдъхнат. Езр

едновременно беше благодарен и изнервен от юздата, която стражите настояха да надене.

— Тези стълбища са само за да ни сплашат, нали, Зинмин? — беше задавал въпроса и при предишни изкачвания, но Брут не възнамеряваше да му отговаря.

Фокусираният преводач беше още по-нестабилен и от Езр по тесните первази, особено откакто се опита да имитира наклонената поза, която имаше смисъл само при Паяците. Днес той отговори на въпроса:

— Да... Не. Това е главното стълбище към Кралското убежище. Много старо. Традиционно. Почетно... — той се подхлъзна и се люшна над бездната, увиснал само на въжето и юздите, държани от стража горе. Езр се прилепи о влажната стена и когато Брут успя да стъпи отново на первазите, едва не го събори.

Стигнаха последната площадка. Таванът беше нисък дори и според критериите на Паяците — само малко повече от метър. Заобиколени от стражите си, те закуцукаха прегърбени към една широка, широка порта. Зад нея осветлението беше слабо, синкаво. Паяците имаха такъв голям зрителен обхват. Човек да си помисли, че предпочитаното от тях осветление обхваща целия слънчев спектър. Но те най-често си падаха по мъждукащо осветление или светлини отвъд човешките възприятия.

В полумрака отпред се разнесе познато съскане.

— Заповядайте, седнете — произнесе Зинмин, но мисълта беше на Паяка в стаята. Езр и Брут прекосиха каменните плочи до техните „седалки“. Сега видяха Паяка — едра женска, настанена на малко по-висока стойка. Миризмата ѝ беше силна в застоялия въздух.

— Генерал Ъндървил — учтиво поздрави Езр.

Темата за пленниците би трябвало да е проста в сравнение с вече решените проблеми. Но той забеляза, че този път са сами с Ъндървил. Тук нямаше канали за свръзка с навън — поне не им предложиха нито един. Бяха сами, почти на тъмно, а фразите на Зинмин Брут започнаха да приемат заплашителни обрати. Заплашителни... и все пак някъде от дълбините на детството на Езр Вин сред Търговците се надигнаха прозрения. Нарочно целяха да ги сплашат. Ъндървил беше обещала на

Лайтхил преводачите да бъдат *освободени*, след като преговорите приключат. В толкова много неща я бяха победили — това беше последният ѝ опит да запази достойнство.

Той отвори пакета си и сложи чифт очила. По думите на Паяците всички човеци на борда на „Ръката“ оцеляха след принудителното кацане. Останките от кораба бяха пръснати по двайсет хиляди метра океански лед — обитаемите палуби останаха практически единствените непокътнати части. Това, че изобщо някой е оцелял, си беше чудо, дължащо се на съветите на Фам към пилота — „умна глава“. Но след като се бяха приземили, последваха многобройни смъртни случаи. Въпреки всякакъв разум, Брюхел и неговите главорези започнаха стрелба по пристигащите войски на Паяците. Всички главорези бяха умрели. С ловкостта на истински Пастир Брюхел ги изостави в последния момент и се опита да се скрие сред оцелелия екипаж. Паяците твърдяха, че след тази първоначална престрелка не е имало повече смъртни случаи.

— „Умните глави“ можете да си вземете обратно — каза Ъндърхил чрез Зинмин. — Знаем, че те не носят отговорност, а някои от тях направиха възможна победата ни. — Тонът на Зинмин беше раздразнителен. — Останалите са престъпници. Премахнали са стотици хора. Опитаха се да убият милиони.

— Не, само една малка част от тях го искаха. Останалите се съпротивляваха — или просто ги лъжеха за операцията.

Езр прегледа списъка на екипажа и ролите на различните участници. Имаше двайсет нещастници в летаргичен сън — специалните играчки на Ритцер. Явно те бяха жертви, но на Ъндървил не ѝ се искаше да върне апаратурата. Езр получи разрешение от Ъндървил за освобождаването им срещу достъп до преценката на специалисти, които могат да обяснят как работят развалините, понастоящем собственост на нейната служба. Най-накрая стигнаха до най-трудните случаи.

— Джау Ксин, Главен пилот.

— Джау Ксин, човекът, който натискаше спусъка! — отвърна генералът. Езр беше увеличил силата на звука в слушалките си. Картината вече не беше неясна като преди. През цялото време на разговора Ъндървил почти не помръдваше — единственото движение беше безкрайната игра на ръцете, с които се храни. Сегашното им

положение Зинмин представи като заставане нащрек. — Джау Ксин е обвинен, че е започнал самата атака.

— Генерале, прегледахме записите. Вашите интервюта с Фокусираните пилоти на Джау вероятно са още по-пълни. За нас е ясно, че Джау Ксин е саботирал голяма част от атаките на Новородените. Познавам Джау, госпожо. Познавам и жена му. И двамата са благоразположени към вашия народ. — Аналитиците — „умни глави“, сред тях и Триксия, смятаха, че подобни позовавания на семейството вероятно означават нещо. Може би. Но Белга Ъндървил по-скоро беше от класическия тип „защитник на националните интереси“.

Зинмин Брут чукаше по мъничката си клавиатура — превръщаше думите на Езр в език-посредник и после ръководеше аудиоизлъчването. От високоговорителя му излизаше призрачно съскане — мислите на Езр така, както би ги изразил един Паяк.

Ъндървил се умълча, после нададе пронизителен писък. Езр знаеше, че това означава презрително изсумтяване.

Но това интервю можеше в крайна сметка да бъде показано на други Паяци. *Няма да те откача от куката, Ъндървил.* Езр се пресегна към пакета си и извади малката кутийка на Рита.

— Какво пък е това? — попита Ъндървил. В гласа на Брут, предаващ думите ѝ, нямаше и намек от любопитство.

— Дар за Джау Ксин от жена му. Спомен, в случай, че все пак откажете да го освободите.

Ъндървил седеше на почти два метра от него, но дори и сега Езр все още не осъзнаваше чак докъде може да достигне предната ръка на един Паяк. Четири подобни на копия черни ръце се стрелнаха към него и измъкнаха кутийката от ръцете му. Стрелнаха се обратно, приближиха кутията дърво до една част от лъскавата ѝ черупка, после — до друга. Острите ѝ като кинжали ръце издаваха тихи, поскърцващи звуци, докато се блещеше срещу капака на кутията и ключалката.

— Настроена е за Джау Ксин. Ако я отворите принудително, съдържанието ѝ ще бъде унищожено.

— Така да бъде тогава. — Но Паякът престана да натиска кутията с острите върхове на крайниците си. Задържа я още малко, после нададе скърцащо съскане, запокити я обратно и уцели Езр в гърдите.

Грозното скърцане продължаваше. Зинмин започна да превежда.

— Проклети да са детските ви очи! — Гласът на Брут беше напрегнат и сърдит. — Вземи обратно този дар за убиец. Вземете си Ксин и останалите.

— Благодаря, генерале. Благодаря. — Езр заопипва, за да намери кутийката.

Гласът на Паяка замлъкна. После тя отново заговори — по-тихо. Речта ѝ звучеше като водни капки, които капят по нажежен метал.

— Предполагам, че възнамерявате да спасите и Ритцер Брюхел?

— Не да го спасим, госпожо. През годините Ритцер Брюхел вероятно е убил повече от нашите хора, отколкото от вашите. Има много, за което да отговаря.

— Наистина. Но точно този няма да ви го дадем по никой начин. — Сега гласът на Брут беше самодоволен и Езр предположи, че по тази точка в лагера на Паяците няма разцепление.

И може би за добро. Езр сви рамене.

— Много добре. Тогава за вас остава да го накажете.

Паякът беше замрял съвсем неподвижно — дори и ръцете, с които се храни, не помръдваха.

— Да го накажем? Погрешно сте разбрали. След тези глупави преговори ние разполагаме с едно-единствено функциониращо човешко същество. Всяко наказание по необходимост би било несъществено. Научаваме много от дисекцията на човешки трупове, но отчаяно се нуждаем от жив образец за опити. Какви са физическите ви ограничения? Как създания като вас откликват на крайностите в болката и страха? Искаме да проведем изпитания със стимули, които не виждаме във вашите бази данни. Имам намерение Ритцер Брюхел да живее много, много дълго.

Ритцер Брюхел вероятно е най-извратеният човешки тип, който можете да намерите. Но някак си му се струваше, че това може и да не е най-умното нещо за казване тук и сега. Вместо това Езр просто кимна. И за първи път разбра как Ритцер може да си получи заслуженото за престъпленията. Кошмарът на Пастира за паяците щеше да продължава до края на живота му.

65.

На L1 Езр Вин пристигна като герой. Може би нито един собственик на флота не е бил приетан с такова въодушевление, с каквото го посрещнаха на диамантените скали. Доведе със себе си и първите освободени пленници, включително и Джау Ксин. Освен това докара и първите техни партньори — първите Паяци, полетели в космоса.

Почти нищо не забелязваше. Усмивваше се, говореше, а когато видя Рита и Джау заедно, усети далечна радост.

Последна от катера излезе Флория Перез. Тя беше една от жертвите в летаргичен сън в тайното скривалище на Ритцер, която не беше използвал чак до края. Дори и след 200 Ксек жената продължаваше да изглежда ужасно объркана. Щом Езр я изведе на открито, тълпата в коридора се умълча. Киви се плъзна напред. Беше помолила да помага на жертвите, но когато най-сетне спря току до Флория, очите ѝ се изцъклиха, а устните ѝ се разтрепериха. Известно време двете се гледаха. После Киви подаде ръка на Флория и тълпата зад тях се разтвори.

Езр ги гледаше как се отдалечават, но мислите му бяха другаде — Анне Рейнолт бе започнала да дефокусира Триксия една Ксек след като той напусна Арахна. През двестата Ксек обратен път към диамантените скали Фам редовно докладваше как напредва процесът. Този път нямаше връщане назад. Триксия беше минала подготвителния стадий. Първо вирусът на „гнилия мозък“ бе приведен в статично състояние, после вкараха Триксия в изкуствена кома. Оттам нататък бавно променяха изпускането на наркотик от вируса.

— Анне вече го е правила стотици пъти, Езр — каза Фам. — Каза, че всичко върви добре. Ще излезе от клиниката само няколко Ксек след като се върнеш.

Никакво забавяне повече. Най-сетне Триксия щеше да бъде свободна.

Два дни по-късно новината дойде: *Триксиа е готова.*

Преди да отиде в клиниката за дефокусиране, Езр посети Киви. Тя работеше с баща си — възстановяваха езерния парк. Повечето дървета бяха загинали, но Али Лин мислеше, че може да ги съживи. Дори и дефокусиран, той имаше чудесни идеи за парка. Но сега този човек можеше и да обича дъщеря си. *И с Триксиа ще бъде така — тя ще бъде свободна, също като преди кошмара.*

Когато Езр се зададе по пътеката откъм съсипаната гора, Киви говореше с паяците. Котенцата кръжаха високо над тях — любопитството им се бореше с арахнофобията.

— Искаме да направим нещо ново с езерото, някаква свободна форма, със своя собствена специална екология. — Паяците бяха малко по-високи от Киви. В условията на микрогравитация те вече не бяха ниски, сплескани създания. Резултатът от естественото напрежение в крайниците им беше тяхна собствена версия на навеждането под нулева гравитация: ръцете и краката им се изпъваха под тях, и ги правеха високи и стройни. Най-дребничкият — вероятно Рапса Лайтхил — говореше в момента. Съскащият глас беше почти мелодичен в сравнение с този на Белга Ъндървил.

— Ще гледаме, но се съмнявам дали мнозина ще искат да живеят тук. Искаме да експериментираме с наши собствени убежища. — Брут Зинмин превеждаше. Тонът му беше радостен, разговорен. Може би в момента той е последният Фокусиран преводач.

Киви се усмихна на Паяка.

— Да, толкова съм любопитна какво ще направите най-накрая. Аз... — тя отмести поглед и видя Езр.

— Киви, може ли да поговорим?

Тя вече беше тръгнала към него.

— Извинявай само за момент, Рапса.

— Разбира се. — Паяците изприпкаха по-нататък. Зинмин продължи да залива с въпроси Али Лин.

Езр и Киви стояха един срещу друг. Разделяха ги трийсет сантиметра.

— Киви, дефокусираха Триксиа преди около две хиляди секунди.

Момичето се усмихна лъчезарно. В нея все още имаше някаква детска енергия. Някак си въпреки всичко Киви бе останала открито човешко същество. А сега тя бе в центъра на работата с Паяците —

инженерът, когото бяха търсили сред всички други. Сега най-сетне той виждаше колко е умна и колко широк е мирогледът ѝ — от динамика през бионаука си е много умело търгуване. Киви беше олицетворение на духа на Чуенг Хо.

— Тя... Всичко ли ще бъде наред с нея? — очите на Киви бяха широко отворени, а ръцете ѝ — силно вкопчени една в друга.

— Да! Малко е неориентирана, казва Анне, но умът и личността ѝ са непокътнати, и... по-късно днес мога да намина да я видя.

— О, Езр, толкова се радвам за нея! — Ръцете на Киви се пуснаха и се пресегнаха към раменете му. Изведнъж лицето ѝ се оказа много близо и устните ѝ докоснаха бузата му.

— Исках да те видя, преди да разговарям с нея...

— Да?

— Аз... само исках да ти благодаря за дето спаси живота ми, за дето спаси всички нас. — *Искам да ти благодаря, че ми върна душата.* — Ако двамата с Триксия можем да направим нещо за теб...

Тя отново се намери на една ръка разстояние, а усмивката ѝ като че беше малко неловка.

— Каквото искате, Езр. Но... няма нужда да ми благодариш. Радвам се, че краят на вашата история е щастлив.

Езр реши да не пита повече — вече се обръщаше към насочващите възета, които Али бе опънал за реконструкцията си.

— По-скоро е щастливо начало, Киви. Всички тези години бяха мъртъв период — и сега най-накрая... Хей, ще говорим по-късно! — Той махна и потегли бързо обратно към входа на пещерата.

Рейнолт бе превърнала груповата стая в Купола в отделение за възстановяване. Там, където „умните глави“ бяха прекарвали Бдение след Бдение фокусирани в служба на Пастира, сега ги освобождаваха.

Анне го спря в коридора точно пред стаята.

— Преди да влезеш, запомни, че...

Вин вече беше тръгнал да я заобикаля. Спря.

— Нали каза, че се възстановява добре!

— Да. Тоталният афект е нормален. Общото състояние е все така добро — тя дори възстанови специализираните си знания. Провеждаме почти три хиляди операции по дефокусиране — освобождаваме повече

хора от всеки екип в историята на Новородените. Започваме да ставаме много добри. — Тя се намръщи, но това не беше нетърпеливият ѝ жест, докато беше фокусирана. Просто болезнена бръчка. — Аз... Искате ми се да можем да обработим наново първите. Според мен сега бих се справила по-добре.

Езр виждаше болката и се засрами от внезапната си радост: *Значи забавянето е било за добро.* Триксия се бе възползвала от целия натрупан опит. Може би и иначе щеше да е добре. В края на краищата, Рейнолт се беше възстановила много добре. Но както и да е, нещата се развиваха чудесно. И там, зад Рейнолт, надолу по хладния зелен коридор беше Триксия Бонзол, принцесата, която най-сетне се бе събудила. Той се промъкна покрай Анне и се втурна в синевата.

Анне извика подире му:

— Но, Езр... Виж, Фам иска да поговори с тебе, като приключиш.

— Добре, добре. — Но всъщност не я слушаше. И ето, намери се в груповата стая. Част от нея все още беше открита, дори десетпетнайсет стола бяха заети — хората седяха в малки кръгове и си говореха. Глави се извърнаха към него — очи, изпълнени с любопитство, невъзможно преди. По някои лица бе изписан страх. Мнозина имаха тъжното, объркано изражение на Хънт Уен, след като го дефокусираха. Новородените сред тях нямаше при кого да се завърнат. Събудиха се свободни — но на цял живот и цели светлинни години разстояние от всичко, което познаваха.

Езр се усмихна неловко и се промъкна покрай тях. *За мен и Триксия всичко приключи благополучно, но трябва да се помогне на тези, обърканите.*

Дъното на стаята беше разделено на стаички. Езр прелетя покрай отворените врати — до затворените спираше, колкото да прочете имената на табелите. И най-накрая... ТРИКСИЯ БОНЗОЛ. Стремглавият му бяг изведнъж свърши и той осъзна, че е облечен с работни дрехи, а цялата му коса стърчи. Също като „умните глави“, той бе пренебрегнал всичко извън онова, което беше във фокуса на вниманието му.

Приглади косата си, колкото можа... и почука по тънката пластмасова врата.

— Влез.

— ... Здравей, Триксия.

Тя плаваше в хамак, не особено различен от обикновено легло. Медицинските инструменти образуваха фина мъгла около главата ѝ. Нямаше значение — Езр го очакваше. Анне бе започнала да включва апаратура към пациентите — използваше данните, за да ръководи дефокусирането, а после да ги наблюдава за удари и инфекции.

Това затрудни Езр Вин да прегърне любимата си толкова силно, колкото му се искаше. Той се издигна до Триксия, загледа се в очите ѝ, загуби се в тях. Триксия отвърна на погледа му — не около него, не изнервена от това, че той блокира данните ѝ, а право в очите. Лека, трепереща усмивка заигра на устните ѝ.

— Езр.

И тя потъна в прегръдките му, протегнала ръце към него. Устните ѝ бяха меки и топли. Той я притисна — леко я обгръщаше с ръце в хамака. После отдръпна глава, като внимаваше да не засегне медицинската апаратура.

— Толкова пъти съм си мислел, че това не може да се върне. Спомняш ли си колко пъти — буквално години живот — съм седял с тебе в проклетата ти килийка?

— Да. Ти страдаше много повече от мен. За мен всичко беше като в сън и времето бе нещо, което се изплъзва. Всичко извън Фокуса беше размазано. Чувах думите ти, но за мен те нямаха значение. — Ръката ѝ докосна шията му, погали го нежно — жест от времето, когато наистина бяха заедно.

Езр се усмихна. *Ние разговаряме. Наистина. Най-сетне.*

— А сега ти се върна и отново можем да живеем. Имам толкова много планове. Разполагах с години, за да ги обмисля — какво можем да направим, ако Нау бъде унищожен, а ти — спасена. След всички смърти тази мисия се оказва по-голямо съкровище, отколкото сме си представяли. — Големи рискове — голямо съкровище. Но рисковете бяха поети, жертвите — направени, и сега... — С нашия дял от възнаграждението за мисията ние... ние можем да направим всичко! Можем да основем своя собствена Велика фамилия! — Вин.23.7, Вин-Бонзол, Бонзол.1 — нямаше значение, това щеше да е тяхната фамилия.

Триксия продължаваше да се усмихва, но в очите ѝ започваха да напират сълзи. Тя поклати глава.

— Езр, аз не...

Вин бързо я прекъсна.

— Триксия, знам какво ще кажеш. Ако не искаш фамилия — добре, няма да основаваме. — В годините под игото на Томас Нау той имаше достатъчно време да обмисли нещата, да прозре кои жертви всъщност изобщо не бяха жертви. Пое дълбоко дъх и продължи. — Триксия, дори и да искаш да се върнеш на Триланд... И аз ще дойда там, ще напусна Чуенг Хо. — Фамилията няма да го одобри — той вече не беше младши наследник. Тази експедиция ще направи фамилията Вин.23 баснословно богата, но... той си знаеше, че надали заслугата за това е на Езр Вин. — Можеш да бъдеш каквато искаш и пак да бъдем заедно.

Той се наведе над нея, но този път тя нежно го отблъсна.

— Не, Езр, не е това. И ти, и аз вече сме много по-възрастни. Аз... много, много време мина, откакто бяхме заедно.

Гласът на Езр изтъня.

— За мене бяха години! Но за теб? Ти каза, че Фокусът е като сън — в него времето няма значение.

— Не точно. За някои неща — за онова, което е в центъра на моя Фокус — аз вероятно си спомням времето по-добре от теб.

— Но... — тя вдигна ръка и той млъкна.

— Аз го понесох по-лесно от тебе. Бях фокусирана, и нещо повече — макар и никога да не съм го осъзнавала, както и Томас Нау и Ритцер Брюхел, слава Богу. Аз си имах свят, в който да избягам, свят, който успях да изградя от своите преводи.

Думите на Езр се изплъзнаха от устата му:

— Чудех се... Толкова голяма част от всичко това приличаше на фантазии от времето на Зората на цивилизацията. Значи... било е измислица, а не истинските Паяци?

— Не. Беше възможно най-близо до гледната точка на Паяците в човешките представи. И ако четеш внимателно, забелязваш къде е загатнато, че това не може да бъде буквално вярно... Според мен си се досетил, Езр. Арахна беше моето бягство. Като преводач всичко, свързано с това да бъдеш Паяк, беше в моя Фокус. Познанието какво е да си свободен Паяк ни поглъщаше. И когато милият Шерканер го разбра, макар че в началото ни мислеше за машини, изведнъж този свят стана и убежище, което ни приема.

Тъкмо това беше провалило Нау и бе спасило всички тях, но...

— Но сега ти се върна, Триксия. Кошмарът свърши. Ние можем да бъдем заедно и ще е по-хубаво, отколкото някога сме си представяли!

Тя отново клатеше глава.

— Не разбираш ли, Езр? И двамата сме се променили, при това аз — повече, отколкото ти, макар да бях... — Тя се замисли за секунда. — ... макар и да прекарах тези години „омагьосана“. Разбираш ли? Спомням си какво ми казваше навремето. Но, Езр, вече не е същото. Аз и Паяците, ние имаме бъдеще...

Той се опита да запази равния си убедителен тон, но когато заговори, гласът му прозвуча паникьосано дори и за собствените му уши. *Мили Боже на Търговията, не мога да я загубя сега!*

— Знам. Ти продължаваш да се идентифицираш с Паяците. За тебе ние сме пришълците.

Тя докосна рамото му.

— Малко. По време на първите стадии на дефокусирането беше като да се събудиш и да видиш, че кошмарът се случва наистина. Знам как изглеждат човеците на жителите на Арахна — бледи, меки, като личинки. Съществуват вредители и животни, служещи за храна, които приличат на тях. Но ние не им изглеждаме толкова страшни, колкото те на нас. — Тя го погледна и усмивката ѝ за миг стана по-широка. — Начинът, по който ти се налага да въртиш глава, за да виждаш, е умилителен. Ти не го разбираш, но всеки жител на Арахна с бащина козина по гърба, а и повечето женски, са очаровани, когато говорят с тебе отблизо.

Също като сънищата, които бе сънувал на планетата. Триксия продължаваше частично да възприема себе си като Паяк.

— Триксия, виж... Ще идвам всеки ден да те виждам. Всичко ще се промени. Ще го преодолееш.

— О, Езр, Езр. — Сълзите ѝ плувнаха във въздуха помежду им, но тя плачеше за него — не за себе си, не за тях двамата. — *Това е, което аз искам да бъда* — преводач, мост между всички вас и моето ново Семейство.

Мост. *Тя не е извън Фокус!* Фам и Анне някак си я бяха замразили по средата между Фокуса и свободата. Прозрението беше като юмрук, забит в корема... гадене, последвано от ярост.

Хвана Анне в новия ѝ кабинет.

— Довърши си работата, Анне! Вирусът на гнилия мозък продължава да управлява Триския!

Лицето на Рейнолт като че беше дори по-бледо от обичайното. Изведнъж той се досети, че тя го очакваше.

— Знаеш, че не съществува начин, по който можем да унищожим вируса, Езр. Да го потиснем, да го накараме да задреме, да, но... — гласът ѝ беше плах, нямаше нищо общо с предишната Анне Рейнолт.

— Знаеш за какво говоря, Анне. *Тя все още е във Фокус.* Все още вниманието ѝ е фиксирано върху Паяците, върху мисията ѝ на Фокусирана.

Анне мълчеше. Знаеше го.

— Върни я докрай, Анне.

Устата на Рейнолт се изкриви, сякаш се мъчеше да потисне физическа болка.

— Структурите са толкова дълбоки... Тя ще изгуби придобитите от нея знания, вероятно и вродения си талант за езици. Ще бъде като Хънт Уен.

— Но ще бъде *свободна!* Ще може да научи нови неща, също като Хънт.

— Аз... разбирам. До вчера и аз си мислех, че можем да доведем всичко до успешен край. Тъкмо се готвехме да задействаме последната реконструкция... Но, Езр, Триксия не иска да продължаваме!

Това просто му дойде прекалено много и изведнъж Езр се разкрещя:

— По дяволите, а какво сте очаквали? Та тя е фокусирана! — Понижи тон, но думите излизаха напрегнати като смъртна заплаха. — Знам. Вие с Фам все още имате нужда от роби, особено от такива като Триксия. Никога не сте възнамерявали да я освободите.

Очите на Рейнолт се оцъклиха, а лицето ѝ пламна в яркочервено. Никога не я беше виждал такава, макар Ритцер Брюхел винаги да придобиваше този цвят, когато изпаднаше в неудържима ярост. Устата ѝ зяпна и се затвори, но от нея не излязоха думи.

По стената на кабинета нещо се удари — някой пристигаше с адска бързина. Миг по-късно Фам влетя през вратата.

— Анне, моля те, нека аз се оправям с това. — Гласът му беше нежен. След миг Анне вдъхна шумно въздух. Тя кимна — като че се беше закашляла. Излезе иззад бюрото си, без да каже нищо, но Езр забеляза с каква сила стисна ръката на Нувен.

Фам тихо затвори вратата след нея. Когато се обърна към Езр, изразът му далеч не беше нежен. Рязко му посочи с пръст стола пред бюрото на Рейнолт.

— Сядай, господинчо.

В гласа му имаше нещо, което смрази яростта на Езр и го принуди да се подчини.

Фам се настани зад бюрото. Известно време просто гледаше младежа. Беше странно. Присъствието на Фам Нувен винаги е било силно, но изведнъж на Езр му се стори, че досега той никога не го е разгръщал в пълнота. Най-накрая Фам заговори:

— Преди някоя и друга година ти ми каза някои неща направо. Принуди ме да прозра, че не съм прав и трябва да се променя.

Езр го гледаше студено.

— Май не съм успял. — *Така или иначе, ти си в бизнеса с роби.*

— Бъркаш, синко. Успя. Не са много хората, които са го постигнали. Дори и Сура не успя. — Като че странна тъга трепна в него и той се умълча. — Ти се отнесе много несправедливо към Анне, Езр. Мисля, че някой ден ще трябва да ѝ се извиниш.

— Как пък не! Много хитро сте го измислили вие двамата! Дефокусирането просто ви излиза много скъпо!

— Хм... Прав си, скъпо е. Без малко да стане беля. В системата на Новородените „умните глави“ поддържаха буквално цялата ни автоматика, а работата им допълваше безупречно тази на машините. Още по-зле, всички програми за поддръжка на флотата се създаваха от фокусирани. Останаха ни милиони съвсем непотребни линии. Доста време ще ни потрябва, преди старите ни системи да заработят сваясно... Но ти знаеш, че Анне е Френкската орка, „чудовището“ във всички диамантени фризове.

— Д-д-да.

— Тогава знаеш и че тя би умряла, за да даде свобода на фокусираните. Това беше единственото ѝ твърдо искане, което отправи към мен след като излезе от Фокус. Това е смисълът на живота ѝ. — Той млъкна и погледна настрани. — Знаеш ли кое е най-голямата злина

на Фокуса? Не е, че той е действително робство, макар че Господ знае, това го прави много по-тежко от всички други злодеяния. Не, най-голямата злина е, че самите спасители стават нещо като убийци, а първоначалните жертви са осакатени още веднъж. Дори и Анне не го разбираше напълно, а сега това я измъчва.

— Значи тъй като те искат да останат роби, ги оставяме роби?

— Не! Но фокусираният все пак е човешко същество, не много различен от някои редки типове, които винаги са съществували. Щом могат да живеят самостоятелно, щом могат да изразяват желанията си — на този етап трябва да се вслушаш... Допреди около половин ден си мислехме, че с Триксия Бонзол всичко ще е наред. Анне успя да спре вируса, за да не превземе нейния мозък. Тя нямаше да бъде сред психопатите или сред вегетиращите. Беше свободна от фиксацията за вярност към Новородените. С нея можеше да се разговаря, да бъде оценявана, утешавана. Но тя абсолютно отказва да се засягат по-дълбоките структури. Разбирането на Паяците е в центъра на живота ѝ и тя иска това да остане така.

Известно време седяха мълчаливо. Най-ужасното беше, че Фам можеше и да не лъже. Може би дори не търсеше рационални обяснения. Може би просто разговаряха за една от трагедиите на живота. В такъв случай Езр щеше да страда от злодеянията на Томас Нау до края на живота си. *Господи, колко е тежко!* И макар и кабинетът на Рейнолт да бе ярко осветен, той му напомняше за онзи мрачен момент в парка, точно след като убиха Джими. И Фам беше там и даваше утеха, която Езр не разбираше. Избърса лице с опакото на ръката си.

— Добре. Значи Триксия е свободна. Значи е също така свободна да се променя в бъдеще.

— Да, разбира се. Човешката природа винаги ще бъде непостижима за анализа.

— Чаках я цял живот. Независимо колко дълго — аз ще я чакам. Фам въздъхна.

— Тъкмо това се боя, че ще направиш.

— Ъ?

— Ти си един от най-преданите бойци, които съм срещал. И имаш талант за хората. Най-вече ти беше този, който поддържаше Чуенг Хо срещу разбойничествата на Нау.

— Не! Не можех да се меря с него. Аз само гризках по краищата, опитвах се да направя положението по-малко адско. А все пак убиваха хора заради това. Нямах гръбнак, нито организаторски способности — бях само един идиот, който Нау използваше, за да държи по-лесно хората в пътя.

Фам клатеше глава.

— Ти беше единственият, на когото се доверих за заговора, Езр. — Той млъкна рязко и се усмихна. — Разбира се, отчасти и заради това, че ти единствен имаше достатъчно ум да схванеш кой съм всъщност. Ти не се огъна и не се пречупи. Дори се дърпаше от веригата ми... Знаеш колко съм стар.

Езр го погледна.

— Разбира се.

— Много луди глави съм виждал — Фам се ухили до уши. — Ние със Сура основахме много от Великите Фамилии в тази част на обитаемото от Чуенг Хо пространство. Но ти си на ниво, Езр Вин. Гордея се, че сме роднини.

— Хммм — Езр всъщност не смяташе, че Фам би го лъгал за такива неща, онова, което казваше, беше просто твърде... екстравагантно... че да бъде истина.

Но другият не беше свършил.

— Твоите добродетели обаче си имат и лоша страна. Ти прояви търпение да играеш една роля стотици Мсек. Не изневеряваше на целите си, когато мнозина други започваха нов живот от самото начало. Сега ми разправяш, че си щял да чакаш Триксия, колкото и дълго да продължи *това* И аз вярвам, че ти наистина би чакал... завинаги. Езр, замислял ли си се, че за да станеш фокусиран, невинаги е нужен вирусът на „гнилия мозък“? Някои хора съвсем сами се фиксират. Аз ли да не знам! Тяхната воля е толкова силна — или пък начинът на мислене толкова неизменяем — че могат да изключат за всичко извън основната им фиксация. Тъкмо от това имаше нужда ти през годините под игото на Нау и Брюхел. Тъкмо то те спаси и ти помогна да крепиш и останалите Чуенг Хо. Но я си помисли сега — разбери какъв е проблемът. Не похабявай живота си.

Езр преглътна. Спомни си твърденията на Новородените, че обществото винаги е зависело от хора, които „нямат собствен живот“. Но...

— Триксия Бонзол е цел, която си заслужава, Фам.

— Съгласен съм. Но ти говориш за твърде висока цена — да чакаш цял живот нещо, което може и никога да не се случи. — Той млъкна и килна глава на една страна. — Направо е срамът, че не си фокусиран с вируса на Новородените — тогава по-лесно щяхме да те оправим! Триксия ти е такава фиксидея, че не виждаш какво става около тебе, не можеш да видиш, че нараняваш хора, нито пък онази, която би могла да те обича.

— Тъ... Коя?

— Я се замисли, Езр. Кой проектира системата за стабилност на диамантените скали? Кой убеди Нау да поотпусне примката? Кой направи така, че да е възможно съществуването на пивницата на Бени и фермите на Гонле? И то въпреки постоянните прочиствания на мозъка? Кой ти отърва задника, когато най-накрая стана напечено?

— О... — думата излезе тихо, засрамено. — Киви... Киви е свестен човек.

Истински гняв заля лицето на Фам — за първи път го виждаше такъв от падането на Томас Нау насам.

— Събуди се, дявол те взел!

— Искам да кажа, тя е умна, и храбра, и...

— Да, да, да! Всъщност, тя е истински гений почти във всяка област, мътните да го вземат! Виждам само един-двама като нея през целия си живот!

— Аз...

— Езр, не вярвам да си нравствен идиот, иначе сега изобщо нямаше да разговарям с тебе и със сигурност не бих ти приказвал за Киви. Но *събуди се* най-сетне! Трябваше да си го забелязал още преди години — но беше прекалено съсредоточен в Триксия и в собственото си чувство за вина. А сега Киви те чака, но без особени надежди, защото е толкова благородна, че уважава твоите чувства към Триксия. Помисли си как се държи, откакто се отървахме от Нау.

— Тя участва във всичко... Май всеки ден се виждаме. — Той пое дълбоко дъх. Това наистина беше като дефокусиране — да виждаш онова, което си виждал и преди, но по съвсем нов начин. Вярно беше — той зависеше от Киви даже повече, отколкото от Фам или Анне. Но тя носеше свое собствено бреме. Спомни си изражението ѝ, когато поздрави Флория Перес. Видя усмивката ѝ, когато тя се радваше на

неговия „щастлив завършек“. Странно беше да те е срам заради нещо, от което си нямал никаква представа само преди миг. — Толкова съжалявам... Аз просто... Не ми беше хрумвало!

Фам се отпусна на стола.

— Тъкмо на това се надявах, Езр. И двамата го имаме този малък проблем — скъпи сме на високите принципи и сме евтини на простото човешко разбиране. Трябва да порботим върху това. Преди секунда те похвалих и не беше лъжа. Но ако си говорим честно — чудото е Киви.

За миг Езр съвсем онемя. Някой преподреждаше бъдещето в душата му. Триксия, мечтата на половин живот, *се изплъзваше...*

— Трябва да помисля.

— Помисли. Но поговори с Киви, става ли? И двамата се криете зад стени. Направо ще се смаеш какво може да излезе от един прост откровен разговор.

Още една идея, която блесна като ново слънце. *Просто да поговори с Киви за това.*

— Ще поговоря... Непременно!

66.

Времето минаваше, но Арахна още дълго щеше да изстива. Последните сухи урагани продължаваха да вилнеят по средните височини, все по-близо до световния екватор.

Флайерът им нямаше крила, нито пък джетове или ракети. Той се спусна по балистична дъга, забави ход и леко кацна върху голата скала на високото плато.

От него излязоха две фигури в скафандри — едната висока и стройна, другата ниска, с крайници, разперени във всички посоки.

Майор Виктъри Лайтхил потупа по земята с върховете на ръцете си.

— Нямаме късмет — тук няма снежна покривка. Нито дири, които да можем да проследим. — Тя махна към скалистия склон на няколко десетки метра от тях. Там имаше сняг — навял в процепите, там, където в момента беше завет. Той блещукаше, призрачно червеникав в слънчевите лъчи. — А там, където има сняг, вятърът вечно го носи насам-натам. Усещаш ли полъха?

Триксия Бонзол се наведе срещу вятъра. Чуваше го как пее покрай шлема ѝ. Засмя се.

— Повече, отколкото ти. Аз трябва да му устоявам само на два крака!

Тръгнаха към един планински склон. Триксия отдавна беше изключила мрежовата си аудиовръзка. Това време и място тя искаше да изживее непосредствено, без никой да я прекъсва. И все пак бръмченето и екраните в горната периферия на зрението ѝ я държаха в слаб контакт със ставащото в космоса и Принстън. В реалния свят зад визъора на шлема ѝ светлината беше силна кажи-речи колкото лунната светлина на Триланд, а единственото движение беше лекото движение на скрежа, понесен от вятъра.

— И според нас най-вероятно тук Шерканер е изоставил хеликоптера?

— Да, но няма никакви следи от него. Всичките файлове с данни от пътуването са объркани. Татко е контролирал машината на Рачнер

чрез мрежата. Може би е отивал на някое специално място. По-вероятно е обаче да не е имал представа накъде е тръгнал. — Триксия не чуваше истинския глас на Виктъри Лайтхил. Звучите се преобразуваха в шлема ѝ. Резултатът не беше човешка реч, със сигурност не бяха и паешките звуци, но Триксия го разбираше също толкова лесно, колкото и *несе*, а като слушаше, очите и ръцете ѝ оставаха свободни за друго.

— Но... — Триксия махна с ръка към изровената земя наоколо. — Думите на Шерканер ми звучаха разумно дори накрая, когато всичко се разпадаше. — Говореше на същия език-посредник, който и слушаше. Процесорът в скафандъра се грижеше да преобразува звуците в достъпни за слуха на Вики.

— Той си е такъв — рече Виктъри. — Току-що бе изгубил мама. Току-що бяха помели Нишнимор, Джейберт и контраразузнаването точно под него.

В дъното на визъора си Триксия забеляза как предните ръце на Вики потръпват. Това съответстваше на присвитите устни на човек, изпитващ болка. В годините, докато беше фокусирана, тя винаги си представяше как им говори очи в очи, на еднакво равнище. В безтегловност положението беше горе-долу такова. Но на земята... ами, човешките тела се изпъваха нагоре, а тези на Паяците се сплескваха. Ако нямаше долен визъор, щеше да пропуска „израженията на лицето“ — и, още по-зле, можеше да стъпче най-добрите си приятели.

— Благодаря, че дойде с мен, Триксия. — Ключовете в езика-посредник сочеха, че гласът на Вики трепери. — Била съм тук, в Далечния юг и преди — официално, с братята и сестрите ми. Обещахме си за известно време да го оставим на мира, но... не мога... и не мога да посрещна това сама.

Триксия размаха ръка в жеста, който означаваше успокоение и разбиране.

— Искях да дойда тук още откакто излязох от Фокус. Най-сетне се чувствам личност, а като съм с теб, все едно имам семейство.

Една от свободните ръце на Вики се пресегна и потърка лакътя на Триксия.

— За мен ти винаги си била личност. Спомням си, когато Гокна загина и Генералът ни разказа за вас. Татко ни показа записите — още

от първия път, когато си се свързала с него. Тогава той все още си мислеше, че вие, преводачите, сте някакъв вид изкуствен интелект. Но на мен ми се струваше, че си личност, а и си личеше, че татко много те харесва.

Триксиа направи жеста за усмивка.

— Милият Шерк беше толкова убеден в съществуването на невъзможни неща като изкуствения интелект. За мен Фокусът винаги е приличал на сън. Моята мисия беше да разбирам идеално вас, Паяците, а емоциите просто си вървяха с нея. Такъв страничен ефект Томас Нау изобщо не беше очаквал. — Себеосъзнаването като Паяк стана бавно, все по-силно с напредването в езика. Радиодебатът беше повратната точка — когато Триксиа, Зинмин Брут и останалите се преобразиха в действителност и взеха страна в усъвършенстването на техния занаят. *Толкова съжалявам, Ксопи. Ние бяхме фокусирани — и изведнъж ти се оказа врагът. Когато проверихме твоите МРИ-кодове, всъщност не разбрахме как сме те убили. На всеки от нас можеше да се случи да превежда Педуре, всеки можеше да се окаже на мястото ти.* И тогава Триксиа за първи път използва комуникационните канали и така се разкри пред Шерканер Ъндърхил.

Сега гладката скала беше напукана, издигаше се и се връзваше в склона. Там имаше снежни петна и цепнатини, засенчени от слънчевата и звездна светлина. Виктъри и Триксиа изпълзяха по скалите в подножието на хълма и се вгледаха в сенките. Това не беше сериозно издирване — по-скоро акт на почит. Въздушните и орбитални служби бяха приключили издирването преди много дни.

— Мислиш ли... мислиш ли, че някога ще го намерим, Виктъри? — през повечето й години във Фокус Шерканер Ъндърхил беше центърът на вселената за Триксиа Бонзол. Едва забелязваше стотиците предани посещения на Анне Рейнолт и на Езр, но Шерканер Ъндърхил беше истински. Спомняше си стария паяк, който имаше нужда от дървеница-водач, за да не обикаля в кръгове. Колко ли далече бе отишъл?

Виктъри се умълча. Беше се изкачила няколко метра по-нагоре по склона и ровичкаше под една издатина. Като всички от нейната раса, и тя беше по-добра от човеците в скалното катерене.

— Рано или късно, да. Знаем, че не е на повърхността. Може би... Според мен Мобияй е извадил късмет и е намерил дупка, по-

дълбока от няколко метра. Но дори и това не става за убежище. Тялото на татко щеше бързо да изсъхне до смърт. — Тя се измъкна изпод скалата. — Странна работа. Когато Планът се разпадаше, си мислех, че сме загубили мама, а татко можем да спасим. Но сега... Знаеш ли, че човечите току-що направиха нови сонограми от дъното на Далечния юг? Бомбите на Сродниците са разрушили Парламента и най-горните пластове. Под тях има милиони тонове раздробени скали — но има и открито пространство, останките от суперубежището на южаните. Ако мама и Хрунк са успели да стигнат живи в някоя от тези...

Триксия се намръщи — беше видяла новината.

— Но докладът твърди, че да се копае е твърде опасно, че така просто ще се разрушат отворените пространства. — А когато Новото слънце изгрее, тези милиони тонове скала без съмнение ще се срутят върху убежището.

— Да, но ние имаме време да планираме всичко. Ще подобрим човешките екскавационни технологии. Може би ще можем да влезем там от много по-далеч, да прокопаем тунели на много голяма дълбочина, като поддържаеме равновесието с каворит. Някой ден, преди Новото слънце да изгрее, ще разберем какво има в тези суперубежища. И ако мама и Хрунк са там долу, ще ги спасим.

Запътиха се на север покрай могилата. Дори и това да беше хълмът, където Шерканер бе изоставил Тракт, бяха доста далеч от мястото, където вероятно се бе приземил Рачнер. И все пак Виктъри надничаше във всяка пролука.

Триксия не можеше да я догони. Тя се изправи и се огледа към далечината. Небето над южния хоризонт сияеше, сякаш долу светеше град. И почти беше така. Старите ракетни бази ги нямаше, но сега светът бе намерил по-добър начин да използва високото плато. Мини, в които добиваха каворит. Компании от целия пробуждащ се свят се бяха юрнали насам. От орбита се виждаха огромните кариери, простиращи се от мястото на първоначалната операция на Сродниците на хиляди мили по ширналата се пустош. Тук сега работеха един милион Паяци. Дори и никога да не изобретяха начин за синтезиране на вълшебното вещество, каворитът щеше да предизвика революция в местните космически полети и отчасти да компенсира липсата на други небесни тела в тази слънчева система.

Виктъри сякаш забеляза, че Триксия забави крачка. Паякът намери един кръгъл балван, скрит на завет, и се настани върху него. Триксия приседна до нея, доволна, че се изравняват. По равнините в южна посока виждаха стотици могили — всяка от тях можеше да е последният подслон на Шерканер. Но в небесното сияние отвъд хоризонта искрици светлина бавно пълзяха нагоре — антигравитационните товарни кораби издигаха товари в небето. В цялата човешка история антигравитацията беше една от Изгубените илюзии. А ето — съществуваше.

Вики доста време не промълви нито дума. Човек, непознаващ Паяците, би си помислил, че тя спи. Но Триксия виждаше издайническите движения на ръцете, с които се храни и чуваше плач — за това не ѝ беше нужен превод. Понякога Вики беше такава — отхвърляше образа, който поддържаше пред своя екип, пред Белга Ъндървил и пришълците от космоса. Малката Виктъри се беше справила много добре, почти също толкова добре, колкото и майка ѝ би го направила — Триксия беше сигурна в това. Тя доведе Великото разузнаване на своите родители до заключителния триумф. В очилата си Триксия виждаше десетина настоятелни обаждания за майор Лайтхил. Час или два в самота — понастоящем Виктъри можеше да си отдели само толкова. Освен Брент, Триксия вероятно беше единствената, която знаеше за вътрешните съмнения на Виктъри Лайтхил.

Изчезващата се издигна в небето и завъртя сенките по изровената земя. Това беше най-топлото време във Високата екватория за двеста години напред, но най-доброто, което звездата можеше да постигне, беше да издигне мека мъгла от изпарения.

— Надявам се на най-хубавото, Триксия. Генералът и татко — и двамата са такива умници! Не може и двамата да са мъртви. Но те... и аз... трябваше да осъществят много трудни неща. Хората, които ни се доверяваха, загинаха.

— Беше война, Виктъри. Срещу Педуре, срещу Новородените. — Това си казваше и Триксия, когато си мислеше за Ксопи Ренг.

— Да. И тези, които оцеляха, се справят добре. Дори и Рачнер Тракт. Той няма да се върне в кралската служба. Чувства се предаден. И беше предаден. Но той сега е горе с Джирлиб и Диди — тя посочи към L1. — Става нещо като паешки Чуенг Хо. — Тя млъкна, после

рязко плесна по камъка, на който седеше. Триксия чуваше, че истинският ѝ глас е гневен, отбранителен. — По дяволите, мама беше добър генерал! Аз никога не бих сторила онова, което направи тя — наследила съм твърде много черти на татко. И в първите години се получаваше — съчетанието от неговия гений и нейния даваше в резултат още по-голям гений. Но им ставаше все по-трудно и по-трудно да прикриват контраразузнаването. Видеомантията беше страхотен параван — тя ни позволяваше да разполагаме с независим хардуер и секретен поток от данни под носа на хората. Но ако бяхме допуснали дори и една-единствена грешка, ако хората се бяха досетили, можеха да убият всички ни. Тази мъка разяде сърцето на мама.

Ръцете, с които се хранеше, се замяха без посока, чу се сподавено съскане. Виктъри ридаше.

— Само се надявам да е казала на Хрункнер. Той беше най-верният приятел, който някога сме имали. Обичаше ни, макар и да ни смяташе за рожби на извращение. Но мама така и не можа да го приеме. Тя искаше твърде много от чичо Хрунк, и когато той така и не се промени, тя...

Триксия плъзна ръка по средата на гърба ѝ. Това беше най-близкия жест до прегръдката с много ръце, достъпен за човека.

— Знаеш колко много искаше татко да каже на Хрунк за контраразузнаването. Последния път в Принстън двамата с татко си мислехме, че ако успеем, и мама ще се включи. Но не. Генералът... не умееше да прощава. Но накрая... ами, тя поиска точно Хрунк да я придружи до Далечния юг. Щом му се е доверила за това, без съмнение би му разказала и останалото. Нали? Щеше да му каже, че не всичко е било напразно.

ЕПИЛОГ

Седем години по-късно...

Светът на Паяците си имаше луна — диамантената скала на L1 беше прикрепена на синхронна орбита около географската дължина Принстън. Според критериите на повечето обитаеми светове тази луна беше направо жалка — едва се виждаше от земята. На четирийсет хиляди километра разстояние канарата от лед и диаманти блещукаше мъждиво в светлината на звездите и на слънцето. И все пак напомняше на половината свят, че вселената не е онова, което са си мислели.

Напред и назад от канарата се простираше наниз от мънички звездички-мъниста, които с всяка година ставаха все по-ярки: лагерите и фабриките на Паяците. В началото те бяха най-примитивните конструкции, летели някога в космоса — евтини, прекалено големи и прекалено населени, носещи се на крила от каворит. Но Паяците се учеха бързо и добре...

В Големия лагер на Арахна и преди бяха провеждани държавни приеми. За отпътуването на флотата към Триланд самият крал беше долетял на орбита. Флотата се състоеше от четири кораба, подновени от капиталната индустрия на неговата империя и на целия свят. И с нея пътуваха не само Чуенг Хо, жители на Триланд и Новородени. На борда имаше и двеста Паяка, предвождани от Джирлиб Лайтхил и Рачнер Тракт. Те за първи път използваха подобрените рам-двигатели и апаратурата за летаргичен сън. Още по-важно, у тях бяха ключовете към шифрованите знания, излъчени на светлинни години разстояние към Триланд и Канбера.

Почти десет хиляди паяка се бяха издигнали в космоса по случай това заминаване — Кралят летеше с един от първите фериботи — притежание на цяла Арахна, и този „прием“ се проточи повече от 300 Ксек. Оттогава насам близкото космическо пространство около Арахна беше населено повече с паяци, отколкото с хора.

Според Фам Нувен така е редно и да бъде. Цивилизациите на Клиентите трябва да доминират в територията около техните планети. По дяволите, за Чуенг Хо това беше най-важната функция на местните — да строят докове, където корабите да могат да бъдат ремонтирани и подновявани, да предоставят пазари, които превръщаха преодоляването на междузвездни разстояния в доходоносно занимание.

За това второ заминаване Големият лагер беше почти толкова претъпкан, колкото и за Сбогуването със заминаващите на Триланд, но самият прием беше много по-малък — за десет-петнайсет души. Фам знаеше, че Езр, Киви, Триксия и Вики бяха уредили приемът да се проведе в достатъчно тесен кръг, че хората да могат да разговарят и да се изслушват. Може би за последен път толкова много от оцелелите играчи се събираха на едно място.

Балната зала на Големия лагер на Арахна беше нещо ново във вселената. Паяците летяха в космоса само от 200 Мсек, които се равняваха едва на седем техни години. Балната зала беше първият им опит за великолепие в безтегловност. Не можеха да се мерят с биоинженерството на парковете на Чуенг Хо. Всъщност повечето Паяци все още не бяха осъзнали, че за звездните пътешественици живият парк е най-великият символ на власт и умения в космоса. Вместо това дизайнерите на Краля бяха заели от Чуенг Хо неорганичните конструкции и се бяха опитали да адаптират собствените си архитектурни традиции към безтегловността. Без съмнение след още някой и друг век щяха да се смеят на това си постижение. Или пък може би грешките ще се превърнат в част от традицията.

Външната стена представляваше мозайка от стотици прозрачни плочки, вградени в титаниева решетка. Някои бяха от диамант, други — от кварц, а трети — почти матови за зрението на Фам. Паяците все още предпочитаха директния изглед. Видеотапетите и човешките мониторни технологии изобщо не можеха да удовлетворят обхвата на тяхното зрение. Полихедралната повърхност се издуваше навън и образуваше мехур с диаметър петдесет метра. В основата му проектантите на Паяците бяха вградили терасирана могила, която се

издигаше към масите горе. Наклонът ѝ беше плавен според критериите на Арахна, с широки, просторни стълбища. За човешките очи могилата изглеждаше като остра, стръмна канара, а стъпалата представляваха странни, тесни первази. Но цялостният ефект и за човеци, и за Паяци беше в това, че на която и маса да седнеш, виждаш половината небе. Големият лагер представляваше продълговата конструкция, стабилизирана за приливите, като балната зала беше откъм края, насочен към планетата. За наблюдателя, гледащ право нагоре, светът на Паяците изпълваше по-голямата част от гледката. Отстрани диамантената скала и човешките убежища представляваха подреден хаос, който с всяка година растеше на дължина. В другата посока се виждаха Кралските докове. От това разстояние те изглеждаха като с нищо незабележително струпване на светлини, които сегиз-тогиз примигваха ситно. Паяците строяха инструментите за построяване на инструменти. След още няколко години щяха да изградят гръбнака на първия си космически кораб.

Анне и Фам пристигнаха точно навреме. Макар този банкет да беше малък, домакините бяха уточнили, че облеклото трябва да бъде официално. Те се издигнаха нагоре, етаж подир етаж, като ту тук, ту там докосваха стъпалата, за да се насочат към кръглата маса най-горе. Домакините вече бяха там — Триксия и Вики, Киви и Езр, както и всички други гости — и жители на Арахна, и човеци. Анне и Фам пристигнаха последни — гостите, с които се сбогуваха.

След като се настаниха, откъм основата на могилата заприиждаха прислужници-Паяци, понесли блюда с паешка и човешка храна. Двете раси можеха да се хранят заедно, макар всяка да намираще храната на другата за гротескна.

Изядоха предястията в традиционното за Паяците мълчание. После Триксия Бонзол стана от мястото си сред Паяците и произнесе предварително подготвена реч, също така величествена, както и при изпращането на Джирлиб. Фам изстена наум. Освен Белга Ъндървил всички тук бяха близки приятели. Знаеше, че и на тях им е толкова до официалности, колкото и на него. И все пак поводът беше тъжен и като че изискваше нещо повече от обикновено сбогуване. Огледа се крадешком около масата. Толкова сериозни бяха човеците в официалното си облекло, чиито модели бяха поне отпреди хиляда години. Но като че нямаха намерение да спазват дипломатическите

условности. Ъндървил вероятно беше най-обидчивата тук, но дори и тя не обичаше много-много официалностите. Ако сега някой не вземеше думата, можеха да изкарат и целия прием, без да си говорят.

И затова когато Триксия свърши и седна, Фам лекичко изля половин литър вино във въздуха над масата. Тъмночервената течност се развълнува — неловко разливане, което би станало и още по-неловко, в зависимост от това върху кого ще се разплиска. Фам бучна пръст в бълбукащата течност и го размаха небрежно. Мехурът се разтегна и се оплете от собственото си повърхностно напрежение. Определено успя да привлече вниманието им — на Паяците даже още повече, отколкото на човеците. Той махна на един прислужник и онзи се приближи с вакуумна салфетка в ръка. После се ухили на публиката.

— Хитър номер, а?

Киви се наведе напред и го погледна.

— По-хитър ще е, ако успееш да го приземиш, без да изцапаш — тя също се усмихваше. — Аз ли да не знам! И дъщеря ми си играе с храната.

— Да. Добре де, ще го запазя цял доколкото мога. — Ръката му отново превърна въртящата се плитка в развълнувано кълбо. Още не си беше оцапал дори дантелените маншети. Киви го наблюдаваше с напрегнат професионален интерес. Същите номера тя някога правеше със скали, тежачи милиарди тонове. Фам изобщо не се съмняваше, че малката Кира Вин-Лизолет си играе с храната — Киви дори най-вероятно насърчаваше дяволчето да го прави.

Остави червения мехур да плава над стола му и махна на прислужника да донесе следващото ястие.

— По-късно ще ти покажа някои фокуси — ще видиш ти!

Виктъри Лайтхил се надигна на стойката си. Ръцете, с които се хранеше, преобразиха гласа ѝ в тъжно цвъртене.

— Фокуси... дълго тъжно липсва... дрексип. — Поне на Фам му се стори, че каза това. Макар и след толкова време — и с преобразувателя, който пригаждаше фонемите към слуха — Паешкият език продължаваше да го затруднява повече от всеки познат човешки език. Триксия, която седеше до Лайтхил, се усмихна и преведе:

— Твоите фокуси ще ни липсват, магьоснико. — В гласа ѝ се долавяше същата тъга, която той разпозна и в паешките звуци. По

дяволите. Все едно сме на погребение.

Затова Фам се усмихна лъчезарно и се престори, че не е схванал смисъла.

— Да. След по-малко от мегасекунда двамата с Анне заминаваме. — Заедно с още хиляда души: Новородени, бивши Фокусирани и дори неколцина Чуенг Хо. Три звездни кораба с хиляда души екипаж. — Когато се върнем, може би ще са изминали два века. Но хей! Чуенг Хо са свикнали и на по-дълги раздели. Знам, че във вашите докове се строят кораби — той махна към трепкащите светлини в небесната далечина зад Виктъри Лайтхил. — Мнозина от вас също ще летят сред звездите. Много е вероятно някои от нас отново да се срещнат — тогава ще имаме да си разказваме нови истории, както винаги е било с Чуенг Хо и обитателите на звездните светове.

Езр Вин кимаше.

— Да, ще има и бъдещи срещи, макар и да не знаем как и къде. Но за мнозина от нас тази среща ще е последна. — Езр не смееше да го погледне в очите. *В дъното на душата си дори Езр се съмнява.* А беше дал половината си печалба от мисията на Фам и Анне, за да им помогне да се подготвят.

Но Киви положи ръка на рамото на младия Вин.

— Предлагам да определим координати за срещите, както правят великите фамилии. — Измина време, пространство, цял човешки живот. Тя погледна Анне и ѝ се усмихна. Сега Киви освен инженер беше и майка. През повечето време тя като че беше най-щастливата тук. Но Фам все пак понякога забелязваше тъмна сянка — може би тогава тя си мислеше за собствената си майка, другата Кира. Киви одобряваше полета към Балакреа. По дяволите, той беше убеден, че тя щеше да е на борда, ако не бяха Езр, децата ѝ и новия свят, който градеше тук. Езр се научи да ръководи хората — още повече, че сега наистина беше Предводител на флота за всички човеци. Но геният на Киви бе опората, от която той зависеше. Тя беше тази, която преценяваше коя точно технология би била най-ценна според Паяците. Ако не бяха осъществените от нея сделки, корабостроителницата на Паяците щеше да си остане мечта. Езр винаги беше смятал себе си за провалилия се малък син. *Чудя се дали двамата с Киви разбират наистина какво изграждат.* Те имаха деца. Джау и Рита — също,

както и мнозина от другите. Гонле и Бени построиха ясли за всички мъници — място, където децата и паячетата си играеха, докато родителите им се трудеха заедно. Човешко-Паешкото предприятие се разрастваше с всяка година. Също като Сура Вин много, много отдавна, Киви и Езр можеха и да не се занимават много с търговия, но в този край на обитаваното от Чуенг Хо пространство скоро ще избухне светлина, ново начало, което ще затъмни и Канбера, и Намджем.

Избухване на светлина. Да!

— Тогава да определим координати! Следващият Изгрев на новото слънце — или може би няколко Мсек по-късно, защото май си спомням, че точно след като слънцето светне, не е много приятно. — Около два века. *Това добре се съчетава с другите ми планове.*

Триксиа преведе думите на Виктъри:

— Да, в началото на следващия Период на светлината. Тук, в Големия лагер — колкото и да се е разраснал тогава. — Тих смях. — Ще си запиша да не спя тогава и да не се намирам на светлинни години разстояние оттук.

— Дадено! Дадено! — отекнаха гласове край масата.

Белга Ъндървил забръмча и засъска — както обикновено, Фам не разбра и дума от всичко онова, което каза тя. Само усети, че тонът ѝ е изпълнен с агресивно недоверие. За щастие в качеството си на началник на Кралското разузнаване ѝ се полагаше личен преводач. Зинмин Брут седеше до нея и я слушаше с бегла усмивка. Брут всъщност май харесваше бабата. Когато тя свърши, той изтри усмивката от лицето си и се намръщи подобаващо.

— Това си е чиста глупост или някакво човешко безумие, което не разбирам. Имате три кораба и с тях възнамерявате да свалите империята на Новородените? Но нали от седем години насам твърдите, че Паяците нямамо защо да се страхуват от външна инвазия, че една планетарна цивилизация, разполагаща с развити технологии, винаги може да изгради успешна отбранителна стратегия. Новородените сигурно имат хиляди военни кораби на своя територия, но вие разправяте, че сте щели да ги смъкнете от власт. Лъгали ли сте ни през цялото това време или просто прекалено много си въобразявате?

Виктъри Лайтхил избръмча един въпрос — изказа се толкова кратко и ясно, че не се наложи Триксиа да превежда.

— Но сигурно... ще ви помагат... други Чуенг Хо?

— Не — отвърна Езр. — Аз... Ще бъда откровен с вас. Чуенг Хо не обичат да воюват. Много по-лесно е да оставиш тираните на самотек. „Остави ги да се продадат“, както казва старата пословица.

През цялото това време Анне Рейнолт мълчеше. Но сега се намеси:

— Всичко е наред, Езр. Вие вече ни помогнахте... — Тя се обърна към Белга Ъндървил. — Госпожо генерал, все някой трябва да свърши това. Новородените и Фокусът са нещо ново. Ако ги оставим на самотек, те само ще станат по-силни — и някой ден ще дойдат да ви изядат.

Недоверието ѝ пролича съвсем очевидно по трепването на най-дългите ръце на Ъндървил.

— Да, отново противоречие. През последните години вие ни убедихте да не се ограничаваме с търговията и да ви помогнем с оръжие и оборудване. — Ако говореше човек, сигурно щеше да хвърли поглед към Виктъри Лайтхил. По тези въпроси съветник на Краля беше именно тя. — Но с какво ще ни помогне вашето самоубийство?

Анне се усмихна, но Фам усети, че въпросът я е напрегнал. Белга повдигаше тези въпроси и на по-официални форуми и тук не беше много вероятно да се съгласят с нея. Но тя не разбираше, че тази мисия даваше по-голям отвсякога шанс на Анне Рейнолт.

— Не е самоубийство, госпожо генерал. Ние разполагаме със специални предимства и двамата с Фам знаем как да ги използваме. — Тя постави дланта си върху тази на Фам. — Наела съм един от малцината командири в човешката история, който е успявал в такива начинания.

Да, на Стрентман ситуацията беше подобна, Бог да ми е на помощ. Известно време никой не промълви и дума. Виненият мехур се беше издигнал нагоре. Фам забодя пръста си в центъра му на въртене и леко го приплъзна обратно пред себе си.

— Разполагаме с предимства, много по-конкретни от безстрашното ми предводителство. Анне познава вътрешното устройство на системата почти толкова добре, колкото и Пастирите. — А тяхната малка флотилия ще бъде оборудвана с хардуер-изненада, първите продукти на технологичното сътрудничество между хората и паяците. Но не в това беше най-голямата сила на флотата. Екипажите

на техните три кораба се състояха предимно от бивши фокусирани, които познаваха механизмите на автоматиката на Новородените и искаха да свалят тиранията също толкова силно, колкото и Анне. Имаше дори и неколцина от първите дефокусирани Новородени. Докато говореше, Фам забеляза, че Джау Ксин го гледа напрегнато, а Рита Лиао на свой ред наблюдава мъжа си. И те биха дошли, ако не бяха трите им деца. И дори и сега имаше шанс. Фам все още разполагаше с четири дни, за да ги убеди. Ксин беше служил като Главен пилот при чичото на Нау преди пътешествието до Арахна. А последните новини от Балакреа бяха, че кликата на Нау отново е на върха.

Докато описваше плановете, Фам оглеждаше лицата. Езр и Киви, Триксия и Виктъри, разбира се, Джау и Рита. Те всъщност не смятат, че са на погребение. *Разбират, че шансовете ни са добри, но се тревожат за нас.*

— Изучаваме и записите на Нау и излъчванията, които сме получили и продължаваме да получаваме от Балакреа. Подлъгахме ги да мислят, че Новородените са победили тук. Планираме да успеем да се внедрим в тяхната система преди да са разбрали, че не сме дружелюбно настроени. Ние знаем *много* за вътрешните фракции в тяхното висше общество. Общо взето... — общо взето, май не биваше да се захваща с това. Но Анне беше права за Фокуса и го искаше повече от всичко на света. А за след това той си имаше свой собствен велик проект и привличането на Анне за него си струваше рисковете. — Общо взето, имаме шанс. Ще бъде хазартно начинание, авантюра. Искан да нарека флагманския ни кораб „Дивата гъска“, но Анне не ми позволи.

— Ха! — възкликна Анне. — Според мен „Награда за новородените“ е много по-подходящо име. Като победим, тогава го прекръсти на „Дивата гъска“!

Вече сервираха първото основно ястие и на Фам не му се удаде да й отговори. Вместо това той демонстрира на останалите как можеш да напъхаш половин литър вино обратно в колбата, без да пролееш и капчица. Усмихна се на себе си. Дори и другите Чуенг Хо не бяха виждали подобно нещо. Това беше само едно от предимствата да си пътувал много.

Банкетът продължи доста Ксек. Имаха време да разговарят за много неща, да си спомнят къде са били и за приятелите, загинали, за да е възможно настоящето. Но най-голямата изненада дойде чак накрая, когато Анне изтъкна нещо, за което не се беше досетил никой от Паяците, дори и Виктъри Лайтхил.

По време на вечерята Анне се поотпусна. Фам знаеше, че събраните на едно място хора все още я изнервят. Тя можеше да *играе* почти всякакви роли, но притежаваше вътрешна плахост, която невинаги проличаваше, освен когато беше откровена.

Беше се научила да се доверява на тези хора — докато темата на разговора засягаше какво може да направи с Новородените, тя съвсем истински се забавляваше. А Анне Рейнолт все още притежаваше много качества, от които нейните приятели имаха нужда. Тя разбираше бившите фокусирани по-добре от всеки друг. Фам я слушаше как бърби с Триксия Бонзол и Виктъри Лайтхил и им предлага начини да обогатят преводаческите услуги. *От първия миг, в който те видях, за мен ти беше нещо уникално.* Огненочервената коса, бледата, почти розова кожа. Такъв контраст със собствената му черна коса и мургав тен. В този край на Обитаваното от хора космическо пространство нейният външен вид наистина беше рядкост. Но после той научи и какво се крие зад тази външност — умът, храбростта... Да я последва до Балакреа щеше да си струва, дори и ако не кроеше планове за по-нататък.

Донесоха и питиетата след десерта. Еквивалентът на Паяците бяха малки черни топчета, които те пробиваха, изсмукваха и изплюваха в натруфени плювалници.

Фам вдигна тост за успех в начинанията и на двете групи, и за срещата, определена за след два века.

Езр Вин се наведе зад Киви и го погледна.

— А след като се срещнем отново? След като освободите Балакреа и Френк? Тогава какво? Кога най-сетне ще ни го кажеш?

Анне се усмихна на Фам.

— Да, разкажи им за твоето преследване на дивата гъска.

— Хмммм. — Неловкостта на Фам не беше изцяло престорена. Никой не знаеше за това освен Анне. Може би защото този план бе грандиозен дори и в сравнение с предишните му грандиозни планове.

— Добре. Знаете защо дойдохме на Арахна — заради тайната на Изчезващата звезда и наличието на разумен живот. Прекарахме четирийсет години под ботуша на Томас Нау, ала научихме невероятни неща.

— Така е — потвърди Езр. — Никога човечеството не е намирало толкова много и разнообразни чудеса на едно място.

— Ние, хората, си въобразявахме, че знаем кое е възможно и кое — не. Само неколцина откачалки все още мислеха другояче — главно астрономи, наблюдаващи далечни загадки. Е, Изчезващата беше първата от тях, която видяхме отблизо. И вижте какво намерихме тук — звездна физика, която все още не разбираме добре; каворитът, който разбираме още по-малко...

Фам прекъсна речта си — беше забелязал погледа на Киви. Тя си спомняше нещо от кошмара. Отклони очи, но Фам не продължи, и след малко тя заговори с много тих глас:

— Томас Нау говореше така. Той беше злодей, но... — Но злодеите, най-опасните злодеи, често имат много умни идеи. Тя преглътна и продължи по-уверено. — Спомням си как Фокусираните провеждаха ДНК-анализ на океанския лед, който донесохме. Разнообразието беше по-голямо, отколкото на хиляда планети. Анализаторите мислеха, че причината е разнообразието на екологичните ниши на Арахна. Томас... Томас смяташе, че то е толкова голямо, защото някога Арахна е била кръстопът.

Езр пое ръката на Киви.

— Не само Томас Нау смяташе така. Всички ние се чудехме. Тук има твърде много кристален въглерод — диамантените форами, диамантената скала. Нечии компютри? Но форамите са твърде малки, а нашите планини на L1 — твърде големи... а сега те са само мъртви камъни.

Джау Ксин се обади отсреща:

— Може би не съвсем. Каворитът съществува.

Белга Ъндървил проскърца нещо — сякаш не беше особено впечатлена. Виктъри се разсмя. След миг Зинмин преведе:

— Значи Изопаченията на Келм намериха нов привърженик — само дето този път нашият свят стана сметище, а ние, Паяците, сме еволюирали от Божиите паразити. Ако това е вярно, къде е останалата част от суперимперията?

— Аз... не знам. Спомнете си, това е било преди петстотин-хиляда милиона години. Може би е избухнала война. Едно от най-лесните обяснения за вашата слънчева система е, че е била военна зона, чието слънце е било унищожено, а всички планети без една — изпарени. А единствената оцеляла е била закриляна от някаква велика магия. Или империята е прераснала в нещо друго, или пък ни оставя да се развиваме със собствено темпо. — Някои от възможностите звучаха много глупаво, когато ги произнасяше на глас. Ръцете, с които се хранеше Ъндървил се разпериха в жест, в който Фам разпозна усмивка на съмнение.

— Говориш съвсем като Келм. Но, виждаш ли, теорията ти „обяснява“ какво ли не, но не ни помага с нищо, а и няма как да бъде проверена.

Гонле Фонг замахна рязко във въздуха с ръка — несъзнателно усвоен паешки жест.

— Защо ни е да спорим? Арахна е място, където всички Изгубени илюзии са се сбъднали. Прекрасно. Това е просто, обединяващо заключение. В същото време ние живеем тук и сега, няколкостотин светлинни години, хиляда години. Каквото и да е обяснението, предстои ни цял живот да печелим само от играта с онова, което виждаме сега на Арахна!

Фам кимна учтиво.

— Да. Истинска Чуенг Хо позиция. Но, Гонле, аз съм роден в цивилизация на замъци и оръдия. Дълго живях — не броим летаргичния сън — и много съм видял. От времето на Зората на цивилизацията ние, хората, сме научавали тук едно, там друго — но най-вече сме се учили докъде се простират границите. Планетарните цивилизации преживяват възход и падение. В разцвета си те са прекрасни, но после пада мрак. Замъци, оръдия и още по-лоши неща. Но дори и ние, Чуенг Хо, оцеляваме и преуспяваме, но сме открили граници, към които можем само плахо да се приближим — като скоростта на светлината например. Аз се разбих в тези граници при Зева Бризго. Когато научих за Фокуса, реших, че може би той е начинът да сложим край на мрака между цивилизациите. Грешах. — Той погледна Анне в очите. — Затова се отказах от мечтата си — мечтата на целия ми живот... и после се огледах. Тук, на Арахна, ние най-сетне намерихме нещо, надхвърлящо нашите граници. Нещо

съвсем дребно, останки от бляскаво величие. Гонле, съществуват хоризонти на планиране и хоризонти на планиране... Езр ме попита какво смятам да правя, след като свалим новородените от власт и всички ние се срещнем отново. Е, ето какво: отивам там, откъдето е дошла Арахна.

Гласът на Триксия, която превеждаше думите му, утихна, и около масата се възцари абсолютна тишина. Езр седеше като омагьосан. Досега Фам бе споделял това само с Анне — като се имаше предвид всичко, което ставаше, беше им лесно да опазят тайната. Но Езр Вин цял живот се бе възхищавал от епохите на Зората на цивилизацията и на Изгубените илюзии, и сега виждаше, че все още има шанс да се доберат до тях. Момчето гледеше безмълвно, в унес. После критичната му мисъл се събуди. Не се оплакваше — той *искаше* планът на Фам да успее, но...

— Но какъв багаж ще вземеш? И...

— Какъв багаж ли? Лесен въпрос — макар че разполагаме с два века да го обмислим. Но виж, човечеството наблюдава звездите с помощта на развити технологии от хиляди години. По едно или друго време почти всяка цивилизация на Клиентите е монтирала редове от стометрови огледала и е измисляла какви ли не още по-хитри начини, за да шпионира какво става далече-далече. Откриваме загадки. Ту тук, ту там в галактиката засичаме спътници-съгледвачи и древни радиопредавания.

— Значи ако имаше и нещо повече, щяхме да го видим — обади се Езр, но очевидно знаеше какво следва. Аргументите бяха в древната история.

— Само ако погледът ни стига дотам. Но части от сърцето на галактиката са доста прикрити. Ако тази наша суперцивилизация не използва радио, ако разполага с нещо по-добро от спътници-съгледвачи... там, в сърцето на галактиката, е едно от местата, където могат да се скрият от погледа ни. — А ексцентричната орбита на Изчезващата най-малко бе минавала през тези невидими дълбини.

— Добре, Фам. Съгласен съм, всичко съвпада. Но ти говориш за трийсет хиляди светлинни години път — това е почти толкова далече, колкото до облаците в пълна сянка.

— Сто пъти по-далеч от най-далечните краища, където са достигали Чуенг Хо! — възкликна Гонле. — Без междинни станции-

цивилизации твоите двигатели ще се изтощят за по-малко от хиляда години! Можем да си мечтаем за подобна мисия колкото си искаме, но тя е напълно извън възможностите ни!

Фам се усмихна на всички:

— Извън сегашните ни възможности — да.

— Тъкмо това казвам и аз! Никога не е било по силите ни.

Но в очите на Езр искрата вече проблясваше.

— Гонле, той иска да каже, че в бъдеще може и да е по силите ни!

— Да! — Фам се наведе напред. Чудеше се колко ли от тях може да увлече с тази мечта. — Хайде да си направим малък мисловен експеримент. Да се върнем отново в зората на цивилизацията. Тогава за няколко кратки века хората са *очаквали* всичко радикално да се подобри в бъдеще. С Арахна вие връщате частица от този дух. Може би сега не вярвате в това. Не виждате каква цивилизация изграждате. Езр и Киви, вие основавате Велика Фамилия, която ще надмине всичко, съществувало в историята на Чуенг Хо. Триксия и Виктъри и всички Паяци ще бъдат най-великото нещо, което някога се е случвало с нашия бизнес. А вие едва започвате да разбирате противоречията на Арахна. Прави сте — днес да се говори за пътешествие към центъра на галактиката е все едно дете да се плиска на плиткото и да разправя как ще прекоси океана. Но ще се обзаложа с вас: до следващия Период на светлина вие ще разполагате с нужната ми технология.

Той погледна седящата до него Анне. Тя му се усмихна — усмивка едновременно щастлива и малко подигравателна.

— Ние с Анне и екипажът на нашата флота от три кораба възнамеряваме да свалим от власт системата на Новородените. Ако успеем там — *когато* успеем — ще оставим след себе си високотехнологична цивилизация. Ние ще се сдобием с по-голяма флота — поне от двайсет кораба. И тогава Анне ще ми позволи да прекръстя нейния флагмански кораб на „*Дивата гъска*“. После ще се върнем тук и ще оборудваме експедиция... за издирване. — Щеше ли Анне наистина да дойде с него? Тя каза „да“. Дали свалянето на тиранията на Новородените щеше да вдигне товара от плещите ѝ? Може би не. След победата цели светове щяха да бъдат като отделението на дефокусираните в Купола на Хамърфест. Може би тя щеше да реши, че не може да изостави спасените от нея хора. И

тогава? *Не зная.* Някога много го биваше по самотата. Сега... *колко странно — променил съм се.*

Сега Анне се усмихваше нежно. Тя стисна ръката му и кимна утвърдително на току-що описания от него договор. Фам огледа лицата. Киви изглеждаше смаяна. Езр приличаше на човек, който отчаяно иска да повярва, но стремежите, изпълващи целия му живот, пречеха. Що се отнася до Паяците, израженията им се простираха от агресивното „Я да видим!“ на Ъндървил до...

Докато Фам говореше, Виктъри Лайтхил седеше неподвижна и мълчалива — дори и ръцете, с които се хранеше, не помръдваха. Сега зачурулика — тихо, тъжно и учудено. Наложил се Триксия да преведе:

— На татко този план щеше много да му хареса.

— Да — потвърди Фам. Ъндърхил беше гений и мечтател, излязъл направо от Зората на цивилизацията. Фам отдавна бе прочел „видеодневниците“ на Триксия — историята на контраразузнаването на Ъндърхил. Паякът бе навлязъл дълбоко в автоматиката на Новородените — понякога толкова дълбоко, че Фокусираната Анне Рейнолт бе забелязала намесата и бе я помислила за доказателство за човешки заговор. Най-накрая Ъндърхил бе разбрал какво е Фокуса — бе разбрал, че човеците не разполагат с изкуствен интелект, нито с технология, далеч превъзхождаща неговата собствена. Сигурно много се беше разочаровал от сблъсъка с границите на прогреса.

Анне понечи да кимне, поколеба се. И тогава изненада всички, включително и себе си — но най-вече Паяците. Тя вирна глава и по лицето ѝ бавно се разля усмивка.

— А какво ви кара да мислите, че не е оцелял? Той разполагаше със същата информация, с която и ние, и с много по-силно развито въображение. Какво ви кара да мислите, че този план не е *и негов*?

— Анне, чел съм дневниците. Ако беше жив, щеше да е тук.

Тя поклати глава.

— Чудя се дали е така. Той е нещо, което ние, човеците, не сме създадени да проумеем — а и Шерканер си мислеше, че Смит е мъртва. Но Шерканер Ъндърхил неведнъж е обърквал и човеците, и паяците. Той поведе Паяците в немислими посоки — бе съзрял дълбината в небето. Според мен се крие някъде там долу и възнамерява да надживее всички тайни.

— Може би... може би. — Фам не можеше да реши дали го казва Триксия или Виктъри, но тонът беше на тихо благоговение.

— Всъщност не знаем къде точно е кацнал на високото плато. Ако е нещо, което е разузнал предварително, е имал шанс.

Фам се взря навън, към Арахна. Планетата се простираше на площ от трийсет градуса — огромна черна перла. Златни и сребърни ажури блестяха по целия континент и се спускаха към южното полукълбо, по бледото сияние на източното море. Ала все още имаше огромни територии неразгадан мрак, защитени земи, които щяха да останат неподвижни и студени, докато свърши Периода на мрака. Фам усети внезапна тръпка на разбиране. Да... Някъде в дълбините старият Паяк вероятно спеше и очакваше загубената си любима... и началото на неговото най-велико Разузнаване.

*Близо и далече и навред в безкрая
Куп неща те чакат да ги разгадаеш.*

Издание:

Върнър Виндж. Убежище в дълбината

Американска, първо издание

Превод: Десислава Брендърфер, Светлана Колмогорова

Редактор: Персида Бочева

Предпечатна подготовка: „Квазар“

Формат 60×90/16

Печатни коли 25

Издателство „Лира Принт“ — 2002 г.

ISBN 954–8610–59–6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.